

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURELL K. HAMILTON

"Hamilton remains one
of the most inventive and
exciting writers
in the paranormal field."

—CHARLAINE HARRIS

A SHIVER OF LIGHT

A MERRY GENTRY NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİTAP HAKKINDA

Ben Prenses Meredith NicEssus. Yasal adım Meredith Gentry, çünkü prenses ehliyetinde çok gösterişli duruyor. Amerikan topraklarında doğan ilk peri prensesiydim, ama uzun süre tek olmayacaktım ...

Eski özel dedektif, şimdiyse tam zamanlı prenses Merry Gentry, bereket tanrıçalarının soyundan geldiğini biliyordu ama bunun ne anlama gelebileceğini ancak üçüz bebek sahibi olacağını öğrendiğinde anlamaya başladı. Kısırlık yüzyıllardır peri sınıfının laneti olmuştur ve şimdi her iki cinsten ve her iki saraydan soylular, sürgündeki Merry ve erkek saray mensuplarına kur yapmak için Los Angeles'a gelmektedir. Kendi çocuklarına sahip olmak için her şeyi yapacaklardır.

Ancak Işık ve İllüzyon Kralı Taranis'in ilgileri daha acil - ve ölümcül - bir sorundur. Bir zamanlar Merry'ye zorla sahip olmuştu ve şimdi onun çocuklarından birini kendi çocuğu olarak görüyor.

Merry kendini ve bebeklerini kurtarmak için tüm perilerdeki en tehlikeli güçleri çağırır: bir ölüm tanrısı, Karanlık olarak bilinen bir savaşçı, Öldüren Ayaz ve bir kâbuslar kralı. Onlar Merry'nin sevgilileridir ve perilerin yüksek mahkemeleriyle yüzleşecekler - ve artık ikincil hasar olma tehlikesiyle karşı karşıya olan masum insanları yutmakla tehdit eden savaşı kontrol altına almak için ne gerekiyorsa yapacaklar ...

İlahi Kabahatler'den beş yıl sonra, Merry Gentry geri döndü - ve hayatı çok daha karmaşık hale geldi ... ve daha da tehlikeli.

Bana haber veren hayranlarıma
Merry ve adamlarını ne kadar özlediklerini.

Sonunda hikayenin bir sonraki bölümünü okuyabiliyorsun.

TEŞEKKÜRLER

Yanımda ve tahtın arkasında duran eşim, ortağım, arkadaşım, sevgilim Jonathon'a. Paltomu tuttuğın için teşekkür ederim. Hem güzel kızımız hem de kendi kılıcını kapıp savaşa girebilen Genevieve'e. Gece karanlık ve ejderha vahşiyken siperlerde duran Shawn'a. Ejderha yahnisi, sonunda! Spike'a, mücadeleye katılarak kendini sadık ve dürüst olarak kanıtladı. Bu kitapta ekibe katılan Jess'e. Son kitabın araştırmasına yardım eden Will'e. Arkadaşlarımın ihtiyacım olan uzmanlığa sahip olması çok güzel. Kız kardeşim Pilar'a. Sonunda ikimizin de mutlu olmasına çok sevindim. Ailemize hoş geldin Fran! Unuttuğum şeyleri bana hatırlatmaya devam eden Missy'ye. Bir ev dolusu sanatçıyı organize etmekten asla vazgeçmeyen Sherry, Teresa ve Mary'ye. Ve tüm uzun geceler ve sabahın erken saatlerinde yanımda kalan, bana ve ödül çekmecesine sadık köpeklerimiz Keiko, Mordor ve Sasquatch'a.

Yalnız yürüyen
biri gibi
hissediyorum
Işıkları sönmüş, terk edilmiş bir
ziyafet salonu,
Kimin çelenkleri öldü, Ve
o hariç hepsi gitti!
Böylece, soğuk gecede,
Uykunun zinciri beni bağlamadan
önce, Hüzünlü anılar ışığı getirir
diğer günlerin.

-THOMAS MOORE

İçindekiler

[Kapak](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür Epigraf](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi BölümÜç](#)

[Bölüm Bölüm Altı](#)

[Bölüm Dört Beş Bölüm](#)

[Yirmi Yedi](#)

Yirmi Sekizinci
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Birinci Bölüm
Otuzuncu Otuz Otuz
Otuz Birinci Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz İkinci Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Yedi Sekizinci
Dokuzuncu Kırk Kırk
Kırk İkinci Üçüncü

Yazar Hakkında Telif
Hakkı

A
SHIVER
OF
LIGHT

LAURELL K. HAMILTON

BİRİNCİ BÖLÜM

Evimden uzakta, çölde uyandım ve bunun bir rüya olduğunu ve aynı zamanda gerçek olduğunu biliyordum. Rüya görüyordum ama durduğum yer gerçektir ve bu gece burada ne olursa olsun, o da gerçek olacaktı. Yıldızlar, sanki elektrik hiç icat edilmemiş gibi gökyüzünü kaplıyordu, bu yüzden yıldız ışığı, bomba kraterleriyle herhangi bir şeyin aşağı inmesini neredeyse imkansız hale getiren toprak yolda yolumu görmem için yeterliydi. EYP'ler yolu cehenneme çevirmişti, kısmen bombaları tetikleyen zırhlı araçlardaki askerleri öldürmek için, ama aynı zamanda yolu peşlerinden gelenler için geçilmez hale getirmek için. Soğuk çöl rüzgârında titreyerek durdum, keşke hamile karnımı saran ince ipek gecelikten başka bir şey giyseymdim diye düşündüm. İkizleri doğurmama sadece günler kalmıştı ve vücudum artık çoğunlukla bebektir. Yolda yavaşça ilerledim ve çıplak ayaklarımın altındaki toprağı serin buldum. Yola yakın küçük bir kulübe vardı ve beni Los Angeles'taki yatağımdan çağıran her neyse oradaydı. Bunu nereden biliyordum? Tanrıça bana kelimelerle değil, neredeyse her zaman kafamızın içinde olan o sessiz sesle söyledi. Tanrıça ve Tanrı bizimle her zaman konuşur, ama biz genellikle onları duyamayacak kadar yüksek sesle konuşuruz; bu rüyalarda o "sessiz sesi" duymak daha kolaydır.

Bedenimin buradan binlerce mil uzakta hâlâ uykuda olduğunu biliyordum ve rüya yolculuklarımın hiçbirinde yaralanmamıştım ama kayaların ayaklarımın altından kaydığını hissettim ve hamile olduğum için dengem iyi değildi. Düşersen ne olacağını merak ettiğim bir an oldu ama kulübeye doğru yürümeye devam ettim çünkü beni çağıran kişiye yardım edene kadar rüyanın devam edeceğini ve benim de içinde kalacağımı öğrenmiştim.

Bu benim rüyamdı, ama başka birinin kabus gerçekliği olacaktı. Ölüm kalım meselesi olmadıkça asla çağrılmazdım. Kendi hayatını riske atarak hayatımı kurtaran ve ellerimle iyileşen biri yakınılardadır ve ihtiyacı vardır; bu her zaman böyleydi, kimdi. Dua ettiler ve ben ortaya çıktım, ama sadece uykudaysam, şimdiye kadar sadece rüyalarımda. Bir gece uyanırken birinin yanına çağrılmak için gerçek hayatımda kaybolup kaybolmayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Öyle olmamasını umuyordum. Rüya yeterince rahatsız ediciydi; eğer uyanık hayatıma da sıçrarsa ne yapacağımdan emin değildim.

Askerler dua ettiler, bana karşı şarapnel olarak kullanılmış çivileri topladılar, kanla ovdular ve kendi yaptıkları deri kayışlara geçirip başkalarının haç taktığı gibi taktılar. Kan gibi çiviler de bedenimden çıkmıştı ama büyü beni iyileştirmişti. Tanrıça o gece bana iyileştirme yeteneği vermişti ve çivileri alıp takan askerler de uzaklardaki savaşta dokunarak iyileşmeye başlamışlardı. Bazen ihtiyaçları, bir pusudan çıkış yolu bulmalarına ya da bir dağ kar fırtınasından korunmalarına yardım etmem için beni getirecek kadar büyüktü.

Ben Prenses Meredith NicEssus, Et ve Kan Prensesi; ben bir periyim ve sadece yarı insanım, ama bir tanrıça değilim ve bu gece yarısı gezintilerinden hoşlanmadım. İnsanlara yardım etmeyi seviyordum ama hamile kaldıkça bebekler için endişeleniyordum ve sevdiğim erkekler de bu konuda endişeleniyordu ama tek yapabildikleri ben uyanana kadar bedenime göz kulak olmaktı.

Yine de Tanrıça'nın benim için bir işi vardı ve bu yüzden pürüzsüz toprak ve pürüzlü taşlar üzerinde dikkatlice yürüdüm ve sanki gerçekten dualara cevap verebilen bir tür tanrıymışım gibi çağrıyı, çağrımı hissettim. Aslında daha çok bir insan aziz gibi olabileceğimi düşünmüştüm; azizlerin zaman ve mekân içinde yer değiştirebildiklerine dair hikâyeler vardı. Onlar hakkında biraz okuma yapmışım, özellikle de Kelt olanlar hakkında ve gerçekten tuhaf hikâyeler vardı. Pek çok aziz, insan kilisesinin benimsediği Kelt tanrılarıydı. İlk Kilise savaşmak yerine yerel tanrılarla dost olmayı tercih etmişti; yerel azizlerin günlerini kutlayabildiklerinde insanları dönüştürmek çok daha kolaydı.

Bazı azizler insanların rüyalarında belirmiş, insanları güvenli bir yere götürmüş, hatta diğer tanıklar uyuduklarını ya da yaralandıklarını bildikleri halde savaşlarda savaşmışlardı. Eski hikâyelerin hiçbirinde hamile bir peri prensesinden bahsedilmiyordu ama Kilise genellikle tüm eski masalları sterilize ediyordu.

Rüzgâr saçlarımı göz kamaştırıcı kızıl bukleler halinde yüzümün etrafına savurdu, ancak yıldızların aydınlatığı gecede bu renk kıızıdan çok kahverengi olmalıydı. Bir an için kendi saçlarımın dökülmesinden başka bir şey göremedim ama rüzgâr dindiğinde kulübenin kapısında bir figür vardı.

İlk başta onu tanıyamadım ama sonra teninin koyuluğundan çöl kamuflajının altında Hayes olduğunu anladım. Askerlerim arasındaki tek Afro-Amerikan kadındı.

Gülümseyerek yanına gittim, o da bana gülümseyerek karşılık verdi ve kapı eşiğinin kenarından aşağıya doğru kaymaya başladı. Onun yanında olmak istiyordum ve mesafeyi yürümeme gerek kalmadan yanımdaydım. Bu yolculuklarda rüya kuralları bazen işe yarıyor, bazen de yaramıyordu.

Yanında diz çöktüm, dizlerimin üzerine çökmek için kapı aralığını kavramak zorunda kaldım. Çocuktan o kadar ağırlaşmışım ki tekrar ayağa kalkıp kalkamayacağım tartışılırdı ama Hayes'e dokunmalı, neyin yanlış olduğunu görmeliydim.

Eli boynundan düştü ve deri tanga kolyesiyle tuttuğu çivinin donuk parıltısını yakaladım. Bu benim sembolümdü. Elini elime aldım ve kanla kayganlaşmıştı. Beni çağırmak için çiviye kanla dokunmaları gerekiyordu; bu her seferinde doğru olmuştu.

"Hayes," dedim.

"Meredith, dua ettim ve işte buradasın. Vay canına, kocaman olmuşsun. Haberlerde söylendiği gibi gerçekten ikiz olmalısınız?"

"Evet, öyle. Neren yaralı?" diye sordum.

Diğer eliyle yan tarafını sıvazladı. Zırhlı yeleği oradaydı ama ıslaktı ve ben yarayı ararken bile taze kan fişkırıyordu. Taze olduğunu biliyordum çünkü gece havasında soğuyan şeyden daha sıcaktı.

Kıyafetlerinin ve eşyalarının arasından yarayı bulmaya çalışırken, "Derin," dedi acı dolu bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordum. Konuşmanın ona iyi geleceğinden emin değildim ama yarayı bulup ne yapacağımı düşünürken düşünecek bir şey olması, kan kaybından ölüyor gibi görüldüğü gerçeğini düşünmekten daha iyiydi. Öyle değil miydi? Sadece birkaç aydır dualara cevap veriyordum ve hâlâ kendimi yetersiz hissediyordum. Tanrıça'nın ne yaptığını bildiğine güveniyordum ama ben kendimden o kadar emin değildim.

Yarayı bulduğumda dua ettim. Neredeyse avucum kadar genişti ve içinden kan akıyordu. Çok fazla kan tutan bir şey delinmişti. Üniversitede insan anatomisi dersi almıştım ama ne benim ne de Hayes'in hayatı için vücudun bu tarafında hangi organın olduğunu düşünemiyordum. Neyin zarar gördüğünü bilmiyordum ama ona yardım edemezsem öleceğini biliyordum.

"Bir okula malzeme götürmemiz gerekiyordu ama bizi pusuya düşürdüler. Tereddüt ettiğim için çok tatlı bir çocuk beni bıçakladı. Bir çocuğu öldüremezdim, ya da öldüremeyeceğimi sanıyordum, ama Dickerson'ı, Breck'i ve Sunshine'ı öldürdüler, sonra o beni öldürmeye çalıştı ve birdenbire artık bir çocuk değil, sadece başka bir katil piç oldu." Ağlamaya başladı ve bu onun acıyla inlemesine neden oldu.

Yol göstermesi için dua ettim. Yaranın üzerine baskı çalışıyordum ama tıbbi bir kit olmadan ya da Tanrıça bana ellerimle iyileştirme yeteneği bahşetmeden onu kurtaramazdım. Sonra onun, Hayes'in, başka yaralıları da elleriyle iyileştirdiğini fark ettim, çünkü en son izne çıktığında bana öyle söylemişti; bu sadece iki ay önce miydi?

"Hayes," dedim.

Başını iki yana salladı. "O küçük çocuğu ben öldürdüm, Meredith. Onu ben öldürdüm. Onu öldürdüm ve kendimi affedemiyorum. Ben hariç herkes ölmeden önce adamları öldürdük ama çocuk... on yaşından büyük olamazdı. Küçük kardeşim yaşındaydı. Tanrım, Meredith, bir çocuğu nasıl öldürebilirim?"

"Seni öldürmeye çalıştı Hayes ve eğer kendini iyileştirmezsen, seni öldürmüş olacak."

"Belki de ölmeyi hak ediyorumdur."

"Hayır, Hayes, hayır değilsin." Kendini affetmesine yardım ederken kan kaybını yavaşlatmak için yaraya baskı yapmaya devam ettim, çünkü artık orada olma nedenimin bu olduğunu biliyordum.

Daha çok ağladı ve bu da yaranın daha çok acımasına ve ellerimin etrafından sıcak bir şekilde fişkırmasına neden oldu. Kapı aralığında aşağı doğru kaydı. Gözümün önünde kan kaybından ölecekti.

"Tanrıça, lütfen, ona yardım etmem için bana yardım et."

Güllerin kokusunu aldım ve Tanrıça'nın benimle olduğunu biliyordum ve sonra onun bizim üzerimizde duracağını hissettim/gördüm/bildim. Benim için pelerinli bir figürdü, çünkü Tanrıça hepimize farklı şekillerde ya da her şekilde gelir.

Hayes başını kaldırdı ve "Büyükanne, burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Bu kadının seni iyileştirmesine izin ver, Angela May Hayes. Onunla savaşıma."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun büyükanne."

"Duydum ama Angela, eğer bir çocuk eline silah alıp seni öldürecek yaştıysa, o artık bir çocuk değil, tıpkı senin gibi bir askerdir ve sen de yapman gerekeni yaptın."

"Jeffrey'nin yaşındaydı."

"Kardeşin asla kimseyi incitmez."

"Jeffrey sen öldüğünde bebektir, nereden biliyorsun?"

Gülümsemeyi fırtınadan sonra bulutların arasından gelen güneş gibi hissettim. Tanrıça gülümsediğinde gülümsemeden edemezsiniz. "Bebeklerime göz kulak oluyorum. Seni üniversiteden mezun olurken gördüm. Meleğimle gurur duyuyorum ve yaşamana ihtiyacım var Angela. Eve dönüp annene, Jeffrey'e ve diğerlerine yardım etmeni istiyorum, beni duyuyor musun Angela?"

"Seni duyuyorum büyükanne."

"İyileşmek zorundasın; günün birinde gerçekten benim meleğim olacaksın ama bu gece değil. İyileş ve evine, ailemizin yanına dön."

"Evet, büyükanne," dedi.

Kan yavaşladı ve sonra akmayı kesti. Ben bir şey yapmamıştım ama Angela Hayes yapmıştı, Tanrıça yapmıştı ve Hayes'in büyükannesi yapmıştı.

"Sanırım daha iyiyim," dedi Hayes ve elimi kendi eliyle tuttu. "Teşekkür ederim Meredith, büyükannemi konuşmaya getirdiğin için teşekkür ederim."

bana."

"Büyükanneni Tanrıça getirdi," dedim. "Ama Tanrıça'yı sen getirdin."

Elini sıkıca tuttum ve "Tanrıça senin için her zaman orada; 'nu bulmak için bana ihtiyacın yok" dedim.

Hayes gülümsedi ve sonra kaşlarını çattı. "Işıkları görüyorum."

Yoldan aşağı baktım ve tepeden her türden zırhlı aracın geldiğini gördüm, ışıkları kalın yıldız ışığını kesiyordu, böylece gece aynı anda hem daha siyah hem de daha az görünüyordu.

"İnsanlar ona ihtiyaç duyduğunda ortaya çıkan kızıl saçlı bir Madonna'dan bahsediyorlar. Bizden başka kimse onun sen olduğunu bilmiyor gibi görünüyor." Diğer askerleri kastettiğini biliyordum.

"daha iyi," dedim.

Elimi sıkıca kavradı. "O zaman kamyonlar yaklaşmadan gitsen iyi olur."

Yüzüne dokundum ve ellerimde hala onun kanının olduğunu fark ettim, bu yüzden parmak uçlarımda kanlı izlerini tenimde bıraktım. "Kendine iyi bak, güvende ol, yakında eve gel," dedim.

Gülümsedi ve bu kez gülümsemesi parlak ve gerçikti. "Yapacağım, Meredith, yapacağım."

Ben hala onun elini tutarken rüya sona erdi. Los Angeles'taki yatağında, iki bebeklerimin babalarıyla uyandım. Ellerim ve geceliğim kan içindeydi ve bu kan bana ait değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir tanrıça beni bir hayat kurtarmak için dünyanın öbür ucuna gönderdikten ve kendi yatağıma geri getirdikten sonra, hayatımın sihirle dolu olacağını düşünürdünüz, öyleydi de, ama aynı zamanda normal şeylerle de doluydu. Kimsenin size söylemediği şey bu: Tanrı hayatınıza el attığında ve siz onun çağrısına cevap verdiğinizde bile sıradan hayatınız ortadan kalkmıyor. Hâlâ hamileydim ve sorunsuz bir hamilelik geçirmemiştım. Eğer Tanrı'nın sizin için hazırladığı planı takip ediyorsanız, bu her zaman kolay bir yol değildir; bazen zor bir yoldur. Öyleyse neden takip edelim? Çünkü daha azını yapmak kendi yeteneklerinize, armağanlarınıza ve Tanrı'nın size olan inancına ihanet etmektir. Bunu kim isteyerek yapar ki?

Ultrason resimleri grenli, siyah-beyaz ve gridir ve aslında o kadar da net değildir, ancak doğmamış çocuğunuzun en erken resmini elde etmenin bir yoludur. Hamileliğin otuz dört. haftasında bulanık görüntülerden oluşan küçük bir albümümüz vardı, ama sonuncusu... en önemli fotoğraftı, çünkü diğerlerinin göstermediği bir şeyi gösteriyordu: Üçüzlerimiz olacaktı.

Onlara ikizler demeye başlamıştık ama sanki bir çiçeğin taç yapraklarıydılar ve sonunda üçüncü bebeği gösterecek kadar açılmışlardı, gölgeli ve çok daha az belirgin ama oradaydılar. Ana doğum uzmanım Dr. Heelis, üçüncü bebeğin diğer ikisinden gözle görülür şekilde daha küçük olduğunu ve bunun alışılmadık bir durum olmadığını söyledi.

Şu anda hepimiz hastanenin konferans salonunda oturuyorduk çünkü Dr. Heelis'e Dr. Lee, Dr. Kelly ve Dr. Rodriguez de katılmıştı. Her birinin jinekoloji ve bebek doğurtma ya da önlem olarak ihtiyaç duyulan başka bir konuda uzmanlıkları vardı. Hastalığı fark ettiklerinden beri ekstra tıp uzmanlarının çoğunu kazanmamıştım.

Üçüncü bebeğim; neredeyse hamileliğimin başından beri benim ekibimdi, çünkü ben Prenses Meredith NicEssus'tum - yasal adım Meredith Gentry, çünkü *Prenses* ehliyetle çok iddialı görünüyor. Dr. Kelly yeni bir yüzdü ama yepyeni bir bebeğin yanında yeni bir doktorun ne önemi vardı ki?

Amerikan topraklarında doğan tek peri prensesiydim, ama bu uzun sürmeyecekti. Bebeklerden biri kızdı. Kızım Prenses Gwenwyfar olacaktı. Babasının kim olduğunu DNA testine kadar öğrenemeyeceğimiz için diğer isimler üzerinde hala pazarlık yapıyorduk; altıya indirmiştim.

Altısı da uzun oval konferans masasının iki yanında oturmuş, aşkımın ipine güçlü, yakışıklı boncuklar gibi dizilmişlerdi.

Doyle, Darkness, solumda oturuyordu. Adının vaat ettiği her şeye sahipti: uzun boylu, yakışıklı ve o kadar karaydı ki siyahtı. İnsanların teninin siyah olduğu gibi değil, bir köpeğin teni ve tüyleri güneşte mavi ve mor ışıklar saçacak kadar siyah olabilirdi. Konferans salonunun loş ışığında teni, sanki en karanlık gece ete kazınmış ve gerçeğe dönüştürülmüş gibi, hafifletilmemiş bir siyahlıktaydı. Ayak bileğine kadar uzanan saçları her zamanki örgüsüyle arkaya yatırılmıştı, böylece kenarları gümüş küpelerle süslü sivri kulakları görünüyordu. Kulaklarını gizlemiş olsaydı kimse onun safkan Unseelie sidhe olmadığını bilemezdi ama o safkan sidhe olmadığını gösteren tek işaretin toplum içinde çoğu zaman görünmesini sağlıyordu. Ona nedenini hiç sormamıştım ama bu, karışık soylarını gizleyebilen diğer tüm sidhe'lerin suratına inen bir tokat gibiydi. Bin yıldan fazla bir süre boyunca Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin yanında saf olmayan genetiğiyle durmuş, onları sergilemiş ve ısıltılı kalabalık ondan korkmuştu, çünkü kraliçenin suikastçısı ve muhafızlarının kaptanıydı. Doyle'un öldürmek için gönderildiği hiç kimse yaşamadı. Şimdi o benim Karanlığımdı, Prenses'in Karanlığı, ama benim suikastçım değildi. O benim korumamdı ve bedenimi o kadar iyi korumuştur ki onun çocuğuna hamileydim. Bu iyi bir korumaydı.

Frost, Öldüren Frost, sağımda oturuyordu. Teni benimki kadar beyazdı, sanki incilerin parlaklığı dönüşmüş gibiydi, ama ben 1.80 boyundayken, Frost 1.80 boyunda, kaslı ve genişti.

Omuzları, uzun bacakları ve tüm peri dünyasındaki en güzel adamlardan biriydi. Saçının sadece üst kısmını arkaya atar, geri kalanını gümüş bir tül gibi vücudunun etrafına düşecek şekilde bırakırdı; bu sayede gri takım elbisesi, siyah gömleği ve gümüş üzerine küçük küçük işlenmiş siyah fleur-de-lis'li gümüş kravatı görülebilirdi. Kavga çıkarsa gözlerinden uzak dursun diye saçlarının en görünüş geride tutan toka kemikten oyulmuştu. Çok eskiydi ve ne tür bir hayvandan oyulduğunu bana asla söylemezdi. Her zaman bir insan olduğunu düşünebileceğim bir şey olduğu iması vardı.

Frost yüzyıllardır Doyle'un ikinci adamıydı ve bu değişmemişti ama şimdi ikisi de benim sevgilim ve taşıdığım bebeklerin potansiyel babalarıydı. Üçümüz aşkı bulmuştuk, hakkında şarkılar ve şiirler yazılan o gerçek aşkı, ama bu peri masalının mutlu sonla biten bir sonu yoktu, henüz değil. Ellerimi karnımın yuvarlak gerginliği üzerinde kavuşturmuş otururken korkuyordum. Kadınların yüzyıllardır korktuğu şekilde korkuyordum. Bebekler olacak mıydı? Ben olacak mıydım? Üçüzler mi? Gerçekten mi? Gerçekten mi? Bu konuda nasıl hissedeceğimi henüz bilmiyordum, çok yeniydi. İkizler için mutluydum ama üçüzler... Hamilelik ve hayatlarımız ne kadar karmaşık hale gelmişti?

Tanrıça'ya güvenlik, bilgelik ve doktorları ve planı dinleyebileceğim sakın bir merkez olması için dua ettim. Gül kokusu aldım ve beni duyduğunu biliyordum ve bunun iyiye işaret olduğunu biliyordum. İyiye işaret olduğunu umuyordum. Bazen kötü şeylerin iyi nedenlerle olduğunu biliyordum, ama bunun iyi şeylerden biri olmasını gerçekten ama gerçekten istiyordum, nokta, hiçbir uyarı olmadan.

Doyle elimi sıktı ve bir an sonra Frost da aynısını yaptı. Dünyada herkesten çok sevdiğim adamlar yanımdaydı; her şey yoluna girecekti. Sevdiğim ama belki de o kadar çok sevmediğim diğer adamlar da doktorlara ve bana bakıyor, güven verici olmaya ve endişelendiklerini belli etmemeye çalışıyorlardı.

Galen endişesini gizlemeyi başaramıyordu ama yüzü her zaman kalbinin aynası olmuştu. Soluk teninde, kısa buklelerinin koyu yeşilini tamamlayan hafif bir yeşil ton vardı. Bir zamanlar dizlerine kadar uzanan saçlarından geriye sadece uzun, ince bir örgü kalmıştı.

Saçları. İpekten yapılmış krem rengi bir tişört göğsünün ve vücudunun üst kısmının yağsız kaslarını sarıyordu, elma yeşili takım elbise ceketi ise giyinmek için verdiği tek tavizdi. Kıyafetinin geri kalanı, hareket ettikçe çıplak etinin kışkırtıcı bakışlarını veren, delikleri aşınmış soluk mavi kot pantolondur. Kot pantolon, kendi tercihi olmayan yeni kahverengi kovboy çizmelerinin içine sorunsuzca sokulmuştu. Hepimiz yüksek peri sarayını temsil ediyorduk ve fotoğrafımızın çekilme ihtimali olduğunda buna uygun giyinmek zorundaydık ve hastaneye yapılan herhangi bir yolculuk paparazzilerin sürüler halinde dışarı çıkmasına neden oluyordu.

Mutlu ama gergin altılı grubumuzun son üyeleri Rhys, Mistral ve Sholto'ydu. Rhys, beline kadar uzanan beyaz buklelerinden krem rengi takım elbisesine ve masanın altına gizlediği soluk deri mokasenlerine kadar çoğunlukla beyaz ve krem tonlarındaydı. Açık yakalı gömleği soluk maviydi ve bir gözünün üç renkli mavi irisini ortaya çıkarıyordu; diğer gözü ise soluk mavi saten göz bandının arkasında kaybolmuştu. Kalan gözünün harika mavisini ortaya ama boş göz çukurundan gelen yara izlerini gizleyemiyordu. Goblinler onun gözünü ben doğmadan yüzyıllar önce almışlardı. Beş-altı boyuyla safkan bir sidhe için ne yazık ki kısaydı ama yine de benim mütevazı bir metre olan boyumdan bile uzundu. Her iki saraydaki en kısa asil bendim.

Sholto'nun uzun, düz beyaz-sarı saçları, siyah takım elbisesini ve yüksek, yuvarlak yakalı beyaz gömleğini neredeyse gizleyen bir perde içindeydi, bu yüzden kravata gerek yoktu. Bu yılın modası değildi ama o Kral Sholto'ydu, Aradan Geçenlerin Efendisi, Sluagh'ın hükümdarı, Unseelie Sarayı'nın karanlık ev sahibiydi ve bu yılın modası hakkında gerçekten endişelenmiyordu. Neyi seviyorsa onu giyiyordu ve istediği etkiye bağlı olarak genellikle üzerinde şahane ya da korkutucu görünüyordu. Siyah, üç sarı-altın gözlerini çok parlak, çok güzel ve çok uzaylı yapıyordu.

Mistral müstakbel babalarımın sonuncusuydu. Birkaç santim farkla en uzun boyluydu, omuzları biraz daha genişti, sadece çok iri bir adamdı, ancak kas kütlesi ve yüzyıllar süren savaşçı eğitimi, fey hassasiyetleri için çok fazla metal ve teknoloji içeren insan yapımı bir binada iyi olmasına yardımcı olmadı. Daha küçük feyler bu tür şeylerle daha fazla sorun yaşarlar ve Mistral, insan dünyasındaki bu uzun süreli kalışla sevgililerim arasında en az iyi başa çıkıyordu. Bu durum

Gözlerinin etrafına boş boş bakıyordu, rengi gökyüzünden bir hortum inip önüne çıkan her şeyi yok etmeden hemen önce gökyüzünün aldığı sarı-yeşil renkteydi. Bir zamanlar fırtına tanrısıydı ve sanki gökyüzü hâlâ onun emrindeymiş gibi gözleri hâlâ ruh halini yansıtıyordu. Yüzyıllar önce gerçek gökyüzü onun endişesini yansıttı. Siyah takım elbisesi gri saçlarını neredeyse kömür karası gibi gösteriyordu, saçları omuzlarına dökülüp masanın kenarından aşağı dökülüyordu. Beyaz gömleğinin düğmelerinin yarısı açıktı, pantolonunun içine sokulmuştu ama elle dikilmiş keten bir fanilayı ortaya çıkarmak için açık bırakılmıştı. Keten eski gardırobundan kalmaydı. Teninde "normal" hissettiği bir şey giymenin tüm bu korkutucu yeniliklerle daha iyi başa çıkmasına yardımcı olduğunu fark etmişti.

Tüm peri dünyasının en güzel adamlarıyla çevrili bir yerde oturuyordum ve kendimi onların küçük, güzel olmayan bir mücevher gibi hissediyordum, ama üçüzlere sekiz aylık hamileyken göz alıcı hissetmek zor. Haftalardır ayaklarımı görmemiştim. Sırtım, sanki biri beni yolun üçte birinde ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi ağrıyordu. Sırtım en çok bu kadar ağrımişti, sanki vücudum artık üçüz taşıdığını bildiğinden cesurmuş gibi davranmak zorunda değildi.

"Tüm o testler ve ultrasonlar üçüncü bir bebeği nasıl gözden kaçırmış olabilir?" Galen sordu.

Uzun boylu, beyaz saçları kısa kesilmiş olan Dr. Heelis bize en profesyonel gülümsemesini takındı. Altmış yaşında olmalıydı ama kare çeneli yakışıklı yüzü ve gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardındaki berrak gri gözleriyle yaklaşık on yaş daha genç görünüyordu.

"Küçük bir alanda iki büyük bebeğin üçüncüyü saklaması dışında bahane üretmeyeceğim. İkizden fazlasına sahip olduğunuzda bazen böyle olur."

"Bu yüzden mi birkaç hafta önce kalp atışlarında yankı vardı?" diye sordum. Sandalyemde yer değiştirdim ama rahat etmenin gerçek bir yolu yoktu. Sırtım biraz daha az ağrıya ya da baskı biraz azalsa kendimi daha iyi hissedecektim.

"Öyle görünüyor," dedi.

"Yani Merry ve bebeklerin geçmesi gereken tüm o testler üçüncü bir bebek olduğunu anlayamadığınız için miydi?" Galen sordu.

"İkizlerde bir kalp sorunu olduğunu düşündük ve algıladığımız şeyin üçüncü bebeğin kalp atışı olması mümkün."

"Bunu nasıl kaçırdın?" Sonunda sordum. Heelis aylarca güven inşa etmişti ve şimdi hepsinden şüphe ediyordum. Ya da belki de sadece acı yüzündendi? Bir an için gözlerimi kapattım; sanki biri sırtımı ikiye bölüyor ve aynı anda parçaları birbirinden ayırmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"İyi misiniz Prenses?" diye sordu ekipteki tek kadın olan Dr. Lee.

Başımı salladım. "Tüm bu ağırlık yüzünden sırtım ağrıyor. Hamile olmaktan yoruldum."

"Bu normal," dedi gülümseyerek. Yüzü kare şeklindeydi ve bir şekilde her zaman hoştu. Heelis kendine güven aşıliyordu ama Lee fırtınanın gözü gibi sakindi. Onu bu yüzden seviyordum ama muhtemelen tüm hastaları seviyordu.

"Çoklu doğumlar her zaman fiziksel bir zorluktur, ancak sizin gibi minyon biri için, Prenses Meredith, daha rahatsız edici olabilir. Sizi mümkün olduğunca rahat ettirmek için her şeyi yapacağız."

"Dr. Kelly bize neden burada olduğunu söylese nasıl olur?" Sesim sanki birine bağırmmamak için mücadele ediyormuşum gibi biraz yükseldi ve belki de öyleydin. Sadece canım yanıyordu ve tüm bunlardan çok yorulmuşum. Bebeklerden biri hareket etti, uykusunda yuvarlanıyordu ya da belki de oynuyordu, bilmiyordum ama yine de içimde ben olmayan bir şeyin hareket etmesi garip bir histi. Kötü bir his değildi ama tuhaftı.

Dr. Kelly konsantre olmakta güçlük çekiyordu çünkü Mistral'in gözlerinden fırtına bulutlarının ve hafif bir rüzgâr hareketinin aktığını görebiliyordu, sanki gözbebekleri sonsuza dek Hava Durumu Kanalı'na bağlı küçük bir televizyon setiymiş gibi.

"Mistral güneş gözlüklerini takarsa Dr. Kelly işine konsantre olabilir mi?" Galen sordu.

Dr. Kelly irkildi ve "Çok özür dilerim, bakıyordum, ben... Ben sadece ... Çok özür dilerim."

Doyle kalın ve derin sesiyle tek bir kelime söyledi: "Mistral."

Mistral cebinden bir çift pahalı güneş gözlüğü çıkarıp taktı. Gümüş, metal çerçeveli ve aynalı camlıydı.

gümüş bir ayna gibi her şeyi yansıtıyordu. Üzerinde inanılmaz seksi duruyordu ama şu an için daha da önemlisi dikkatini dağıtan gözlerini saklıyordu.

"Daha iyi mi?" Mistral sordu.

"Özür dilerim Prens... Lord... Dük Mistral, ben sadece... Takımda yeniyim ve..."

Mistral kendi bir dük unvanına sahip olarak beni şaşırtmıştı. Bize unvanlarımızı insanlar için kullanmamız söylenmişti, biz de öyle yaptık ama bu, unvanlara alışık olmayan Amerikalıları şaşırttı.

"Sorun değil Kelly," dedi Dr. Heelis, "manzaraya alışmak hepimizin birkaç ziyaretini aldı."

"Kaba olmak istemem ama neden başka bir doktora daha ihtiyacımız var?" Doyle sordu.

Dr. Heelis kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, elleri çok hareketsizdi; bunu "her şey yoluna girecek, sizi rahatlatmak için buradayım" pozunun bir parçası olarak tanımaya başlamıştım. Bu genellikle bir şeylerin yanlış olduğu ya da yanlış olabileceği anlamına gelirdi. Şimdiye kadar hamilelik ikizler için oldukça sorunsuz geçmişti, ancak Heelis'in korkutucu olabilecek ama öyle olmadığı ortaya çıkan şeyler olduğunda bize güvence verdiği birkaç toplantı yaptık. Bilmemizi istediği bazı potansiyel sorunlar modern tıp ve şansın bir araya gelmesiyle kendiliğinden düzelmmişti ya da belki de bunun benim beş farklı doğurganlık tanrısının soyundan gelmemle bir ilgisi vardı. Bu, ikizleri çoğu kadından çok daha az zorlukla taşıyabildiğim anlamına geliyordu, ama muhtemelen şimdi üçüzlere bakmamızın nedeni de buydu. Bu gerçekten de istediğimden biraz daha fazla doğurganlık demekti.

"Ekibimizin diğer üyelerini Prenses Meredith'in üçüz bebek sahibi olacağı konusunda bilgilendirdiğimde, hepsi Dr. Kelly'nin bilgi havuzumuza iyi bir katkı sağlayacağı konusunda hemfikir oldular."

"Neden?" Sholto sordu ve bu toplantılarda nadiren konuşurdu.

Hepsi dönüp ona baktı ve sonra çoğu başka tarafa baktı, herkesin bakışlarının ağırlığını ürkmeden taşımayı başaran Heelis hariç; onun sorumlu olmasının birden fazla nedeni vardı.

"Kral Sholto."

Sholto unvanını onaylamak ve Heelis'e devam etmesi için bir işaret olarak başını salladı.

"Öncelikle, hepinizin vajinal doğum umduğunuzu biliyorum ve ikizlerle denemeye istekliydik, ancak üçüzler sezaryenle doğum anlamına geliyor."

Mutsuz görünüyor olmalıydım, çünkü Heelis bana baktı. "Özür dilerim, ameliyattan kaçınmak istediğinizi biliyorum ama üçüzlerle bu riski alamayız Prenses; üzgünüm."

"Üçüncü bebeği gördüğümüzde ben de öyle düşünmüştüm," dedim. Sandalyemde öne doğru eğilerek daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım ama gerçekten de öyle bir pozisyon yoktu. Doyle el değiştirdi, böylece hem elimi tutabiliyor hem de sırtımı ovabiliyordu. Frost da ona ayna tuttu ve sanki iki farklı el değil de aynı adamın elleri gibi sırtımı ovdular. Yüzlerce yıldır en iyi arkadaşlar ve savaş arkadaşlarıydılar; bu, bakmalarına gerek kalmadan birbirlerinin fiziksel olarak farkında oldukları anlamına geliyordu. Bu, birbirlerinin ellerine çarpmadan ağrıyan sırtımı ovabilecekleri anlamına geliyordu ve doktorlar seks üzerindeki moratoryumu kaldırdıklarında, orada da birbirlerini yansıttıklarını kanıtlayabileceklerdi. Son hakaret birkaç ay önce başlayan "seks yok" kuralı olmuştu.

Ellerine daha sıkı sarıldım; bu beni ne kadar rahatsız olduğumdan uzaklaştırmaya yardımcı oldu. Sezaryen doğum fikrinin beni neden rahatsız ettiğinden emin değildim ama ediyordu.

Heelis, "Bebeklerin hepsi doğum kanalına doğru ilerlerken çok fazla şeyin ters gidebileceğini anlıyorsunuz," dedi.

Başımı salladım.

Frost, "Merry ve bebeklerin zarar görmesini engelleyecek her şeyi istiyoruz," dedi.

Doktor ona gülümsedi. Frost ve Galen'i en çok uzun göz teması kurdukları için seviyordu, muhtemelen gözleri insana en yakın olanlardı - normal, gri ve yeşil.

"Elbette, buradaki herkes bunu istiyor." Aynada alıştırmayı yapmış olması gereken o güven verici gülümsemeyi yaptı, çünkü bu iyi bir gülümsemeydi. Kendi gözlerini sıcaklıkla doldurdu ve sakinlik yayıyor gibiydi.

"Ama benim sorum hâlâ cevaplanmadı," dedi Doyle. "Neden Dr. Kelly burada mı?"

"Doğum gecikmesi konusunda en fazla deneyime sahip kişi o." "Doğum gecikmesi nedir?" diye sordum.

"Sezaryenle doğumda ilk iki bebeği doğurtup daha küçük olan üçüncü bebeği bir ya da iki hafta rahimde bırakma seçeneğimiz olabilir. Bu kesin değil, ancak genellikle daha küçük boyut, belirli sistemlerin kadar gelişmemiş olabileceği anlamına gelir ve bu, bebeğin rahmin mükemmel kendi kendini idame ettirme ortamında büyümesi için daha fazla zaman verecektir."

Ona birkaç saniye göz kırptım. "Gerçekten bana üçüzlerin doğum günlerinin haftalara göre farklı olabileceğini mi söylüyorsun?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"Peki ya üçüncü bebeğin doğumunu erteleyemezsek, o zaman ne olacak?" "O zaman ortaya çıkabilecek sorunlarla başa çıkacağız."

"Yani bebeklerin, özellikle de küçük olan üçüzün sorunu neyse onunla ilgileneceğiz."

"*Yanlış* kelimesinden hoşlanmıyoruz Prenses, bunu biliyorsunuz."

Ağlamaya başladım. Neden bilmiyorum ama nedense iki bebeği doğurtup üçüncüsünü biraz daha pişmesi için içimde bırakma düşüncesi bana yanlış geliyordu ve... Artık bitsin istiyordum; sadece bebeklerimizin iyi olmasını ve benim dışımda olmalarını istiyordum. Hamile olmaktan yorulmuştum. Ayaklarımı göremiyordum. Kendi ayakkabılarımı bağlayamıyordum. Bir arabanın direksiyonuna geçip kendimi bir yere götüremiyordum. Kıyıya vurmuş küçük bir balina gibi çaresiz ve şişmiş hissediyordum ve sadece bitmesini istiyordum. Aslında hiçbir şey ters gitmemiş olsa da, doktorlar yine de bizi her korkunç olasılık hakkında uyarmışlardı, böylece hayatım bebekler içimde büyürken asla gerçekleşmeyen bir kabuslar listesine dönüşmüştü. Çok fazla iyi doktora ve çok fazla yüksek teknolojiye sahip olduğumu düşünmeye başlamıştım, çünkü her zaman daha fazla test vardı, sonuçta tüm testler bize neyin yanlış olmadığını söylese de. Ya da belki bir şeyi gözden kaçırmışlardı ve her şey ters gidecekti. Üçüncü bir bebeği atlamışlardı; artık onlara nasıl güvenebilirdim? Aylar boyunca doktorlarıma duyduğum güven yıkılmıştı. Üçüzlerim olacaktı. Çocuk odası ama sadece iki bebeğimiz vardı.

beşikler, her şeyden iki tane. Üçüzlere hazır değildik. Ben hazır değildim.

Suyum geldiğinde herkes deli hamile kadını sakinleştirmeye çalışırken ben Doyle'un omzuna doğru sessizce çığlık atıyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADI Alastair'di ve sanki kalbimin kayıp bir parçasından oyulmuş gibi kollarıma oturdu. Yüzünün soluk, ışıltılı teninde parlayan safir gibi duran kocaman, sıvı mavi gözleriyle bana göz kırptı. Saçları gür ve siyahtı; küçük, hafif sivri bir kulağı da saçları kadar siyahtı. Kıvrık ucu saçlarının gece yarısı düzlüğü içinde neredeyse kayboluyordu. Diğer kulağı ise oyulmuş bir deniz kabuğu gibiydi; saçlarının kadifesi içinde parlayan sedef.

Tüm yorgunluk, tüm acı, Gwenwyfar'ın sezaryen için doğum kanalına çok uzak olduğunu ve kardeşi Alastair'in zaman kalmayacak kadar arkasından geldiğini fark etmenin paniği ve hepsi Alastair'in saçlarının arasından o minik kulağı takip ederek bir kulağın siyahının boynunun yan tarafına, tıpkı bir köpek yavrusunun kulağının yan tarafındaki leke gibi indiğini görmenin şaşkınlığı içinde kayboldu.

Doyle'un üzerinde hâlâ ameliyat önlüğü vardı, parlak siyah tenine karşı pembe renkteydi. Alastair'in boynunun kenarını okşadı ve "Sakıncası var mı?" dedi.

Soruyu anlamam bir an sürdü ve sonra bir rüyadan uyanır gibi gözümü kırıştıtararak ona baktım. "Noktayı mı kastediyorsun?"

Ona gülümsedim ve gördüğü şey onun gülümsemesine neden oldu. "O çok güzel, Doyle; oğlumuz çok güzel."

Çok az kişinin gördüğü bir şeyi gördüm: Karanlık, minik oğlumuzu kollarımda nazıkçe çevirirken ağladı, böylece bana minik sırtındaki siyah yıldız şeklindeki izi gösterebilecekti. Beş köşeli bir yıldızdı, neredeyse mükemmeldi ve sırtının ortasını kaplıyordu.

Alastair itiraz eden bir ses çıkardı ve yüzünü görebilmek için onu geri çevirdim. Tekrar göz teması kurduğu anda sustu.

ve o ciddi mavi gözleriyle yüzümü inceledi. "Alastair," dedim usulca. "Yıldız, bizim yıldızımız."

Doyle beni usulca öptü ve sonra oğlunun alnına bir öpücük kondurdu. Alastair ona kaşlarını çatı.

"Sanırım şimdiden annesinin ilgisini çekmek için yarışıyor," dedi Galen yatağın diğer tarafından. Gwenwyfar'ı battaniyeye sarmıştı ama Gwenwyfar küçük bacaklarının ve kollarının tüm gücüyle onu itmeye başlamıştı bile.

"Kundaklanmaktan hoşlanmıyor," dedi Rhys ve onu Galen'in özenli kollarından alıp hemşirelerin özenle yaptığı kundaktan çıkarmaya başladı.

"Korkarım onu düşüreceğim," dedi Galen.

"Pratik yaptıkça daha iyi olacaksın," dedi Rhys ve bana sırtarak Gwenwyfar'ı diğer koluma geçirmeme yardım etti ama her iki kolunda da bir bebek varken onlara dokunamıyor, her santimini görmek, keşfetmek ve ezberlemek istediğiniz sanat eserleri gibi bakamıyordum.

İkisi de bana çok ciddi bakıyordu. Gwenwyfar sadece bir bakışta daha büyüktü ve bir pound yeni doğanlarda büyük bir fark yaratıyordu, ama o da daha uzundu.

"Demek dışarı çıkmak için sabırsızlanan küçük baş belası sendin," dedim usulca.

Masmavi gözlerini bana kırıştırdı ve gözlerinde şimdiden koyu mavi çizgiler vardı; birkaç gün içinde üç renkli irislerinin neye benzeyeceğini görecektik. Şu anda bebek mavisidyler, ama Rhys'e çekerse belki mavinin üç tonu olabilirdi? Saçları beyaz buklelerden oluşuyordu. Saçlarına dokunmak, dokusunu tekrar hissetmek istedim ama elimde değildi.

Dr. Heelis hâlâ bacaklarımın arasına çömelmiş, bana dikiş atıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Uyuşmuştum, ilaçlardan değil, sadece bölgeyi istismar etmekten. Yaptığı şeyin çekiştirmesini hissediyordum ama bebek tüm dikkatimi çekiyordu - bebekler.

Gwenwyfar saçıma uzanmak istercesine küçük bir yumruk salladı, gerçi bunun için çok erken olduğunu biliyordum ama o küçük kolda altın ya da gümüş gibi bir şey ışığı yakaladı.

"Kolundaki ne?" Ben sordum.

Rhys onun kolunu battaniyenin üzerinden kaldırdı ve minik bir yumruğu parmağının ucuna dolamasına izin verdi ve kolunu hareket ettirdiğinde neredeyse metalik bir dantel izi gördük. Çatallı bir yıldırım, neredeyse omzundan bileğine kadar kolunun üzerinde en narin altın ve gümüş tel gibi iz bırakıyordu.

"Mistral, kızını görmeyen gerek," dedi Rhys.

Mistral her şey boyunca odanın kenarında toplanmıştı, bazı erkekler gibi korkmuş ve bunalmıştı ve çok fazla teknolojinin varlığında acı çekiyordu.

"Kimin kime ait olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok," dedi. "Gel de gör," dedi Rhys.

"Gel Mistral, fırtınaların efendisi, kızımızı gör," dedim.

Doyle beni tekrar öptü ve kızımızı kucağıma alabilmem için yer açmak üzere Alastair'i kaldırdı. Rhys'in parmağını sıkıca tuttu, böylece Mistral yatağın diğer tarafına geldi. Korkmuş görünüyordu, kocaman elleri sanki bir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi birbirine kenetlenmişti ama aşağı bakıp kızın tenindeki şimşek desenini görünce sırtı ve daha önce ondan hiç duymadığım yüksek sesli, mutlu bir kahkaha attı.

Gwenwyfar'a dokunduğu yerde küçük statik cıvatalar dans etti ve zıpladı. Gwenwyfar ağladı, canı acıdığı için mi yoksa korktuğu için mi bilmiyorum ama bu onun geri çekilmesine ve kararsız görünmesine neden oldu.

"Kızını tut Mistral," dedim. "Ona dokunmamdan hoşlanmadı."

"Onu kontrol etmeye başlaması gerekecek; şimdi başlasa iyi olur ve bunu ona daha iyi kim öğretebilir?" Rhys, Gwenwyfar hâlâ itiraz ederken onu Mistral'e teslim etti.

Dikkatimi dağıtacak bir bebek olmadan, vücudumun hiç dikiş istemediğim bir bölgesine hayatımda hiç olmadığı kadar çok dikiş atıldığının birden farkına vardım.

"Bryluen nasıl?" diye sordum ve en küçük bebeğimizin yattığı kuvöze baktım. Etrafında çok fazla doktor, çok fazla hemşire vardı. Sahip olduğum iki bebeğe odaklanmıştım; her şey başlamadan sadece bir saat önce üçüncü bir bebek olduğunu biliyordum, ama bir şekilde onu, o kadar küçük, kıvrıkcık kızıl saçlarıyla görüyordum,

Vücudu neredeyse saçları kadar, benim saçlarım kadar kırmızıydı, ona sarılmak istedim, ona dokunmam gerekiyordu.

Dr. Lee siyah saçları önlüğünün arasından gözükererek geldi ama yüzü çok ciddiye. "Beş kilo; bu iyi bir kilo, ama gelişimsel olarak diğer ikisinden haftalarca daha genç görünüyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Doyle sordu.

"Birkaç gün oksijene bağlı kalması ve sıvılarla beslenmesi gerekecek. Diğerleriyle birlikte eve gidemeyecek."

"Onu tutabilir miyim?" Sordum ama artık korkuyordum.

"Yapabilirsin, ama tüpler ve diğer şeyler seni korkutmasın, tamam mı?" Dr. Lee gülümsedi ve bu hiç de inandırıcı değildi. Endişeliydi. Ülkedeki en iyi bebek doktorlarından birinin endişeli olması hoşuma gitmemişti.

Onu tekerlekli sandalyeye oturtular, beş kilo iyi bir ağırlık olabilirdi ama Alastair ve Gwenwyfar'ın sahip olduğu altı ve yedi kiloyla karşılaştırdınca küçücük görünüyordu. Kolları gerçek olamayacak kadar narin küçük çubuklar gibiydi. Tüpler endişe verici görünüyordu ve küçük bacağındaki serum doğuma değil, daha çok ölüme benziyordu. Diğer iki bebeğin etrafında parlayan aura, bu küçücük bebek kıvılcımında sönüktü.

Frost, gri gözlerinde dökülmemiş yaşlarla küçük kuvvözün diğer tarafında duruyordu. Üçüncü bir ismimiz yoktu, bu yüzden Rose'u istemişti, uzun zamandır kayıp olan bir aşk ve uzun zamandır kayıp olan bir kızıdan sonra. *Bryluen* Cornish dilinde "gül" demekti. Küçük kızıl saçlı kızımız için mükemmel görünüyordu ama şimdi Frost'un yüzünde daha önceki kayıp güllerin kaderini izledim ve bu göğsümü sıktı ve beni korkuttu.

Doyle elimi tuttu ve "Dr. Lee, gelişimsel olarak diğer ikisinden geride olduğunu düşünmenize neden olan şey sadece boyu mu?" diye sordu.

"Hayır, sorun test sonuçları. Diğer bebekler kadar ilgili değil, sanki onlardan birkaç hafta gerideymiş gibi. Sizin içinizde alamadıklarını telafi etmek için teknolojiyi kullanacağız."

"Peki o zaman iyi olacak mı?" diye sordum.

Dr. Lee'nin yüzü neşeyle boş bir ifadeyle daha az hoş bir ifade arasında gidip geldi. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz, Prenses.

mutlak kesinlik."

"Doktorlar hiçbir şeyi garanti , değil mi?" diye sordum. "Modern doktorlar garanti vermez," dedi Doyle.

Rhys, "Ama o zaman modern doktorlar prensesi iyileştirebileceklerini söyleyip başarısız oldukları için idam edilmezler," dedi. Kasvetli grubumuzu neşelendirmek için gülümseyerek gelmişti. Galen normalde neşeliydi ama küçük Rose'umuz konusunda değil; Frost genellikle hayatımdaki en kasvetli adamdı ve Doyle ciddi bir insandı. Daha yeni üçüz doğurmuştum. Endişelenmeye hakkım vardı.

Dr. Lee ona, yaptığı şakayı hiç komik bulmamış gibi baktı. "Affedersiniz?"

Ona sıırttı. "Ortaklarımın ruh halini hafifletmeye çalışıyorum; en kötüsünü düşünmeye kararlılar."

"Ona bak," dedi Galen, minicik bebeği göstererek. "Benim uzmanlık alanımın ne olduğunu unutma," dedi Rhys. "O parlamıyor Diğerleri kadar parlak ama etrafında gölge de yok. Ölmüyor. Bunu görebiliyorum."

Doyle'un eli elimi sıkıca kavradı ve "Her Şeyi Yiyen Karanlık yemin et," dedi.

Rhys o zaman çok ciddi görünüyordu. "Merry'ye, çocuklarımıza ve bu odadaki erkeklere, hepimizin kurduğu evde haber bekleyen kadın ve erkeklere duyduğum sevgi üzerine yemin edeyim. Bu uzun, karanlık yüzyıllarda tanıdığım ilk gerçek mutluluk üzerine yemin edeyim, küçük Rose'umuz burada böyle ölmeyecek; kardeşini hayal kırıklığına uğratacak kadar hızlı büyüyecek ve emekleyecek."

"Bunu gelecekte gerçekten görüyor musun?"

Frost sordu. "Evet," dedi Rhys.

"Konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum ama bebek yaşamazsa bizi ölümle mi tehdit ettiniz?" Dr. Lee sordu.

"Hayır," dedi Rhys. "Ben sadece aileme modern tıbbın bir zamanlar büyüünün bile yapamadığı mucizeleri yapabileceğini ve inançlı olmalarını hatırlatmak istedim. Eski kötü günler geride kaldı; yeni güzel günlerin tadını çıkaralım."

Doyle ve ben ikimiz de ellerimizi Rhys'e uzattık, o da gelip ikisini de tuttu. Benimkine bir öpücük kondurdu, sonra aynısını Doyle'a yaptı. "Kraliçem, efendimiz, sevgilim, dostum, sevinelim ve

Geçtiğimiz yıl birbirimizden kovaladığımız gibi bugünden de umudumuzu kesiyoruz."

Galen gidip Rhys'e arkadan sarıldı ve Rhys de gülerek ona sarıldı. Bu hepimizi biraz güldürdü ve sonra hemşireler minicik bebeği kucağıma verdiler. O kadar hafif, kuş gibi ve rüya gibiydi ki. Bana demi-fey'lerden birini, kelebek ve güve gibi görünen ama üzerinizde yürüdüklerinde daha çok kuşların içi boş kemikleri gibi hissettiren perilerden birini tutmayı hatırlattı.

Bryluen'in burnundan oksijen tüpleri çıkıyordu ve minik bacağına benim kolumdaki gibi bir serum vardı. Rhys'in güvencesine rağmen yaralı görünüyordu. İnce battaniyelerden birine gevşekçe sarılmıştı ve teninin benimkine değdiği her yer sanki ateşten yanıyordu.

Bryluen ağlamaya başladı, sadece en küçük bebeklerin çıkardığı tiz, ince ve acıklı bir ses. Sadece ağlamasından bile bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Açıklayamıyordum ama doktorların yaptığı bir şey bu bebek için doğru değildi.

"Doyle, şu battaniyeyi açmama yardım et. Bundan hoşlanmıyor."

Bunu sorgulamadı, sadece Bryluen'i açmama yardım etti ve onu nazikçe kaldırdığımızda elim çıplak sırtını geçti ve beklenmedik bir şey buldu. Onu omzuma doğru kaldırdım, bir elimle başını, diğer elimle de vücudunun alt kısmını destekledim, böylece ellerimin ne hissettiğini görebilecektim.

Pullar vücudunun neredeyse tüm sırtını süslüyor, küçük bezin içine doğru iniyordu. Bunlar Kitto'nun sırtındaki gibi bir yılanın gökkuşağı pulları değildi, daha çok bir kelebeğin ya da güve kanadındaki geniş, narin pullara benziyordu, ancak bunlar inanılmaz derecede büyüktü, gezegendeki tüm doğal kelebeklerden daha büyüktü.

Doyle iri, koyu renk bir parmağıyla, ince omuzlarından bir pelerin gibi inerek minyatür beline dolanan ve bebek bezinin altında kaybolan pulların parlak pembe ve deniz kabuğu parlaklığını takip etti.

"Onlar kanat," diye fısıldadı.

Frost yatağın diğer tarafındaydı ve eğilerek kendi iri elini Bryluen'in sırtında hafifçe gezdirdi. "Kanatlar daha gerçek

Nicca'nın. Derisinin üzerinde yükseliyorlar, dövme gibi değiller."

Galen parlayan proto-kanatların mucizesine dokunmak için eğildi. "Daha önce gördüğüm hiçbir böceğe benzemiyorlar," diye fısıldadı.

Mistral, Gwenwyfar sanki hep oradaymış gibi kollarında tutarak yaklaştı. Frost yanlarına yaklaştı, bir elini Gwenwyfar'ın beyaz buklelerine dokundurdu ve Bryluen'e baktı. "Killing Frost olmadığımndan beri demi-fey'imizin üzerinde ejderha kanatları görmemiştim, sadece küçük Jackul Frosti vardı."

Sholto yaklaştı ve "Neredeyse yavru bir gece sineğinin kanatlarına benziyorlar ama koyu ve kösele gibi değil, hafif ve mücevher parlaklığında." dedi.

Sıkı kırmızı buklelerini alnına yaklaştırdığımda ve anten tomurcuklarını bulduğumda anladım. "Çıkarın şu plastiği, hemen!" Onu doktora uzattım.

"Ekstra oksijen ve beslenme tüpleri olmadan hayatta kalamaz."

"Kanatları ve anten tomurcuklarını görüyor musun? Yarı yarıya demi-fey,

Yarı sluagh, metal ve insan yapımı şeylerle arası iyi olmayan bir peri parçası. Eğer içine yapay şeyler koymaya devam ederseniz, ölecektir."

"Yani insan yapımı plastiklere alerjisi mi var?"

"Evet," dedim, açıklanamaz olanı açıklamak için zaman kaybetmek istemiyordum.

Dr. Lee itiraz etmedi ama Bryluen'i aldı ve o ve hemşireler koydukları her şeyi çıkarmaya başladılar. Bebek onu benden alır almaz acıyla ağladı ve bunu duymak kalbimi sızlattı. Diğer iki bebek de sanki sempati duyuyormuş gibi ağlamaya başladı.

Rhys Alastair'i hemşirenin elinden aldı ve onu nasıl tutacağını biliyor gibiydi, böylece bebek sanki henüz söyleyebileceğinden daha fazlasını anlamış gibi karanlık ve ciddi gözlerle her şeyi izledi. Gwenwyfar, Mistral ne yaparsa yapsın en yüksek sesle bağırmaya çalıştı.

Dr. Heelis, "Ailenizde bu kadar şiddetli bir alerjiden hiç bahsetmemiştiniz," dedi ve kızgın görünüyordu.

"Onu bana verin lütfen; sadece doğal şeylere dokunması önemli," dedim.

Sanırım Bryluen üzerinde kullanmak için farklı şeyler gönderiyorlardı ve acele ederken onu sadece bir gecikme olarak bana geri verdiler.

etrafta. Onu bana çıplak olarak geri verdiler, çünkü bebek bezi de insan yapımıydı. Minik çıplak kızımı kucağıma aldım ve kanatların neredeyse vücudunun arka kısmına kadar indiğini ve derisinin üzerinde yükseldiğini, sadece bir tasarım değil, onun bir parçası olduğunu hissedebiliyordum.

Genetiğimde hiç demi-fey olduğunu düşünmüyordum ama demi-fey'in şehirde ölebileceğini, solabileceğini ve çok fazla metal, çok fazla plastik, çok fazla çöp yüzünden ölebileceğini biliyordum. Ona kesinlikle doğal olduğunu bildiğim tek şeyi verdim. O minik gül goncası ağzı emzirebilsin diye onu çevirdim.

Hemşirelerden biri, "Çok küçük," dedi, "asla beslenecek kadar tutunamayacak."

Bryluen şişmiş göğsümde inanılmaz derecede küçük görünüyordu ama neredeyse *Ow* diyebileceğim kadar sıkı yapıştı, ama bu iyiye işaretti. Beslenmeye başladığını hissettim ve bu inanılmaz bir duyguydu. Neredeyse kuş kadar ince olan narin boğazının sanki doyamıyormuş gibi defalarca yutkunmasını izledim. Diğer göğsüm sempati içinde sızmaya başladı.

Mistral, Gwenwyfar'ı bana teslim etti, ancak diğer kızımızı ikizlere hazırlanmak için aylardır çalıştığım ikiz futbol topu tutuşuna sokmak onun, Frost'un ve benim zamanımı aldı. İki kız emzirmek için yerleştiklerinde fazladan bir göğse daha ihtiyacım olduğunu fark ettim. Üçüzlerim vardı; üçüzler için tutuş yoktu.

Sanki bir işaretmiş gibi, Alastair kendi payını isteyerek ağlamaya başladı. Bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Bryluen'in göğsümde aç ve güçlü bir şekilde içtiğini hissettiğimde, o kadar da endişelenmeyecek kadar rahatlamıştım. Bryluen yetişene kadar Gwenwyfar ve o sırayla içebilirlerdi. Bir hemşire Rhys'e bir biberon verdi ve tıpkı sınıfta pratik yaptığı gibi oğlumuzu besledi. Alastair plastik ve insan yapımı bir şey emiyor olmasına aldırıyor gibiydi. Üç bebek de mutlu ve memnun bir sessizliğe gömüldü ve hayatımdaki erkeklere baktığımda, erkeklerimi tamamlamak için en az iki babaya daha ihtiyacımız olabileceğini anladım. İkizlere hamileyken bir demi-fey ve bir yılan goblinle seks yapmıştım, bu yüzden korunmaya ihtiyacım olmadığını düşündüm. Zaten hamileydim, bir kızın olabileceği kadar güvendeydim ama Bryluen'in sırtındaki kanatların ilk küçük esnemesini hissettiğimde, kızlarını görmeye gelecek iki adama daha ihtiyacım olduğunu anladım.

Bir avuç bereket tanrısının soyundan geliyordum ama sanırım bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştım. Yani, doğurganlık vardı ve bir de zaten hamileyken hamile kalabilmek vardı. Gülmeye başladım ve kahkahalarım mutluluk gözyaşlarına dönüştü. Kızlarımdan birinin kanatları vardı; belki o da uçabilirdi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rüya gördüğünüzde koku duyunuz olmadığını söylerler ama ben gül kokusuyla uyandım ve bir an loş hastane odasının neden bir yaz çayırının öğle sıcağındaki yabani güller gibi koktuğunu merak ettim. Bir rafın altındaki ve banyoya açılan tek iç kapının yanındaki gece lambaları dışında oda neredeyse karanlıktı. Ama yatakta uzandığım yerden odanın karşısında soluk, kabarık bir bulut gördüm. Galen bulutun altında bir sandalyede uyuyordu, aslında bulut değildi, sandalyesinin arkasında büyüyen küçük bir meyve ağacının çiçeklerini topluyordu. Bir yerde çok fazla büyü yapıldığında geçici bitkilerin bu şekilde büyüdüğünü görmüştüm ama bildiğim kadarıyla biz büyü yapmamıştık. Belki uyurken bir şeyleri kaçırmıştım ya da sürpriz üçüzler yeterince sihirliydi. Galen'in bir eli yanındaki plastik beşiğin içindeydi. Loş ışıktaki battaniyenin içinde yatan ikizlerden hangisinin daha büyük olduğunu anlayamadım ama Galen'in eli minik formun üzerinde duruyordu, sanki uykusunda bile çocuğumuza uzanmıştı.

Bu beni gülümsetti. Galen adamlarım arasında en iyi savaşçı olmayabilirdi ve berbat bir politikacıydı ama bu rolde iyi olması beni hiç şaşırtmadı.

Yanımdan gelen hareket sesiyle döndüm ve yanımda uzun tekerlekli ayakları üzerinde duran başka bir plastik beşik buldum. Bryluen'canını yakıyormuş gibi görünen insan yapımı şeylere dokunmaması için plastiğin içinde taşımak için küçük sapları olan dokuma bir sepet vardı. Onunla birlikte battaniyenin içinde usulca esneyen kanatlar vardı, sadece Royal ve kızını ziyarete gelen kız kardeşi Penny ve yeğeninden daha fazlası.

Güllerin kokusunu daha da güçlü bir şekilde aldım ve başımı kaldırdığımda yatağımın üzerinde dikenlerden ve soluk çiçeklerden oluşan canlı bir gölgelik gibi büyüyen gül sarmaşıkları olduğunu gördüm. Şimdi elma çiçeklerinin tatlılığını kokluyordum ve odanın karşısında ne tür bir ağaç yetiştiğini biliyordum.

Hemşirelerin yeni süslemeler hakkında ne düşündüklerini merak ediyordum. Üstümdeki çiçeklerde güveler çırpınıyordu ve şimdi odanın karşısındaki çiçeklerde onların hareketlerini görebiliyordum ama sadece güveye benzediklerini biliyordum. Düzinelerce demi-fey yeni bahçede kanat çırpıyordu, ama sadece nektar ve polen yudumlamıyorlardı, nöbet tutuyorlardı ve bu yeni büyüye, ışığa çekilen sıradan bir güve gibi ilgi duyuyorlardı.

Odanın diğer tarafına baktım ve Rhys'i kanepede sırt üstü yatmış, Gwenwyfar'ı göğsüne yaslamış uyurken buldum. Beyaz bukleleri loş ışıktaki onunkilere çok benziyordu. Küçük yumruklarından biri Rhys'in parmağına dolanmıştı, sanki uykularında bile birbirlerine sarılmışlardı.

Sholto, odanın tek penceresine sırtı dönük bir sandalyede ustaca yığılmış oturuyordu. Onu son gördüğümde beri kıyafetlerini değiştirmişti, çünkü kıyafetleri karanlığa karışacak kadar koyuydu ve uzun saçları geri kalanının karanlığının etrafında soluk sarı bir perde gibi parlıyordu. Gözleri solgundu ama bu ışıktaki renklerini tahmin etmek istemezdim. Hiçbir insanın gözleri onunkiler gibi sarı değildi; sadece soluk bir renkteydi ama odanın neredeyse karanlığında Rhys'in ve bebeğin saçları gibi parıldayan bembeyaz teni kadar soluk değildi.

Arkasındaki duvar hareket etti. Hareket edenin duvar olmadığını, duvarda dev yarasalar gibi asılı duran yekpare bir gece sineği tabakası olduğunu görmek için görüşümü daraltıp konsantre olmam gerekti, gerçi yarasalar bile pürüzsüz modern bir duvara düz bir şekilde asılamazdı ama o zaman yarasaların üzerinde emiş gücü olan dokunaçları yoktu ve gece sineklerinin vardı. Etli vücutları pencereyi çerçeveliyor ve tavanın yarısına kadar yapışıyordu. Bir zamanlar kâbuslar gibi beni kovalamışlardı ama şimdi kâbuslar benim tarafımdaydı ve onlar odadayken ne bu dünyada ne de öbür dünyada neredeyse hiçbir şeyin bize saldırmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum.

El ilanlarının övünebileceği her şeyden çok daha büyük bir dokunaç, hepsinin arkasındaki pencerede sallandı. Bu bana daha fazla sluagh'ın odamızın dışında nöbet tuttuğunu haber verdi. Güçlü düşmanlarımız vardı ama perilerden kaçıp Kaliforniya'ya dönüp bebekleri doğurduğumuzdan beri bu kadar açık bir korumaya ihtiyacımız olmamıştı.

Sesimi yumuşak tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım, kimseyi uyandırmak istemiyordum ama "Sorun ne?" diye sormam gerekiyordu.

Sholto bana göz kırptı ve gözlerinde sanki insan gözlerinin yansıtmadığı bir şekilde var olan azıcık ışığı yakalamışlar gibi bir parlaklık vardı. Biraz daha dik oturdu ve gömleğinin siyahında mücevherlerin parıltısını görebiliyordum. Kolye göğsünün üst kısmının çoğunu kaplıyordu. Hollywood elitlerinin bile takmayacağı bir parçaydı. Bu mücevherler bir kral içindi, ki o da Sluagh Kralı'ydı. Onu peri saraylarında, diğer soylulara kendisinin sıradan bir lord, hatta prens olmadığını hatırlatırken takarken görmüştüm. Tacını giymek bir yana, kendini kral ilan ediyordu; soru şuydu: Neden? Ya da daha doğrusu, neden şimdi?

Mücevherleri görünce kalbim hızlandı, çünkü düşmanları bizi yargılamamaları konusunda uyarmak için sluagh'ı dışarı çıkarabilirdi ama bir kral gibi giyinmek.... Bunu yapabileceği durumların çok kısa bir listesi vardı.

Loşlukta göremeyeceğim kadar belli belirsiz gülümsedi. Uyuyan insanların yanında yaptığınız gibi o da sessizce konuştu. "Neden bir sorun olsun ki Merry?"

"Olmamalı ama öyle," dedim.

"Biz senin korumanızız, tatlı Merry; baba olmak bunu değiştirmez. Ben sadece senin, çocuklarımızın ve diğer babaların uykularına göz kulak oluyorum."

"Saray kıyafetleri ve kraliyet mücevherleri giyiyorsun, seni sadece perilerin yüksek saraylarında gördüm. İnsanların dünyasında ya da benim üzerimde bu kadar şıklığı ziyan etmiyorsunuz."

"İyileştiginizde ve doktorlar sizi kısıtlamalardan kurtardığında, tüm bunları yatağınızda seve seve giyerim."

Sanki onları göremiyormuşum gibi tamamen görmezden geldiği yapışan gece sineklerine baktım.

"Gece sineklerini gördüğümü biliyorsun, değil mi?"

Sonra sırtıttı ve başını salladı. "Onları senden saklamaya çalışmıyorum."

"İsteseydin yapabilir miydin?"

Bunu düşünür gibi oldu ve sonra, "Sanırım öyle," dedi.

"Onları kraliçenin kendisinden saklayabilir misin?"

"Bunları ondan saklamak istemiyorum," dedi.

Sonra gülümsedi. "Demek güç gösterisinin nedeni buymuş. Kraliçe bizi tehdit etti."

İçini çekti, kaşlarını çattı ve sandalyesinde kıpırdanmaya başladı ki bunu pek sık yapmazdı. "Seni endişelendirmemem söylendi."

"Kim tarafından?" Ben sordum.

"Doyle, o olduğunu biliyorsun, yoksa ona itaat etmek için bu kadar uğraşmazdım. O teknik olarak muhafızlarınızın kaptanı ve Unseelie Sarayı'ndayken de benim kaptanım."

"Sen Görünmeyen Saray'da Aradan Geçenlerin Efendisi'sin ama şu anda burada Kral Sholto olarak oturuyorsun, Görünmeyen ev sahibinin en karanlık kısmının hükümdarı olarak. Kraliçemiz bu güç gösterisini hak edecek ne yaptı ya da ne söyledi, Sholto?"

"Sana söylersem Doyle benimle mutsuz olur."

"Sadece Doyle mu?" Ben sordum.

Tekrar gülümsedi. "Hayır, sadece Doyle değil ama Frost için endişelenmiyorum."

"Düelloda Öldüren Don'umu alt edebileceğini ama Karanlık'ımı alt edemeyeceğini mi sanıyorsun?" dedim.

"Evet," dedi Sholto. İkna etmeye ya da egosunu okşamaya çalışmaması ilginçti. Bu sadece bir gerçeğin ifadesiydi; Doyle'un savaştaki cesaretinden korkuyordu ama Frost'unkinden değil. "Ama onların daha korkutucu lakaplarını kullanman da bir güç gösterisi, sevgili Merry."

"Neden sanki doğru değilmiş gibi 'sevgili Merry' diyorsun?"

"Çünkü artık bebeklerden hiçbirinin benim olduğundan emin değilim."

Ona kaşlarını çattım. "Tanrıça bana senin babalardan biri olduğunu gösterdi."

"Evet, ama bana göstermedi ve üçüzlerin hiçbirinde babamın soyunu göremiyorum."

Babası da odanın duvarına ve tavanına yabancı katmanlar halinde yapışmış olanlar gibi bir gece sineği idi. O bir gece kuşunun ürünü değildi.

Tecavüz de değildi ama asil bir sidhe kadınının sapkın bir gece geçirmek istemesiydi. Sluagh canavarlarıyla yatmaya istekli olmak, Unseelie Sarayı'nın bile sapkınlık olarak gördüğü birkaç şeyden biriydi. Doyle yüzyıllardır Kraliçe'nin Karanlığı ve Frost da Öldüren Ayazı olduğu için Sholto'ya Sapkın Yaratık lakabını takmıştı ama diğer iki adamı bu isimlerle çağırabildiğim halde aynı şeyi Sholto için yapamazdım. Onun Sapkın Yaratığı olarak anılmaktan nefret ediyor ve bir gün Doyle'un sadece onun Karanlığı olduğu gibi, kendisinin de onun Yaratığı ya da sadece Yaratık olacağından korkuyordu.

Sholto, sidhe sevgililerimden herhangi biri kadar yakışıklı ve mükemmel görünüyordu ama bir zamanlar öyle değildi. Bir zamanlar, göğsünün ortasından gerçekten güzel kasıklarının hemen kadar, etrafında kümelenen gece sineklerinin alt tarafındakilere benzeyen dokunaçlardan oluşan bir yuva vardı. Büyü ve Tanrıça ile Eşi'nin kutsamalarının geri dönüşü, kendilerine tanrı olarak tapınılan sidhe'lerden uzun zamandır iyiliklerini esirgeyen Tanrılar, Sholto'ya dokunaçları dövmeye dönüştürebilme armağanını vermişti. Bundan önce, perilerin ölümlülerin gözlerini kandırmak için kullandıkları sihir olan glamour ile onları görsel olarak gizleyebilmişti, ancak bu bir yanılsama, bir numaraydı ve bana dokunan dokunaç kütlesiyle ona ilk dokunduğumda, seks için bunu geçemedim. Şimdi Tanrıça ona geri kalanının vaat ettiği vücudu vermişti ve tüm o fazladan parçaların insana benzeyen hiçbir vücudun veremeyeceği kendi zevkleri olduğunu öğrenmiştim. Artık onun yatağına sevinçle gidiyordum ve o da benim onun her yerini fiziksel olarak hiç çekinmeden sevmeme değer veriyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu tek sidhe aşığı bendim, çünkü sarayın geri kalanı ondan asil kanın zayıfladığının ve bir gün hepimizin canavar olacağının kanıtı olarak korkuyordu, tıpkı benim ölümlü kanımdan bir sonraki ölümsüzlüklerinin yok olacağının kanıtı olarak korktukları gibi.

"Babanızın genetiği konusunda aşırı hassas olduğunuzu düşünüyorum ve harika ekstralarınızı gerçek bir dövmeye dönüştürme konusundaki yeni yeteneğinizin çocukları da etkileyip etkilemeyeceğini kendinize sormak isteyebilirsiniz."

Sözlerimi düşünürken yüzü ciddileşti. Genel olarak ciddi bir adamdı ve çoğu şey hakkında düşünür, hatta aşırı düşünürdü.

"Haklı olabilirsiniz ama ben bebeklerle diğer sevgililerinizin hissettiği gibi bir bağ hissetmiyorum."

"Bebeklerden birini kucağına aldın mı?" Ben sordum.

"Hepsi," dedi. "Onları düşürmekten korkmaktan başka bir şey hissetmedim. Çok küçükler."

Galen'in sesi uykulu ve sanki yanındaki bebeği uyandırmamak için fısıldıyormuş gibi yumuşak geliyordu. "Ben de onları düşürmekten korkuyordum ama üstesinden geldim. Ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi hissetmekten kurtulduğumda, her şey harikaydı."

Sholto, "Ben öyle bulmadım," dedi.

"Çoğumuzun yaptığı gibi kalıp onlarla ilgilenmediniz. Bence onlar bizim bedenimizden çıkmadıkları için babalar bağıllık hissetmek için daha çok çalışmak zorunda."

Galen saray siyasetinde ve hayatımdaki diğer erkeklerin iyi olduğu pek çok şeyde berbattı ama çoğu erkek bu içgörüye sahip olamazdı. İyi bir içgörüydü.

"Hepiniz için bebeklere bağlı hissetmenin ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim," dedim.

Galen gülümsedi. "Aylardır onlara bağlı hissediyorsun, ama sonra onlara bizim asla kadar yakın sarılıyorsun."

Sholto, "İlk başta bebeklerle de bir bağ kuramadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Onları tuttuktan, kucakladıktan ve biberon vermeye yardım ettikten sonra yaptığım gibi değil. Bir an Alastair o kara gözleriyle bana baktı, Doyle'un gözlerine çok benziyordu ama sorun değildi, o artık benim de oğlumdu."

Rhys'in sesi eşit ve sessiz geliyordu. Sanırım göğsünde uyuyan bebeği uyandırmamaya çalışıyordu. "Ben de Gwenwyfar'la aynı anı yaşadım. Belli ki Mistral'in kızı ama artık benim de kızım."

"Bekle," dedim. "Uyumaya gittiğimde ona Gwennie demeye karar verdiğimizi sanıyordum."

"Gwenwyfar'ı daha çok severdi," dedi Rhys, kesin bir ifadeyle.

Galen, "Gwennie yaygarayı kesmiyordu ama Rhys ona Gwenwyfar dediği anda durdu," dedi.

Ona kaşlarını çattım. "Aradaki farkı anlayamayacak kadar küçük."

Gülümsedi ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Mistral ona ilk dokunduğunda küçük bir şimşek çaktı Merry. Bir isim tercih etmesi bundan daha mı az şaşırtıcı?"

Onunla tartışamazdım ama istedim.

"Gwenwyfar'da senin saçın var," dedi Sholto. "Hiçbirinde bana ait bir şey yok."

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedim.

"Çok yeniler," dedi Galen. "Ne olduklarını, kim olduklarını öğrenmeleri için onlara birkaç hafta verin."

Sholto başını salladı. "Tahtımın bir varisi olmasını düşünmüştüm. Ev sahibinin krallığımızın kalıtsal olmasına ve halkın seçimine izin verebileceği kadar iyi bir kral oldum, ancak hiçbir ev sahibinin soyundan gelmiyorsa olmaz."

Birini oturtmak için birden fazla tahtımız olduğu gerçeğini düşünmemiştim ve birden Sholto'nun babasının genetiğiyle ilgili endişeleri o kadar da aptalca gelmedi.

"Sluagh'ların seni rahatça kralları yapmalarına yardımcı olan şeyin fazladan bitlerin olduğunu söylüyorsun," dedim.

"Evet," dedi. "Tamamen sidhe bir kral ya da kraliçeyi kabul etmeyecekler."

"Bryluen tamamen sidhe değil," dedi Galen.

"O bir yarı-fey ve belki de goblin, ama o kanatlar benim halkımla uçan bir şey değil."

Modern Amerikanizm'i mi kastettiğini merak ettim. *Benimle uçmuyor*, ama bunu gerçek anlamda kastetmiş olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündüm.

"Galen haklı, Sholto. Bebekler henüz tam bir gün bile burada kalmadılar; büyüdükçe görünüşleri ve kime benzedikleri değişecek."

Sholto, "O da değişmeyecekler," dedi.

Rhys, "Bebekler büyüdükçe ne kadar değiştiklerine şaşırabilirsiniz," dedi.

"Doğru," dedi Galen. "Daha önce de çocuk sahibi oldunuz."

"Evet," dedi Rhys. Gwenwyfar onun göğsünde huzursuzca kıpırdandı, o da sırtını okşadı, buklelerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Her şey bitmişti

neredeyse otomatik olarak. Başka çocuk sahibi olmasının üzerinden yüzyıllar geçmiş olması gerektiğini biliyordum - ebeveynlik becerileri bir kez öğrenildikten sonra sonsuza dek sizinle mi kalırdı? Yoksa Rhys beklediğimden daha doğal bir baba mıydı? Ona sormak istiyordum ama bebeklerle bu kadar iyi olmasını beklemediğimi ima etmeden nasıl soracağımdan emin değildim.

Doyle, Alastair'e hemen bağlandığını hissetmişti ama onu beslemeye ve bakımını üstlenmeye Galen kadar yardım etmemişti. Belki de Galen'in söylediği şey buydu: Kendini bağlı hissetmemişti, bu yüzden bunun için çalışmıştı. Doyle'un vardı, bu yüzden uğraşmasına gerek yoktu. Ya da belki Doyle şu anda Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin kötü bir şey yapmasını engellemeye çalışmakla meşgul olduğu için bebek babası olamıyordu.

"Kraliçe bizi mi yoksa bebekleri mi tehdit etti?" Ben sordum.

Adamlar tedirgin bir şekilde yer değiştirdiler -Galen yere bakıyor, göz göze gelmiyordu; Rhys bebeği tekrar tekrar öpüyor ve bilerek diğer adamlara bakmıyordu. Sholto önce ikisine sonra da bana baktı. Yüzü çok ciddi, kibirli ve okunamazdı; bu da kraliçenin yaptığı şeyin korkutucu olduğunu ya da en azından beni üzeceğini anlamamı sağlıyordu.

Kalp atışlarım artık boğazımda düğümleniyordu ve korkuyordum. Kraliçe bana söylemek istememeleri için ne söylemiş ya da ne yapmış olabilirdi? Muhtemelen bilmek istemiyordum. Sadece yeni bir anne olmanın tadını çıkarmak, sevdiğim adamların baba oluşunu izlemek ve anın tadını çıkarmak istiyordum ama akrabalarım kendimi bildim bileli hayatımın mutlu anlarını mahvediyordu. Bu neden farklı olsun ki?

"Biriniz benimle konuşsun," dedim. Sesim sadece biraz . Hissettiğimden çok daha sakın görüldüğüm için kendime bir puan verdim.

Siyah-gri güve kanatları üzerinde havaya yükselen Royal'in kanatlarının alt kısmında kırmızı ve sarı bir nokta vardı. Küçük ipek peştamalı, kanatlarındaki kırmızıyı yansıtmak ve daha fazla görmenizi sağlamak için kırmızıydı. Kanatları gerçek bir güveden çok daha hızlı çırpıyordu, daha çok bir yusufçuk ya da arının vızıldayan kanatlarına benziyordu. Royal on inç boyundaydı, gerçek bir güveden daha büyüktü, bu yüzden daha büyük ve hiçbir güve ya da kelebeğin yapamayacağı şekilde hareket eden kanatlara ihtiyacı vardı. Kısa boyluydu

Kıvırcık siyah saçlar ve o buklelerin arasından çıkan narin antenler. Bryluen'in saç rengi benimkiydi ama antenler onundu. Ama ikizlere hamile kalmam gereken zamana kadar onunla seks yapmamıştım. Geçmişimde bilinmeyen bir demi-fey genetiği ya da diğer erkeklerden birinin genetiği yoksa, o zaman kısmen Royal'in çocuğu olmalıydı, ama nasıl? Bryluen'ı kucağıma aldığımda yaşadığım şaşkınlık anında bunu sakince kabul etmişim ama şimdi hissetmiyor, düşünüyordum ve bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Royal ve diğer demi-fey'i doğum sonrası endorfin ve bebek sarhoşluğuyla hastaneye davet etmişim ama şimdi ayılıyordum ve mantık hiçbir zaman perilerin dostu olmamıştı. Biz mantıkla ilgili değildik; aslında perilerin çoğu mantığa ve bilime meydan okurdu. Biz imkânsızdık; periler ülkesinin amacı da buydu zaten.

Amerika Birleşik Devletleri'nde modern bir üniversiteye giden türümün ilk örneğiydim ve diplomam biyoloji alanındaaydı. Geçici olarak delirmiş gibiydim ve şimdi aklım başıma gelmişti ve Royal ve Kitto hakkında neden bu kadar mutlu olduğumu anlamıyordum. Zavallı Kitto ikizlerin odasını üçüzlerin odasına dönüştürmek için gereken her şeyi almak üzere alışverişe çıkmıştı. Çok mutluydu ve Bryluen onun olabilirdi, çünkü Royal'den daha uzun süredir benim sevgilimdi, ama ... onun kanatları ve antenleri vardı, bu yüzden yarı-fey kanı olmalıydı, değil mi?

Royal bir an bir çocuğun masal kitabındaki resim gibi görünürken, bir an sonra yatağın yanında benim kadar, sevgililerimin en küçüğü olan bir metre boyundaki Kitto'dan bile daha uzun duruyordu. Uçması gerektiğinde renkten renge giren güve kanatları, sırtındaki fantastik bir pelerin gibiydi, ancak bu pelerin nefesiyle, düşünceleriyle, duygularıyla esneyip hareket ediyordu. Kanatlar bir köpeğin kuyruğu gibi olabilirdi, istemsiz şeyleri ele verirdi.

Bilinçsizce çırılçıplak duruyordu, çünkü giydiği küçük ipek parçası şekil değişimine dayanamamıştı. İnanılmaz Hulk'un her zaman sihirli bir şekilde üzerinde kalan pantolonları gibi değildi; Royal boyut değiştirdiğinde, kıyafetleri ya parçalanıyor ya da daha küçük halinin kurtulmak için savaştığı bir kumaş yığına dönüşüyordu.

"Sana kraliçenin ne dediğini söyleyeceğim."

Sholto, "Merry solgun görünüyor, sanki tüm haberlerimizi zaten biliyormuş gibi," dedi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Galen. Ayağa kalktı ve Alastair'e dokunmayı bıraktı, Alastair sanki sadece Galen'in dokunuşu onu hareketsiz tutmuş gibi hemen minik yumruklarını havada salladı. Belki de sevimli bir bebektir ve ten temasından hoşlanıyordu, ya da belki de ağaç ve güller gibi sihirliydi?

"Bilmiyorum," dedim.

"Sorun ne Merry?" Rhys sordu. Oturduğu yerden kalkmış, göğsüne yaslanmış olan Gwenwyfar'ın sırtını ovuyordu. Gwenwyfar dokunduğu halde kıpırdamıyordu.

Bunu Royal'in önünde söylemek istemedim. Düşünmek ve bunu diğer adamlarla tartışabilmek için zaman istedim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Royal, teyzemin herkesi korkutmak için ne yaptığını söyle bana." "Büyük yeğenlerini ve yeğenini görmek istiyor," dedi.

"Hastaneyi ziyaret etmek mi istiyor?" "İstiyor."

Teyzemi, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'ni, uzun boylu, ince yapılı, uzun, düz siyah saçları bacaklarına dolanan, kendine özgü siyahlar giymiş, gözleri siyah ve gri tonlarında daireler çizen, her rengi siyah çizgilerle çevreleyen, böylece her zaman göz kalemiyle irisin dış hatlarını çizmiş gibi görünen biri olarak hayal ederdim. Bu her zaman ürkütücü ve korkutucu bir etkiydi, ya da belki de bu son kısım sadece bana aitti? Belki de altı yaşındayken beni boğmaya çalışmasaydı ya da birçok kez bana eziyet etmeseydi, sadece gözlerinin çarpıcı olduğunu düşünürdüm. Belki de onu işkence kurbanlarının kanıyla kaplı görmeseydim ya da birçoğunun yaratıcılığının yaraları etlerinde hala iyileşmemişken bir tür siyasi sığınma arayışıyla Kaliforniya'da bize kaçmasına neden olmasaydı, onu güzel bulabilirdim, ama teyzem hakkında onu korkutucu olmaktan başka bir şey olarak göremeyecek kadar çok şey biliyordum. "Hâlâ çılgın kaprisleriyle saray soylularına işkence ediyor mu?" diye sordum.

"Son kontrol ettiğimizde," dedi Rhys.

"O zaman insanlar arasında ya da bebeklerimizin yanında güvenilmeyecek kadar deli."

"Aynı fikirdeyiz," dedi Rhys. Gwenwyfar'ı hafifçe sallıyordu ama o daha fazla hareket ediyordu. Ağlamaya hazırlandığını sanmıştım ama yanılmışım. Bir bebekten çok küçük bir hayvanın çıkardığı sese yüksek, ince bir feryat çıkaran Brylwen'di; sadece ağlaması bile ne kadar küçük olduğunu ve ne kadar yeni doğduğunu anlatıyordu. Vücudum buna göğüslerimden sızan ve emzirme sutyeni ile giydiğim önlüğü ıslatan sütle karşılık verdi. En azından bir şeyler olması gerektiği gibi çalışıyordu. En küçük kızıma uzandım. Babasının ya da babalarının kim olduğundan emin değildim ama onun benim olduğunu biliyordum. Kadın olmanın güzel yanlarından biri de buydu: Kaç çocuğun senden olduğunu asla tahmin etmek zorunda kalmıyordun. Erkekler... genetik testler var olmadan önce gerçekten biliyorlar mıydı?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üç bebeğe de yetecek kadar sütüm varmış gibi görünüyordu ama bir memem eksikti, bu yüzden hangi bebek beslenmiyorsa o ağladı, bu da diğerlerini huysuzlaştırdı. Hemşireler biberon getirdiler ve Royal'in çıplak olması tam bir skandaldı. Sorunu açıkladıktan sonra, büyüdüğünde giymesi için ona bir dizi ameliyat önlüğü getirdiler. Rhys Gwenwyfar'ı sandalyesinde Sholto'ya götürdü, gece kuşları etrafında huzursuzca dönüyordu.

Sholto, bebeği uzak tutmak istercesine ellerini havaya kaldırarak, "Hayır," dedi.

"Evet," dedi Rhys ve bebeği diğer adamın kollarına bıraktı, onu tutmak zorunda kaldı ya da düşme riskini göze aldı. Sholto onu sanki camdan yapılmış ve kırılacakmış gibi tuttu ama tuttu da.

Rhys, "Şişeyi bu şekilde tut," dedi.

Brylue ve Alastair memnundu, derin derin besleniyorlardı ve o neredeyse sihirli endorfin dalgası üzerime çöktü, böylece onları beslemek ve rahat hissetmelerini sağlamak beni rahatlatmıştı. İneklerin süt sağma makinelerinin yanında mı yoksa sadece buzağılarının yanında mı böyle hissettiklerini merak ettim.

Gwenwyfar ağlamaya başladı, sesi yüksekti ve beynimin orada olduğunu bile bilmediğim bir parçasına onun küçük olduğunu söylüyordu, ama o parçam da içgüdüsel olarak onun Brylue kadar küçük olmadığını biliyordu. Sadece ağlama sesleri bile bana bunu nasıl söylüyordu?

"Çok gerginsin," dedi Rhys. "O da bunu anlıyor."

"Gördün mü, benden hoşlanmıyor."

Galen içini çekti ve yatağının yanına geldi. "Oğlumuzu alabilir miyim? Gwenwyfar'dan daha uysaldır."

"Bunu şimdiden söyleyebilir misin?" Ben sordum.

"Ah, evet," dedi ve yüzündeki ifadede beni meraklandıran bir şey vardı.

"Uyurken teyzemin ziyaret etmek istemesi dışında ne kaçırdım?" Galen gülümseyerek, "Hepimiz bebekleri tanıdık," dedi.

Alastair'in güzel, sıcak yemeğini bırakmasını sağlamakta biraz zorlandım - beni - ve Galen onu aldığı anda telaşlandı ama ağlamadı.

Gwenwyfar hüngür hüngür ağlıyordu. Rhys onu kucağına aldı Gwenwyfar onun yanında beslenmeye geldiğinde Galen'le birbirlerinin yanından geçtiler ve Alastair'in Sholto tarafından biberonla beslenmesi gerekiyordu.

Gwenwyfar küçük bir memnuniyet iç çekişiyle kız kardeşinin karşısındaki diğer göğsüme yerleşti. Bebekler gerçekten de kim olduklarını ve ne istediklerini bu kadar çok bilerek mi dünyaya geliyorlardı? Gwenwyfar biberon yerine annesini tercih etmeye başlamıştı bile.

Odanın sessiz ve mutlu seslerle dolu olduğunu fark ettim, bu da Alastair'in biberonunu aldığı anlamına geliyordu. Odanın diğer ucuna, Rhys ve Galen'in Sholto'nun biberonla beslenmesine yardımcı olmak için çalıştıkları yere baktım. Sholto'nun yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve rahatlamıştı, böylece Alastair kolunun kıvrımına sığıyor ve biberon iyi bir açıda duruyordu. Bebek sert ve istikrarlı bir şekilde içiyordu, minik kıvrılmış yumruğu sanki tutmaya yardım etmeye çalışıyormuş gibi şişenin bir tarafındaydı. Bu kısmın tesadüfi olduğunu biliyordum ama yine de benim için şaşırtıcıydı. Sanırım herkes bebeklerinin harika ve erken gelişmiş olduğunu düşünüyor.

"Alastair şişeyi daha kolay alıyor," dedi Galen.

Sholto başını kaldırıp baktı. "Sen de mi kızı beslemekte zorlandın?"

"Biberonu almasını sağladım ama onu da sevmiyor ve bunu bana belli etti." Dönüp yatağa ve isteksiz kızına sırtıttı.

Rhys, "Gwenwyfar'ımızın güçlü tercihleri var," dedi.

"Şimdiden mi?" Ben sordum.

Rhys gülümseyerek, "Bazı bebekler olur," dedi.

İki kızıma baktım ve *iki kızım* ifadesi hoşuma gitti ve gülümsedim. Bu gülümsemenin aptalca ve neredeyse "aşık" tarzı bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordum. Bebekleri sevmeyi bekliyordum ama hissetmeyi beklemiyordum. Hala ağrım ve sızım vardı.

Daha önce hiç acımayan yerler, ama sorun değildi ve bunun gibi uzun anlar bana herhangi bir şeyin acıdığını unutturdu. Aşkta güç ve sihir vardır, her türlü aşkta.

Royal yatağın diğer tarafına, Brylue'nin yanına geldi. Arkası açık olduğu için kanatlarının serbest kalmasını sağlayan büyük boy bir hastane önlüğü ve bir çift ameliyat önlüğü giymişti. Bu onu olduğundan daha da narin ve bir şekilde daha az aitmiş gibi gösteriyordu.

"Bebeklerden birini besleyebilir miyim?" "Elbette," dedim.

Rhys hemşirelerin getirdiği son şişeyle birlikte odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Özür dilemedi ama Royal'in Galen'in kullandığı sandalyenin kenarına yerleşmesine izin verdi. Royal kanatları yüzünden çok geriye oturamıyordu. Kanatları olan insanların sırt desteği olmadan oturmak zorunda kaldıkları için sırt ağrıları olup olmadığını merak ettim.

Brylue'nin kollarında o kadar da küçük görünmüyordu. Orada bir uyum vardı; sadece bedenler mi daha iyi uyuyordu, yoksa bebeğe bakarken mutlu bir gülümseme mi vardı?

"Tam bana bakıyor," dedi Royal merak dolu bir sesle.

Rhys, "Gözlerini diğer ikisinden daha fazla açık tutuyor," dedi.

Diğer erkeklerden emin değildim ama Rhys ve Galen uyumu çocuklarımızla ilgili her şeyi öğrenerek geçirmişlerdi. Bu çok hoşuma gitmişti.

Sütyenimi tekrar bir göğsümün üzerine geçirdim ve Gwenwyfar'baktım. "Demek istediğin şeyi şimdiden talep ediyorsun?"

Bebek gözlerini bile açmadı, sadece mutlu bir şekilde beslenmeye devam etti. Onu daha yakından tuttum ve beyaz buklelerine öpücük kondurabilmek için eğildim. Kimsenin ona losyon sürmediğinden neredeyse emin olmama rağmen başının üstü harika, temiz ve bebek losyonu gibi kokuyordu. Bebek losyonu yeni doğmuş bebekler gibi mi kokuyordu, yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü?

"Çok güzel kokuyorlar," dedi Royal; tıpkı benim Gwenwyfar'ın üzerine eğildiğim gibi o da Brylue'nin saçlarına eğilmişti.

"Öyle," dedim.

Göz ucuyla bir hareket yakaladım ve Sholto'nun Alastair'in üzerine eğildiğini gördüm. "Koku temiz ve bir şekilde sakinleştirici." Sesi şaşırması gibiydi.

"Daha önce hiç bebek kucağına almadın mı?" Rhys sordu. "Bu kadar... insan olanını değil," dedi.

"Bunların anten tomurcuğu olmadığını biliyorsun," dedi Royal; yanağını Bryluen'in saçlarına sürtüyordu, görünüşe göre antenlerinin küçük siyah başlangıçlarının üzerindeydi.

"Bunlar ne o zaman?" Ben sordum.

"Daha sert bir şey. Sanırım bunlar küçük boynuzlar," dedi. "Boynuz mu dedin?" Sholto sordu.

"Sanırım öyleler," dedi Royal, "ama anten olmadıklarından eminim."

Sholto kucağındaki bebeğe baktı. Gülümsedi ve yarı bebeğe yarı Galen'e, "Sizi rahatsız etmek istemem ama onu beslemeyi başka biri bitirebilir mi?" dedi.

",," dedi Galen. Alastair'i Sholto'nun kollarından sanki bunu hep yapıyormuş gibi aldı. Sholto'nun sandalyesine oturup oturmayacağını merak ediyordum ama oturmadı. Galen, Alastair'e biberonunu vermeyi bitirmek için kanepeye geçti. Galen'in krallarının oturduğu yere oturması gece sineklerinin umurunda olur muydu, yoksa etrafının onlarla çevrili olması Galen'i rahatsız mı ederdi? Her iki saraydaki sidhe'lerin çoğu sluagh' korkardı. Öyle olmamız gerekiyordu, yoksa onlar bir tehdit değildi ve öyleydiler de.

Sholto Royal'e doğru yürüdü. "Onu beslemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sholto ve yanlarında diz çöktü. Saçları bacaklarının etrafında öylesine ki, çizmelerinin siyahı dışında bir pelerinin içinde kaybolmuştu. Ne yaptığını göremiyordum ama Rhys onu yakından izliyordu.

Sholto, "Sanırım bunlar boynuz," dedi.

Saçlarının maskesinden bile omuzlarının hareket ettiğini görebiliyordum. "Kan ve ateş, bu olamaz!" diye haykırdı.

Gwenwyfar'a daha sıkı sarıldım ve "Ne olamaz?" diye sordum.

Sholto döndü, hâlâ dizlerinin üzerindeydi, böylece saçlarının çerçevelediği o yakışıklı yüzü bir an için görebildim. "Kanatlar kelebek pulları ya da güve gibi hissettirmiyor."

"Krizalitten yeni çıkmış kelebek kanatları gibiler, kan onları tam şekle sokmadan önce," dedim.

Sholto, "Pembe ve kristal ipek gibi görünebilirler, ancak daha çok yarasa veya sürüngen gibi derimsi bir his verirler" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

Gülümsedi ve bu gülümseme yüzünü daha genç gösteren nadir bir gülümsemeydi, sanki hayatı onu bu kadar zorlamasaydı nasıl biri olabileceğine dair bir anlık bir görüntüydü.

"Boynuzlar ve kösele kanatlar sluagh, Merry."

İçimden "*Goblinlerin boynuzları olur*" diye geçirdim ama bunu yüksek sesle söylemedim. Boynuzlar ve kanatlar onun genetiği ; gerçekten bilmiyorduk. Eğer tahtı potansiyel olarak tehlikede olmasaydı, bunun bir önemi olmazdı ama Sluagh'ı yönetmek için bir parça Sluagh olmanız gerekirdi, tıpkı Unseelie ve Seelie saraylarını yönetmek için onların soyundan gelmeniz gerektiği gibi. Perilerdeki her saray böyleydi; o tür bir fey'i yönetmek için o tür bir fey olmanız gerekirdi. Çocuklarımızdan herhangi birinin tahta geçme planlarından vazgeçtiğimizi düşündüğümünden beri bu konuda endişelenmemiştim.

Sholto'nun tahtı normalde miras yoluyla geçmezdi. Siz oraya halk tarafından seçilerek geldiniz. Tüm topraklarımızda demokratik olan tek hükümdarlıktı. Bebeklerimize bakıp halkı için bir kraliyet soyu hayal etmeye başlayacağını bilmiyordum. Babalığın farklı erkekler için ne anlama geldiği komik.

"Eğer sluagh ise, o zaman demi-fey olamaz," dedi Royal ve üzgün görünüyordu.

"Bebekleri test edecek bir genetik uzmanımız var. O olmadan gerçekten bilemeyiz," dedim.

Adamların hepsi, neredeyse birbirlerine bakarak ve gözlerimden kaçarak o bakışlardan bir tane daha yaptı.

Bu kez kendimi rahatlatmak için Gwenwyfar'a sarıldım. "O bakışlar neydi öyle? Teyzemin bebekleri görmek istediğini, bizim de onları ve hastaneyi koruduğumuzu, çünkü hâlâ deli olduğunu ve gelemeyecek kadar tehlikeli olduğunu söylemiştin ama o bakış bana söylemediğin daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Bizi her zaman bu kadar kolay okuyabiliyor muydun, yoksa daha mı dikkatli olmaya başladın?" Sholto sordu.

"Hepinizi kendi tarzımda seviyorum; bir kadın sevdiği erkeklere dikkat eder."

"Bizi seviyorsun," dedi Rhys, "ama hepimize aşık değilsin." "Ne demek istediğimi söyledim, Rhys."

Başını salladı. "Diplomatik bir dille yazılmıştı." Sesi yumuşaktı ama yüzü mutsuzdu.

"Rhys," dedi Galen.

İki adam birbirlerine uzun uzun baktı, ikisinin de yüzü ciddiye. Rhys önce gözlerini kaçırdı. "Haklısın, çok ."

Galen yüksek sesle bir şey söylemediği için, neden kadar haklı olduğundan emin değildim. Sanki adamlar benim duymadığım bir konuşma yapmışlardı ve hala bazı bölümlerini anlatıyorlardı. Sorabilirdim ya da...

"Benden memnun olmadığınız için üzgünüm ama beni sorumdan alıkoyamazsınız. Teyzem dışında yanlış giden başka ne var?"

Rhys, "Bazılarımız seni senin bizi sevdiğinden daha çok seviyor; bu eski bir konu," dedi.

"Konuyu değiştirmeyi ve daha önce konuştuğumuz duygusal meselelerle dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Bu konuyu tekrar açtığına göre kötü bir şey olmalı Rhys," dedim.

Başını salladı ve içini çekti. "Yeterince kötü."

Sholto ayağa kalktı ve pantolonunun dizlerini otomatik olarak fırçaladı. "Merry'ye aşık değilim, onun da bana aşık olmasını beklemiyorum. Birbirimize değer veriyoruz, ki bu da genellikle bir kraliyet evliliğinden elde edebileceğinizden çok daha fazlasıdır."

"O zaman siz üçünüzün, dördünüzün benden ne sakladığınızı söyleyin" dedim.

Galen, benim Gwenwyfar'a yaptığım gibi Alastair'e daha yakın durdu. "Ailenin diğer tarafı."

"Diğer taraf, yani Seelie Sarayı mı?"

Başını salladı ve yanağını bebeğin gür siyah saçlarının tepesine yasladı.

Sholto gelip yatağın yanında durdu ve bir elini koluna koyarak Gwenwyfar'ı yarı kucağına aldı, çünkü eli bebeğe kıyasla o kadar büyüktü. "Amcan, Seelie Sarayı'nın Kralı da bebekleri görmek için izin almaya çalışıyor."

Gözlerimi ona diktim. "Teyzem Unseelie tahtlarının potansiyel varislerini ve onun sevgili kardeşinin torunlarını görmek istiyor. I

Bunu anlıyoruz ve eğer cinsel sadist ve seri katil olmasaydı buna izin verirdik ama kutsal olan her şey adına Taranis'in çocuklarımızı görmeye hakkı olduğunu düşündüren nedir?"

Rhys yatağa yaklaştı. "Hâlâ onlardan birinin ya da hepsinin kendisine ait olduğunu iddia ediyor Merry."

Başımı salladım. "Bana tecavüz ettiğinde hamileydim. Onlar onun değil."

"Ama sen sadece birkaç haftalık hamileydin, hiç belli etmiyordun. Sadece o... seninle birlikte olduktan sonra çocuk sahibi olduğunu savunuyor," dedi Rhys ama cümlesini bitirmeden önceki uzun tereddüt hoşuma gitmedi.

"Gerçekten ne diyor, Rhys?"

"Bunu 'o dedi, bu dedi' türünden bir şey haline getirdi."

"Tecavüzü inkar edeceğini biliyorduk ama bunu yaptığına dair adli kanıtlarımız var. Tecavüz kiti geri geldi ..." Söyleyemedim bile. Işığın ve İllüzyonun Kralı, Seelie Sarayı'nın, perilerin altın sarayının hükümdarı Taranis benim amcamdı. Teknik olarak büyük amcamdı, büyükbabamın kardeşiydi ama sidhe'ler yaşlanmadığı için büyükbabam gibi görünmüyordu.

"Bunun kendi rızasıyla olduğunu söylüyor ama hepimiz bunu yapacağını biliyorduk." "Muhtemelen kendi yalanına inanmaya başlamıştır," dedim.

Sholto, "Taranis, Unseelie Sarayı'nın canavarları onu reddettiğine inanmayacaktır," dedi.

"Canavar olan o," dedim.

Sholto gülümsedi ve eğilip alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Benimle konuşurken bunu kastetmen benim için çok şey ifade ediyor, Merry'miz."

Tekrar ayağa kalkarken yüzüne baktım. "Ben baygınken bana tecavüz etti Sholto ve o benim amcam. Bu çok korkunçtu."

"Üzgünüm Merry, ama Taranis'in dava açmasının nedenlerinden biri de senin hatırlamıyor olman. Senin rızan olduğunu ve sonra bayıldığını, ama çok geç olana kadar baygın olduğunu fark etmediğini söylüyor," dedi Rhys.

"Durmak için çok mu geç? Öz yeğeniyle seks yapmamak için çok mu geç? Ne için çok geç Rhys?" Neredeyse bağıırıyordum.

Gwenwyfar emzirmeyi bıraktı ve sanki bağırmamdan hoşlanmamış gibi telaşlanmaya başladı. Daha sakın bir sesle konuştum ama hislerimi kontrol edemiyordum. "Rhys, 'dava aç' dedin; gerçekten bebeklerle yasal ziyaret hakkı elde etmeye mi çalışıyor?"

"Öyleydi ama avukatlarımız karşı çıktı ve şimdi Taranis bebeklere genetik test yapılması için bastırıyor. Birinin ya da hepsinin kendisinin olacağından o kadar emin ki, sanırım artık kendi hayaline inanıyor."

Sholto, "Kendi sihrine her zaman olması gerekenden daha fazla inanmıştır," dedi.

"Bir zamanlar yanılsamaları gerçek olabiliyordu," dedi Rhys. "Bu çok uzun zaman önceydi."

Rhys, "Eğer genetik testler onun için negatif çıkarsa, sanırım Seelie Sarayı'nın Kralı olarak geçirdiği günler sona erecek," dedi.

"Eğer yüz yıl önce kısır olduğunu bildiği halde tahttan inmediğini kanıtlayabilirsek, onu idam edebilirler," dedi Galen ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı.

Diğer adamların yanından yeşil şövalyeme baktım. "Onu öldürmelerini istiyorsun, değil mi?"

"Öyle değil mi?" diye sordu ve yeşil gözlerinde ona hiç benzemeyen kasvetli bir öfke vardı ama gerçek gerçektir.

"Evet," dedim.

"İyi," dedi Galen ve bu tek kelime hiç de iyi değildi. Ses tonu çok kötüydü, öfkesinden çok emindi.

Rhys, "Eğer saray yöneticisi kısırca, o zaman tüm saray çocuksuz kalmaya mahkûm olur; bu koşullar altında hiçbir gerçek kral tahtta kalmaz," dedi.

"Ya da kraliçe," dedi

Galen. Hepimiz ona baktık.

"Bu yüzden Merry'nin çocuğu olursa istifa etmeyi kabul etti, çünkü tüm modern doğurganlık tedavilerini denemişti ve hala çocuğu olmamıştı."

"Bir oğlu vardı," dedim usulca. Kendi çocuğumu kollarımda tutmak, o tek oğlumu öldürdüğümü yüksek sesle eklemem gerektiğini hissettirdi. Beni ve sevdiğim adamları öldürmeye çalışıyordu ama ben yine de öldürmüştüm.

ve onun ölümü son akıl sağlığını da alıp götürmüş gibi görünüyordu.

"Cel yüzlerce yaşındaydı ve onun tek çocuğuydu. Kısır olduğunu çok önceden biliyordu," dedi Galen ve yine onda daha önce hiç duymadığım ya da görmediğim bir sertlik vardı. İnsanlar ebeveyn olmanın insanı yumuşatacağını, daha duygusal yapacağını düşünür ve belki bazıları için öyle olur ama onun için bu durum yeni bir güç bulmasına yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Onun daha güçlü olmasını istemiştım ama belki de ekstra güçle birlikte bir miktar yumuşaklığın da kaybedilebileceğini, her kazanımla birlikte bir kaybın da olabileceğini anlamamıştım.

Yüzünü inceledim ve diğer adamlar da aynı şeyi yapıyordu. Hepimiz benim nazik şövalyeme bakıyor ve belki de onun artık öyle olmadığını fark ediyorduk. Hayatımda sert ve koruyucu olmalarına güvendiğim başka erkekler de vardı; o ana kadar Galen'e daha yumuşak şeyler için güvendiğimi fark etmemiştim. Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyordu; ağlayacak mıydım? Tecavüz ve yasal karmaşa için değil ama Galen'in yumuşaklığını kaybettiğim için mi? Ya da belki hepsi için, ikisi için, üçü için ağlayacaktım, ya da belki bebeklik hormonları insanı daha duygusal yapıyordu, ya da belki, sadece belki, Galen artık ağlamadığı için ağlayacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

Ben hala ağlarken DOYLE GERİ , bu da onun ne olduğunu sormasına ve diğer adamların bana anlattıklarını itiraf etmelerine yol açtı.

"Verdiğim son emir Merry'nin üzülmemesi ."

"Öncelikle, hepimiz onun çocuklarının babalarıyız," dedi Rhys, "bu yüzden kaptanımız olarak bize emir verebilirsin, ama Merry'nin sevgililerinden biri olarak onunla ve çocuklarımızla olan ilişkimizin parametrelerine karar vermemiz için hepimize alan tanınmalısın."

"Emirlerime kasten karşı geldiğini mi söylüyorsun?" Doyle odanın içinde Rhys'e doğru ilerledi.

"Ben aptal değilim," dedim. "Bir şeylerin ters gittiğini anladım ve ne olduğunu öğrenmek istedim."

Doyle bana dönüp bakmadı ama Rhys'in üzerinde durmaya devam etti. Galen diğer adamlara doğru ilerlerken Alastair hâlâ kollarındaydı.

Galen, "Merry bizim prensesimiz ve Tanrıça tarafından kraliçemiz olarak taçlandırıldı; kendi muhafız kaptanından daha üstün," dedi.

Doyle'un başı hafifçe döndü, boynu ve omuzları o kadar gergindi ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Derinden gelen sesinde öfkeyi bastırmak için elinden geleni yapıyormuş gibi bir ifade vardı. "Hiçbirinizin emirlerime itaat etmeyeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Elbette yapacağız," dedi Galen, "ama Merry'nin sadece bize değil, tüm halkımıza liderlik etmesi gerekiyor. Bizden bir şey talep ettiğinde onu nasıl görmezden gelebiliriz?"

Sholto, Brylue'nin yanında diz çöktüğü yerden kalktı. Onu Royal'in kollarına bıraktı. Demi-fey korkmuş görünüyordu ve bunu saklamaya çalışmıyordu. Sholto odanın ortasında diğer sidhe'lere katıldı.

"Tanrıça ve perilerin Merry için taçlandığı tek kral sen olsaydın, sana itaat ederdik Karanlık, ama sen birçok kraldan birisin."

Doyle diğer adamla yüzleşmek için döndü. "Kralınızın kraliçesi olarak taç giydiğini unutmadım, Sholto."

Sholto kolunu kaldırdı ve kolunu, ikimizin de ortak dövmesinin başlangıcını gösterecek kadar geriye itti. O gece gerçek gül sarmaşıkları vardı ve her ikimizin de kolunu delip geçmişti, normal bir el düğünü için kullanılan ip ya da iplik gibi birbirine dolanmıştı, ama bu "ip" etimize dikenler batırmış ve ellerimizi herhangi bir törenin yapabileceğinden daha eksiksiz bir şekilde birleştirmişti ve bu sarmaşıkların ve güllerin izleri kollarımıza boyanmıştı.

Sholto, "Tanrıça ve peri tarafından ellerimizle evlendirildik," dedi.

Doyle, "Ve benim böyle bir izim yok; bu aylar boyunca bunu birden fazla kez belirttiniz," dedi.

Bu benim için yeni bir haberdir. Sholto, Tanrıça'nın beni şahsen evlendirdiği tek erkekti ama Doyle ve beni Unseelie Sarayı'nın Kral ve Kraliçesi olarak taçlandırmıştı.

"Belki de Tanrıça'nın Merry'yi sana bağlamasının nedeni, kendi başına kral olan tek kişinin sen olmandı," dedi Galen.

İki adam, sanki uzun süredir devam eden bir anlaşmazlığı bölmüş gibi ona baktı. Kavga eden iki kişinin arasına girmek her zaman akıllıca değildir.

Galen onlara gülümsedi ve bebeğin orada olduğunu hatırlatacak kadar bebeği kucağında kaydırды. Bu hareketin tesadüfi olduğunu düşünmüyordum; Galen bebeğin herhangi bir şiddetten muaf olduğunu anlamıştı. Haklıydı ama bu fikri çok fazla zorlamamasını umuyordum çünkü bir bebeği sonsuza kadar kucağında tutamayacaktı ve hem Sholto'nun hem de Doyle'un uzun hafızaları vardı.

"Merry senin kraliçen olmak zorundaydı; geri kalanımız da onun kralları olmak zorundaydık."

"Bu neden önemli olsun ki?" Sholto söyledi.

"Merry'nin kraliçeniz olabilmesi için sizinle evlenmesi gerekiyordu; geri kalanımız içinse Merry'nin kralları ya da prensleri olabilmemiz için bir çocuk sahibi olmamız gerekiyordu. Sanırım Unseelie Sarayı için Tanrıça ve Eşi kralı çoktan seçti."

Doyle, "Frost'u kurtarmak için tacımdan vazgeçtim," dedi.

Galen gülümseyerek, "Barinthus bunun için seni ya da Merry'yi hâlâ affetmedi," dedi.

Sholto, "O bir Kral Yaratıcı ya da Kraliçe Yaratıcı," dedi. "İkiniz Barinthus'un başarmak için onlarca yıl uğraştığı şeyden vazgeçtiniz."

"Tahta beni değil babamı oturtmayı hayal ediyordu ve Kesinlikle Doyle değil," dedim. "Doğru," dedi Sholto.

"Çok doğru," dedi Doyle.

Rhys, "Hepimizin bebeklerin doğuşunu görecektik kadar yaşayabileceğimize inanmıyorum," dedi.

"Karanlık sarayda hâlâ çok fazla düşman var," diye onayladı Doyle.

"Ya da belki Tanrıça ve Tanrı seni korurdu," Royal söyledi.

Hepimiz hâlâ sandalyede oturan ve kızı olabilecek ya da olamayacak bir bebek taşıyan narin figüre baktık.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Tanrıça ve Tanrı ikinize taç giydirseydi, belki de sizi tahtta güvende tutmak için çalışırlardı?"

Bunu düşündüm. "İnançlı olmamız gerektiğini mi söylüyorsun ufaklık?" Doyle sordu.

"Hâlâ Tanrıça'nın gücü hepimizi lütfuyla kutsamak için geri dönmemiş gibi konuşuyorsunuz ama o son aylarda peri dışında, uzak Batı Toprakları'nda bile aramızda dolaşıyor."

"Tanrıça bana, eğer feyler onun kabul etmeye istekli değilse, o zaman onları insanların arasına götürmemi ve daha fazla takdir edip etmediklerini görmemi söyledi" dedim.

"İnsanlar her zaman büyüden etkilenirler," dedi Sholto.

"Ama bu sihir değil," dedim. "Bu mucizeler."

"Mucizeler de bir tür sihir değil mi?" diye sordu.

Bunu düşündüm ve sonunda "Emin değilim, belki de" dedim.

"Kraliçe ona gelmemesini söylediğinde ne dedi?" I sordu.

Doyle gözlerime baktı, ama yüzü okunmuyordu, her zaman olduğu gibi kapalı ve gizemliydi, ama şimdi o bakışın ne olduğunu anlıyordum

Yani. O oldu saklanmak bir şey gelen Ben, korumak Ben, düşündü. Ben bunu ihtiyacım olan bilgiyi paylaşmamak olarak gördüm.

"Kraliçeyle konuştuğumu size düşündüren nedir?"

"Onu uzak durmaya ikna etmek için Kraliçe'nin Karanlığı'ndan başka kimin şansı vardı?"

"Ben artık onun değil, senin Karanlığınım."

"O zaman bana ne dediğini ve ne istediğini söyle."

"Kardeşinin torunlarını görmek istiyor."

"Bana hâlâ mahkemede rastgele insanlara işkence yaptığını söylediniz," dedim.

"Bu son çılgınlık onu ele geçirdiğinden beri onu gördüğüm en sakin haliydi."

"Peki bu ne kadar sakindi?" Rhys sordu ve ses tonu ve ifadesiyle bunun yeterince bestelenmiş olacağına inanmadığını gösterdi.

"Cel'in ölümü ve bizim tahtı bırakmamız onu delirtmeden önceki eski haline benziyordu."

"Hala sarayından bazılarının onu öldürecek kadar delirmeye çalıştığına inanıyor musunuz?"

Doyle, "Bu süre zarfında ölümü aradığına ya da yaşayıp yaşamadığını umursamadığına inanıyorum," dedi.

Bize getirilen ya da bize sığınmak için kaçan insanların parçalanmış, kanlı bedenlerini düşündüm. Kraliçe, soylularının bize sığınmak için geldiği bilinmesine rağmen, sarayından hiçbir mülteciyi avlamaya çalışmamıştı. "Durumlar tersine dönseydi, beni öldürmem için gönderirdi.

Doyle, "Aylar önce." dedi.

Başımı salladım, Gwenwyfar'a biraz daha sıkı sarıldım, kollarımda derin bir uykuya daldığını hissettim. Bu sakin kalmama ve şöyle dememe yardımcı oldu: "Bana 'Karanlığım nerede? Bana Karanlığımı getir' derdi ve sen de bir gölge gibi gelip hayatıma son verirdin."

"İsteseydin ben de aynısını yapardım Meredith."

"Bunu biliyorum ama tek başına Unseelie Sarayı'na dönme riskini göze alamam, Doyle."

Sholto, "Kraliçeye suikast düzenleyip bunu anlatacak kadar yaşayabilecek biri o da Doyle'dur," dedi.

"Bunu yapabilecek biri varsa o da odur, bunu biliyorum." "O zaman neden tereddüt ettik?"

"Çünkü bu konuda yaptığımız her konuşmada *eğer* kelimesi geçiyor ve ben Doyle'u bir *eğer* yüzünden riske atmak istemiyorum."

Sholto, "Onu ve Killing Frost'u bir kraliçenin birini sevmesi gerektiğinden daha çok seviyorsun," dedi.

"Bunu tecrübelerinize dayanarak mı söylüyorsunuz, Kral Sholto?" Ben sordum.

"Beni Doyle'u ya da Frost'u sevdiğin gibi sevmiyorsun. Hepimiz onların senin en sevdiklerin olduğunu biliyoruz, bu yüzden ben de sana aşık olmadığımı söylersem sana ihanet etmiş olmam."

"Bebekleri görevden ya da taçtan daha çok sevmiyor musun?" Galen sordu. Yüksek sesle sorar mıydım, emin değilim.

Sholto dönüp ona baktı, bu yüzden diğer adama verdiği ifadeyi göremedim ama bunun onun kibirli yüzü olduğundan neredeyse emindim. Onu örnek bir yakışıklı gibi gösteren ve boş bir yüzün onun versiyonu olan yüz.

"Onları güvende tutmak için canımı veririm ama onlara halkıma ve krallığıma karşı görevlerimin üstünde değer verir miyim bilmiyorum. Tahtıma ve tacıma sahip olabilirler ama bu halkımın bağımsızlığına ya da hayatına mal olacaksa olmaz. Umarım hiçbir zaman çocuklarım ve halkıma borçlu olduğum görevim arasında bir seçim yapmak zorunda kalmam."

Doyle, "Siz perilerin uzun zamandır sahip olduğu en iyi kralsınız," dedi.

"Görevini çocuklarımızın hayatından üstün , değil mi Doyle?" diye sordum.

Döndü ve bana gülümsedi. "Hayır Merry, tabii hayır; onlar benim için herhangi bir taçtan daha değerliler ama zaten aşkı tahta tercih ettiğimi kanıtladım. Eğer Frost'umuzun aşkı için Unseelie Sarayı'nın Kralı olmaktan vazgeçiyorsam, çocuklarımız için de daha azını yapmam."

Ve istediğim cevap da buydu; hiçbir görev ya da onur duygusu bu küçük yeni hayatlara duyulan sevgiden daha ağır basamazdı. Yanağımı yumuşak buklelere yasladım, kızımızın tatlı kokusunu içime çektim ve "Kralı peri içinde kalmaya kim ikna etti?" diye sordum.

Rhys, "Avukatlar ve polis," dedi.

"İnsan avukatlar ve insan polisler mi? Işık ve İllüzyon Kralı'nı bir şey yapmaya nasıl ikna ettiler?"

"İnsan hukuku, bize ve bizimle birlikte avukatlara saldırdıktan sonra onu peri hapsetti."

"Seelie Sarayı'ndan yıllardır ayrılmamıştı," dedim. "Bu onun için hiç zor olmadı."

"Ayrıca onu sizden ve tüm sevgililerinizden beş yüz metre uzakta tutan bir mahkeme kararı ve bizimle doğrudan, hatta sihir yoluyla bile iletişim kurmasını engelleyen bir ihtiyati tedbir kararı var."

"Bir yargıca eğlenceli bir şeydi," dedim.

Rhys, "İnsan hukuku ve büyü için yeni emsaller belirledik," diye kabul etti.

"Kaliforniya'nın en güçlü avukatlarından bazılarıyla dolu bir odaya saldırdı; bu da davamıza yardımcı oldu."

"İnsan polisi onu tutuklayamayacak," dedim.

"Onu tutuklamak diye bir şey olmayacak Merry. Eğer Taranis perilerden kaçıp senin ya da bebeklerin peşine düşerse ölecek."

"İnsanları katledecek," dedim.

"Kurşun geçirmez değil," dedi Galen.

"İnsan polisler önce öldürmek için değil, ikinci olarak öldürmek için eğitilir ve bu onları öldürmek için ihtiyaç duyduğu tek zaman olacaktır," dedim.

Doyle, "Askerler öldürmek için eğitilir, kurtarmak için değil ve ihtiyaç duyulan şey de budur" dedi.

"Illinois'deki peri höyüklerinin dışında hala bir Ulusal Muhafız birliği var mı?" Ben sordum.

"Biliyorsun var," dedi.

"Benim için ölmelerini istemiyorum, Doyle."

"Sizin ya da bizim için değil, anladığım kadarıyla ülkelerini ve anayasalarını savunmak için ölecekler."

"Peki sidhe kralıyla savaşmanın anayasayı savunmakla ne ilgisi var?"

Rhys, "Merry, eğer Taranis bu ülkenin kralı olabilseydi, olurdu ve Seelie Sarayı'na karşı sergilediği aynı kibir ve acımasız umursamazlıkla yönetirdi," dedi.

"Onun bu ülkeyi yönetmesi gibi bir tehlike yok, bunu siz de biliyorsunuz."

"Biliyorum ama hâlâ öldürülmesi gerekiyor."

"Bana tecavüz ettiği için mi?" diye sordum ve bunu söylerken yüzünü inceledim. Kelimeleri bu kadar rahat söyleyebilmem aylarımı almıştı.

Rhys başını salladı. "Oh, bunun için, kesinlikle bunun için." "Kesinlikle," dedi Doyle.

"Evet," dedi Galen.

"Sluagh ve Seelie Sarayı arasında savaşa neden olmayacaksa, evet."

"Bu kadar güçlü birine zarar veremeyecek kadar zayıfım ama sana yaptıkları yüzünden onu öldürebilseydim, öldürürdüm," dedi Royal.

Odadaki güllerin ve çiçeklerin arasında hâlâ minik ve kırılgan görünümüleriyle çırpınan demi-feyler bir kanat bulutu halinde yükseldiler ve küçük seslerle, "Emret bize Merry, ne istersen yapacağız," dediler.

"Benim için Taranis'i öldürebileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Aynı anda cıvıldaayan kuşlar gibi hep bir ağızdan söylediler.

"Beni bu uygunsuz adamdan kurtar, gerçekten mi?" "Evet," diye tekrar şarkı söylediler.

"Hayır, bu kadar çok demi-fey'i ölüme göndermezdim. İntikamı hepimizi kurban edecek kadar çok istemiyorum."

Royal, "İşte bu yüzden bunu sizin için yapardık," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, artık değer verdiklerimi öldürmek yok. Kralların ve kraliçelerin çılgınlıkları yüzünden çok fazla insan kaybettim ve çok fazla kan döküldüğünü gördüm."

"O zaman onun hakkında ne yapmamızı istiyorsun?" Rhys sordu.

"Bilmiyorum; eğer aklını kaçıırır ve bir daha bana ya da bebeklere yaklaşmaya kalkarsa, o zaman onu öldürürüz. Bana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim ve çocuklarımızın yanına yaklaşmasına da izin vermeyeceğim."

"O zaman onu öldürürüz," dedi

Doyle. "Eğer yapabilirsek," dedi Rhys.

"Onu öldürebiliriz," dedi Galen, sanki bu neredeyse imkânsız bir şey değil de bir gerçekmiş gibi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Rhys sordu.

Galen oğlumuzu sarılırken yüzünde yeni ve daha sert bir ifade vardı. "Çünkü Merry için gelirse ve onu öldürmezsek, canını yakacak.

ve biz buna izin vermeyeceğiz."

"Yani onu öldüreceğiz, çünkü buna ," dedi Rhys.

Galen başını salladı. "Evet."

Adamlar önce birbirlerine sonra da bana baktılar ve sadece tek bir şekilde sona erebilecek bir kararlılığın başlangıcını gördüm. Taranis, Işık ve İllüzyon Kralı, ölmek zorunda kalacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ÜÇLÜLER, hemşireler ve doktorlar eve dönüş hazırlıkları için son dakika işlerini yaparken Doyle, Frost ve bir avuç korumanın gözetiminde bebek bakım odasındaydı. Galen, Rhys ve ben odada diğer her şeyi eve nasıl götüreceğimizi bulmaya çalışıyorduk. Çiçekler ve diğer hediyeler arkadaşlarımızdan gelmişti ama çoğu yabancılardan geliyordu. Prenses Meredith'in bebeklerinin olduğu gerçeği haberlere çıkmıştı ve Amerika peri prenseslerinin üçüzleri olduğu için çok heyecanlıydı! Bu düşünceyi takdir ettim ama cömertlikleri karşısında biraz bunalmıştık.

"Tüm çiçekleri ve hediyeleri eve taşımak için bir minibüse ihtiyacımız olacak," dedi Rhys. Elleri kalçalarında odanın ortasında durmuş, odanın büyük bir kısmını dolduran buketleri, balonları, doldurulmuş hayvanları, saksı bitkilerini ve hediye sepetlerini inceliyordu. İyi niyetli hediyelerin bazılarını geri çevirmeye başlamıştık, çünkü odayı kullanmak için bize ve sağlık personeline yer bırakmamız gerekiyordu. Hastane, çiçekçi dükkânının işgalinden, odada hâlâ büyümekte olan bitkilerden çok daha mutlu olmuştu. Çiçek açan elma ağacı hepsinin üzerinde kıvrılıyordu. Ağacın tepesi, sanki hala uzamaya çalışıyormuş gibi tavana doğru itilmişti, sanki gökyüzüne karşı gelmiş ve onu katı ve affetmez bulduğuna şaşırmış gibiydi. Hemşireler ağacın kalıcı olup olmadığını sormuşlardı ve ben de elimdeki tek cevabı vermiştim: Bilmiyordum.

Yatağın etrafındaki yabani güllerden daha da az memnundular çünkü dikenleri vardı. İki hemşire ve bir doktor dikenli sarmaşıklardan kendilerine iğne batırmışlardı.

Galen, "Zaten birçoğunu diğer hastalara verdik," dedi.

"Doldurulmuş oyuncakların çoğu çocuk koğuşuna gitmeli," dedim. Oyuncaklara doğru hareket etmek için çok hızlı döndüm ve durup daha az dramatik bir dönüş denemek zorunda kaldım. Kendimi iyi hissediyordum ama belli bir şekilde hareket edersem dikişlerimi ve küçük üçlümüzü dışarı çıkarmak için vücudumun maruz kaldığı kötü muameleyi hissedebiliyordum. Tekrar gerçek giysiler içinde olduğum için mutluydum. Tasarımcı hamile elbisesi, aylar boyunca aldığımız ve üzerinde "İnsanlara ne giydiğinizizi söyleyin, bedava" yazan pek çok hediyeden biriydi. Yeterince büyük olmayan maaşlarla küçük bir fey ordusunu desteklediğimizden, hediyelerin çoğunu almıştık. İmzalamamız gereken sözleşmelerle birlikte gelmeyenleri ise eğlence avukatlarımıza inceletiyorduk.

Bir reality şov teklifi almıştık. Kameraların bizi her yerde takip etmesini istiyor muyduk? Hayır. Paraya ihtiyacımız var mıydı? Evet, ihtiyacımız vardı. Bu yüzden eğlence avukatları sözleşmelerin üzerinden geçiyordu ama bugün karar vermemiz gerekiyordu. Yapımcılar programın bebeklerin eve gelişiyle başlamasını istiyordu, bu da film ekibinin ya hastaneye gelip çekime başlaması ya da bebekleri eve getirirken bizi çekmesi gerektiği anlamına geliyordu. Paraya ihtiyacımız vardı ama akrabalarım kamera karşısında ne yapacaktı?

Rhys sanki aklımı okumuş gibi, "Bence reality şov kötü bir fikir, bunu daha önce söylemiş miydin?" dedi.

"Bahsetmiştin," dedim, hâlâ bazıları neredeyse üç ayak boyunda olan doldurulmuş hayvanlara bakarak. Yeni doğan bebekler böyle bir şeyle ne yapardı? Onları daha büyük çocuklara bıraktık, onları severlerdi ve onlara bizim ufaklıklardan daha çok ihtiyaç duyarlardı. Brylue, Gwenwyfar ve Alastair, dev oyuncaklardan oluşan bir ormanı idare etmek şöyle dursun, henüz bir şeylere uzanmayı bile beceremiyorlardı. Dünya şu anda onlar için bu olmadan da yeterince büyüktü.

"Rhys'e katılıyorum ama Merry'nin Maeve'in hepimizi desteklemeye devam etmesini beklemenin yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Rhys, "Eski bir geleneğe göre hükümdar soylularını ziyaret ettiğinde, soyluların hükümdarı ve tüm maiyetini ağırlaması beklenirdi," dedi. Saksı bitkilerinden birini eline aldı ve başını salladı. Sanırım o da benim düşündüğümü düşünüyordu: Bütün bitkileri eve götürmemiz mümkün değildi. Sadece onları eve götürmek bile tam zamanlı bir iş olurdu.

hepsini suladık. Gerçi minik kanatlı demi-feylerden bazıları sarılmak için birkaç tanesini seçmişti; onları eve getirecektik.

"Sekizinci Henry'nin bu geleneği rakiplerini ya da kontrol etmeye çalıştığı soyluları iflas ettirmek için kullandığını okumuştum," dedim.

"İnsanlar şişman Henry hakkında şakalar yapıyor ama o çok iyi bir siyasetçiydi ve kral olmanın gücünü anlamıştı."

"Bu gücü kötüye kullandı," dedim.

"O yaptı, ama hepsi yaptı. Mutlak güce direnmek zordur, Merry."

"Bu kişisel bir deneyim mi?" Galen sordu.

Rhys önce ona, sonra da hediye yığınlarına baktı. "Tapanları olan bir ilah olmak insanı biraz eli biri haline getirebiliyor ama ben dersimi aldım."

"Ne dersi bu?" diye sordum ve yanağımı omzuna yaslayabilmek için kolumu onunkine dolamak üzere yaklaştım.

Başını bana kadar çevirdi ve "İnsanların sana tanrı demesi seni tanrı yapmaz" dedi.

Küçük ve çok kadınsı bir ses, "Sen büyük tanrı Cromm Cruach'tın ve takipçilerin tüm acıları iyileştirirdi" dedi.

Kanatlı demi-feylerden birine baktık; bu Penny'ydi, Royal'in ikiz kardeşi. Çiçeklerin arasında çırpınıyordu ama şimdi baş hizamızda duracak şekilde yükselmişti. Kardeşinin kısa siyah buklelerine, soluk tenine ve badem şeklindeki siyah gözlerine sahipti ama yüzü daha narin, vücudu biraz daha küçüktü. Kanatlarıyla çok hoş görünen tüllü kırmızı-siyah bir elbise giymişti.

Rhys ona baktı, yüzü mutlu değildi. "Bu seni gerçekten de çok yaşlı yapıyor küçüğüm, düşündüğümden çok daha yaşlı."

"O zamanlar kanatlarım yoktu, çünkü Prensesimiz Merry vahşi sihrini kullanıp bizi uçabilir hale getirmemişti. Demi-feyler arasındaki biz kanatsızlar diğerlerinden daha da fark edilmezdik; en azından onlar renkli ve güzeldi, ama bu kadar kutsanmamış olan bizler sadece çimenlerden ve şeylerin köklerinden izledik. O zamanlar kanatta olsaydım sahip olamayacağım bir bakış açısı veriyor."

"Hangi perspektif bu?" Rhys sordu.

"Her şeyin toprakta başladığını bilmek. Ağaçlar, çiçekler, insanlar, hatta kudretli sidhe bile ilerlemek için toprağın üzerinde durmalıdır."

"Eğer bir amacınız varsa, bunu ortaya koyun" dedi.

"Şu anda ne ve kim olduğun konusunda hiçbir yanılsaman yok; gerçek bir hayat kurabilirsin, bir fantezi değil, gerçek ve iyi bir şey, tıpkı derin kökler salan bir ağacın fırtınalara dayanabilmesi, ancak sık kökleri olan bir ağacın ilk güçlü rüzgarla devrilmesi gibi. Sen köklü bir ağaç oldun Rhys ve bu kötü bir şey değil."

Sonra gülümsedi, başını salladı ve ona dokunduğum yerde kolumu sıktı. "Teşekkür ederim Penny, sanırım anlıyorum. Bir zamanlar kendimi Tanrıça ve Eşi tarafından bana verilen güç üzerine inşa ettim, ama bunun benim gücüm olmadığını unuttum, bu yüzden Tanrıların lütfunu kaybettiğimizde kayboldum, ama şimdi her neysem o gerçek ve benim ve kimse bunu benden alamaz."

"Evet," dedi Rhys'in yüzüne yaklaşarak, kanatları o kadar hızlı çırpıyordu ki saçlarının kenarları uçuşunun rüzgârında usulca uçtu.

"Sana moral konuşmasına ihtiyacım varmış gibi mi göründüm?" Rhys sordu. "Sende sık sık melankolik bir hava var."

Minik feyden Rhys'e baktım ve merak ettim, ben böyle düşünür müydüm? Bu doğru muydu? Çok şaka yapıyor ve hafif yorumlar yapıyordu ama... tüm bunların arkasında Penny haklıydı. Ona bu kadar ilgi göstermesini ilginç buldum. Bir kadının bir erkeğe bu kadar ilgi göstermesi için birkaç neden düşündüm

-Penny Rhys'e mi aşıktı? Yoksa hepimiz ve her şey hakkında o kadar bilge ve gözlemci miydi? Eğer ilki doğruysa, Rhys'in bunu fark edeceğinden şüpheliydim ve eğer ikincisi doğruysa, o zaman başka şeyler hakkındaki düşüncelerini duymak ilginç olabilirdi.

"Penny, sence reality şovu yapmalı mıyız?" Ben sordum.

Aşağı eğildi, bu uçan bir yarı-fey'in tökezleme şekliydi. Onu şaşırtmıştım.

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Fikrinizi sordum," dedim.

Başını bir yana eğdi, sonra Rhys'inkinden çok benim yüzümün önünde duracak şekilde havada hareket . "Neden benim fikrimi soruyorsun?"

Bayan?"

"Bizimle birlikte yaşayan herkesi etkileyeceği gibi sizi de etkileyecek, bu nedenle ne düşündüğünüzle ilgileniyorum."

Bana çok ciddi, araştıran bir bakış attı. O küçücük yüzünde daha önce görmediğim bir zeka gördüm; kardeşi kadar zekiydi ama belki de daha iyi bir düşünürdü, daha derindi.

". Kraliçe insan medyasının önünde iyi görünmeye her zaman çok dikkat eder, bu yüzden reality şovu yaparsanız, kameralar hepimizi ondan koruyabilir."

Galen, "Kraliçe çıldırmış, kendine engel olamıyor," dedi.

Penny önce ona, sonra bana baktı. "Eğer bu doğru olsaydı, yıllar önce bir basın toplantısında kontrolünü kaybetmiş olması gerekirdi, ama asla ; eğer kendini bu derece kontrol edebiliyorsa, zaman gerçekten deli değil, sadece zalimdir. Öldürücü dürtülerini kontrol edemeyen biriyle, kendisine 'Dur, kendine gel' diyecek kimsesi olmayan birini asla karıştırmayın. Çoğu zalim insanın, eylemleri ne kadar korkunç olursa olsun, cezayla ya da daha güçlü biriyle karşılaştıklarında uslu durduklarını görüyorum. Zalim deli değildir, sadece zalimdir."

Penny'nin söylediklerini düşündüm, gerçekten düşündüm. "O haklı. Teyzem hiçbir zaman medyanın önünde kontrolünü kaybetmedi. Eğer gerçekten seri katil delisi olsaydı, en az bir kez kendini kaybetmiş olurdu ama hatırladığım kadarıyla hiç kaybetmedi." Önce Rhys'e sonra Galen'a baktım.

Önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. "Vay canına," dedi Rhys.

"Penny haklı, değil mi?" Galen sordu.

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Kral da medya önünde hiçbir zaman kontrolünü kaybetmemiştir."

"Beni kaçırmadan önce insan avukatlarımıza ve bize bir kez saldırdı," dedim.

"Ama bunu kaydedecek medya yoktu, Prenses Merry. Olaya tanık olanlar var ama video ya da resim yok."

Rhys, "Bence kral o saldırı sırasında gerçekten delirmişti," dedi. "Muhafızları saldırıyı sürdürmesini engellemek için üzerine fiziksel olarak atlamak, onu cesetlerinin altına gömmek zorunda kaldı."

Titredim ve Rhys'e sarıldım. Taranis o saldırıda neredeyse Doyle'u öldürüyordu ve benim Karanlığım kolay bir ölüm değildi.

"Eğer bu doğruysa, o zaman bir televizyon programı bizi kraldan koruyamayabilir."

Diğer demi-feylerden biri, üzerinde küçük siyah benekler olan minik beyaz kanatlarıyla yukarı doğru uçtu. Penny'nin Barbie bebek boyutundan bile daha küçüktü, sanki benzediği keleşi taklit etmek için daha çok çabalıyordu. Bu bir Lahana Beyazıydı, bir Amerikan keleşiydi, bu da muhtemelen burada doğduğu anlamına geliyordu.

Sesi yüksek ve müzikaldi, sanki bir kuşun cıvıltısı kelimeler olabilmış gibi. "Kız kardeşim hâlâ Seelie Sarayı'nda. Bana kralın, onun baştan çıkarma büyüsünü elinden kaçırdığın için çok öfkeli olduğunu söyledi. Unseelie Sarayı'nın kraliçesi dışında hiçbir kadın onun büyülerinden kaçamamıştı."

"Bu yüzden daha sonra benim için geldi," dedim yumuşak bir sesle.

Küçük peri uçarak yaklaştı ve küçük parmağımın tırnağından daha büyük olmayan elini elimin üzerine koydu. "Ama o zaman bile büyü işe yaramadı; sana herhangi bir insan gibi kaba kuvvetle vurmak zorunda kaldı. Artık büyüsenin senin üzerinde işe yaramadığını biliyor."

"Kız kardeşin bunu söylediğini duydu mu?" Rhys sordu.

O kadar sert başını salladı ki soluk sarı bukleleri sallandı.

Penny, "Kralın büyüü bir daha denemeyeceğini düşünüyoruz," dedi. "Biz derken demi-fey'i mi kastediyorsunuz?" Ben de öyle dedim.

"Biliyorum," dedi.

Küçük olan parmağımı okşadı, tıpkı benim birinin omzunu okşadığım gibi. "Sizi incittiği için hepimiz çok üzgünüz, Prenses Merry."

"Buna çok memnun ," dedim.

Küçük olan daha yükseğe uçtu, keleş kanatları havada süzülürken beyaz bir bulanıklık oluştuyordu ama aynı zamanda tedirginlik ve sinir de gösteriyordu.

"Söyle ona, Pansy," dedi Penny.

Pansy, "Birçoğu karşımızda köpekmişiz de ne anlayabilir ne de başkalarına anlatabilmışiz gibi konuşuyor," dedi.

Başımı salladım. "Bu yüzden tüm peri dünyasındaki en iyi casuslardan birisiniz."

Gülümsedi. "Kral, sakıncalı bulduğun şeyin onun büyüü olduğuna karar verdi ve seni sıradan bir büyücü olarak etkilemeye çalışmayı

planlıyor.

adam olabilir."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Penny, "Bu, onun kameralara kraliçe kadar iyi davranacağı anlamına gelebilir," dedi.

"Bu bilgiyi ne zamandır biliyorsun?" Rhys sordu. "Pansy yakın zamanda kız kardeşinden duymuş ve dedikodular kalktı. Kız kardeşi bunun öneminin ya da bu bilgiyi nasıl kullanabileceğimizin farkında değildi."

"Biz" kelimesini ilginç buldum. Penny sadece demi-fey'i , Holmby Hills'teki malikanede yaşayan bizleri, onu, beni, hepimizi kastediyordu. Bir fey türünün kendi türünden olmayanlarla birlikte yaşaması nadir görülen bir şeydi. Ama o zaman bizimle sürgüne gelen ya da benimkinden daha eski bir sürgünde Kaliforniya'da bulunan tüm feyleri kabul etmiştim. Birkaç istisna dışında herkese kapımız açıktı.

Kapı çalındı ve nöbetçi kapıyı açıp içeri baktı ve "Büyükelçi geri döndü" dedi.

İçimi çektim ve "İçeri gönderin." dedim.

Peter Benz gülümseyerek kapıdan içeri girdi, yakışıklı yüzü rahat çizgilerle belirlenmişti, elini sıkmak için uzatmıştı bile. Koyu sarı saçları kısa ve düzgün kesilmişti; takım elbisesi 1.80 boyundaki vücuduna göre dikilmişti, böylece daha uzun görünüyordu ve formda olduğunu gösterecek kadar dikkatli egzersiz yaptığını ve yemek yediğini belli ediyordu. Vücudunu saklamak yerine takım elbisesinin üzerine oturması için para ödeyecek kadar kibirliydi. Son büyükelçi de kibirliydi ve Taranis bu kibri sonuna kadar kullanmıştı.

Bu oyunu gerçekten oynamak istemiyordum ama bu elçinin sadece Seelie için değil, her iki saray için de çalışan biri olmasını istiyordum, bu yüzden kendimi gülümsemeye ve uzatılan ele doğru yürümeye zorladım.

Düz beyaz dişleri Hollywood'a layık bir gülümsemeye yayılıyordu. Bay Benz artık bir büyükelçiydi ama geleceğiyle ilgili çok daha büyük hedefleri olan biri gibi bir havası vardı. Hırs kötü bir şey değildi; bir insanı işinde çok iyi yapabilirdi.

Tokalaşması sertti ama çok sert değildi. Ayrıca elimin küçük olmasıyla bir sorunu yoktu; pek çok erkek elimi ya kendi ellerinin içine alıyor ya da ezeceklerinden korkar gibi elime zar zor dokunuyorlardı.

"Prenses Meredith, beni tekrar kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bay Benz, siz halkımın yeni büyükelçisisiniz; sizi neden kabul etmeyeyim?"

Bunun üzerine bakımlı bir kaşını kaldırdı ama önce Galen'in sonra da Rhys'in elini sıkmak için gülümseyerek döndü. Uçan demi-fey bulutuna pek bakmadı; onlara benzedikleri böceklermiş gibi davrandı. *Ne kadar da insani*, diyecektim ama sidhe'ler arasında bile onları saymayı unuttuk ya da çoğu unuttu.

Havada asılı duran Penny ve Pansy'ye baktım. Bakışına kendi bakışlarıyla karşılık verdiler; onun fark edilmediğini onlar da fark etmişti. Yarı-feyler insan politikacılar için harika casuslar olabilirdi. Bildiğim kadarıyla peri dünyasında kimse bunu yapmıyordu, ama bu bir düşünceydi, potansiyel olarak yararlı bir düşünce. Bunu daha sonra, çok daha sonra kullanmak üzere dosyaladım. İnsan siyasetini gözetlemenin benim için bir öncelik olması için önümüzde uzun bir yol vardı.

"Eve gitmek için can attığını biliyorum."

Ona baktım. "*Evini* tanımla," dedim.

Tekrar gülümsedi ve manikürlü elleriyle küçük bir itme hareketi yaptı. "Bayan Reed'in malikanesinin şimdilik eviniz olduğunu açıkça belirttiniz."

"Amcam peri dünyasına hapsedilmişken, orada güvende olamayacağımı düşünüyorum."

Gülümsemesi soldu. "Kral Taranis'le yaşadığınız tüm sorunlar için ne kadar üzüldüğümü anlatamam."

"Bir zamanlar kralın kendi adının geçtiği her konuşmayı duyabildiğini biliyor muydun?" Rhys söyledi.

Benz ona şüpheli ama hoş bir bakış attı. "Bana bunun çok uzun zamandır doğru olmadığı söylendi, Bay Rhys."

"Hayır, ama o zaman da yüzyıllardır büyü bir Skype görüşmesi olarak kullanılan bir ayna aracılığıyla ışık elini kullanamamıştı."

"Ayrıca aynaları içinden geçebileceği ya da bir başkasını içinden çekebileceği bir kapı olarak kullanma yeteneğini yeniden kazandığını düşünüyoruz" dedim.

Yine kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim, "gerçekten."

Benz, "Avukatlarınızın odasında yaşanan talihsiz olaylar sırasında kimse onun bir aynanın içinden geçtiğini ya da bir başkasını aynanın içine çektiğini görmedi" dedi.

"Ama otların aynanın yüzeyine değdiğini gördük ve sanki su gerilimindeymiş gibi yüzüyorlardı," dedim.

Rhys, "Bir ayna su gibi, hatta yarı sıvı gibi akıyorsa, bu genellikle diğer taraftaki kişinin içinden geçebileceği anlamına gelir" dedi.

"Gerçekten öyle mi?" Benz bu kez şüpheli olmaktan çok ilgili görünüyordu.

İkimiz de başımızı salladık. Galen aldığımız eşyaları bağışladıklarımızdan ayırmaya devam ederken hepimizi görmezden geliyordu. Garip bir şekilde, Galen büyükelçiyi büyülemek için muhtemelen en uygun kişiydi; bu onun için gerçek bir yetenektir, bir tür cazibe büyüsü, bu yüzden konuşmayı bize bırakmasına karar vermiştik. Bir öncekinin başına gelenlerden sonra yeni büyükelçiyi sihirle etkilemeye çalışmakla suçlanmak istemedik.

Benz, "Peri ve büyüsü hakkında çok şey öğreniyorum. Öğretmenlerim olduğunuz için teşekkür ederim."

"Öğretmenlerinizden bazılarıyız ama hepsi değiliz," dedim.

Kendini küçümseyen küçük bir baş hareketi yaptı, neredeyse utangaç bir hareket gibi başını salladı. Bunun eski bir hareketin son kalıntısı olup olmadığını merak ettim. Kendine çok güvenen Benz'imiz bir zamanlar utangaç mıydı?

"Bu doğru; ben tüm peri saraylarının elçisi olacağım, sadece sizin güzel bölgenizin değil, Prenses Meredith."

"O zaman tüm peri mahkemeleriyle konuştun mu?" diye sordum.

Başını salladı ve muhtemelen kamerada harika görünecek o parlak gülümsemesini gösterdi.

"Kral Kurag'ı nasıl buldunuz?" diye sordum.

Şaşkın görünüyordu, gülümsemesi kaybolmuştu. "Kral Kurag, yani goblin kralı mı?"

"Evet, Kurag, goblin kralı."

"Aslında onunla hiç konuşmadım."

"Peki ya demi-fey Kraliçesi Niceven?"

"Hayır, Seelie Sarayı'nın kralı ve teyzeniz Hava ve Karanlıklar Kraliçesi ile konuştum."

Az önce Taranis'in adını söylememiş olmamız iyiydi ama ne olur ne olmaz diye ikisinin de adını söylememesi mantıksal bir sıçrama yaptığı anlamına geliyordu. Eğer perilerin sidhe hükümdarlarından biri adı söylendiğinde duyabiliyorsa, belki diğeri de duyabilirdi. Çabuk öğrenen biri olduğu için onu daha çok sevdim. Hızlı ve zeki olması iyiydi.

"Kral Sholto ile konuştunuz, çünkü biz o konuşma için buradaydık," dedim.

Kararsız görünüyordu ama sadece bir saniyeliğine, sonra yüzü tekrar gülümseyen ve hoş bir ifadeye büründü. "Onunla kraliyet eşiniz ve çocuklarınızın babası olarak konuştum, ama özellikle kendi bir kral olarak değil."

"O zaman sidhe'nin Unseelie ve Seelie saraylarının büyükelçisi olmayı planlıyorsun, aslında tüm peri saraylarının büyükelçisi değil," dedim.

Şaşkın bakışlarını savuşturdu ve "Washington'ın tarif ettiği gibi benim görevlerim hem Unseelie hem de Seelie sidhe'lere karşı." dedi.

"Yani diğer mahkemeler görmezden mi gelinecek?"

"Bunlar iki büyük mahkemenin içindeki daha küçük mahkemeler, ya da bana öyle söylendi; yanlış mı bilgilendirildim?"

Tartıştım ve sonunda yalan söylemeye iznimiz olmadığı için "Evet ve hayır" dedim.

"Lütfen beni aydınlatın; bununla ne demek istiyorsunuz Prenses?"

"Goblinler, sluagh ve Kraliçe Niceven'in yarı-fey'i Seelie Olmayan Saray'ın bir parçasıdır. Seelie Sarayı'nın demi-fey'inin yöneticisi artık özel bir kraliyet mensubu değil, bir düşes."

Gülümsemesi tüm parlaklığıyla geri döndü. "O zaman bana söylendiği gibi peri kralı ve kraliçesiyle ilgileneceğim."

Başımı salladım. "Peri dünyasına girip çıkan çoğu insan böyle yapar."

Başını iki yana eğdi ve bir süre beni inceledi. "Peki bir insan peri hükümdarlarıyla başka nasıl başa çıkabilir?"

"Peri kralları ve kraliçeleriyle, kendilerine ait hakları ve erdemleri olan liderler olarak ilgileniyorum."

"Beni doğrudan goblinler ve sluagh ile uğraşmaya mı teşvik ediyorsunuz?"

Şaşkın bir sesle güldüm.

"İma ettiğiniz şey bu değil mi, onlara sidhe mahkemeleriyle eşit muamele etmemi mi istiyorsunuz?"

"Eşit değil ama önemli, ama Tanrıça, lütfen goblinlerle tek başınıza uğraşmayı denemeyin. Bunun ardından gelebilecek diplomatik felaketin sorumlusu olmak istemem."

Kaşlarını çattı, sadece birazcık, sanki daha fazla çatmamak için savaşıyormuş gibi. "İşimde çok iyiyimdir Prenses Meredith; sanırım kimseyi kırmaktan kaçınabilirim."

"Beni sizin goblinleri gücendirmeniz değil Bay Benz. Daha çok kültürel bir yanlış anlaşılma olması halinde size zarar verebileceklerinden korkuyorum."

"Ne tür bir kültürel yanlış anlama?" diye sordu.

"Goblinler sadece güç ve kuvvete saygı duyarlar Bay Benz. Büyüsü ya da Chuck Norris gibi dövüş sanatları eğitimi olmayan bir insan kendisine kötü davranıldığını görecektir."

Rhys, "Belki de bu yüzden insanlar goblinlerle doğrudan ilgilenmeyi bıraktı," dedi.

Ona şöyle bir baktım. "Haklı olabilirsin." "Anlamıyorum," dedi Benz.

"Faerie'nin sadece bizim iki sarayımızdan daha fazlasını takdir etmeni isterdim, ama kültürel olarak insana en yakın ve senin için en güvenli olan biziz, bu yüzden belki de şimdilik beni görmezden gelmelisin. Eğer peri dünyasına dönmek kendimi güvende hissedersen, belki daha küçük saraylara yapacağım bir ziyarette bana eşlik edebilirsin."

Rhys onun omzunu sıvazladı. "Seni güvende tutacağız."

"Birleşik Devletler hükümetinin bir temsilcisine zarar vermeyeceklerine eminim."

O zaman hepimiz güldük, Galen bile ve demi-fey'in kahkahası çanların ya da küçük zillerin tatlı çınlaması gibiydi. Sadece bu ses bile Benz'i gülümsetiyordu. Yarı-feyler tüm peri dünyasında kalan en güçlü sihir ve illüzyon yeteneklerinden bazılarına sahipti. Bu onları göründüklerinden çok daha tehlikeli yapıyordu.

Benz yine kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu ve elleriyle takım elbisesinin önünü düzeltti. Sanki bir şeyin kendisini normalden daha fazla etkilediğini biliyor gibiydi ama ne olduğundan emin değildi. Bahse girerim Büyükelçi büyümöze karşı bir tür tılsım taşıyordu. Buna ihtiyacı olabilir.

Benz, "Burası, gezegende halkınızın göç etmesine izin verecek son ülke," dedi.

"Bu doğru, ancak goblinler bunu size zarar vermek olarak değil, hükümetin bir temsilcisi olarak onlarla ilgilenmeye layık olmadığınızı kanıtlamak olarak göreceklardır."

"Goblin sarayına gidecek bir elçinin asker olması gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Kapıdan adımını attığında birini vurmak istemiyorsan, hayır, asker değilsin," dedim.

"O zaman ne olacak?" diye sordu.

"İnsan bir cadı ya da büyücü, gerçi burası daha ataerkil bir toplum, o yüzden bir büyücü daha iyi olur."

"Askeri eğitim almış bir büyücü en iyi seçeneğiniz olacaktır," dedi Rhys. Büyükelçiye yaklaştı ve boş göz çukurundaki pürüzsüz yara izlerini örten göz bandını kaldırdı. "Goblinler gözümü aldı Büyükelçi Benz ve beni yaralamak bir insanı yaralamaktan çok daha zor."

Benz uzun uzun göz kırptı ama irkilmedi, bu da ona bir puan daha kazandırdı. Goblinleri görseydi ne düşünürdü merak ettim. Fazladan uzuvları ve gözleriyle övünürlerdi, bu yüzden insansı örümceklere benzeyen dişiler goblinler arasında güzelliğin zirvesiydi. Bu nedenle, Sholto'yu ekstra dokunaçları görünür halde görmemişti. Benz ürkmeden pratik yapmak için daha çok şansa sahip olacaktı.

"Goblinlerin bana saldıracağını mı söylüyorsun?"

Ben devreye girdim. "Hayır, goblinleri güvenli bir şekilde ziyaret etmek ve müzakere etmek tamamen mümkün ama bu, sidhe'ler arasında bile nadir görülen bir kültür anlayışı gerektiriyor. Goblin sarayıyla bu kadar başarılı bir şekilde yakınlaşmış bir insan tanımıyorum."

Rhys göz bandını tekrar yerine oturttu. "Yaralanmamın kültürel anlayış eksikliğinden kaynaklandığını öğrendim." Sesi

sadece biraz acıydı. Gözünü yüzlerce yıl önce kaybetmişti ama ben ona yanlış anlaşılmayı ancak bir yıl kadar önce açıklamıştım. Çok uzun zamandır goblinlerden nefret ediyor ve onları suçluyordu ve gözünü alan goblinin olduğu kadar kendi sakatlığının da onun suçu olduğu fikrine alışması için sadece kısa bir zamanı vardı.

"Amacım hem Unseelie hem de Seelie olmak üzere her iki yüksek peri sarayında da gerçek bir elçi olmak, ancak hükümetimizden hiç kimse benimle goblinler hakkında konuşmadı, hatta Lord Sholto'nun kral olarak rolü hakkında bile."

"Büyükelçilik göreviniz çok iyi giderse, belki bir noktada size diğer mahkemelerde eşlik edebiliriz," dedim.

Çok hoş bir gülümsemeyle, "Sizin geniş kültürünüzle ilgili eğitim için minnettar olurum," dedi. Kahverengi gözleri bile zevkle parlıyordu. Hâlâ ona hazır olmadığı bir şey sunduğumuzu hissediyordum ama bunu insan ya da peri olsun, çoğu elçiden daha iyi karşıladı.

Gülümsedim ve tasarım sundress elbisemle dikkatlice arkamı döndüm, onun hoş sahteliğine denk olabileceğimden emin değildim. Gerçekten çok iyiydi.

"Şimdi, Prenses Meredith, kendi güvenliğimi sizinkiyle birlikte odanın dışında beklettim, çünkü odanın içindekiler babalar ve kraliyet eşleri ve güvenlik dışarıda kalıyor. Bu kez sizin istekleriniz doğrultusunda hareket ettim."

"Teşekkür ederim Sayın Büyükelçi," dedim gülümseyerek.

"Ama sizin için ek diplomatik güvenlik önlemlerim de var." "Bunu konuşmuştuk Büyükelçi; onlara gerek yok."

"Korumalarınıza hakaret etmek istemem ama onların gözetimi altındayken kral tarafından kaçırıldığınız iddia ediliyor."

"Hepsine beni rahat bırakmalarını söylediğimi ve emirlerime uymak zorunda olduklarını açıkladık."

"Ama de sizin emirlerinize uymak zorunda mı Prenses?"

Rhys, "Merry'nin muhafızlar olmadan asla yalnız bırakılmaması konusunda hepimiz hemfikiriz ve aynı şey çocuklar için de geçerli," dedi.

"Sana bunu yapmanı emretse bile mi?" Benz sordu.

Rhys ve Galen başlarıyla onayladılar. "Bir daha asla yalnız bırakılmayacak," dedi Galen ve sesinde yeni bir ciddiyet vardı. Bunu kastettiğini biliyordum ve iyi bir dövüşçü olarak eğitilmişti ama

Rhys'in, Doyle'un ya da Frost'un beceri seviyesinde değildi. Aradaki farkın sadece yıllarca pratik yapmaktan mı yoksa ölümcül bir zarar verme isteğinden mi kaynaklandığından emin değildim. Diğer adamlar gerçek savaşlarda bulunmuş, öldürmenin ve öldürülmenin ne demek olduğunu öğrenmişlerdi. Galen bunu hiç yaşamamıştı; çok az "gerçek" dövüşü olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, her zaman bunun sadece savaş sertliği eksikliği olmadığını, kişiliğinin, onu sevdiğim nazikliğinin, olabileceği savaşçı olmasını engellediğini düşünmüştüm. Artık Galen'den ya da pek çok şeyden emin değildim.

Sonra yanıma geldi, elimi tuttu ve bana gülümsedi, yeşil gözleri her zamanki sıcaklığıyla doldu. "Üzgün görünüyorsun, Merry'm. Bu bakışı gözlerinden kovmak için her şeyi yaparım."

Yeni kararının beni üzdüğünü ona nasıl söyleyebilirdim? Söyleyemezdim; geçen yıl yaşananlar hepimizi değiştirmişti. Artık ebeveyndik ve bu bizi daha da değiştirecekti.

"Öp beni yeşil şövalyem, gözlerimdeki hüznü silecek."

On dört yaşından beri kalbimi küt küt attıran o parlak gülümsemesiyle ödüllendirildim ve sonra eğildi, iki metre uzunluğundaki kaslarını eğerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Öpücük bizim standartlarımıza göre iffetliydi ama Büyükelçi sonunda boğazını temizledi.

Öpüşmeyi kesmek zorunda kaldım ve "Boğaz temizleme, cinsel ya da romantik bir şeyle beceriksizliği ya da sabırsızlığı ifade etmenin insani bir yoludur" diye açıkladım.

Galen büyükelçiye baktı. "Bu saray standartlarına göre cinsel değildi, en azından Unseelie standartlarına göre."

"Bana sidhe'ler arasında cinselliğin daha özgür olduğu söylendi," dedi.

"Teyzem kraliçe ile boğaz temizleme rutinini denerseniz, ya bu onu sert bir şeyler söylemeye sevk edecek ya da sizi rahatsız eden her neyse daha sert davranacaktır."

"Öpücük değil ama konuyu prensesin hükümetimiz tarafından ekstra güvenliğe sahip olmasından değiştirdiğinizi düşündüğüm için araya girmek istedim. Kendimi oldukça bohem biri olarak görüyorum."

"Bohem," dedi Rhys, "bu uzun zamandır duyduğum bir terim değil."
Benz ona baktı ve tüm çekiciliğinde zekâ vardı,
Bu iyi bir şeydi; buna ihtiyacı olacaktı. "Yanlış bir kelime mi kullandım?"

"Hayır, ama Unseelie Sarayı'nda başarılı olmak için bohemden biraz daha fazlası olmanız gerekecek."

"Ne önerirsiniz?"

"Savurgan, sapkın, ama belki de değil." Rhys, Galen ve bana baktı.

"Bir şey düşünmüşsün," dedi Galen.

"Düşünüyordum da kraliçe insan medyasının onu en çirkin haliyle görmesine asla izin vermez. Acaba sarayımıza gelecek bir insan büyükelçinin... sakinleştirici bir etkisi olabilir mi?" Seçtiği kelimenin yumuşaklığı karşısında gözleri mizah doluydu. Eğer Kraliçe Andais insanların hassasiyetlerine göre davranmak zorunda kalırsa, akşam yemeği eğlencesi olarak işkence sona erebilirdi. Onun standartlarına göre her zaman hafif bir işkenceydi ve yaygın değildi ama Benz sarayımızı ziyaret ediyorsa gerçek işkence sevgisinin daha kontrollü olması gerekebilirdi - eğer kendini kontrol edebiliyorsa ve hiçbir şeyin kendine gelmesine yardımcı olamayacağı kadar kendi çılgınlığına kapılmamışsa. Aslında bebekleri ziyaret etmesinin önünde duran soru da buydu. Gerçekten deli miydi yoksa sırf yapabildiği için kederini kendi mahkemesine mi yöneltiyordu? Kederi için başka çıkış yolları bulması gerekiyorsa, onu yas danışmanlığına ikna edip edemeyeceğimi merak ettim. Doğurganlık uzmanlarına gitmişti; belki terapiye de giderdi.

Rhys Galen'in yanına geldi ve kollarını diğer adamınkilere ekleyerek hem benim hem de Galen'in beline bir kol doladı. "Şimdi ilginç bir şey düşünen sensin, bizim Merry."

Başımı salladım. "Bunu sonra konuşuruz."

"Ben için burada olmadığım zaman," dedi

Benz. Ona şöyle bir baktım. "Evet," dedim.

O zaman güldü ve "Biliyorsun ki çoğu insan sırf kibarlık olsun diye bunu reddederdi" dedi.

"Bu bir yalana çok yakın ve sizin de yalan olduğunu bildiğiniz yalan. Neden zahmet edeyim ki?"

"Ah, Prenses Meredith, sanırım sizin büyükelçiniz olmayı çok ilginç, hatta eğitici bir deneyim olarak göreceğim."

"Bu da iyi ya da kötü olabileceği anlamına geliyor," dedim.

Başını salladı. "Hangisi olacağını henüz ben de bilmiyorum."

"Dikkatli olun Büyükelçi Benz," dedi Rhys, "yoksa sizi insanlar arasında diplomat olamayacak kadar dürüst yaparız."

Kendini durduramadan şaşırmış gibi baktı ve sonra yüksek sesle güldü, başı geriye düştü. Onda gördüğüm en korumasız ve gerçek ifadeydi bu.

"Oh, Lord Rhys, yalan söyleyemeyen bir diplomat insanlar arasında gerçekten işe yaramaz, ama bir süre için biraz acımasız dürüstlüğün hoş bir değişiklik olabileceğini düşünüyorum. Prensesin korumalarına birkaç diplomatik güvenlik ajanı ekleme konusuna gelince..."

Konuşmasına izin verdik ve "acımasız dürüstlüğün" Büyükelçi Peter Benz'e ya da bize karşı çok acımasız umdum. Teyzem Kraliçe Andais'in bebeklerimizin yanında güvenli ve akıllı başında olacağına güvenemezdim ama ona hayır demeye devam edebileceğimizden de tam olarak emin değildim. İki bin yıldan uzun bir süredir yaşam ve ölümün nihai gücü olan birine büyük yeğenlerini ziyarete gelemeyeceğini nasıl söylersiniz? Ölümsüzlerle uğraşmanın sorunu hep buydu; istediklerini elde etmeye çok alışmışlardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DEDEKTİF LUCY TATE uzun boylu, siyah saçlı ve sivil dedektif pantolonunun kadın versiyonunu giymişti; bu kez siyah ve beyaz bir elbise gömleği vardı. Görünüşe göre cinayet bürosundaki dedektifler için sadece renkler değişiyordu. Lucy kapıdan ilk girdiğinde bir cinayete fey bakış açısı istediğini ama elinde üç küçük oyuncak ayı vardı ve bunun iş değil dostça bir ziyaret olduğundan emindim. Yarı yarıya haklıydım. "Merry, yerel polisin bu cinayetle ilgili endişelenmesi makul.

Maeve Reed'in malikanesi güvenli değil. O piç seni oradan kaçırdı."

"Bebeklerle birlikte güvenli bir eve giremem," dedim. Oda artık neredeyse boştu. Çiçeklerin çoğu hastanedeki diğer insanlara gitmişti, oyuncakların çoğu da öyle. Gerçek arkadaşlarımızdan ya da hediyelerini saklamamanın kabalık olacağı insanlardan gelen çiçekleri ve hediyeleri saklamıştık ve sadece bunlar ikinci bir SUV'u doldurmuş, geriye sadece bir şoför için yer kalmıştı. Lucy'nin iki pembe ve bir mavi ayısı yeni doğmuşlardı ve sakladığımız eşyaların arasına sıkıştırılmışlardı.

Doyle, "Bu bir cinayet meselesi değil, Dedektif; neden buradasınız?" dedi.

"O bir arkadaş, Doyle," dedim.

"Öyle, ama onu gönderdiler çünkü diğerlerinin başarısız olduğu yerde bir arkadaşınızın sizi ikna edebileceğini düşündüler, öyle değil mi Dedektif Tate?" O siyah üzerine siyah bakışıyla ona baktı; yüzü okunamazdı, boştu, öyle ki mutlak tarafsızlığıyla neredeyse tehditkârdı. Vahşi bir hayvanın size baktığı gibi: Size zarar vermek istemez, ama onu sıkıştırırsanız, kendini savunacaktır. Eğer yapmazsanız

Kalabalık, sonra huzur içinde ayrılabilirsin, ama uyarı orada. Geri çekilin, yoksa işler kötüye gidecek.

Lucy buna yarım adım geri çekilerek tepki verdi, bir ayağı diğerinin önünde, hareket etmesine izin veren bir duruştaydı. Ne yaptığının tam olarak farkında olduğundan bile şüpheliydim ama içindeki polis ima edilen tehdidi görmüş ve ona göre tepki vermişti. Doyle saldırmayacaktı ve o da bu tarafsızlığı zorlayacak bir şey yapmayacaktı ama yine de arkadaşımın aşkımın karşı karşıya gelmesini izlemek rahatsız ediciydi. Huzursuzluk değil, düzen istiyordum. Bebeklerimle ve hayatımın aşkıyla mutlu olmak istiyordum ama ailem bu dönüm noktasının da hayatımdaki diğer tüm önemli olaylar gibi travmatik olmasını sağlayacaktı. Babam beni onlardan elinden geldiğince korumuştı ama o öldükten sonra bana sadece hayatta kalmaya çalışmak kalmıştı. Bu saçmalıktan bıkmıştım, çok bıkmıştım.

"Güvenli bir eve gitmeyeceğim Lucy. Düşünceni takdir ediyorum ama kral bize saldırırsa insan polisler sadece top yemi olur. Gücünün Doyle'a ne yaptığına dair polis raporunu okuyun ve bunun bir insana ne yapabileceğini düşünün."

"Raporları gördüm," dedi.

"Seni aşağı inmeye böyle ikna ettiler," dedim.

Başını salladı. "Işığı ısıya dönüştürebiliyor ve elinden yansıtabiliyor; bu çılgınlık gibi bir şey."

Doyle, "O Işık ve İllüzyon Kralı; ışıkla, özellikle de gün ışığıyla pek çok şey yapabiliyor," dedi.

"Işıkla başka ne yapabilir ki?" Lucy sordu.

Doyle başını salladı. "Umarım tüm eski yeteneklerini yeniden kazanmamıştır; eğer kazandıysa, Merry nerede olsun işler kötü gidebilir."

"Ne kadar da neşelisin, değil mi?" dedi.

"Merry ve çocuklarımızla vakit geçirmek yerine, son günümü ve gecemi yüksek peri saraylarından biriyle ya da diğeriyle görüşerek geçirdim. Kralın saray mensupları DNA testleri sonuçlanana kadar bekleyeceğine dair bana güvence verdiler. Eğer bebeklerin hiçbirinin ona ait olmadığını gösterirlerse, o zaman ne onlar ne de Merry üzerinde bir hakkı olmadığını kabul edecektir."

"Merry o sırada zaten hamileydi..." Sanki çok fazla şey söylemiş olmaktan korkuyormuş gibi durdu.

"Sorun değil Lucy, ama genetikçi bize bunun o kadar basit olmayabileceğini söyledi. Kral benim büyük amcam ve her iki sarayın sidhe'leri yüzyıllardır birbirleriyle evleniyorlar; pek çok genetiği paylaşıyor olabiliriz. Muhtemelen babalığı kanıtlamak için yeterli değil ama amcam iddiasından vazgeçmek istemezse konuyu karıştırmak için yeterli."

"Vazgeçmeyecek," dedi Doyle.

"Çocuk sahibi olamaması halinde tahttan feragat etmesi gerektiği doğru mu?" diye sordu.

Yüzümü nötr tutmak için mücadele ettim. İnsan polisinin ya da herhangi bir insanın bunu bildiğini bilmiyordum.

"İkinizin de yüzünüzdeki boş ifade yeterli bir cevap," dedi.

Kafamın içinde usulca küfrettim -bazen bir şeyi ele vermemek için çok çabalarken, çabanın kendisi cevabınızı haykırır. Asıl soru şuydu: Polis, Taranis'in kısır olduğunu bilmesinden bir asır sonra sarayını kısırlıkla lanetlediği için bunun bir tahttan inme meselesi değil, idam meselesi olduğunu biliyor muydu? Sağlığınızın, refahınızın ve doğurganlığınızın kralınızdan ya da kraliçenizden geldiğine dair eski fikir peri dünyasında çok doğruydı. Taranis hayatı için savaşıyordu. Lucy bunu biliyor muydu?

"Eğer ederse ne olur?" diye sordu. "Kral olmaktan çıkar," dedi Doyle.

"O kısmı anladım ama peri dünyasından sürgün mü edildi?" "Hayır, neden sordunuz?" Dedim.

Omuz silkti. "Çünkü sürgün, bebeklerden birinin kendisinden olduğunu kanıtlamak için neden bu kadar çaresiz olduğunu açıklar."

"Bence bundan daha basit Lucy. Bence bunca yüzyıldan sonra Seelie Sarayı'nın mutlak hükümdarı olamayacağı düşüncesine katlanamıyor. Bence tahtını korumak için her şeyi yapar."

"Her şeyi tanımla," dedi ve kahverengi gözlerindeki kurnaz bakıştan hoşlanmadım. Zekiydi ve işinde çok iyiydi.

Bebeklerden biri beşiklerden bir ses çıkardı. Lucy, bezle sarılmış bohçalara kısa bir bakış dışında onları görmezden gelmişti. İş için buradaydı, bebekleri görmek için değil, ama ses hangi bebeğin uyandığını öğrenmek dönmemize neden oldu.

Bryluen'dı, sepetinin içinde beşik içinde beşik gibi hareket ediyordu. Doyle onu büyük, siyah elleriyle kucağına aldı. Bebek baktı

daha da küçüktü. Bazı babalar onları tutmakta zorlanmıştı ama Doyle kızımızı her şeyi yaptığı fiziksel rahatlık ve zarafetle tutuyordu. Brylue'nin gözleri ışıkta koyu renkli mücevherler gibi parlayacak kadar açıktı.

"Onu tutabilir miyim?" Lucy sordu ve bu istek beni şaşırttı.

Doyle bana baktı ve ben de "Elbette. Hemşirenin tekerlekli sandalyeyi getirmesini bekliyoruz; dışarı çıkmama izin vermiyorlar ve diğer adamların çoğu hediyelerin yüklenmesine yardım ediyor."

Doyle Brylue'nı kollarına yatırırken Lucy beni duymuyor gibiydi. Lucy bebeği nasıl tutacağını bilmiyordu, bu da onların etrafında hiç bulunmadığını gösteriyordu. Doyle kollarını yerine oturtmasına yardım etti ve bebeği kolunun kıvrımına yerleştirdikten sonra öylece baktı. Lucy'nin yüzünde sanki dünya kucağındaki bebeğe daralmış mutlu, neredeyse coşkulu bir parıldı vardı.

Lucy'nin bebeklere bu kadar olmasını beklemiyordum ama belki de "otuzlu yaşılarımın ortasındaım ve zaman geçiyor" anını yaşıyordu.

"Dedektif Tate," dedi Doyle.

O asla tepki gösterdi, sadece başladı Mırıldanma yumuşakça ve Brylue'nı nazıkçe sallayarak.

"Dedektif Tate," dedi tekrar, sesini biraz daha güçlendirerek.

Bu kez tepki vermeyince ona yaklaştım ve "Lucy, beni duyabiliyor musun?" dedim.

Konuşmadığımız için hiç tepki vermedi.

"Lucy!" Bu kez sertçe söyledim.

Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Bir şey söylemeye çalışarak bana baktı ama sonunda "Ne dedin?" diyebilmek için gözlerini iki kez daha kırpması gerekti.

"Brylue'nı aşağı inmek için hazırlamam gerekiyor." Bebeği kucağından aldım, onu bırakmak konusunda isteksizdi ama bebeği kucağından bıraktığında Lucy kendini toparlamış görünüyordu. Bir kâbustan kurtulur gibi gözle görülür bir şekilde titredi ve "Vay canına, sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi bir hisse kapıldım" dedi.

Başımı salladım. "Olur böyle şeyler."

Tekrar titredi ve bana baktığında gözleri normal görünüyordu. Dedektif Tate yine oradaydı.

"Özür dilerim Lucy, umarım bölümündeki üst düzey yetkililerle başın derde girmez ama amcama karşı daha fazla önlem almamız gerekiyor ve Maeve Reed'in malikânesi herhangi bir güvenli evden çok daha fazla büyüyle korunuyor."

"Polis büyücülerini , Merry."

"Seninle son kez birlikte çalıştığımızda, kötü adamlardan biri o büyücülerden biriydi," dedim.

"Bu hiç adil değil, Merry."

"Belki değil, ama yine de doğru."

"Polise güvenmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, ne kadar güvende olduğunuzu düşünürseniz düşünün, muhtemelen yanıldığınızı söylüyorum."

"Kulağa oldukça umutsuz geliyor," dedi.

"Kulağa gerçekçi geldiğini düşünmüştüm."

Gülümsedi ama bu pek de mutlu bir gülümseme değildi.

"Mahallenize fazladan devriye koyacağız. Arayın, orada olacağız."

"Bunu biliyorum," dedim.

"Bir sorun çıkarsa polisi arayacağınıza ve kendi başınıza halletmeye çalışmayacağınıza söz verin."

"Bunun için söz veremem."

"Çünkü yalan söylemeye iznin yok," dedi.

Başımı salladım.

"Eğer bunu kendi içinde halledeceksin, değil mi?"

Tekrar başımı salladım ve Bryluen'i kendime doğru çektim.

Doyle'a döndü. "Sen ya da onun sevdiği herhangi bir insan kahramanlık yapıp, bunu önleyebilecekken öldürülmeyin, tamam mı?"

"Bunu yapmamaya gayret edeceğiz," dedi.

"Ciddiyim. Merry seni seviyor ve o senin, Frost'un, Galen'in ya da herhangi birinizin yasını tutarken ben onun elini tutmak istemiyorum. Biz polisiz; korumak ve hizmet etmek için hayatlarımızı riske atmak bizim işimiz."

"Merry ve bebekler söz konusu olduğunda bu bizim de işimiz."

"Evet, ama Merry yaralanırsak yıkılmaz ve polis Görev başında ölenler bebeklerini babalarından mahrum bırakmayacaklar."

Boynuyla küçük bir selam verdi. "Söylediklerinizi unutmayacağım ve Merry'nin iyiliği için hayatlarımızı sizinkilerden üstün tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Ölmek istemiyorum, hiçbirimiz istemiyoruz ama bu pişin ona tekrar zarar vermesini engellemek bizim görevimiz."

"Ve bizimkiler," dedi.

Kaşlarını çattı ve küçük bir itme hareketi yaptı. "Sen yapacaksın; ben de onlara denediğimi söyleyeceğim."

"İçin gerçekten minnettarız Lucy."

Bana gülümsedi. "İstediklerini biliyorum. Sadece bu adamı gerçekten elde etmek istiyorum."

Lucy'nin arkadaş olduğumuz için tecavüze uğramamı daha kişisel algıladığını fark ettim. Bu durum ona daha fazla değer vermemi ve gerçek bir duyguyla "Teşekkürler Lucy" dememi sağladı.

Biraz daha geniş gülümsedi. "Küçük çocukları gitmeye hazırlamanız için sizi yalnız bırakacağım ve kalabalığı geri çekmeye yardım eden polislerle katılacağım."

"Sanırım basın," dedim.

"Ve sadece küçük prens ve prensesi görmek isteyen insanlar; Amerika'ya her gün yeni doğan kraliyet ailesi gelmiyor."

"Doğru," dedim ve ona gülümsedim.

O da gülümsedi ve "Genelde bebeklerden hoşlanmam ama çok tatlı bir bebek" diyerek yanımdan ayrıldı.

Ona teşekkür ettik ve kapı arkasından kapandığında Doyle ve ben birbirimize baktık. Yanıma geldi ve ikimiz de Brylue'n'a baktık.

"İnsanları büyülememeliyiz," dedim ona.

O egzotik görünümlü gözlerini bana kırıştırdı. Küçük örgü şapkası kırmızı buklelerinin çoğunu örtüyor ve boynuz tomurcuklarını tamamen gizliyordu. Minicik, mükemmel ve şimdiden büyülü bir kızdı.

"Sence anlıyor mudur?" diye sordum.

"Hayır, ama bu bir soruyu cevaplıyor."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne sorusu?"

"Maeve Reed'in bebeği için insan bir dadısı var, ancak insan bakıcıları riske atamayız."

"Yani insan bakıcıların bebekler tarafından esir alınması riskini göze alamayız."

"Evet, demek istediğim buydu."

Küçük neşe kaynağımıza baktım. "O yarı demi-fey, yarı sluagh, biri tüm perilerdeki en iyi cazibeye sahip, diğeri ise perilerde kalan son vahşi büyülerden bazıları."

"Etrafta vahşi bir büyü var, Merry'm." Ağacı ve yabani gül sarmaşıklarını işaret etti.

Gülümsedim. "Doğru, ama bir bebeğin birini bu kadar çabuk ve bu kadar iyi büyülediğini hiç görmemiştim. Lucy'nin güçlü bir iradesi var ve muhtemelen önlem olarak peri büyüsüne karşı bazı korumalar takıyordu. Bizimle çalışan çoğu polis bunu yapar."

Doyle, "Yine de Bryluen sanki hiçbir şey olmamış gibi zihnini ve duyularını bulandırdı," dedi.

"Çok hızlı ve iyi yapılmış. Yüzyıllardır pratik yapan Sidhe'lerin bunu yapamadığını biliyorum."

Elini yavaşça kızın başının üstüne koydu, rengârenk şapkasına rağmen çok karanlıktı. Bryluen gözlerini kırıştırarak bize baktı. "Çok güçlü olacaklar Merry."

"Güçlerine bu kadar erken sahip olurlarsa onları kontrol etmeyi nasıl öğreteceğiz Doyle? Bryluen henüz doğruyla yanlış ayırt edemiyor."

"Kontrol etmeyi öğrenecek yaşa gelene kadar insanları onlardan korumamız gerekecek."

"Bu ne kadar ?"

"Bilmiyorum ama artık biliyoruz ki dünyaya içgüdüsel büyüyle ve güçlerinin ortaya çıkması için ergenliğe kadar beklemek gerekmiyor."

"Büyüleri bekleseydi daha kolay olurdu," dedim.

"Olurdu, ama yolumuzun kolay olması gerektiğini hiç sanmıyorum, Merry; harika, güzel, heyecan verici, hatta korkutucu, ama kolay değil."

Yanağına bir öpücük kondurmak için Bryluen'i kaldırdım. Onu zaten seviyordum; o benimdi, bizimdi, ama şimdi biraz korkuyordum. İnsanlara kendisini sevdirebiliyorsa, onu kucaklamak ve sallamak istiyorsa, onlara başka ne yaptırabilirdi? Çocuk psikologları, çocukların sosyopat olarak doğduklarını ve vicdan sahibi olmayı öğrenmeleri gerektiğini söylüyor. Bu olur

Genellikle iki yaş civarında, ama o zamana kadar başvurulacak bir vicdan, bir şeyin yanlış ya da doğru olduğunu anlamanın bir yolu yok.

Güzel küçük sosyopatımızı kucağıma aldım ve ona öğretecek zamanımız olmadan önce kimseye zarar vermemesi için Tanrıça'ya dua ettim

yanlış olduğunu.

Gül kokusu odayı doldurdu ve bu sadece yabani gül asmasının temiz tatlılığı değil, aynı zamanda doğadan çok ekimden gelen daha zengin misk kokusuydu. Baş döndürücü bir kokuydu ve Tanrıça'dan gelen bir güvenceydi. Normalde bu korkularımı yatıştırmaya yeterdi ama bu sefer kalbimde bir huzursuzluk çekirdeğı vardı. Bana gösterdiklerinden, etrafımda uyandırdıklarından sonra ondan nasıl şüphe edebilirdim? Ama şüphe ettiğim Tanrıça değildi, daha çok endişeydi. Ben yeni bir anneydim ve anneler endişelenir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yaklaşık 1950'den beri Hollywood'un Altın Tanrıçası olan MAEVE REED, bize evine kadar eşlik etmek için hastaneye geldi. Yanına ilk taşındığımızda misafirhanesinde kalıyorduk, ancak daha fazla fey bize akın ettikçe, Maeve bizi onunla birlikte ana eve taşımış ve misafirhaneyi kendisine yakın olmayan yeni peri sürgünlerine bırakmıştı. Kendisi de bir sürgündü, bu yüzden peri dünyasından kovulmanın ve modern dünyaya itilmenin kafa karışıklığını anlıyordu.

Gerçi çok az sürgün bu cesur, yeni dünyaya uyum sağlamada Maeve Reed kadar başarılı olmuştu. Dışarıdaki nöbetçi kapıyı açtı ve Maeve'in sesini duydum. "Son filmimi beğenmenize çok sevindim. Bebeğiniz için tebrikler, çok sevimli." Sesi sıcak ve son derece samimiydi, kısmen de doğrudu ama on yıllardır büyük bir oyuncuydu ve samimiyeti iyi yağlanmış bir şalter gibi açıp kapatabiliyordu. Halk için "açık" olma konusunda bu kadar yetenekli olabileceğimden şüpheliydim ve sadece bir ölümlü olarak, onun bu konuda bu kadar iyi olmasına yardımcı olan yüzyıllar süren pratik için yeterince uzun yaşayamayacaktım.

Yüzündeki parlak gülümseme gibi, oda için fazla büyük bir jest olan ama bir fotoğrafta harika görünecek olan elini rahatça sallayarak odaya girdi. Kendisiyle birlikte hareket eden istiridye beyazı bir pantolon giymişti; derin ama hafif mavi ipek bir kabuk, uzun bacaklarına başladıktan sonra gözü aşağıya doğru zorlayarak olduğu gibi 1.80 boyunda görünmemesine yardımcı oluyordu. Bana gülümsedi ve bir an için dışarıdaki vantilatörde kullandığı gülümsemenin kenarını yakaladım. Güzel bir gülümsemeydi ve içten bir gülümsemeydi, çünkü vantilatörün çalışmasından gerçekten mutluydu.

Kadın filmini beğenmişti ve tebrik etmek istiyordu ama... kapı arkasından kapandığı anda gülümsemesi kayboldu ve sanki omuzlarına görünmez bir yük bindirmiş gibi bir an yaşadı. Mükemmel soluk altın rengi bronzluğu, hafif ama aynı derecede mükemmel makyajlı mükemmel mavi gözleri, elmacık kemikleri, dolgun, öpülesi dudaklarıyla hiçbir şey onu daha az muhteşem yapamazdı, ama bir an yorgun görünüyordu. Sonra ve o yüksek, sıkı göğüsler mavi kabuğa bastırdı, estetik ameliyata gerek kalmadan sonsuza dek diri kaldı.

Bakışları pembe bir kar gibi çiçeklerini döken meyve ağacına ve odanın diğer tarafındaki güllere gitti. "Ah, yeni harikalar. Hemşireler bana bitkilerin ne zaman gideceğini sordular."

Doyle, "Emin değiliz," dedi.

"Doyle, Frost, önce kreşe uğradım ve bebekler çok güzel."

"Öyle," dedi Doyle, "*Elbette*," der gibi. "Evine hoş geldin Maeve," dedi Frost.

Ona fazladan birkaç watt gülümseme harcadı ama bunu kastetmemişti. Onun için yeterince saf sidhe değildi; erkeklerimin çoğu öyle değildi. Rhys ya da Mistral'le seks yapabileceğini gizlememişti, eğer onlar ve ben bunu kabul etseydik. İnsanlar arasında bu bir hakaret sayılırdı; feyler arasında ise birini çekici bulup da bunu ona belli etmemek bir hakaretti. Doyle'dan korkuyordu, ona bir şey yaptığı için değil, onu halamın suikastçısı olarak görerek çok fazla yüzyıl geçirdiği için. Değer verdiği insanları uzun zaman önce onun yüzünden kaybetmişti, bu yüzden onunla asla flört etmedi. O da bunu sorun etmedi.

Sonra bana döndü ve yüzündeki ifade birden temkinli bir hal aldı. Aslında gelmeden önce bana mesaj atmış, beni ihmal ettiği için ona kızgın olmadığını sormuştu. Onu mesajla rahatlatmışım ama yüz yüze daha fazla rahatlatmam gerektiğini fark ettim.

Ona elimi uzattım ve bana gülümseyerek geldi, ama bu farklı bir gülümsemeydi, filmdekinden daha az mükemmeldi, gözlerindeki belirsizliği görmeme izin . Onu kameralar kayıta değilken ve gardını indirmişken görebildiğim için çok değerliydim.

"Daha erken gelemediğim için çok üzgünüm. Bebekleri kreşte gördüm ve çok güzeller."

"Sırf bizi görmek için Avrupa'dan uçakla dönmek zorunda kaldın."

Elimi avuçlarının arasına aldı ve yüzümü inceledi. "Nasıl hissediyorsun, gerçekten?"

Eli sıcacıktı, parmaklarımla ovuşturduğumda kemikleri uzun ve narindi. "Sorun ne Maeve?"

"Dışarıdaki medya sirki tüm hızıyla devam ediyor, Merry." Mükemmel kaşlarının ve o meşhur mavi gözlerinin arasından kaşları çatıldı. Keşke hayranları onun gözlerini, daha insani görünmeleri için peri cazibesıyla gizlenmedikleri zaman görebilselerdi; şu anda ne kadar güzelse, tüm illüzyonlardan sıyrıldığında daha da güzeldi.

"Sanki medya tamamen senin suçunmuş gibi konuşuyorsun. Ben Amerika doğumlu ilk peri prensesiyim; hayatım boyunca kameralar ve muhabirlerle yaşadım."

"Bu doğru, ama senin şöhretinle benimkini birleştirirsen benim gördüğümünden daha kötü olur ve Merry, ben en kötüsünü gördüm." Elim kendi eliyle sıktı. Bunun beni mi yoksa kendisini mi rahatlatmak için olduğundan emin değildim, belki de ikisi de değildi; belki de sadece tutacak başka bir elin verdiği rahatlıktı.

İnsanlar ünlü olmak istediklerini söylerler, ancak şöhretin öyle bir seviyesi vardır ki neredeyse sakatlayıcı hale gelir. Bir keresinde Doyle ve Frost'la beni daha iyi görebilmek için basın gerçek ağırlığıyla bir camı kırmıştım. Bazıları kesilmişti, ciddi bir şey yoktu ama bizim ve dükkandaki diğer müşterilerin üzerine cam yağdırmışlardı.

"Gerçekten korkmuşsun," dedi Doyle.

Kadın ona baktı ve başını salladı.

Frost elini omzuma koymak için öne çıktı. "Merry tehlikede mi?"

"Polis hepsini bizim çıkabileceğimiz ve diğer hastaların hastaneye girebileceği kadar geri çekti ama hiç bu kadar çok muhabir görmemiştim."

"Onlarca yıldır Hollywood'un hüküm süren Tanrıçasısınız ve hiç kadar çok görmemiştiniz." Doyle bunu yarım yaptı-

Soru.

"Hayır, görmedim," dedi.

"O zaman yeni gösterime giren filminizin kazandığı parayı artırmaya yardımcı olacak, ki yapımcılarınızın ve hepimizin istediği de bu," dedim. Elimi kaldırdım ve Frost'un bana dokunduğu yere koydum.

"Reklamcımızın bunu öngörebileceğini sanmıyorum," dedi. "Seni eve gönderebilir ve reality TV için kağıtları imzalayabiliriz. gösteri. Bu daha fazla para getirir," dedim.

"Hayır, evimizde kamera istemiyoruz, bu şekilde değil."

"O halde sürgündeki sarayımızın en büyük geçim kaynağı sensin Maeve. Kariyerini ilerletmene yardımcı olmak için elimizden geleni yapmalıyız. Geri kalanımız gereken parayı kazanamaz, özellikle de senin bizi şımarttığın tarzda yaşamak için. Reality şova evet diyebilir ve özel dedektiflikten kazanabileceğimizden daha fazla para kazanabiliriz," dedim.

"Son filmimden otuz milyon dolar kazandım Merry; sanırım hepinizi karşılayabilirim, gerçi Kırmızı Kepler düşündüğümünden daha fazla yiyor," dedi gülümseyerek.

Frost onun sözlerindeki şakayı duymamıştı. "Boyları yedi ila on üç fit arasında değişir ve bu tür çerçeveleri dolduracak kadar büyüktürler. Bir ogre kadar büyük bir savaşçıyı koşturmak için yakıt gerekir."

Gülümsemesini yükseltti ve ona yöneltti, ama bu artık flört gülümsemesi değildi, daha çok "anlamayan sevimli değil mi" gülümsemesiydi. "Küçük bir şaka yapıyordum, Frost."

Kaşlarını çattı. "Bunun komik olduğunu düşünmemiştim." "Ben de öyle," dedi Doyle.

Birinden diğerine baktı ve sonra gülerek bana döndü. "Bazen çok ciddi olabiliyorlar."

"Eğer şaka istiyorsan Rhys ya da Galen'a git," dedim. Bunu söylerken vücudumu Frost'a yasladım, ona değer verdiğimi bilmesini sağladım ama mizahın iki ana aşkım için güçlü bir takım olmadığı doğrudu.

Frost kolunu önümden geçirerek beni kendine çekti. Maeve'in elini bıraktım, böylece iki elimle kolunu kavrayabildim, ona tutundum ve sağlamlığına yaslandım. Sanki sadece onu tutarken bile onun gücü içime sızıyordu.

bana bu kadar yakındı. Onu her geçen gün daha çok seviyor ve hayatımdaki varlığından daha fazla huzur duyuyordum. Onu bir kez kaybetmişim ya da kaybettiğimi düşünmüştüm ve şimdi onu daha da çok sevmem beni korkutuyordu çünkü sonsuza dek gittiğini düşündüğümde bu neredeyse öldürücü bir keder olmuştu. Onu şimdi kaybedersem daha çok acı çekeceğimi biliyordum ve bu korkutucuydu, ama ondan da kendimi alıkoyamazdım, çünkü aşk esirgendiği için ölebilir, tıpkı daha uzun süre dayanması için güneşten sakladığınız çok güzel bir çiçek gibi; ama her çiçeğin güneşe ihtiyacı vardır ve aşık olmak kendinizi riske atmayı gerektirir. Sadece savaşta değil, duygusal olarak da her şeyinizi riske atmanızı gerektirebilir. Bazen her şeyi kazanmak için her şeyi riske atmanız gerekir. Frost'un aşkının sıcaklığının tadını çıkardım ve onun da benimkini hissetmesine izin verdim.

Bana daha sıkı sarıldı ve eğilerek başımın tepesine nazik bir öpücük kondurdu, yanağını bana yasladı. "Seni seviyorum, Merry'ciğim," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, Öldüren Ayaz'ım." Başımı çevirdim ve öpüşebilmek için ayağa . Ruj sürmek için bilerek bekledim, çünkü hepimiz çok öpüşme eğilimindeydik ve kameraların karşısına palyaço makyajı gibi yüzümüze bulaşmış rujla çıkmak istemiyorduk.

Maeve, "İkinizi bir arada görmek, bir gün kendi hayatımda başka bir aşk bulacağıma dair umutlanmamı sağlıyor," dedi.

Frost ve ben Maeve'e bakmak için öpüşmeyi kestik. Ellili yıllarda onu keşfeden yönetmen olan insan kocasını kanserden kaybetmişti.

"Onu kurtaramadığımız için üzgünüm Maeve," dedim.

"Peri büyüü bile ölüme bu kadar yaklaşmış bir insanı iyileştiremez," dedi.

Ona sarılmak için yanına gitmeye başladım ama Doyle ona doğru hareket ederek bizi şaşırttı. Elini uzattı. "Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim ve dünyadaki tüm sihirler bu kaybı hafifletmez."

Maeve tereddüt etti, sonra elini onun karanlık elinin içine koydu. "Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin yanında durduğunu gördüğüm onca yıl boyunca sen onun Karanlığıydın, kan ve ölüm getiricisiydin; aslında romantik biri olduğuna dair hiçbir ipucu vermedin."

"Ve acı verici bir şekilde yalnız," dedi, "ama ikisi de kraliçenin sağ kolu kadar yararlı değildi."

"Ama Merry'nin kocamdan bir çocuğum olması için bana bir şans vermesine yardım ettiniz ve şimdi Liam'ım var."

"Doğurgan olmanıza yardımcı olan büyü Galen ve Merry'nin işiydi, benim değil."

Maeve, "Onu büyüyü yapabilecek kadar uzun süre hayatta tutun ve Galen bunu yapamazdı," dedi.

Doyle başıyla onayladıktan sonra Maeve yavaşça ona doğru ilerledi ve kollarını ona doladı. Doyle kaskatı kesilmişti ve biraz da kararsızdı ama Maeve ona neredeyse aynı beceriksizlikle sarılırken onu okşadı.

Arkamızdaki pencereden bir parıltı geldi. Doyle o kadar hızlı hareket etti ki takip etmek zordu, sanki silah elinde belirmiş ve pencereye doğru yönelmişti. Frost beni itti. Bir elinde silah, diğerinde bıçak vardı.

Maeve bağırdı, "O bir kamera, Doyle; onları vurma."

"Uçamadıkları sürece muhabir olamazlar," dedi. Bir ışık parlaması daha oldu. Frost'un vücudunun arkasını göremiyordum ve etrafına bakmamam gerektiğini biliyordum. Beni koruyordu; işini yapmasına izin vermeliydim ama görmek istiyordum, hem de çok.

Doyle küfretti. "Anu'nun Göğüsleri, ikisi de pencere yıkama ekipmanının üzerinde."

Maeve sanki her gün yaşanan bir olaymış gibi, "Biri kontrolleri yaparken diğeri de fotoğraf ya da film çekmek zorunda," dedi. Belki Hollywood'un Altın Tanrıçası için öyleydi ama daha önce hiç bir hastanenin penceresinden aşağı inen muhabirimiz olmamıştı.

Doyle perdeleri kapatıp güneş ışığını kesince oda birden loşlaştı.

"İşte böyle başlıyor," dedi

Maeve. "Paparazzilerden nefret ederim," dedi Frost.

Hepimiz onunla aynı fikirdeydik ve daha sonra hastane güvenliğini arayarak ihlal edildiğini bildirdik.

ONUNCU BÖLÜM

DOYLE doğumdan sonra gücümü toparlamam için üç gün pazarlık yaptı ve sonra Hava ve Karanlıklar Kraliçesi Andais Teyze benimle doğrudan konuştu. Telefon kullanmayacaktı, çünkü konuşurken beni görmek istiyordu. Skype üzerinden yüz yüze görüşmek için bilgisayar da kullanmayacaktık. Andais Teyze'nin cep telefonu bile yoktu ve bilgisayarlar personeli içindi ama onun için eski moda bir yöntem vardı: ayna. Sidhe birden fazla türde yansıtıcı yüzey aracılığıyla konuşabilirdi ama aynalar en kolay ve en net görüntüydü. Yemek odasındaki antika aynayı seçtik. Bir, çünkü büyüktü ve bir zamanlar, vahşi büyü odayı küçük bir futbol sahası boyutuna genişletmeden önce odanın bir duvarı kadardı. Fransız kapılar Kaliforniya'da hiç var olmamış bir ormanı gösteriyordu. Açıklık ve orman, perilerin yeni toprakları ya da geri dönen eski topraklardı. Bu gerçekleştiğinde çok mutlu olmuştuk ve sonra Taranis o peri diyarına girmiş, beni bayıltmış ve benden çalmıştı. Şimdi Fransız kapılarında kilitler vardı ve her zaman iki koruma görev yapıyordu. Eğer Taranis beni tekrar kaçırırsa, bu açıklıktan olmayacaktı.

Ayna hâlâ devasa bir düz ekran televizyon işlevi görecektik kadar büyüktü, böylece kraliçe önce beni, sonra da işler yolunda giderse bebekleri iyi bir şekilde görebilecekti ama bazılarımız bir noktadan diğerine seyahat etmek için aynaları kullanabildiğinden, Andais Teyze akli başında olduğunu ya da en azından akli başında olduğunu gösterene kadar bebekleri riske atmıyorduk. "Gibi "yi kabul ederdim çünkü bundan fazlasını istemek onunla bir daha asla konuşamayacağım anlamına gelirdi.

Hangi renk hamile elbisesi giyeceğimi tartıştım. Bu sıradan bir endişe değildi. Andais modayla çok ilgiliydi, ama bundan daha fazlasıydı,

Geçmişte kıyafet seçimimden dolayı hakarete uğramıştı. Hakarete uğradığımı hissetmesi yaralanmama, hatta kanamamın olmasına neden olmuştu, bu yüzden kraliçenin huzuruna çıkarken ne giyeceğim konusunda ciddi bir şekilde düşündük. Zengin, koyu yeşil tonları en iyi renklerimdendi. Gözlerimdeki yeşili ortaya çıkarırlardı ama Andais Teyze gözlerimin Unseelie'nin değil Seelie Sarayı'nın rengi olduğunun hatırlatılmasından pek hoşlanmazdı. Bu yüzden yeşil yoktu, bu da hamile elbiselerimden birkaçını çıkardı. Kırmızı olan neredeyse taze kan rengindeydi, işkenceyi seven teyzemin bana bakarken düşünmesini istediğimiz bir şey değildi. Mor elbise kuru temizlemecideydi. Geriye yumuşak çiçek desenli, kraliyet mavisi ya da zengin, somon pembesi kalıyordu. Pantolon olmazdı; hâlâ giymek istemeyecek kadar ağrılıydım. Sonunda pembede karar kıldık, maviyi planladığımızdan daha erken televizyona çıkmak zorunda kalırsak diye sakladık.

Aynanın karşısında, aylar önce gösteriye başlamadan önce goblinlerle iş yapmak için kullandığım taht benzeri büyük sandalyeye oturdum. Tahta en yakın şeyimiz buydu. Tek dezavantajı ayaklarımın yere değememesiydi, bu yüzden kendimi çocuk gibi hissediyordum. Evde sert plastik ve ucuz görünümlü olmayan hiçbir tabure yoktu. Artık kimse kraliçenin ayaklarını koyabileceği kadife ve ahşap tabureler yapmıyordu. Böyle şeylerin modasının geçmesi ne .

Kitto bir çözüm buldu. "Senin ayak taburen olacağım." Orada durmuş bana bakıyordu, şimdiye kadar birlikte olduğum ve benim iki metremden bile kısa olan tek erkekti. Benimki gibi, Frost'unki gibi ay ışığı gibi bir teni vardı; beyaz, solgun ve bir kış sabahı kadar mükemmel. Saçları neredeyse Doyle'unki kadar siyahtı ama Kitto'nun saçları uzadıkça dalgalı bir hal almış, sanki tam olarak karar veremiyormuş gibi dalga ve buklelerden oluşan ustaca bir karmaşa halinde omuzlarına dökülmüştü. Ona uzun saçlarına nasıl bakacağını öğretmiştim, böylece dağınık değil, ustalıkla karışık görünüyordu. Daha uzun boylu olsaydı, üç şey dışında saf Unseelie sidhe'si olarak kabul edilebilirdi. Gözleri kocaman, yüzüne hükmediyordu, badem şeklindeydi ve gözbebeğinin siyah noktası hariç tüm gözünü yutan harikulade parlak bir maviydi; renk sidhe'ydi, şekil ve biçim değildi. Ama gözlerden çok, aşağıya doğru uzanan parlak pullu deri çizgisi

Sırtındaki tüm omurga boyunca uzanan pullar onun saf sidhe olmadığını gösteriyordu. Pulları düz, pürüzsüz, pembe, altın, fildişi ve küçük siyah benek renklerindeydi ama o kadar parlak renkteydi ki, çizgileri bir yılanın pullarından çok amaçlı bir dekorasyona benziyordu. Brylue'nin kanatlarının kısmen Kitto'dan gelip gelmediğini merak etmeme neden olan şey sırt pullarıydı; goblinlerin kanatları yoktu ama Brylue'nin kanatları Kitto'nun yılan derisiyle neredeyse aynı renkteydi. Test sonuçları gelene kadar bunu bilemeyecektik. Taranis zorlamasaydı bebeklerin biyolojik babasının ya da babalarının kim olduğunu bu kadar önemsemezdik ama Taranis olmadığını kanıtlamak için kim olduğunu kanıtlamamız gerekiyordu. Kitto'nun Cupid's-bow ağzı çatallı bir dili saklıyordu ve s'lerini gevelememek için çok çalışması gerekiyordu ve son fark, onları aşağı indirmeyi seçmediği sürece ağzının çatısına sıkışan iki uzun, geri çekilebilir dişiydi. Beni ısırmasına asla izin veremeyeceğim bir sevgiliydi, çünkü yılan cinleri zehirliydi ve babası da onlardan biriydi. Brylue'nin onun kızı olma ihtimali varsa, dişleri çıkmaya başladığında bunlara dikkat etmek isterdim çünkü bebek engereklerin bile zehri vardır.

"Kraliçe seni korkutmaya çalışabilir, Kitto," dedim.

"Ben senin ayakların için bir tabureyim, Merry. Ayak tabureleri duyamaz, konuşamaz ya da kimseyle etkileşime giremez. Onu görmezden gelebilirim, çünkü sadece rol yaptığım nesne olabilirim."

Onun ayaklarım için sadece bir mobilya parçası olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Kitto elimi tuttu; eli benimkiyle aynı boyuttaydı, hayatımda bunun doğru olduğu tek erkekti.

"Bu konuda senin için rol almaktan onur duyarım, Merry. İnsanlar arasında bile yüksek kralların, kral tahta oturduğunda ayakları yere değmesin diye ayaklarını tutan bakirelere sahip olduğu zamanları hatırlıyorum. Bu onurlu bir konumdu ama kadınlara hitap etmene izin verilmezdi. Onlara kralın ayak taburesi gibi davranmak zorundaydınız ve böylece onlar da tahtın bir parçasıydı. Kraliçe benimle doğrudan konuşursa protokolü çiğnemiş olur. Sanırım sizinle benim hakkımda konuşabilir ama bana hitap edeceğini sanmıyorum; ayrıca ben sadece küçük bir goblinim ve kraliçe beni hiçbir zaman yüksek görmedi."

Buna itiraz edemezdin. Kitto'nun ne giyeceği konusunda bazı tartişmalar oldu ama benim ayak taburem olması konusunda değil. Diğer adamlar onu ilk gördüğüm metal ve kumaş tangayı giymesi konusunda hemfikirdi; çok güzel bir işilikti ve pullarını çok güzel gösteriyordu. Goblinler arasında fazladan bir güzelliğe sahipsensiz, bunu gösterecek şekilde giyinmek doğaldı. Gerçi ne kadar az kıyafet giyerseniz, goblinler arasında o kadar az baskın olurdunuz; bu, goblin sarayındaki neredeyse sürekli üstünlük savaşlarının dışında kaldığınızı görsel olarak göstermenin bir yoluydu. Kitto onunla ilk tanıştığında giyindiği gibi giyinerek bir lider olmadığını ve olmak da istemediğini gösteriyordu. Onunla savaşmaya gerek yoktu, çünkü yetersiz kıyafeti bir tür beyaz bayraktı. Bu aynı zamanda onu potansiyel bir kurban olarak işaretliyordu, eğer biri onu bir tür metres ya da cariyeye olarak sahiplenmek isterse; onun durumundaki bir adam için gerçekten iyi bir insan kelimesi yoktu ve goblinler arasında bu rol için erkek ve kadın arasında ayırım yapan bir kelime yoktu. Goblinler hangi cinsiyette olduğunuzu umursamazdı, sadece ne kadar büyük, ne kadar gcl, ne kadar sert olduğunuza bakardı. Eğer bir dişi diğer goblinlerin canına okuyabilirse, o zaman bir erkek kadar ykselebilirdi. Bu nadir görülen bir durumdu çünkü çoğu insan kadını gibi onların kadınları da tehditlerini destekleyecek daha az kas kütlesine, boyuta ve güce sahipti. Bu, kültürlerinde kadınları ciddi bir dezavantaja sokuyordu, ama bu pek çok kültür için geçerliydi.

Adamların geri kalanı zarif savaşçı görünümünü tercih etmişti. Doyle kendi imzası olan siyahı giymişti ama zarife sivriltilmiş kulaklarının tepesine kadar tırmanan her zamanki gümüş yzklerine ek olarak elmas küpeler takmıştı. Yanımda, tahtın arkasında, gecenin yakışıklı ve tehlikeli bir bedene dönüştürdüğü bir parça gibi duruyordu.

Frost diğer yanımda tenine, saçlarına ve gözlerine uygun olarak beyaz ve gümüş giysiler içindeydi, böylece buz ve kardan oyulmuş bir adam gibi soğuk ve zarifti. Eğer Tanrıça kışı alıp ete ve güzelliğe brndrebilseydi, bu Killing Frost olurdu. Yüzü, duygularını gizlerken takındığı ifade olan kibirli çizgilerle belirlenmişti. Bu gece hepimiz duygularımızı saklayacaktık.

Rhys aynanın yanında durduğu yerden dönerek, "Frost ve Doyle kitap ayracı gibi görünüyorlar, aydınlık ve karanlık, senin yanında dengede duruyorlar, Merry," dedi.

Başımı kaldırıp iki adama baktım ve sadece onaylayabildim. İşte böyle anlarda, en uzak görünen, anladığım hiçbir duygunun dokunamadığı bu iki adamın şimdi benim en büyük aşklarım ve çocuklarımla babaları olmasına hala hayret

Rhys de beyazlar içindeydi ama erkeklerin çoğu ortaçağ kıyafetlerini ya da daha eski bir modayı seçmişken, o modern bir elbise pantolonu, üzerine bol gelen soluk mavi bir tişört ve krem rengi trençkotunu giymişti; hatta uzun beyaz buklelerinin üzerine rakik bir açıyla aşağıya doğru çektiği beyaz fötr şapkasını da eklemişti. Diğer gözünü tamamlayan ve mavinin üç farklı tonunu da daha parlak ve derin hale getiren soluk mavi renkte yeni bir göz bandı takmıştı.

"İyi görünüyorsun Rhys," dedi Galen sandalyenin yanındaki yerini alırken, "ama *Malta Şahini*'ndeki Sam Spade'i mi yoksa seksi bir dondurmacı adamı mı canlandırdığını anlayamıyorum."

Rhys sırtıttı. "Her zaman seksi olmayı tercih ederim ve kim dondurma sevmez ki, ama kara film benim kıyafet ilhamlarımla çoğunu aldığım yerdir."

Galen sırtarak karşılık verdi. "Bana ne giymem söylenirse onu giyerim." Bu tam olarak doğru değildi, çünkü tercih ettiği renkler vardı, ama muhtemelen bunun ötesinde en az seçici olanlardan biriydi. Teyzemin muhafızları için kıyafet seçmesinin üzerinden yüz yıldan az bir süre geçmişti ve hiçbir zaman gözde biri olmamıştı ya da teyzemin onun görünüşüne özel bir önem vermesini gerektirecek kadar gözden düşmemişti. Bu ona, diğer muhafızların kendi kişisel tarzlarını bulma konusunda sahip olmadıkları özgürlüğü vermişti. Rhys'in tarzı da kişiseldi ama kara film tarzını sadece benimle birlikte Kaliforniya'da yaşayabilmişti; ondan önce kraliçe onu pornografik bir savaşçı ile disko arasında bir yerde kaslarını gösterecek şekilde giydirmişti. Bunu hep Rhys'i aşağılamak için yaptığını ya da onunla ne yapacağını bilemediğini düşünmüştüm.

Galen'in üzerinde soluk yeşil bir pantolon, içine sokulmamış bir gömlek ve daha koyu yeşil özel dikim bir ceket vardı. Uzun örgülü soluk bukleleri her zaman yeşil görünüyordu, ama teni genellikle sadece beyaz görünüyordu.

Bugün seçilen teni, gözleri ve saçları tamamen yeşildi. Sadece yumuşak taba rengi elbise ayakkabıları renginin bütünlüğünü bozuyordu. Kıyafetin içinde iyi görünüyordu ama muhteşem görünmüyordu. Önemsememiş miydi? Kraliçenin her zaman olduğu gibi diğerlerine daha fazla ilgi göstereceğini mi düşünmüştü? Ya da belki de meydan okurcasına yeşili seçmişti, çünkü "peri" diye düşünmemek imkânsızdı, babası da öyleydi - kraliçenin bekleyen hanımlarından birini baştan çıkaran bir peri, kraliçe onları bekleyen beylerle değiştirmeden önce.

Kraliçe, Galen'in babasını küstahça baştan çıkardığı için idam etmişti. Daha aşağı bir peri yarattığı sarayının sidhe'sine dokunmaya nasıl cüret ederdi ve sonra kadın hamile kalmıştı ve kraliçenin doğurgan bir çiftin yarısını öldürdüğü ortaya çıkmıştı. Galen, Amerikan topraklarına geldiklerinde Unseelie sidhe'lerinden doğan tek çocuk olmuştu. Zamanında bilseydi Galen'in babasını öldürmezdi. Mutlak gücüyle birleşen öfkesi, sarayını daha fazla bebekten mahrum bırakmıştı, tıpkı öfkesi ve gücünün onu normal bir teyze gibi bebeklerimizi görmek için evimize kabul edilmekten mahrum bıraktığı gibi.

Galen artık kraliyet üçüzlerinin babasıydı ve kraliçeye babasını hatırlatmak için giyinmişti. Galen onun öfkesinin ve kibrinin bir zamanlar ona ve kendisine nelere mal olduğunu hatırlamasını istiyordu. Bu onun için hem cesurca hem de zekiceydi. Cesurdu çünkü kraliçenin hatasını yüzüne vuruyordu ve akıllıydı çünkü ona şimdi ve burada yapacağı bir hatanın ona daha pahalıya mal olabileceğini hatırlatabilirdi.

Galen'e hiç benzemiyordu, o kadar ki "Bu gece kıyafetlerini kim seçti?" diye sormak zorunda kaldım.

Gülümseyerek bana doğru yürüdü. "Ben yaptım." Ama gözlerinde yine yeni bir bakış vardı, daha sert, kendinden daha emin. Daha önce yasını tutmuştum ama şimdi memnuniyetle karşıladım. Kraliçeyle pazarlık yaparken alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Elimi kaldırdım ve Galen elimi tuttu, önce elimi öpmek için kaldırdı ve sonra uzun boyunu indirerek beni dudaklarımdan nazikçe öptü. Parlak kırmızı rujumu bozmak istemedik. Dudaklarının arasında benim küçük ağzımın kızıl bir gölgesi gibi duran rujuyla geri çekildi.

"Bunu isteyeceksin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Rujunu gururla süreceğim, Merry'm. Senin lehine olduğumu ve kehanetin saraya hayat getireceğini söylediği Yeşil Adamlardan biri olduğumu görsün."

"Ve ona babanı öldürmeseydi mahkemelere daha fazla hayat getirebileceğini hatırlat," dedim, hâlâ elini tutarak.

"O da var," dedi. Elim sıkı ve geri çekildi çünkü herkes bir anda odaya dolmuştu. Çağrı için önceden belirlenmiş zaman yaklaşmıştı ve kraliçemize etkileyici görünebilmek için herkesin yerinde olması gerekiyordu.

Önce Mistral geldi, sabırsız görünüyor ve tuniğini çekiştiriyordu. Koyu parlak altın rengindeydi ve puf kolları ile manşetlerine daha parlak altın ve gümüş iplikler işlenmiş, göğsüne de daha özenli bir desen yapılmıştı. Pantolon taba rengi ile altın rengi arasında bir renkteydi ve diz üstü çizmelerinin zengin koyu kahverengi derisinin üzerindeydi. Botları ve pantolonu daha önce de giymişti ama tuniği uzun yıllar bir kenara kaldırmıştı çünkü kaybettiği gücü ve sihri hatırlatıyordu. Odaya girdiğinde sanki şimşekler uzun, bağlanmamış saçlarından aşağı yansıyor. Saç telleri altın sarısına, sarıya, gümüşe ve neredeyse parlayacak kadar parlak bir beyaza dönüşmüştü. Bunların bir kısmı kalıcı bir renk değişimiydi, grinin arasında sadece tek bir tutam vardı, ama tüm saçları boyunca hareket eden yanıp sönen, yansıyan ışık şimşek gibi gelip gidiyordu.

Son yirmi dört saat içinde saçları değişmişti, sanki bir şey ona gücünün daha fazlasını geri vermiş gibiydi. Saçındaki ilk ışık parıltısını fark ettiğimizde Gwenwyfar'ı kucağına almış, onu sallayarak uyutuyordu.

Şimdi tuniği çekiştirerek odaya girdi ve içindeki renkler saçlarındaki renk tellerini ortaya çıkardı ama ışık parlamasını gösterdiğini pek düşünmüyordum. Düz siyah giysilerin şimşek gösterisini daha iyi sergileyebileceğini düşündüm ama bunu etkileyici ya da korkutucu olmak istediğimiz başka bir gece için düşünecektik.

Kitto metal tangasını giymiş halde içeri girdi. Gülümsüyordu ve "Nicca ve Biddy bebeklere bakıyor" dedi. Bu, bebekler için endişelenmeden kraliçeyle tanışmaya odaklanabileceğimiz anlamına geliyordu.

ağlar ve bize ihtiyaç duyardı, pembe elbise koyu bir renk olmadığı için bu özellikle iyiydi. Bebekler ağladığında, bebeklerden herhangi biri, bazen sütüm geliyordu ve emzirme sütyeni lekelenmesini engellemeye yetmiyordu. Çocuklarımı emzirebilmem Tanrıça'nın lütfunun bir işaretiydi, ancak ciddi ve sorumlu görünmek için uygun değildi.

Kitto yere yattı, böylece mor ve pembe babetleriyle ayaklarım onun çıplak sırtına dayanabildi. Ayak taburem gibi davranmanın onu aşağıladığını hissetmiştim, ama şimdi ayaklarımın altında onu katı bir şekilde hissettiğimde, sanki beni topraklamış, ortalamış gibi doğru hissettirdi. Kendimi kraliçeyi oynamak için giyinmiş bir sahtekârdan çok kraliçe gibi hissediyordum.

Sholto kapıdan içeri giren son babaydı ve üzerinde siyah bir kıyafet vardı; kral olarak görüldüğünden emin olmak istediğinde hastanede giydiği kıyafetin neredeyse aynısıydı. Beyaz-sarı saçları tüm bu siyahlığın ve pırıl pırıl mücevherlerin etrafında çözölmüştü, yüzden hem güzel hem de korkutucu görünüyordu ki istediği etki de buydu.

Sholto'nun arkasında artık benim için sadece muhafız olan muhafızlar geliyordu. Hepimiz bunu tartışmış ve geleneklerimiz cinsel ilgimi çocuklarımın babalarıyla sınırlamamı gerektirmese de, zaten onlardan çok fazla olduğuna ve benden yeterince olmadığına karar vermiştik. Yani kapıdan giren her yakışıklı yüz, güzel vücut, tehlikeli bir şekilde silahlanmış muhafız, erkek ya da kadın benim sevgilim değildi. Dürüst olmak gerekirse, çoğu hiçbir zaman olmadı, ama bazen bir ilişkinin kurallarını kesinleştirmek iyidir, bizimki kadar büyük bir grupla bile olsa.

Savaşçı kıyafetleri içinde odanın etrafına yayılmışlardı, bazıları gerçek zırhlar içindeydi ama çoğu modern kıyafetler içindeydi ve kıyafetlerin altında ya da üstünde vücut zırhları vardı. Gerçi Hava ve Karanlığın Kraliçesi ölmenizi istiyorsa zırh sizi kurtaramazdı. Adı boş bir unvan değil, iki ana gücünün adıydı. Karanlıkta seyahat ederek karanlık olan herhangi bir yere gidebilir ve adının söylendiğini duyabilirdi. Karanlıkta ona yardımcı olacak bir ışık olmadan görebiliyordu. Havayı ağırlaştırabilir, kalınlaştırabilirdi, ta ki siz artık onu soluyamaz hale gelene ve göğsünüz eziliyormuş gibi hissedene kadar.

büyüsünün ağırlığı. Andais gerçekten de Havanın ve Karanlığın Kraliçesiydi.

Böyle bir büyüye karşı zırhın ne faydası vardı? Ama de giyiyorlardı, çünkü bazen önemli olan kurşunu ya da bıçağı gerçekten durdurup durdurmayacağı değil, daha çok düşmanınızın ayaklarının dibine kumda bir çizgi çekmektir. Bunun Andais'e boyun eğmek yerine savaşmak istediğimizi göstereceğini umuyorduk. Hepimiz onun sarayından sürgün edilmiştik ve neredeyse hepimiz onun ellerinde acı çekmiştik, bazıları diğerlerinden fazla. Doyle'un bu gece bizimle birlikte olmamasına karar verdiği bir avuç muhafız vardı, çünkü Andais'in onlara yaptıklarına dair anılarının, ihtiyaç duyulduğunda bırakın savaşmayı, yerlerinde bile duramayacak hale getireceğinden korkuyordu.

Perilerden gelen mültecilerimizden en çok zarar görenler için terapistler bulmuştuk. Onlara travma sonrası stres bozukluğu ya da PTSD teşhisi konmuştu. Çoğumuzda bu hastalıktan bir parça olsaydı şaşırmazdım. Travmatize olmak için kesilen kişi olmak zorunda değilsiniz; bunu izlemek bazen yeterli oluyor. En kırılgan olanlar odadan çıkarıldı ve başka yerlerde görevlendirildi. Medya mensuplarının Maeve'in malikanesinin etrafındaki duvara tırmanmasını engellemeye ya da ortaya çıkan her yeni peri parçasını için arazide devriye gezmeye yardım edebilirlerdi. Sanki eski topraklar hiç var olmadıkları Amerika'nın bu parçasında yapboz parçaları halinde ortaya çıkıyordu, ancak peri haritada güvenilir bir şekilde bulabileceğiniz bir yer değildi. Daha çok kendi akli ve iradesi olan vahşi bir büyü fikri ya da idealiydi. Peri kendi isteğine ve Tanrıça ile Eşi'nin isteğine göre hareket ederdi. Bu yüzden arazide devriye geziliyor, ortaya çıkan her bir vahşi büyü parçası aranıyordu. Şimdiden duvarların içindeki topraklar sıradan duyuların duvarların kapsayabileceğini söylediğinden çok daha büyüktü, bu harikaydı ama Taranis yeni topraklara adım atmıştı ve kraliçe de atabilirdi. Bu tehlike, ikisinden birinin görülmesi halinde geri kalanımızı uyarmak için muhafızların görevlendirilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Sanırım hepimiz kral ya da kraliçeye karşı bir meydan savaşını kaybedeceğimizi hissettik, ama eğer alarm ilk önce verilirse, gediği keşfeden muhafız ölse bile, bizi savunmak için gelen daha fazla savaşçı olacaktı. "Biz" sadece bebeklerimi ve beni kastetmedim. Maeve ve bir

Dişi muhafızlarımızdan bir diğeri burada, Batı'daki bu yeni peri krallığında doğum yapmıştı. Hayatımızı kurtarmak için perilerden kaçmıştık ve şimdi periler bize geliyor, etrafımızı sarıyordu. Doyle ve ben Killing Frost'umuzu kurtarmak için taçlarımızı Unseelie Divanı'na teslim etmiştik ama Tanrıça'nın ve peri diyarının işi bitmemişti. Eğer Unseelie'yi yönetemezsek, başka bir şeyi, yeni bir şeyi, burada bir şeyi yönetme şansımız olacak gibi görünüyordu.

Dedektif Lucy Tate'in güvenli ev teklifini sadece iyi polislerin ölümüne neden olacağını düşündüğüm için reddetmemiştim. Reddetmiştim çünkü vahşi büyü benim ve bebeklerimin babalarının etrafında her yerdeydi. İnsan polislerle çevrili bir insan güvenli evinde, eski güçlerimizin ne kadarının geri döndüğünü gizleyemezdik. Polis, güvenli evlerinde bir gecede fazladan bir oda ya da Amerika'nın Batı Kıyısı'nda hiç var olmamış bir ormana açılan yeni bir kapı ile ne yapardı?

Bu yüzden Maeve'in duvarlarla çevrili malikanesinde kaldık büyümesine ve büyülü olmasına izin verdik. Hastane odamdaki ağacı ve gülleri düşündüm. Bu tür şeyler ilk kez etrafımda belirmeye başladığında sidhe için bile mucizevi olmuştu. Peri içinde bazıları solmuş, ama diğerleri kalmış ve büyümüşü. Peri dışında ise başlangıçta zamanla solmuşlardı ama son zamanlarda o kadar da değil. Solmalarını umuyordum, çünkü insanlar etrafımda ne kadar büyü olduğunu öğrenirlerse ne yapacaklarından emin değildik.

Doyle ve Frost'un arkamda, sağımda ve solumda duracakları yerler üzerinde kolayca anlaşılmıştı ama diğer adamların nerede duracakları daha çok tartışma konusu olmuştu. Sholto kendi yerini seçme hakkını kazanmıştı, çünkü o kendi başına gerçek bir kraldı ve Tanrıça bizi elleriyle evlendirmiş ve beni kraliçesi olarak taçlandırmıştı. Tek sorun Doyle ya da Frost'tan daha yüksekte durmakta ısrar etmesiydi. Bu konuda ayak diremek zorunda kaldım ve neredeyse hiç tartışmadan kazanmama izin verdi, bu da sadece göstermelik bir deneme yaptığı anlamına geliyordu. Doyle'un yanında, sandalyemin sağında durmayı seçti. Rhys onu Frost'un yanına yerleştirmek istemişti, ta ki diğerleri onun herkesten on beş santim daha kısa olduğu için öndeki kişinin arkasında kalacağını söyleyene kadar. Mistral, Frost'un yanında durdu,

Sholto'yu yansıtıyordu. Geriye Sholto'nun yanında Rhys ve Mistral'in yanında Galen kalıyordu. Ayaklarımın altındaki Kitto babalardan biri gibi görünmüyordu ve Royal'e bu gece yanımda duramayacağını söylemişim. Bir kere Sholto, Brylue'nin kanatlarının genetik olarak baba tarafından geldiğine ikna olmuştu. Daha da önemlisi, eğer üçüncü bebeğimin babası gerçekten ikizlere hamile kaldıktan sonra ortaya çıktıysa, bu Taranis'in babalık iddiasını doğrular nitelikteydi. Taranis ve avukat ekibinin çocuklarım üzerinde hak iddia etmesine yardım etmek istemiyordum. Brylue'n'i zaten seviyordum ama bir yanımda onun benimkine *çok* benzeyen kızıl buklelerine bakıp *Taranis'in saçlarına benzediğini* düşünüyordu. Tanrıça'ya öyle olmaması için dua ettim ama bu kadar vahşi büyü ve Tanrı'nın müdahalesi her yerdeyken, hem iyi hem de korkunç pek çok şey mümkün.

"Vakit geldi Merry," dedi Doyle, derin sesi yumuşaktı. Sanki gerginliğimi hissetmiş gibi bir elini omzuma koydu.

Elimi onun elini örtmek için kaldırdım ve "O zaman başlayalım. Cathbodia, lütfen teyzeme onunla konuşmaya hazır olduğumuzu söyle."

Cathbodia arkamızda yarım daire şeklinde uzanan muhafızların arasından öne çıktı. Bir zamanlar babamın muhafızları olan Prens Turnaları'nın bir parçasıydı ama babam öldürüldüğünde tüm kadın muhafızlar kraliçenin oğlu Prens Cel'e verilmişti. Onları basitçe Cel'e devretmek kurallara ve geleneklere aykırıydı. Efendisi öldüğünde, bir muhafızın ya sadakatini başka bir kraliyete aktarma ya da "özel hizmete" geri dönüp Unseelie Sarayı'nın herhangi bir soylusu olma seçeneğine sahip olması gerekiyordu. Ancak geçen yıl öğrendiğimize göre hiçbir kadına seçim hakkı tanınmamış ve Prens Cel onları kişisel haremine katmıştı. Bazıları onun işkence kurbanı olmuştu, tıpkı bazı erkek muhafızların kraliçe için olduğu gibi, ama bazıları o kadar kolay kurban edilemiyordu.

Cathbodia bir tüy hışırtısı içinde aynaya doğru ilerledi, kuzgun pelerini bir zamanlar olduğu gibi etrafına yayıldı. tam anlamıyla kuş kılığına giremiyordu ama kuzgunlar, kargalar ve diğer birkaç kuşla iletişim kurarak araziye gözetleyebiliyor ve tehlike arayabiliyordu. Saçları simsiyahtı

tüyleri vardı, öyle ki birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek zordu. Teni benimki gibi ay ışığı teniydi, Frost'unki gibi, Rhys'inki gibi, ama nedense ona baktığınızda ay ışığı değil de kemik beyazı sanırdınız. Tüm sidhe'ler gibi güzeldi ama güzelliğinde bana hitap etmeyen bir soğukluk vardı. Ama onunla çıkmıyordum; bir muhafız olarak mükemmeldi ve ondan tek istediğim de buydu.

Aynanın kenarına dokundu ve kargaların uzaktan gelen gaklamalarını duydum, kulağınızda çalan kendi telefonunuzu duymak gibi, diğer uçta daha yüksek sesle çaldığını biliyorsunuz.

Hepimiz Andais'in bizi bekleteceğine dair bahse girmiştik ama yanılmıştık. Ayna, sanki görünmez bir dev camdan nefes alıyormuş gibi buğulandı ve buğu geçtiğinde Andais orada oturuyordu.

Siyah ipek ve kürkle kaplı kocaman yatağının kenarına oturdu. Zengin, şehvetli ve biraz da tehditkârdı, sanki böyle bir yatağın hakkını vermek için baskı olacaktı ve beklentileri karşılayamamanın bedeli ağır olabilirdi, ya da belki de bu sadece teyzemi çok iyi tanıdığımın kaynaklanıyordu.

Üzerinde siyah ipek bir bornoz vardı, öyle ki bileklerine kadar uzanan siyah saçları bornoz ve çarşafla karışmış, sanki saçları tüm bu ipek ve koyu kürkten oluşmuş gibiydi. Teni beyazdan daha beyazdı, tüm bu kuzguni karanlık tarafından çerçevelenmişti, ancak solundaki bal beyazı kürkün dökülmesi bu etkiyi bozmuş ve saçlarını siyah ve neredeyse normal göstermişti. Görselliğinin göz korkutucu etkisini bozan o bir parça solgunluğu fark etmemek onun yapacağı bir şey değildi.

Yüzü neredeyse makyajsızdı ve genellikle sürdüğü siyah göz kalemi olmadan üç kat gri irisleri o kadar çarpıcı değildi, yine gözlerini neredeyse sıradan bırakıyordu. Güzelliğinin makyaja ihtiyacı yoktu ama makyajsız da sanki buzdan ve kuzgun kanatlarından oyulmuş gibi soğuk, mesafeli bir güzelliği vardı. Cathbodia kuzgun kanadı peleriniyle aynanın yanında dururken bu garip bir düşünceydi ama her iki kadın da benzer savaş tanrıçaları olarak başlamış olsalar da, başlangıçlarından nereye gittikleri tüm farkı yaratmıştı. Birini bin yıl boyunca kraliçe yapmış ve diğerini insandan daha fazlası olana kadar küçülmeye terk etmişti. Bu değil

Nereden başladığınız ya da hangi armağanlarla başladığınız değil, sonunda onlarla ne yaptığınız önemlidir.

"Selamlar, Andais Teyze, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi, babamın kız kardeşi, Unseelie ev sahibinin hükümdarı."

"Selamlar, yeğenim Meredith, Etin ve Kanın Prensesi, sevgili küçük kardeşimin kızı, torunlarının annesi ve kalplerin fatihi."

Ona yeğeni olduğumu ve benim geri kalanıma olmasa da soyuma değer verebileceğini hatırlatmak için kelimelerimi dikkatle seçmiştim ama o da benimki kadar dikkatli ve tehditkâr olmayan bir cevap vermişti. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Andais Teyze, bundan sonra ne söyleyeceğimden pek emin değilim." Benim için senaryodan çok uzaktaydı ve şüpheyeye düştüğümde doğruluk kötü bir yedek plan değildir.

Gülümsedi ve yorgun görünüyordu. "İnsanlara işkence etmekten yoruldum, yeğenim."

Yüzümü boş tutmak için mücadele ettim ve Doyle'un elinin omzumda, ona dokunduğum yerde gerildiğini hissettim. Nefes alıp vermemi zorladım ve normal bir sesle konuştum. "Andais Teyze, bunun beni hem şaşırttığını hem de memnun ettiğini söyleyecek kadar cesur olabilir miyim?"

"Yapabilirsin, çünkü zaten yaptın Meredith ve işkencenin artık beni memnun etmemesine şaşırmadın, şok oldun, değil mi?"

"Evet, teyze, aynen öyle."

Sonra kahkaha attı, başı geriye düşmüştü, yüzü parlıyordu ama bu öyle bir kahkahaydı ki omurganızdan aşağı kayıyor ve derinizin her santiminde tüylerinizi diken diken ediyordu. Bu kahkahayı, çılgılık atan insanların derilerini bıçakla keserken de duymuştum.

Aniden atan nabzıma rağmen yutkundum ve o anda onu bebeklerimin yanında asla istemediğimi anladım. O kahkahayı duymalarını asla istemedim, asla.

"Yüzündeki o bakışı görüyorum Meredith. O bakışı biliyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Andais Teyze."

"Kararlılık, karar ve benim lehime değil, haksız mıyım?"

"Berrak anlarınızda, teyze, çok şey görüyorsunuz."

"Evet," dedi yüzü kasvetlenerek, "kana susamışlığımın dizginlenmesine izin vermediğim, mutsuzluğumu ve şehvetimi saray mensuplarının bedenlerine kazımadığım berrak anlarımda."

"Evet, Andais Teyze, sen bunu yapmadığın zaman," dedim.

Aynanın görüş alanının dışında kalan birine elini uzattı. Son yüz yıldır en sevdiği sevgilisi olan Eamon elini tutmaya geldi. Onun kadar solgun teni, siyah saçları vardı; biraz daha uzun boylu, omuzları daha geniş, bir buçuk metre boyunda bir sidhe savaşıydı ama aynaya çevirdiği yüzünde, Andais ile en kötü içgüdüleri arasında çoğu zaman tek engel olan o sakinlik, hatta nezaket vardı. İnce, düzgün bir Vandyke bıyığı ve keçi sakalı bırakmıştı ama yine de halamın sarayımızda izin verdiğinden daha fazla sakal bırakmıştı. Sakal ve benzeri şeyler Taranis ve onun altın kalabalığı içindi. Andais erkeklerinin tıraşlı olmasını tercih ederdi; erkeklerin çoğu sakal bile bırakamazdı.

Eamon onun yanındaki yatağa oturdu, kolunu omuzlarına koydu ve sanki dokunmanın verdiği güvenceye ihtiyacı varmış gibi ona doğru eğildi. Bu, görmeme izin vereceğini hiç düşünmediğim bir zayıflık gösterisiydi.

"Selamlar, Prenses Meredith, etten ve kandan ellerin sahibi, sevgilimin yeğeni," dedi Eamon.

Başkalarına ayna tuttuğu yıl boyunca, onun hiç kimseyi selamladığını ya da selamlandığını duymamıştım. O Andais'in bir uzantısıydı, daha fazlası değil.

"Selamlar, Eamon, yozlaştırıcı alevin elini tutan, Andais halamın eşi, onun kalbinin sahibi."

Bana gülümsedi ve bu iyi bir gülümsemeydi, gerçek bir gülümsemeydi. "Daha önce kendime böyle hitap edildiğini hiç duymamıştım, Prenses Meredith; bunun için size teşekkür ederim."

"Bu, uzun zaman önce hak ettiğinden şüphelendiğim bir unvandı ama bugüne kadar bundan emin olamamıştım."

Andais'e sarıldı ve o bir şekilde küçülmüş, daha küçük görünüyordu ya da ben Eamon'un ne kadar büyük bir adam olduğunu hiç takdir etmemiştim, belki de her ikisinden de biraz.

Eamon gözlerini biraz kaldırdı ve konuştu. "Selamlar, Doyle, acı veren alevin koruyucusu, Baron Tatlı-Dil, Kraliçe'nin

Darkness, Prenses Meredith'in eşi."

"Ve sana, Eamon, hak ettiğin ve kazandığın tüm lütuflar ve unvanlar da sana."

Gölümsedi. "Şimdi kimi selamlayacağımı bilemiyorum Prenses Meredith. Kendi başına bir kral olan Lord Sholto'ya mı, yoksa sizin ve Karanlık'ın en sevdiği kişi olan Öldüren Ayaz'a mı, yoksa tekrar kendi sithen'ine kavuşan Rhys'e mi, ve Yeşil Şövalye Galen alınmasın ama protokollerimizde bu kadar çok eş ya da prensi kapsayacak bir şey yok."

Frost, "Eğer bu hepimiz için resmi bir selamlama ise, o zaman sırada Sholto olmalı," dedi.

Belindeki kılıcın kabzasında duran eline dokunmak için uzandım. Gergin olduğunda her zaman silahlarına dokunurdu. Beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve bu yeterliydi.

"Bu tür inceliklerden feragat edeceğim," dedi Sholto. "Yoldaşlarımla unvanımı kabul etmesi yeterli." Boynundan Frost'a doğru küçük bir selam verdi, o da Sholto'nunki kadar alçak ama daha alçak olmayan bir selamla onu onayladı. Bir zamanlar her soylu karşısında ne kadar alçaktan eğilmeniz gerektiğini bilmeniz gerekirdi ve bunu yanlış yapmak hakaret sayılırdı. Böyle şeylerin geçmişte kalmasına sevinmiştim. Kim nasıl bir şey yapabilmişti ki?

"Ne kadar sakın, medeni bir davranış," dedi Andais, sanki bu bir iltifat değilmiş gibi hoşnutsuz bir sesle.

Eamon ona sarıldı ve yanağını hafifçe saçlarına yasladı. "Savaşmalarını ve üzerlerine çizebileceğimiz her unvanı talep etmelerini mi tercih edersiniz kraliçem?"

Meredith onun sorusunu duymazdan geldi ve en az kendisi kadar cılız görünen bir sesle konuştu. "Neden beni öldürmeye gelmedin Meredith?"

Yüzümü nötr tutmak için mücadele ettim ve Eamon'un irkilmiş görünmesini ve yüzündeki ilk tedirginliği izledim. Daha da kötüsü, yüzü Andais'in yatağında uzun süre yaşamasına ve gelişmesine izin veren o yakışıklı, okunmaz maskeye geri döndü. Belki de bu son yorum onun için bile haddini aşmış, kraliçesini başkalarının önünde azarlamıştı.

Sesimi buldum ve "Babamın, yani kardeşinin torunlarına hamileydim ve intikam için onları riske atamazdım" dedim.

Başını salladı ve daha yakın olmak için kolunu Eamon'ın beline . "Oğlumu öldürdükten ve sevgilin Meredith'i kurtarmak için sarayımın tacını reddettikten sonra delirdim. Bunu fark ettin mi?"

"İyi görünmediğinizin farkındaydım," dedim.

Yine o korkunç kahkahasını attı ve gözleri ateş gibi parladı. "İyi değilim; evet, iyi değildim."

Eamon onu daha yakından tuttu ama yüzü okunmaz halde kaldı. Burada ne olursa olsun, her zamanki sadist haline geri dönerse, hayatta kalacaktı. Eamon düşmanımız değildi ama dostumuz olmayı da göze alamazdı.

"Meredith, Meredith, vücudundaki bakış, sıkı kontrolün. Yüzyıllar sonra kontrol için verilen mücadelenin bile gözlerime görüldüğünü anlamıyor musun?"

"Bunu biliyorum Andais Teyze, ama kontrol benim sunabileceğim tek şey." "Sonunda hepimizin sunabileceği tek şey kontroldür ve ben kendiminkini kaybettim," dedi.

"Şimdi daha iyi görünüyorsun," dedim.

Başını salladı. "Karanlığımı bana göndermen için seni zorladığımı fark etmem aylarımı aldı. Beni öldürebilecek biri varsa onun o olacağını biliyordum ama günler geçmesine rağmen gelmedi. Neden onu bana göndermedin Meredith?"

Aslında Doyle'u ona suikast düzenlemesi için göndermeyi tartışmıştık ama ben bunu veto etmiştim. "Çünkü Karanlığımı kaybetmek istemedim," dedim.

"Senin Karanlığın, evet, sanırım artık 'senin Karanlığın' o." Kızgınlığı yüzünden okunuyordu.

Bu cümledeki "sanırım" kelimesini sevmedim. "Doyle çocuklarımla babalarından biri, bu da bizi artık kararlı bir çift yapıyor." Eamon'un kolunun kıvrımında biraz daha dik oturdu. "Evet, Evet, o senin eşin Meredith. Onun acımı dindirmek için gönderileceğini düşünmüştüm ama o gelmedi ve yavaş yavaş delilik ve keder beni terk etti. Eamon beni kendime getirmek için çok risk aldı. Tyler'a ölene kadar işkence ettim.

bir gece. Ona değer verdim ve o zamandan beri onu özlüyorum ve bu ne kadar düştüğümü anlamama yardımcı oldu."

Tyler zar zor yasal bir genç sevgiliydi. Unseelie sithen'e köle olması için getirilmiş bir insandı, esaret ve boyun eğme anlamında, alınıp satılma anlamında değil. Tyler yavan bir şekilde yakışıklıydı; benim zevkime göre çok fazla evcil hayvan ve yeterince insan değildi, ama Andais'i memnun etmiş, onun için gerçek olan bir ihtiyacı karşılamıştı. Görünüşe göre onun için kendisinin bile bildiğinden daha önemliydi.

"Kaybınız için üzgünüm, Andais Teyze."

"Ciddiymişsin gibi konuşuyorsun."

"Kimsenin işkenceyle ölmesini istemezdim. Kölen Tyler'la bir alıp veremediğim yoktu. Sadece ya da sizinle olan ilişkilerini yorum yapacak kadar anlayamadım."

"Ne kadar dikkatli konuşuyorsun yeğenim; Tyler'dan hiç hoşlanmadın."

"Beni rahatsız etti, çünkü sen onun beni rahatsız etmesini istedin. Bunun beni kontrol etme ya da kendini eğlendirme oyunlarının bir parçası olduğunu biliyorum ama Tyler'dan hiç korkmadım ve o da bana hiç zarar vermedi. Eğer onda bir değer bulmasaydım, onu neredeyse ölene kadar kırbaçladığınız gece muhafızlarınıza ve Eamon'a Tyler'ı korumaları için yardım etmezdim."

Kraliçenin özel odasında Tyler'ı yatak odasının duvarına zincirlediği bir gece olmuştu ve bu onun için acı dolu bir oyundan ölüme yakın bir deneyime dönüşmüştü. Eamon, Tyler'ı kurtarmak ve Eamon'un kemiklerinden bile etini sıyrmasını engellemek için Andais'i zamanında akıl sağlığına kavuşturmaya çalışarak insanı kendi bedeniyle korumuştı.

Diğer muhafızlar diz çöküp işkenceyi izlemeye zorlanmıştı ama bekâr muhafızlarını evcil hayvanıyla seks yapmasını izlemeye zorlamakla başlayan şey gerçek bir ölüm kalım meselesine dönüşmüştü. Rhys, Doyle, Frost, Galen, Mistral ve diğer pek çok kişinin Eamon'a yardım etmeye çalışırken kanlar içinde ve korkunç bir şekilde yaralanmalarını izlemiştim. Sonunda öne çıktım ve sadece onlara kendilerini toparlamaları ve onu durdurmanın bir yolunu düşünmeleri için zaman vermeyi umdum ama Tanrıça beni kutsamıştı ve kraliçe benim aracılığım la Tanrıça'nın kutsamasıyla durdurulmuştu. Bunu yapan benim gücüm değildi; ben

asla başka türlü bir yanılsamaya kapılmadım. İddia edebileceğim en iyi şey, inancımın ve cesaretimin ödüllendirilmiş olduğuydu. O gece Andais Teyze, soylularının oğlu Prens Cel'in bir an önce tahta geçmesi gerektiğini görece kadar delirmesi umuduyla, onu kana susamış hale getirmek için kasten zehirlenmişti ama ben müdahale etmişim ve plan geri tepmişti.

"Ama bu sefer sen orada değildin Meredith. Tanrıça ve Eş'in sana ve Doyle'a verdiği mahkemede değildin. Eğer olsaydın, Tyler hala yaşıyor olabilirdi."

Bunu gerçekten benim suçum mu yapacaktı? Tıpkı eskiden olduğu gibiydi; kendini çok az suçluyordu ve rahmetli oğlu Cel'e daha da az bağlıydı.

Eamon bu kez onu yatıştırmaya çalışmadı, ama sanki hâlâ hoş karşılayıp karşılamadığından emin değilmiş gibi, kolunu neredeyse uyarıcı bir şekilde ona dolayarak oturdu.

"Sevdiğiniz adamın tekrar yanınızda olması için tacınızdan vazgeçmez miydiniz?" diye sordum. Bunun doğru bir soru olduğundan emin değildim ama aklıma gelen tek şey buydu.

Gül kokusu aldım ve Tanrıça'nın benimle olduğunu biliyordum. Ya söylediklerimi onaylıyordu ya da kraliçe onaylamazsa bana yardım edecekti. Bir şey yanağıma dokundu ve başımı kaldırdığımda boş havadan pembe ve beyaz gül yapraklarının döküldüğünü gördüm. Yapraklar çiçek karı gibi kucağımda toplanmaya başladı.

Andais bir çığlık ile anlaşılmaz bir lanet arasında bir ses çıkardı. "Pembe ve beyaz yapraklar, kırmızı değil, bizim sarayımızın renkleri değil, kendilerini bizden çok üstün gören o altın kalabalığın renkleri, neden Meredith, neden Karanlık Ana değil de Seelie Tanrıçası?"

"Tanrıça tüm kadınlardır, her şeydir, ya da bana böyle gösterdi." Sesimi sakın tuttum, ama bir çayırın yaz sıcağında gül kokularıyla çevrili, yumuşak yapraklı gül yağmurunun ortasında, üzülemezdim. Onun kutsaması bana çok yakındı ve kendimi sıcak, güvende hissediyordum, tıpkı ev gibi, ama nadiren olduğu gibi.

Andais doğruldu ve Eamon'un kolunun kıvrımından uzaklaştı. "Sithen'imize geri dönen bahçeler parlak ve mutlu renklerle dolu. Seelie mirasın krallığımızı kirletti. Sen

bizi yalanlar ve yanılsamalardan oluşan diğerk dünya şeklinde yeniden şekillendirecekti. Taranis'in neyi gerçek saydığını gördün Meredith. Sarayımızın gerçek olmayan bir masal diyarına dönüşmesini nasıl isteyebilirsin?"

"Bu değişikliklerin sarayınızda olmasını istemezdim, Andais Teyze. Tanrıça geri döndü ve beraberinde vahşib büyüyü de getirdi; büyü istediğı yere gidiyor ve gittiğı yerde her şeyi değiştiriyor. Etten kemikten hiç kimse perilerin vahşib büyüsunü kontrol edemez."

"Seçebilseydin bizi eski karanlık ihtişamımıza geri döndürür müydün Meredith?"

Yaprakların düşüşü yavaşlamaya başladı ama kucağım çoktan yapraklarla dolmuştu. "Bilmiyorum ve doğrusu da bu. Amcamın sarayına karşı hiçbir sevgim yoktu; eğer peri içinde bir evim varsa o da Unseelie Sarayı'ydı ve hatırlattığın gibi, amcam onun sarayından daha da çok korkmama neden oldu. O yüzden hayır teyze, Unseelie Sarayı'nı o ışıltılı yalanlar sarayına dönüştürmeyeceğim."

Nabzım hızlanmıştı, Andais'in bu kadar yakın olmasından değil, Taranis'i düşünmekten. Neyse ki saldırının çoğunu hatırlamıyordum ama yeterince hatırlıyordum.

Frost ve Doyle aynı anda omuzlarıma birer el koydular. Sholto ve Mistral de birer elini benimkine koydu, ben de ellerini tuttum. Galen yanımda tek dizinin üzerine çöktü, bacağı neredeyse Kitto'ya degecekti; Kitto o kadar hareketsiz ve kıpırtısızdı ki onu neredeyse unutmuşum. Yanımda dururken bile bu kadar hareketsiz olma yeteneğine sahipti. Galen ellerini taç yapraklarının arasından dizime koydu. Sırtının büyük bir kısmını aynaya vererek bana baktı. Bu hem bir hakaret hem de onu bir tehdit olarak görmediğinin işaretiydi ya da bunu diğerk adamlardan biri yapsaydı öyle olurdu ama Galen'dı ve beni rahatlatmanın ötesinde bir şey düşündüğünden şüpheliyim. Rhys yarım adım öne çıkmıştı, böylece Taranis'in bir ayna çağrısına sinirlendiğı zamanki kadar aceleci davranırsa elleri serbest kalacaktı. Galen tehlikeden habersiz görünüyordu. Tamamen değişmemişti. Gözlerimi onun tatlı yüzünden kaldırıp teyzeme baktığımda hem rahatlamış hem de bulacaklarımdan korkmuşum.

Öfke, küçümseme bekliyordum ama gördüğüm şey acıydı ve babamın ölümü dışında sempatiye en yakın gördüğüm şeydi. "Bu

Niyetim sana onun yaptıklarını hatırlatmak değildi, yeğenim. Avukatlarımız bana Seelie kralının ne yapmaya çalıştığını anlattı ve bunun için üzgünüm Meredith. Taranis'in kendince benden daha deli olduğuna inanıyorum, ya da öyleydi. En azından benim aklım başıma geldi. O ise sanrılar içinde yaşıyor."

"Duygularını takdir ediyorum, Andais Teyze, söyleyebileceğimden çok daha fazla." "Seninle bir pazarlık yapmıştım Meredith, eğer bir çocuk doğurursan senin için istifa edecektim. Şimdi üç tane doğurdun.

Bu benim en çılgın umutlarımın bile ötesinde. Ayrıca sürgündeki sarayınızda başka çiftlerden iki bebek olduğunu da biliyorum; yine umduğumdan fazlası. Eve dön Meredith, taht senindir. söz verdim ve bundan geri dönemem."

Galen'in eli dizime doğru gerildi; diğer adamlar bana dokundukları yerde hareketsiz kaldılar. Rhys öndeki pozisyonunda kaldı. Arkamızdaki muhafızların sanki bir rüzgâr dokunmuş gibi yer değiştirdiklerini hissettim. Andais'i geri çevirmek hiç iyi gitmemişti.

Sesimi eşit tutmak için mücadele ettim. "Tahtınızda uzun süre yaşayabileceğimi sanmıyorum, Andais Teyze. Sarayınızda hâlâ benim ölümlü kanımı hepsinin sonu olarak gören çok fazla kişi var."

"Benden korktukları için sana zarar vermeye cesaret edemezler, tıpkı deliliğim sırasında benden daha kötüsünden korktukları için bana zarar vermedikleri gibi, Meredith."

Söylediklerinde belli bir mantık vardı ama sonunda haklı olduğuma inandım. "Her iki sarayı da yönetmek için soylular yeni hükümdara yemin etmeli ve kendilerini ona bağlamalıdır. Bizim sarayınızda bu bir kan yeminidir ve ben düello meydanında kanımı paylaşmanın rakiplerimi ölümlü yaptığını kanıtladım."

"Arzhul'u öldürdüğünde bu beklenmedik bir şeydi."

"Kan yemininin onu kurşunla öldürülebilir hale getirmesini kesinlikle beklemiyordu, yoksa kılıcına karşı silah kullanmama asla izin vermezdi."

Gülümsedi ve memnun görünüyordu. "Sen her zaman acımasızdın Meredith; neden senin değerini daha önce anlamadım?"

"Karışık kanımdan saraydaki herkes kadar nefret ediyordun, Andais Teyze."

"Altı yaşındayken seni boğmaya çalıştığım zamanı tekrar gündeme getirmeyeceksin, değil mi? Bunu hatırlatmak çok yorucu ve elimde olsa geri alırdım."

"geri almanızı takdir ediyorum ama bırakın hükümdarlığı, Unseelie soylusu olmaya bile layık olmadığımı dair inancınız saraydaki pek çok kişi tarafından paylaşılıyor. Ölümlülüğümün ölümsüzlüklerini kalıcı olarak ortadan kaldıracak korkusuyla bana yemin etmekten korkuyorlar, Andais Teyze. Bunun korktukları gibi olmayacağına dair onlara söz veremeyeceğim için, sanırım benim ölümümü onlarınkine tercih edecekler ya da daha kötüsü, benim ölümümü bir insan gibi yavaş yavaş yaşlanmaya tercih edecekler."

"Doğurgan rahimler için Meredith, kaç tanesinin seni kabul edeceğine şaşırabilirsin."

"Sanırım sarayınızdaki tüm sidhe'ler çocuk sahibi olmaya sizin kadar düşkün değil, teyze."

"Belki, ama büyük yeğenlerime bir göz atmama izin verecek kadar sakın olduğumu kanıtladım mı?"

Güven tazelemek için Doyle'a bakma isteğimle savaştım. Rhys bana döndü ve ihtiyacım olan bakışı attı. Bebekleri görecektik kadar iyi olduğunu ya da en azından onları görmeyi hak etmeyecek kadar kötü bir şey yapmadığını düşünüyordu. Başımı salladım ve sonra, "Evet, bebekleri odaya getireceğiz, böylece bu gece onları görebilirsin, Andais Teyze," dedim.

Bu son cümleyi dikkatlice ifade ettim, çünkü "*Bebekleri görebilirsiniz*" deseydim, bunu bizzat ziyarete gelmesine izin verildiği şeklinde yorumlayabilirdi ve bunu henüz hak etmemişti.

Bebeklerin odaya getirilmesi emrini verdim. Muhafızlardan biri hemşirelerimizi gitti ve çocuklarımız, ödüllü dişi köpeğimizin düşürdüğü melez bir köpek yavrusu gibi yeterince safkan olmadığımı düşündüğü için küçükken beni neredeyse öldüren büyük teyzelerinin önünde geçit töreni yapacaklardı. Hataları saklamazdınız ve Andais beni o ya da daha kötüsü olarak görmüştü. Babam bizi bulmuş, beni kurtarmış, kız kardeşiyle savaşmış ve beni ve tüm saray mensuplarını insan dünyasına götürmüştü. Beni güvende tutmak için sürgünü seçmişti. Kendi üç yılını yalnız ve sürgün olarak Los Angeles'ta saklanarak geçirene kadar bunun ona neye mal olduğunu anlamamıştım. Babam beni sevmişti; halam ...

beni hiç sevmiyordu. Bebeklerimizin yanında ona nasıl
güvenebilirdim? Cevap çok açıktı: Güvenemezdim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BRYLUEN sanki dirseğimin kıvrımına sokulmak için yaratılmış gibi kollarıma oturdu. Yüzümü o minik yüzün üzerine indirdim; kirpiklerinin koyu kırmızı rengi, kaymaktaşı teninin üzerinde bir süs gibi duruyordu, neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Bana tüm annelerin bebeklerinin güzel olduğunu düşündüğü söylendi; gerçeği mi gördüğünüzü yoksa bunun sevgi ve bebek hormonlarından oluşan bir illüzyon mu olduğunu nasıl anlarsınız? Peri ile hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin aşkla ilgili olduğu cazibe türleri vardır.

Galen, Gwenwyfar'ı kollarına aldı ve Kitto'nun hareket edip kraliçenin önünden güvenli geçişini mahvetmemesi için "ayak tabureme" çarpmamaya dikkat ederek tekrar bacaklarımın yanına oturdu. Sholto Alastair'i tuttu ama sandalyemin yanında ayakta durdu. Alastair telaşlanmaya başladığında bebeği otomatik olarak salladı. Bryluen'in kendisinden olduğuna inandıktan sonra, sanki biri kendisindenmiş gibi tüm bebeklere bakmaya başlamıştı.

"Ne kadar küçük olduklarını unutuyorsun," dedi Andais ve sesi onu her zaman duyduğumdan daha yumuşak, daha nazikti.

Başımı kaldırdım ve onun orada olduğunu unuttuğumu fark ettim; bir an için kollarımdaki bebekten ve duyduğum mutlak memnuniyet hissinden başka bir şey yoktu. Bazen üçüzlerin yanında olmanın yavaş ve hoş bir şeyle uyuşturulmak gibi olduğunu keşfetmişim ama teyzem hâlâ "telefonda" konuşurken bu etkinin devam etmesini beklemiyordum.

"Bu bakışı Cel'in küçüklüğünden hatırlıyorum. Benim üzerimde her zaman belli bir ölçüde böyle bir etkisi olmuştur. Şimdi sana bakınca, bunun anne şefkatinden daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Gözlerin odaklanmamış; neredeyse uyuşturulmuş gibi görünüyorsun."

"Bryluen'in bir insan arkadaşımız üzerinde çok güçlü bir etkisi oldu, o kadar ki onun için insan dadı veya bebek bakıcısı olmamasına karar verdik," dedim.

"Belki de büyük yeğenimin büyüsi insanlardan daha fazlasını etkiliyordur, Meredith. Benim önümde bilerek dikkatinin bu kadar dağılmasına izin vermezdin."

"Hayır, Andais Teyze, yapmam."

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve elini Eamon'un ipek cübbesinin altında sakladığı kalçasına koydu. "En kötü hatalarımdan bazılarını büyüye bağlamaya cüret edebilir miyim? Öz oğlum, Bryluen'in az önce sana yaptığı gibi gözlerime büyü yapabildi mi?"

"Bilmiyorum, Andais Teyze, bu konuda konuşamam."

"Ben de emin değilim," dedi ama Eamon'a dokunmaya devam etti, cinsel bir şekilde değil, daha çok rahatlatmak için kalçasını okşadı. Dokunmanın zihinlerimizi Işık ve İllüzyon Kralı Taranis'in büyüünden uzak tutmaya yardımcı olduğunu biliyordum ve Eamon'a rahatlamak için mi yoksa aynadan Bryluen ve benden gelen bir büyü olduğu için mi dokunduğunu merak ettim.

Doyle elini tekrar omzuma koydu ve daha da net düşünebildim. Birkaç saniye önce en iyi halimde olmadığımı anlamamı sağlayan bir odaklanma keskinleşmesiydi ve bunu fark etmemiş olmam hiç de iyi değildi. Bugün ve daha sonra diğer akrabalar, müttefikler ve düşmanlarla ciddi müzakerelerimiz olacaktı. Tüm bunlarla uğraşırken bebek cazibesine kapılamazdım. Bryluen'in etrafındaki insanlar üzerindeki etkisi ne kadar güçlüydü?

"Annemin oğlumun entrikalarına karşı körlüğünün sihir olduğu fikri için sana, Meredith'e ve Bryluen'e teşekkür ederim. Cornish dilinde 'gül' demek, küçük bir kız için tatlı bir isim."

"Erkekler arasında bir uzlaşmaydı," dedim.

Arkamdaki adamlardan birine baktı ve "Demek Killing Frost, yeni kızına yüzyıllar önce kaybettiğin aşkının adını vermek istedin, Rose?" dedi.

Ona dokunmama gerek kalmadan gerildiğini hissettim, bu yüzden irkilme refleksi aynanın üzerinden ona gösterilmiş olmalıydı. Rose'un adı

Yüzyıllar önce sadece Jackul Frosti, Küçük Jackie Frost iken sevdiği kadın ve kızı. Onlara duyduğu sevgi ve onları koruma arzusu, Frost'u kış alayında küçük bir oyuncudan uzun boylu, komuta eden bir savaşçıya dönüştürmüştü çünkü küçük Jack Frost Güllerini koruyamıyordu. Öldüren Ayaz koruyabilirdi ama sonunda zaman onları ondan almıştı. İnsan ve ölümlüydüler ve tüm ölümlü bedenlerin mahkum olduğu gibi öldüler.

Andais kakhaha attı, yüksek, keyifli, hınzır bir kakhaha. Belki de aslında hoş bir kakhahaydı, ama hepimiz bu kakhahayı onun zulümden zevk aldığı zamanlarda o kadar çok duymuştuk ki, kulaklarımıza nahoş gelmekten başka bir işe yaramıyordu.

Doyle boştaki eliyle Frost'a dokunmak ve onu sabitlemek için uzandı. Doyle'un kraliçenin önünde böyle bir zayıflık gösterdiğine göre tepkisi düşündüğümünden de kötü olmalıydı. Onun önünde birine gerçekten ne kadar değer verdiğini göstermek her zaman akıllıca değildi.

"Demek söylentiler doğruymuş, Karanlığım ve Öldüren Ayazım sevgiliymiş," dedi.

Aslında onu bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu görmek için arkama baktım ve sandalyemin arkasında el ele tutuşan adamları gördüm.

Rhys, "Bir zamanlar bir adam en iyi arkadaşının elini tutabilirdi ve onun sevgilisi olduğu düşünülmezdi," dedi.

Rhys'e baktı, gözleri kısılmıştı; bu tipik olarak kötü bir şeyi, kötü bir ruh halini, kötü bir olayı, uymak istemeyeceğimiz bir emri başlatan bir bakıştı.

"Onların sevgili olmadıklarını mı söylüyorsunuz?" Andais söyledi.

"Diyorum ki, bunun ne önemi var ve magazin basınında çıkan her söylentiye inanmamalısınız."

Galen hâlâ ayaklarımın dibinde, neredeyse hareketsiz duran Kitto'nun yanında oturuyordu. Galen Gwenwyfar'ı tutuyordu, bu yüzden bacaklarıma yaslanırken Kitto'nun buklelerine sürtünmek zorunda kaldı. Bebeğin eli uzun saçları okşadı ve bunu yapmak için çok küçük olmasına rağmen Gwenwyfar Kitto'nun buklelerinden küçük bir avuç yakaladı.

Acıtamazdı, çünkü bebeğin henüz buna gücü yoktu, ama muhtemelen Kitto'nun sahip olabileceği tek şeydi

tepki gösterdi. Yüzünü Gwenwyfar'a bakacak kadar kaldırdı. Kitto'nun yüz ifadesini göremiyordum ama neredeyse kesinlikle bir gülümsemeydi.

"Öyleyse küçük cin, bir işe yara da prenses seni eve göndermesin."

Kitto'nun tepkisini ayağımın tabanıyla sırtında hissettim. Frost'unki kadar kötü bir irkilmeydi ama Kitto kraliçeden her zaman korkmuştu. Frost Andais'i hem sever hem de ondan nefret ederdi; Kitto ise sadece ondan korkardı.

"Kralın ayak taburesiyle konuşmak protokole aykırıdır," dedi Rhys. Bir zamanlar biri gözünü aldığı için tüm goblinlerden nefret etmişti, bu yüzden onun dikkatini Kitto'dan uzaklaştırmak için öne çıkması onu daha çok sevmeme neden oldu. Goblin için kendini riske atacak kadar Kitto'ya değer vermek için çok yol kat etmişti.

Ona dar bir bakış attı. "Cesaretin artmış Rhys. Kraliçenin karşısındaki bu yeni cesaretin nereden geliyor?"

Rhys aynaya yaklaşarak onun gözünü çekti ve görüşünü kısmen engelledi, böylece Galen, Gwenwyfar'ın minik elini Kitto'nun saçından çekebilecek ve goblin hareketsiz bir mobilya parçası olmaya geri dönebilecekti ve umarım kraliçenin dikkatini çekmeyecekti.

"Daha cesur olduğumu sanmıyorum kraliçem, sadece etrafımdakilerin değerini daha önce anladığımdan daha fazla anlıyorum."

"Bu ne anlama geliyor Rhys?"

"Goblinlere olan nefretimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama bu sizin beğeninizi kazanmış gibi görünüyor; nasıl?"

Eamon, sanki onun dikkatini çekmeyeceğini düşünse çekip gidecekmiş gibi yanı başında kıpırdamadan duruyordu. Akli başındaymış gibi davranıyordu ama en yakın ve en sevdiği aşkı, tilkinin onu bulmamasını umarak otların arasına girmiş bir tavşan gibi davranıyordu.

"Sadece ikiz değil üçüzlerimiz olacağı haberi geldiğinde fazladan beşik, battaniye, oyuncak, her şey için alışveriş yapan Kitto'ydu. Eve geldiğimizde tüm çocuklar için hazır bir ev olmasını ve Merry'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağladı."

Andais, "Her iyi hizmetkâr bu kadarını yapar," dedi.

"Doğru, ama Kitto bebeklere görev icabı değil, sevgisinden dolayı bakıyor."

"Aşk." Kulağa tatsız geliyordu. "Goblinler küçük ve çaresiz olana duyulan sevgiyi anlamazlar. Yeni doğmuş sidhe'ler goblinler arasında bir incelik, bunu Karanlığım dışında burada duran herkesten daha iyi biliyorsun. Diğerleri Goblinlere karşı yapılan son Büyük Savaş sırasında yanımda değildi ama sen ve o onların neler yapabileceğini biliyorsunuz."

Önce Doyle'a, sonra da aynaya baktı. Yüzünü göremiyordum ama sesi sert ve acıydı: "Şimdi kraliçem, yanınızda olduğumu hatırlayın. Zulümlerin hepsinin cin işi olmadığını hatırlıyorum."

"Biz onların yavrularını yemedik," dedi. Gözleri kararmıştı ve ilk parıltıyı almaya başlamıştı, gücü yükselmeye başlamıştı. Bu öfke ya da endişe belirtisi de olabilirdi ama genellikle büyüünün yükselişte olduğu anlamına gelirdi.

"Hayır, çoğu goblin eti yenemeyecek kadar acıdır," dedi ve sesinde bir kesinlik vardı. Onu yatıştırmak için yaptığı tüm numaraları geride bırakmıştı. Bu sadece gerçektir ve şakacı Rhys mizahı bırakıp dürüstlüğü, kraliyet ailesinin her zaman hoş karşılamadığı türden bir dürüstlüğü karar vermişti.

Ben de yeterince şaşırmıştım, çünkü halkım sidhe'nin goblin etinin acısını ya da tatlısını bilecek kadar tattığını bilmiyordum. Bryluen'i yüzüme yaklaştırdım, yüzümü gizlemek için onun tatlı ve temiz kokusunu kokladım, çünkü o anda yüzümü nötr tutabileceğimden emin değildim.

Bryluen o kocaman badem şeklindeki gözlerini açtı, hepsi mavi mavi yüzüyordu ve ben düşüyormuşum gibi bir his yaşadım. Kendimi kelimenin tam anlamıyla uçuşumun kenarından geri çekmek zorunda kaldım. Bebeğimi yüzümden uzaklaştırdım ve onunla doğrudan göz teması kurmaktan kaçındım. Bu sadece cazibe değildi, onun gücü vardı, bizim küçük Cornish Rose'umuzun da. Ne kadardı ve ona bunu istemeden kullanmamayı nasıl öğretecektik? Yeni doğmuş bir bebeğe gücün kötüye kullanılması kavramını nasıl açıklarsınız?

"Bazı şeyleri asla konuşmamaya yemin ettik Rhys," dedi Andais, omurgamda gezinen ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sesle.

Alastair yüksek sesle ve acıklı bir şekilde ağlamaya başladı. Bunu yaparken küçük yumruklarını salladı. Acıkmış olamazdı. Herkesin karnının doyduğundan emin olmuştuk.

Bu aramadan önce emzirdi ya da biberon verdi, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktık. Sholto onu bir o yana bir bu yana sallamaya başladı. Alastair, Gwenwyfar'ın yaptığı gibi zıplatılmaktan hoşlanmıyordu ve Brylwen omzundan tutulmayı ve siz onu sallarken sırtının ovulmasını seviyordu. Üç gün olmuştu ve bebekler şimdiden çok farklı, çok bireyseldi. Bana çoğul bebeklerin birbirlerine benzedikleri söylenmişti ama bunun nedeninin çoğunun birbirine benzemesi ve insanların bunu beklemesi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Sholto Alastair'i daha geniş yaylar çizerek sallamaya başladı, böylece vücudunun üst kısmı bir yandan diğer yana dönüyordu. Bu hareket bebeği sakinleştirmeye başladı.

"Yemin ettik ama yemin etmedik," dedi Rhys. Yemin ettiyse bile bundan söz edemezdi, çünkü yemin bozan olmak feyler arasındaki birkaç "günah"tan biriydi. Bir yemin bozan sonsuza dek peri dışına atılabilirdi.

Andais ağlayan bebeğe bakıyordu. "Kızları gördüm ama oğlanı görmedim. Onu bana yaklaştırır mısın?"

Doyle şöyle dedi: "Kraliçem, eğer bizi tedirgin etmeye çalışmaktan vazgeçerseniz, belki, ama son birkaç dakikadaki davranışınız devam ederse, o zaman ne anlamı var? Çocuklarımızın korku ve belirsizlik ortamında yetişmesini istemiyoruz."

"Davranışımı sorgulamaya nasıl cüret edersin, Darkness?"

Bir eli omzumda, diğeri hâlâ Frost'un elini tutarken omuz silkti. "İşte tam da yüzden bebeklerin senin ya da sarayının etrafında büyümesini istemiyoruz. Merry ve maiyetini alıp Unseelie Sarayı'nı terk ettiğinde Essus'un aptal olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun bir bilgelik olduğunu görüyorum. Merry çocukken sarayımızda hayatta kalabilseydi bile, şimdi farklı bir insan olurdu. O kişinin daha iyi ya da daha nazik olacağını sanmıyorum."

"Hem nazik olup hem de sidhe'lere, goblinlere, sluagh'lara ya da perilerin içindeki veya dışındaki herhangi birine hükmedemezsin. İyilik çocuklar ve insan masalları içindir."

"Mümkün olan yerlerde nezaket bir zayıflık değildir," dedi

Doyle. "Bir kraliçede kesinlikle öyledir," dedi.

"Merry'yi savaş meydanında gördünüz; nezaketinin onu daha az acımasız ya da daha az tehlikeli yaptığını mı düşünüyorsunuz kraliçem?" diye sordu ve sesi daha alçaktı, aşağı sürünüyordu.

Bir zamanlar beni korkutmuş olan titreşimli alçak tonlar. Şimdi farklı bir nedenden, çok daha eğlenceli bir nedenden dolayı ürpermeme neden oluyordu, çünkü üç şey bir erkeğin sesini alçaltır ve hepsi de testosteron bazlıdır: ağır egzersiz, şiddet ve seks.

"Gözümün önünde oğlumu katletmesini izlediğimi bana hatırlatmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Frost'a ilk aşkını kaybettiğini hatırlatmanızın akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Frost böyle bir küstahlığı benim kadar cezalandıramaz," dedi. "Ve işte yine başladın," dedi Rhys.

Kadın tekrar ona baktı. "Sen neden ?"

Eamon onun yanına gitti ve vahşi hayvanları sakinleştirmek ya da uçurumdan atlayanları ikna etmek için kullanılan türden alçak ve net bir sesle konuştu. "Kraliçem, sevgilim, eğer cezalandırmakla tehdit etmeye devam edersen yeğenlerini seninle paylaşmak için hiçbir sebepleri kalmayacak demek istiyor. Önünde kardeşinin torunları var; onların hayatlarının bir parçası olmak mı istiyorsun, yoksa tüm hakaretlere boyun eğmeyen, korkutucu Hava ve Karanlıklar Kraliçesi olmayı mı tercih ediyorsun?"

"Meredith'in tahta geçmesi halinde Hava ve Karanlığın Kraliçesi olmaktan vazgeçmeyi teklif ettim bile."

"Yani herkesin kraliçesi olmaksansa Essus'un torunlarının Andais Teyzesi olmayı mı tercih ediyorsun?"

Bir iki dakika düşünür gibi oldu ve sonra başını salladı. "Evet, soyumun devam ettiğini görmek, soyumuzdan gelen üç kişinin şimdiden böyle bir güç sergilediğini görmek, bunun için istifa ederim."

Sadece torunlar değil, güçlü, büyülü torunlardı. Gwenwyfar'ın kolundaki şimşek izini çoktan görmüş ve Mistral'in dokunuşuyla kıvılcımlanmasını izlemişti. Alastair kızların yaptığı gibi açık bir yetenek göstermemişti ama onun da güçlü olacağına kesin gözüyle bakıyor gibiydi. Çocuklarımızdan herhangi biri sihirsiz olduğunu kanıtlarsa, onun standartlarına göre, altı yaşına girdiğimde beni boğmaya çalıştığında karar verdiği gibi, onları yine de işe yaramaz, değersiz olarak görecekti.

Eamon elini temkinli bir şekilde Meredith'in elinin üzerine koydu. "Ama sevgilim, bu tahtından inmesinden daha fazlası; Meredith ve onun

Eşler sizin etrafınızda kendilerini güvende hissetmek isterler ve şu anda bunu yapamıyorlar."

"Yapmamalılar. Ben Havanın ve Karanlığın Kraliçesiyim, Unseelie Sarayı'nın hükümdarıyım. İnsanların benden korkması da konunun bir parçası, Eamon; bunu biliyorsun."

"Sarayımızı yönetmek ve Altın Saray'ı kontrol altında tutmak için belki, kesinlikle, ama aşkım, belki de korkutucu olmak Büyük Hala Andais olmanın en iyi yolu değildir."

Sanki sözleri anlamamış gibi kaşlarını çatı. Sözler anlamlıydı, onları duyabiliyordu ama anlamlarını kavrayabildiğinden emin değildim.

Sonunda yüksek sesle, "Ne demek istediğini anlamıyorum, Eamon," dedi.

"İstemediğini biliyorum aşkım" derken onu kollarının arasına almaya çalıştı.

Ondan uzaklaştı. "O zaman bana açıkla, ben de anlayayım."

"Andais Teyze," dedim.

Bana baktı, hâlâ kaşları çatıktı, hâlâ anlamamıştı. "Tyler'ı kaybettiğin için pişman mısın?"

"Öyle dedim, değil mi?" "Söyledin."

"O zaman neden bahsediyorsun, Meredith?"

"Çocuklarımızın Andais Teyzesi olmadığın için pişman olacak mısın?" "Ben onların teyzesiyim Meredith; bunu değiştiremezsin."

"Belki de değil, ama sadece ismen teyze mi olacağına, yoksa hayatlarında gerçekten bir yerin olup olmadığına karar verebilirim, böylece kim olduğunu hoş bir şekilde bilecekler; yoksa onları uyardığımız insanlar listesinde mi olacaksın? Yeğenleriniz için bir öcü mü olmak istiyorsunuz? Andais teyzenizi görürseniz, kaçın. Sizin için gelirse, yardım çağırın, karşı koyun. Hayatlarında olmasını istediğiniz miras bu mu?"

"Benimle dövüşüp kazanamazlardı Meredith; sen bile ."

"Ve söylediklerimin amacı bu değildi; öyle olduğunu düşünmeniz burada hoş karşılanmadığınız anlamına geliyor."

"Beni düşmanın yapma, Meredith." "O zaman özür dile, Andais Teyze."

"Ne için?"

"Frost'a geçmişteki acıları hatırlattığın için, Kitto'yu korkutmaya çalıştığın için, bu konuşma başladığından beri söylediğin her tehdit, her acı ve şiddet iması için."

"Bir kraliçe özür dilemez, Meredith."

"Ama bir teyze diler."

Bana göz kırptı. "Ah," dedi, "hediyeler ve gülümsemelerle gelen neşeli bir akraba olmamı istiyorsun."

"Evet," dedim.

Gülümsedi ama sanki acı bir şey tatmış gibi nahoş bir gülümsemeydi bu. "Çocuklarınızın yanında olduğumdan farklı biri olmamı mı istiyorsunuz?"

"Eğer bundan kastın hoş, nazik ve normal bir teyze ise, evet Andais, istediğim bu."

"Bunlardan herhangi olmak onların mirası değil."

"Babam, yani ağabeyin, aksini düşünüyordu ve beni bunların hepsi olacak şekilde yetiştirdi."

"Ve onu öldürten de sevgi ve şefkatti, Meredith. Tereddüt etti, çünkü katilini seviyordu."

"Ve belki de oğlunuzu, babamın beni yetiştirdiği gibi, daha nazik, düşünceli ve mutlu yetiştirmiş olsaydınız, şu anda ikisi de ölmüş olmazdı."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Bu ne cüret..."

"Doğruyu söyle," dedim.

"Yani bu sahte benlik, bu neşeli, gülümseyen teyze kurgusu olmak zorundayım, yoksa beni yeğenlerimin hayatlarından uzak tutmaya mı çalışacaksınız?"

"Evet, Andais Teyze, demek istediğim tam olarak buydu."

"Ve her zaman içinden geçebileceğim ve istediğim gibi ziyaret edebileceğim bir karanlık olduğunu söylesem, ne derdiniz?"

Doyle, "Aradığınız şey ölümse, sorulmadan, yasaklanmadan, haber verilmeden gelin ve bu dileğinizi yerine getirelim derim" dedi.

"Beni, kendi Karanlığımı tehdit etmeye cüret ediyorsun."

"Ben artık senin hiçbir şeyin değilim kraliçem. 'Karanlığım nerede, bana karanlığımı getirin' diyerek beni yanınızda görünür bir tehdit olarak görmek dışında beni hiç önemsemediniz ve sonra da sizin adınıza öldürmem için beni gönderdiniz. Artık yaşlanmadığım gerçeğinin ötesinde bir hayatım ve yaşamaya devam etmek için bir nedenim var ve bu arama hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

"Kraliçeniz bile," dedi yumuşak bir sesle.

"Siz bile, kraliçem."

"Yani ya saçma taleplerinizi kabul ederim ya da bebeklerle tüm bağlantımı kaybederim."

"Evet," dedim ben, Doyle, Frost ve Rhys aynı anda. Diğerleri başlarını salladı.

"Bir zamanlar sluagh'ımı Batı Toprakları'na gönderip seni ya da bebekleri bulup hepsini bana getirmekle tehdit ederdim ama şimdi Sluagh Kralı senin yanında duruyor ve artık bana hesap vermiyor."

"Beni prensese siz gönderdiniz, kraliçem."

"Seni onu eve getirmen için gönderdim, yatağa atman için değil. Seni onun için seçmedim."

"Ona tüm Kuzgun muhafızlarınız arasından seçim yapma hakkı verdiniz ve ben de Sluagh Kralı'yım."

Bana baktı ve yüzünde tehdit, öfke ve bebeklerimizden uzak tutmak istediğim her şey vardı. "Beni tehdidimin çoğundan mahrum bıraktın, Meredith. Goblinler bile artık bana değil sana hesap veriyor ve bunu ben istemedim. Bunu sen yaptın, yeğenim."

"Kardeşin Essus, sadece Unseelie'yi değil, tüm peri mahkemelerini anladığımdan emin oldu. Eğer herhangi birine hükmedersem, hepsine hükmetmemi istedi."

Başını salladı ve düşünceli görünüyordu, sanki aynı anda hem öfkeli kalıp hem de düşünemiyormuş gibi öfkesi geçmişti ve bu muhtemelen düşünmesi hoş olandan daha doğrudu.

"Haklısın Meredith; goblinlerle akıllıca pazarlık yapan sendin, sluagh'ı kendi tarafına çeken sendin, Karanlığımın ve Öldüren Ayaz'ımın sadakatini kazanan sendin. Seni gücüm için bir tehdit olarak görmedim, sadece kullanılacak bir piyon olarak gördüm."

ve bana hizmet etmediğinde bir kenara attım ve şimdi burada hayal ettiğimden çok daha güçlü bir şekilde karşımdasın, hem de başında bir taç olmadan."

"Beni koruyacak sihrin yoktu teyze; gücü, bana sunulduğu yerde bulmak zorundaydım çünkü içimde yoktu."

"Etin ve kanın ellerini kullanıyorsun yeğenim; bunlar savaş alanında müthiş güçlerdir."

"Ama tek güvendiğim şey büyüm olsaydı, ne Doyle'a, ne Frost'a, ne Sholto'ya, ne goblinlere, ne de kazandıklarımın hiçbirine sahip olamazdım. Ben sadece kendi hayatımı ve sevdiklerimin hayatını kurtarmak için öldürdüm. Öldürme yeteneğim, ne kadar korkunç bir şekilde olursa olsun, gücümün yattığı yer değil, teyze."

"Peki senin gücün nerede yeğenim?"

"Sevgi, sadakat ve zorlandığımda son derece acımasız olmak... Ama bana tüm ölümlerden daha fazla güç kazandıran iyilik ve sevgidir."

Sanki kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. "Elindeki güç Unseelie Sarayı büyüsü olabilir ama sen de" -ve burada gözlerini devirdi- "Seelie Sarayı'ndaki tüm o lanet bereket tanrılarının soyundan geliyorsun. Sevgi ve nezaket günü kazanacak, oh evet, aman tanrım."

"Gerçek sonuçlarda, teyze."

"Ben bin yıldan fazla hüküm sürdüm; nezaket ve sevgi o kadar uzun süre hüküm sürdüğünü görmeyecek."

"Hayır, çünkü ben o kadar uzun yaşamayacağım Andais Teyze, ama çocuklarım ve onların çocukları yaşayacak."

"Senden hiç hoşlanmadım,

Meredith." "Ben de seni."

"Ama senden gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

"Bu partiye geç kaldın Andais Teyze; hayatım boyunca senden korktum ve nefret ettim."

" zaman nefret var." "Sanırım öyle."

"Ama gelip çocuklarınızın önünde başka türlü davranmamı istiyorsunuz."

"Eğer sadece kan bağıyla değil de gerçekte onların teyzesi olmak istiyorsanız, evet."

"İçimde o kadar numara var mı bilmiyorum." "Buna sen karar vereceksin teyze."

Eamon'un elini okşadı. "Bana ne söylemeye çalıştığını şimdi anlıyorum. Asla kan bağıyla bağlı olduğun teyzenden başkası olmayacağım Meredith."

"Katılıyorum, Andais Teyze."

"Ama bana çocuklarınızla daha fazla ilgilenme şansı vereceksiniz."

"Eğer uslu durursan, evet."

"Neden?"

"Gerçek şu ki, birbirinizden nefret etmekten birbirinizi öldürmeye çalışmaya geçmemeyi tercih edeceğim kadar güçlüsünüz."

O kadar ani bir kahkaha attı ki, daha çok bir homurtu gibiydi. "Bu doğru."

"Ama bunu yapmak istememin başka bir nedeni daha var, Andais Teyze."

"Peki bu ne , yeğen Meredith?"

"Babam bana siz çocukken birlikte oynadığınız hikâyeleri anlattı."

"Öyle mi?"

"Evet, anlatırdı. Bana seni küçük bir kız çocuğu olarak anlatırdı, yüzü yumuşardı ve anılar ona neşe verirdi ve babamın kız kardeşinin hala içinde bir yerlerde olduğunu umarak, Essus'un torunlarına babamı gülümseten yanını göstermen için sana bir şans vereceğim."

Gözleri yeniden parlıyordu ama bu sihir değildi; üç renkli gözlerinde yaşlar parlıyordu. Duyabileceğim kadar sert bir şekilde yutkundu ve sonra, "Ah, Meredith, söyleyebileceğin hiçbir şey beni bundan daha fazla incitemezdi," dedi.

"Sana acı çektirmek istememiştim."

"Ve bunu kastettiğini biliyorum ve bu en acımasız darbe, yeğenim, kardeşimin kızı, çünkü bana onu hatırlatıyorsun. Barinthus onu çağırdığında beni öldürmeli ve tahta geçmeliydi; çok fazla acıdan kurtulabilirdi."

"Sen onun kız kardeşiydin ve seni severdi," dedim.

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülmeye başladı. "Bunu biliyorum Meredith ve onu sonsuza dek özleyeceğim." Daha sert ağlamaya başlarken elini sallayarak aynayı kararttı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Rhys.

"Merry onu ağlattı," dedi Cathbodia ve gelip önümde diz çöktü, kuzgun tüylü pelerini parlak siyah bir su gibi etrafına yayılıyordu. Pelerin her zaman görüldüğünden farklı şeylerden yapılmış gibi hareket ederdi, sanki bazen katıdan çok sıvı gibiydi, ama bir keresinde ona şekil değiştirme yeteneği vermişti, belki de bu yüzdendi.

Galen'in bacaklarımın yanında oturduğu yerde kaydığını hissettim. Cathbodia'yı her zaman sevmezdi. Kitto'nun terliklerimin altında kasıldığını hissettim; hâlâ bir nesne gibi davranmıyor olsaydı irkilirdi. Cathbodia'dan korkuyordu, Cathbodia ona korkmasını gerektirecek bir şey yapmamıştı; bu onun için sadece ilkesel bir şey gibi görünüyordu. Galen'in ondan hoşlanmamasının nedeni de aynı gibi görünüyordu.

Cathbodia ikisine de o kadar yakın değildi. Odadaki herkesi görebilmek için benden yeterince uzakta diz çökmüştü. Savaş tanrıçaları, hatta düşmüş olanlar bile, size zarar verebilecek hiç kimseden gözlerinizi kaçırmamanız gerektiğini her zaman hatırlarlar ve bu da odadaki herkes anlamına gelir.

"Kraliçeyi az önce yaptığın gibi hareket ettirebilen sadece bir kişi daha gördüm, o da baban Prens Essus'tu. Sonsuza dek onun peşinden giderdim ve bugün görüyorum ki sen babanın kızıydın."

"Teşekkür ederim Cathbodia; bunu duymak beni mutlu etti, çünkü babamı sever ve sayardım."

"Olması gerektiği gibi Prens, ama size yeminimi sunacağım."

"Ben kimseden hizmet yemini istemedim," dedim.

"Hayır, etmediniz; Prens Essus'u kendisine yemin etmeye zorlayan kraliçeydi. Ona olan sadakatimize ve sevgimize güvenirdi."

Brylueu uykusunda telaşlandı ve ben de onu omzuma yaslamak için kaldırdım. Bazen dik durmayı severdi. "Andais aşka güvenmez, sadece korkar." dedim.

"Essus, sevgiyle takip edenlerin korkuyla takip edenlerden daha güçlü olduğunu anladı."

"Korkuda sadakat yoktur, sadece kızgınlık vardır," dedim.

"Bizden buna izin verenlere karşı adil ve nazık, izin vermeyenlere karşı ise sert ve acımasız oldunuz. Size hizmet edebilmem için yeminimi kabul etmenizi rica ediyorum, Essus'un kızı Prenses Meredith."

"Bir kez yemin ettin mi bana sonsuza kadar ya da ölene kadar bağlısın ve ben sandığın kadar babamın kızı olmayabilirim." "Sen daha acımasısın ve eğer savaşırsan düşmanını öldürürsün. Seni hiç merhamet göstermeye çalışırken görmedim. ya da sevdiklerini öldürmek için."

"Kendini bana bağlamadan önce bunun seni duraksatması gerekmez mi Cathbodia?"

"Hayır, çünkü eğer baban senin sertliğine sahip olsaydı, suikastçısını öldürür ve aşkın onu durdurmasına izin vermezdi. Kız kardeşini öldürmek ve kral olmak zorunda kalırdı ve bu kadar çok acı, ölüm ve gereksiz kan dökülmesi önlenmiş olurdu."

"Babamın zayıf olduğunu mu söylüyorsun?"

"Asla, ama o sizden daha yumuşaktı, Prenses."

Güldüm. "Bence soyluların çoğu seninle aynı fikirde değil." "O zaman senin ellerinden beri dikkat etmiyorlar. gücünüz ortaya çıktı, Prenses Meredith."

"Öldürüyorum çünkü babamın olduğu gibi bir savaşçı değilim ve asla da olmayacağım. Onun gibi savaşmak için çok küçüğüm."

"Birinin neden kazanma arzusuna sahip olduğu önemli midir?" diye sordu Cathbodia.

"Sanırım öyle," dedim.

"Cathbodia'ya katılıyorum," dedi Galen.

Gwenwyfar'ı kucağında tutan, Kitto'ya dokunacak kadar yakın oturan, uzun bacağı yerde biriken kuzguni pelerinin kenarına yakın olan baktım. Gözlerinde yine o ciddi bakış vardı; belki biraz yorgunluktandı ama gözleri daha önce olduğundan daha yaşlı görünüyordu, sanki seksen yıla yaklaşan yaşamı onu yakalıyormuş gibi.

"Önemli olan sonuçlardır Merry, nedenler değil. Sanırım dostumuz Dedektif Lucy, sebepleri avukatlara ve psikiyatristlere bırakın derdi."

"Bizler polis değiliz, sadece halkımızı ilgilendiren suçlarda onlara yardımcı olan özel dedektifleriz."

"Demek istediğim bu değil Merry," dedi, kucağında uyuyan bebekle bana doğru dönerek.

Doyle, "Galen'in savaşı yetenekle ya da şövalyelik kurallarıyla kazanmaya çalışmayacağınızı kastettiğini düşünüyorum. Eğer zorlanırsanız, düşmanınızı yok edersiniz; hayatlar söz olduğunda içinizde merhamet yoktur, ama bunun dışında çok merhametlisinizdir."

"Babam iki metre boyunda ve kaslıydı, yüzyıllar boyunca savaşçı olarak eğitim görmüştü ve elindeki güçlerden biri uzak mesafeden kullanılabiliyordu. O savaşta merhamet gösterebilirdi; ben gösteremem."

Brylwen omzuma doğru hareket ederek küçük bir ses çıkardı. Omuzlarının üst kısmını küçük daireler çizerek ovmaya başladım, aşağıya doğru inen kanatlarına dikkat ettim, gerçi oldukça esnek görünüyorlardı. Kesinlikle dış iskelet üzerindeki kelebek pullarından çok kemik üzerindeki deri ve sürünge pulları gibiydiler. Bu da Sholto'nun kanatların ona Sluagh genetiği tarafından verildiği görüşünü güçlendiriyordu. Genetik testler sonuçlanana kadar karar vermekten kaçınıyordum.

Cathboda, "Ama tam olarak bu kadar," dedi.

Bu da ona dönmemi sağladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Essus, savaşlara ve suikastlara gücümüzün yettiği eski zamanlardaki gibi düşünüyordu, ama artık günümüz Amerika'sındayız ve bizi bu yeni teknoloji ve sosyal sorunlarla dolu garip topraklardan geçirecek modern bir yöneticiye ihtiyacımız var. Siz geleceksiniz Prenses ve yüzyıllardır ilk kez ırkımızın bir geleceği olduğunu düşünüyorum."

"Bebekleri kastediyorsun," dedim.

"Sadece sizin değil Prenses, Maeve'in oğlu ve Nicca ile Biddy'nin küçük kızı da. Sayenizde bir kez daha doğurgan olduk."

"Ve tüm bunlar kraliçe ağladığı için," dedim.

"Hayır, çünkü kraliçeyi sen ağlattın."

"Söylediğiniz kadar acımasız olsaydım, Doyle'u aylar önce kraliçeye suikast düzenlemesi için gönderirdim."

"Onun yaşamasını, ölmesinden daha çok istiyorsunuz; işte aşk budur Prenses."

"Bu beni yumuşak yapmıyor mu?"

"Hayır," dedi Galen, "çünkü bebeklerimizi ve seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı biliyorum, her şeyi. Gwenwyfar'ı kollarımda tutmak, seni orada Brylue'nle görmek beni yumuşak hissettirmiyor. Sanki ilk defa uğruna savaşılabileceğim, gerekirse öldürebileceğim şeyler varmış ve bana bu yeni kararlılığı veren de aşkmış gibi, sert hissettiriyor. Tereddüt ya da irade nedeniyle seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım; senin ve çocuklarımızın bana ihtiyaç duyduğu adam olacağım."

Yüzündeki kararlılığı görebiliyordum, o kadar emin, o kadar sağlam, o kadar... kararlıydı ki. Bunu gördüğüme sevindim, çünkü bu acımasız politika denizinde nazik Galen'im için korkuyordum, ama aynı zamanda beni biraz korkuttu, çünkü daha sert olmaya karar vermenin otomatik olarak size bunu yapma becerisi kazandıracağından emin değildim. Bilmiyordum işte.

"Yeminimi kabul edin Prenses; size yeminimi vereyim," dedi Cathbodia.

"Ya sen ölene ya da ben ölene kadar bana hizmet etmek mi istiyorsun?"

"Evet ve eğer Tanrıça isterse, kucağındaki bebekler de en az sen ve baban kadar yeminime layık olacaklar."

Doyle, "Öyle olması için dua ediyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Frost ve Mistral birlikte.

Herkes kabul etti ve ben sessiz bir dua ettim. "Lütfen, Tanrıça, çocuklarımızın halklarının sadakatine ve sevgisine layık olmalarını sağla."

Gül yaprakları başımın üzerinde tatlı kokulu bir *evet* gibi havadan düşmeye başladı. Muhafızlar arkamızdan Cathbodia'nın diz çöktüğü yere doğru ilerlediler. Gül yaprakları sanki tüm tavana gül yağıyormuş gibi odaya yayılmaya başladı.

Onların yeminlerini ettim ve onlara layık olmak için dua ettim, çünkü çoğu lider başlangıçta iyi niyetlidir; daha sonra iyi niyetler daha karanlık bir şeye dönüşür. Andais'in, Taranis'in ve büyükbabam Zalim Uar'ın benim bir parçam olduğunu biliyordum.

Babam Essus gibi genetik. Soy ağacımda akıldan çok delilik vardı; önümde diz çöken herkesin bunu hatırlamasını umuyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhafızların çoğu işlerine devam etti, çünkü aksi takdirde yemek odasının dışındaki koridor, oradan çocuk odasına yürüyebilmemiz için yeterince büyük olmazdı. Artık evde o kadar çok insan vardı ki bazen klostrofobik hissediyordum, bu yüzden kraliçeyi etkilemek ya da beni ondan korumak gibi özel durumlar dışında, maiyetim söz konusu olduğunda daha azının daha çok olduğunu açıkça belirtmiştim. Bu yüzden sadece ben, üçüzler ve babaları vardı, Mistral hariç, o da diğer muhafızlarla birlikte bir şeylerle ilgilenmeye gitmişti. Çocuk bakıcılığı görevlerinden pek hoşlanmıyordu ve çocuk bezi, biberon ve benzeri şeyler söz konusu olduğunda genellikle başka bir yerde olmaya çalışıyordu. Ona daha fazla iş yaptırmalı mıyım yoksa bırakmalı mıyım diye düşünüyordum. Diğer erkekler fazlasıyla yeterliydi, bu yüzden ona kesinlikle ihtiyaç yoktu, ama yine de onların babasıydı; yardım etmesi gerekmez miydi?

Beyaz mermer koridorun en ucundaki kapı açıldı ve on üç aylık Liam Reed bizi görüp sırtıttı. Birdenbire koridor görkemli, soğuk ya da balo elbisesi giymiş insanların süzülmesi gereken bir yer gibi görünmemeye başladı; sadece ev gibi görünüyordu.

Yeni yürümeye başlayan çocuklara neden bebek dendiğini merak ettiyseniz, tek yapmanız gereken yürümeye yeni başlayan bir bebeği izlemektir. Liam, insan dadılardan biri arkasından kovalarken bize doğru yürüyordu. Yürümeye başlayalı bir ay olmasına rağmen hâlâ dengesizdi ama giderek daha hızlı yürüyordu. "Bebekler, bebekler, !" diyerek olabildiğince hızlı bir şekilde bize doğru sendeleyerek geldi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve çok heyecanlıydı. Üçüzleri eve getirdiğimizden beri böyleydi. Nicca ve Biddy'nin geçen hafta oturmaya başlayan kızları Kadyi, anlaşılan artık Liam için yeterince "bebek" değildi, çünkü yeni doğanlara hayran kalmıştı.

Liam, annesi Maeve Reed'in insan medyası için taklit ettiği gibi sarışın ve mavi gözlüydü ve şu ana kadar düz altın sarısı saçları ve büyük, güzel, çok insan görünümlü mavi gözleriyle gerçekten güzel bir bebektir. Teni Maeve'inki gibi soluk ve sabit bir altın rengiydi, soluk ama mükemmel bir güneş yanığı gibiydi, kolayca insan gibi görünebiliyordu.

Rhys onu kucağına aldı ve "Bebekleri görmek ister misin?" dedi. "Bebekler!" Liam avazı çıktığı kadar bağırdı.

Gwenwyfar ve Brylue minik çığlıklarla itiraz ettiler. Galen ve ben otomatik olarak onları okşamaya ve sallamaya başladık. Sadece birkaç gün olmuştu ama uyumak için bir fırsat bulduğumda onları yatıştırmak için elimden geleni yapmayı öğrenmiştim. Çocuk odasına doğru yürürken sadece Alastair sessiz kaldı ve Sholto'nun kollarında derin bir uykuya daldı.

Rhys, önce Gwenwyfar'ı görebilmesi için Liam'ı kaldırdı. "Bebeğim!" Liam yine çıktığı kadar bağırdı.

Gwenwyfar ağlamaya başladı.

"şşşt," dedi Rhys, "sessiz ses tonunu kullanmayı unutma."

Liam ciddi bir yüz ifadesiyle Rhys'e döndü, sonra Brylue'a doğru eğilerek çok daha yumuşak bir sesle, "Bebeğim," dedi.

Gülümsedim ve Brylue'in Liam'a bakabilmesi için onu hareket ettirdim. Çok nazikçe uzandı ve buklelerine dokundu, büyülenmiş gibi görünen minik boynuz tomurcuklarını izledi ve neredeyse fısıldayarak "Pitty" dedi. Bu da güzel anlamına geliyordu.

"Evet, Brylue çok güzel."

"Bree-lu," dedi, yeni yürümeye başlayan sözcüklerini onun adı etrafında toplamaya çalışarak. Üç gündür deniyordu ve en fazla bu kadar yaklaşabilmişti.

Ona gülümsedim. "Doğru, Liam. Bu Brylue." "Bree-lu-non."

"Brylue," dedim.

Yüzünü bir konsantrasyon tablosuna dönüştürdü ve sonra ağzından "Bree!" diye kaçırdı.

Hepimiz güldük ve ben de "Bree " dedim.

Liam hepimize gülümsedi ve sonra tekrar Brylue'a bakarak mutlu bir şekilde ve biraz fazla yüksek sesle "Bree!" dedi.

O büyük, ciddi gözleriyle ona baktı. Adam uzanıp yanağını okşamaya çalıştı ama ıskaladı ve onu dürttü.

göz. Bryluen ağlamaya başladı.

Liam bağırdı, "Üzgünüm, bebeğim!"

Alastair sonunda uyandı ve ağlayan kızlara katıldı. Liam'ın bakıcısı onu Rhys'ten almayı teklif etti ama Liam kollarını Rhys'in boynuna doladı ve ağlamaya başladı. "Hayır, gitmek istemiyorum!"

Maeve zarif bir şekilde koridora süzüldü ve ağlama seslerinin arasından "Ne oldu?" diye seslendi.

Galen, "Liam kazayla Bryluen'in gözünü çıkardı," dedi. O da sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Maeve Rhys'in yanına gitti ve çocuğu ona vermeye başladı, ancak Liam Rhys'e yapışarak "Hayır! Hayır!" diye bağırdı.

Maeve onu Rhys'in elinden almaya çalışmayı bıraktı ve Rhys'in kollarına tekrar yerleştiğinde bağırmayı kesti, annesine huysuz bir yüz ifadesi verirken gözyaşları hâlâ yüzünde ıslaktı. Annesi son beş ayın çoğunda Avrupa'da film çekimlerindeydi ve sadece üç gündür evdeydi. Liam ona anne diyordu ama her zaman annesiymiş gibi davranmıyordu.

Maeve bir an için yüzündeki acıyı gizleyemedi ve sonra parlak bir şekilde gülümsedi.

Rhys, "Liam, annenin yanına git." dedi.

"Hayır, bebek odası," dedi Liam, çok ciddi, ne istediğinden ve ne istemediğinden çok emin bir şekilde.

"Sanırım çocuk odasına gidip bebekleri izlemek istiyor," dedim.

"Sorun değil," dedi Maeve. "İlk doğum günü için geldim ve sonra tekrar gitmek zorunda kaldım."

Doyle, "Oğlundan ayrı kalacağın anlamına geliyorsa, hepimize destek olmak zorunda olmamalısın," dedi.

"Yüzyıllar boyunca tıpkı insan soyluları gibiydik; kimse kendi çocuklarını görmedi. Hepsi dadılar ve bakıcılar tarafından büyütüldü," dedi Maeve.

"Ama siz bununla yetinmiyorsunuz," dedi Frost.

Maeve başını salladı ve gözlerinde yaşlar parladı. Başını biraz daha kuvvetlice salladı ve sonra neşeden başka bir şey içermeyen bir ses çıkardı. "Birkaç dakika içinde çocuk odasında size katılacağım." Sonra geldiği yoldan geri yürüdü ve bizi bıraktı.

Liam ve bebeklerle birlikte. En azından sessizleşmişlerdi ve mermer duvarlarda yankılanan tiz yeni doğan ağlamalarını dinlemiyorduk.

Galen, "Liam'la geçireceği zamanı bizim için feda etmesi doğru değil," dedi.

"Anlaştık," dedi Frost.

"Evet," dedi Doyle.

Rhys, Liam'ın yüzündeki gözyaşlarını kuruluyordu. "Onun duygularını incitmek istemiyor."

"Biliyorum," dedim. Liam son birkaç ayın çoğunu sürekli büyüyen karnımın üzerinde uyuyarak geçirmişti, öyle ki sonunda bir gökkuşağının kavisi gibi görünüyordu, ama dadıları onu benim gibi sakinleştiremiyordu. Küçük elini karnıma koyar ve "Bebekler" derdi, sanki onların nihayet dışarı çıkıp oynayabilmelerini bekliyormuş gibi.

Maeve yokken Liam'ın küçük aile grubumuzla bağ kurduğu gerçeğiyle ne yapacağımdan emin değildim. Yapılacak şey olduğundan bile emin değildim ama bu bir aile tartışması konusu gibi görünüyordu. Aslında mutlu yuvamızın karmaşık inceliklerini tartışmak için aile toplantıları yapıyorduk. Çoğu zaman gerçekten mutluydu, ancak bu kadar çok insan işin içindeyken, çok fazla tartışma ve çalışma olmadan sonsuza kadar mutlu kalmıyordu. Sonsuza dek mutlu olmanın hikayenin sonu değil, bir sonraki bölümün başlangıcı olduğunu öğreniyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gece bir rüya gördüm. Sadece bir rüya gibi görünüyordu, Tanrıça tarafından gönderilmiş ya da kehanet değil, ama her yerde milyonlarca insanın her gece gördüğü gibi bir rüya. Babamın bebeklerimle, torunlarıyla tanışmasıyla iyi başladı, ama rüyalar gibi, rahatlatıcı olan şey rahatsız etmeye başlar. Parmağınızı koyabileceğiniz bir şey değil, ama harika olan sizi rahatsız etmeye başlıyor ve gördüğünüz şeyle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorsunuz, sadece henüz ne olduğunu bilmiyorsunuz ... ama yapacaksınız.

Babamın ölümünden bu yana geçen uzun yıllar boyunca onu bir kez bile rüyamda görmemiştim ama yine de orada duruyordu, uzun boylu ve yakışıklıydı, dökülen siyah saçları siyah bir su perdesi gibi bacaklarının etrafında salınıyor, Brylue'n'i kollarında tutarken akıyor ve hareket ediyordu. Rüzgâr saçlarıyla oynuyor ama Doyle ve Frost'a yaptığı gibi onları karıştırmıyordu. Rüzgârın onları sevdiğini söylemişlerdi ve benim rüyamdaki rüzgâr da babamı sevmişti.

Garipti ama bana gülümsediği bir rüyada bile onun öldüğünü asla unutmadım. O ölmüştü ve bu gerçek değildi, bir daha asla gerçek olamazdı.

"Meredith," dedi gülümseyerek, "çok güzel benim küçük kızım."

"Keşke burada olsaydınız da torunlarınızı gerçekten kucağınıza alsaydınız baba."

Brylue'nin alnına nazik bir öpücük kondurdu ve sonra kaşlarını hafifçe çatarak yüzünü kaldırdı. "Saçında ne var?"

Yaklaştım ve bebeği, kırmızı buklelerini açıp minik boynuz tomurcuklarını gösterebileceğim kadar indirdi. Ürktü ve eğer yakınında durmasaydım onu düşürebilirdi, ama ben aldım.

Brylueu'i kollarıma aldım ve geri çekildim. *Onu beşığine koymam gerektiğini* düşündüm ve bir tane çıktı.

"Onun aradığımız kişi olduğunu düşünmüştüm, bize çok benziyor ama boynuzları varsa bizim olamaz."

Brylueu'i beşığe yatırdım ve kuzguni saçlı babama, Brylueu'in iri mavi gözlerinden tamamen farklı olan üç renkli gözleriyle baktım. Bana ya da bebeğ'e hiç benzemiyordu. Çocukken babama daha çok benzemediğim için üzölmüştüm.

"Ne demek bize benziyor? Size hiç benzemiyor baba."

Alastair'i şimdi kollarında tutuyordu. Siyah saçları babama daha çok benziyordu ve tüm yeni doğanlar, insanların yüz hatlarında görmek istediklerini görebilmeleri için biraz bitmemiş görünürler. Sanırım bu, bebeğin herkese ait olduğunu hissettirmenin bir yolu.

Alastair'in üzerine eğildi ve kaşlarını çatı. "Yavru bir köpek gibi benekli mi?"

"Evet," dedim ve oğlumu kollarından almaya gittim. Alastair'i aldığım da hiç karşı koymadı. Onu arkamdaki beşığe koydum. Brylueu orada değildi, güvenli bir şekilde uzaktaydı ve ben bunu düşünürken bile Alastair beşikten de kayboldu.

Geri döndüğümde Gwenwyfar'ı tutuyor olacağını biliyordum ve tutuyordu; onu kundaklanmış olduğu battaniyeden çıkarıyordu, ama onu gece için yatırdığımız da kundaklanmamıştı. Bu şekilde hapsedilmekten nefret ederdi ve sanki buna benim düşüncem neden olmuş gibi ağlamaya başladı, küçük sağlam kollarını sallıyor, minik ellerini yumruk yapıp dünyayla savaşacakmış gibi sallıyordu.

İri parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi.

"Boynuzları yok, eğer buysa," dedim.

Gwenwyfar'ı battaniyeden kurtardı ve tulumun çıplak bıraktığı derisine baktı. "Sidhe'ye benziyor," dedi.

Kızımı ondan almak için hareket ettiğimde nabzım çok hızlı atıyordu. Sanırım ağladığı için bunu yapmama izin verdi. Kollarımda sustu ve onu beşığe yatırmak için geri döndüm. Ortadan kayboldu ve onların güvende olduğunu biliyordum. Rüyada gerçekten olduklarını düşünmüyordum ama her ihtimale karşı onları güvenli bir yere götürmek istemiştım,

Çünkü bu adam her kime benziyorsa, babam olmadığını biliyordum.

"Bu gerçek değil, sadece bir rüya" diye düşündüm. Bu, rüyayı paramparça etmek için yeterli olmalıydı. Çözülmesini ve yatağında Frost ve Doyle'un arasında uyanmayı bekledim ama rüya devam etti.

Bir rüyayı sihirle kırmayı hiç denememiştim, ama şimdi dışarıya doğru uzandım, geçici olarak ve rüyanın kenarlarını neredeyse bastırabileceğim plastik bir film gibi hissedebildiğimi fark ettim. Bastırmak ama kırmak değil.

"Demek doğruymuş, rüya yoluyla seyahat edebiliyormuşsun."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim ama nabzım boğazımda atıyordu. Bir şeyler çok yanılttı.

"Askerlerinize yardım etmek için rüyalarınızda seyahat ediyorsunuz," dedi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bana rüyada yalan söyleyemezsin, Meredith. Askerlerin senin işaretini taşıyor."

Kuzenim Prens Cel ile yaptığım son savaşta Ulusal Muhafızlar tarafından korunmuştum ve yaralanan ya da kanımın dokunduğu herkes ben uyurken beni çağırabiliyor gibiydi. Eğer hayatları tehlikedeyse beni çağırabiliyorlardı ve Tanrıça bana onları güvenli bir yere götürme ya da ihtiyaç duydukları yardımı getirme imkânı veriyordu. Bazıları kuzenimin beni öldürmek için yerleştirdiği bombadaki şarapnelin bir parçası olan çivileri takıyordu. Çivilerin etrafına deri kordonlar bağlamışlardı ve onları bir tılsım gibi takıyorlardı ve o çiviler aracılığıyla beni çağırabiliyorlardı. Eve ilk çağrıldığımda bir limuzin olan siyah peri arabası şimdi çöldeydi, ihtiyaç duyulan her türden siyah bir zırhlı araçtı. Sürücüsü olmadan seyahat ediyor ve ihtiyaç duyulan yere gidiyordu, çünkü onlara yardım etmesini söylemişim ve bir şekilde etti. Koç her zaman vahşi bir büyü olmuştu, hiç kimse tarafından tam olarak anlaşılamamış ya da tam olarak kontrol edilememişti ama beni dinlemişti.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Bana doğru yürürken, babam hiç acı çekmemiş, hiç yaralanmamış ve hiç ölmemiş olsaydı nasıl olurdu diye bakıyordu, ama gülümsemesi

Yanlış. Bu onun yüzüydü ama babamın gülümsemesi değildi.

Uzattığı eli bana değmesin diye geri çekildim. "Kimsin sen?"

Elini uzattı. "Bana gel Meredith, ama elimi tut ve bu rüyadan çıkalım."

"Peki rüya bittiğinde nerede görüneceğiz?" diye sordum. "Harika bir yerde."

Başımı salladım. "Yalancı."

"Açıkça yalan söyleyemeyiz, Meredith; bunu biliyorsun." "Bu kılığı bırak ve bana gerçek yüzünü göster."

"Elimi tut."

"Bu kılık değiştirmeyi bırakırsan belki yaparım."

Bana yaklaştı, eli hâlâ bana doğru uzanıyordu. "Kim olmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Kendini gerçekte olduğun gibi göster ve ölü babamın yüzüyle bana eziyet etmeyi bırak."

"Essus'u görmenin seni rahatlatacağını düşünmüştüm," dedi ve anlamamış gibi kaşlarını çatı, belki de anlamamıştı.

"Yanıldın; bana yüzünü göster." Sesim öfkeyle değil, korkuyla sertleşmişti.

"Eğer şimdi sana sarılmama izin verirsen, sanki Essus seni son bir kez kucaklamak için buradaymış gibi olacak. Sana bunu verebilirim Meredith; güçlerim geri geldi. Tanrıça ikimizi de yeniden kutsadı."

"Tanrıça gücünü istediği yere verir. Bunu sorgulamıyorum ama bir adamın kutsaması diğerinin lanetidir; bu illüzyonu bırak ve bana göster ..." Durdum, çünkü *illüzyon* dediğim anda biliyordum; Tanrıça ve Eşim bana yardım edin, ama biliyordum.

Bir an ölmüş babamın yüzüne bakıyordum, sonra karşımda Işığın ve İllüzyonun Kralı Taranis vardı. Saçları kızıl ve altın sarısıydı, gözleri egzotik bir çiçeğin yeşil taç yaprakları gibiydi, uzun boylu ve hükmediciydi ve gerçekten de peri saraylarını süsleyen en yakışıklı adamlardan biriydi.

"Gel Meredith, beni çocuklarının babalarından biri gibi kucakla."

Çığlık attım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bileğimi *tuttu* ve beni kendisine doğru çekmeye başladı, ama *tutunacak bir şeye ihtiyacım* olduğunu düşündüm ve diğer elim kavramak için pürüzsüz bir tahta buldu, hiçbir yere çıkmayan oymalı bir tırabzan, ama bu bir tutamaktı ve bırakmadan önce kolumu kırmasına izin vereceğime dair seçimimi yaptım.

"Meredith, sana asla zarar vermem." "Bana tecavüz ettin!"

"Yalan, Meredith, hepsi yalan. Seni Unseelie canavarlarından kurtardım. Boynuzları çıkan bir bebeğin ve köpek gibi benekli bir başka bebeğin var ama kızımız mükemmel. Bedenleri çarpık ve senin hayatta kalman bir mucize."

Gözleri sanki irisinin her yeşil yapraklı katmanı yeşil aleve dönüşüyormuş gibi parlamaya başladı ve ben o alevin içine düşüyordum. Ateşli bir gün batımının tüm parlaklığı gibi renklenmiş saçlarına dokunmak istedim. Elim arkamdaki tırabzanda gevşedi ve sonra tek bir gül yaprağı düşüp göğsümün tepesine kondu. Ben bir kurban değildim.

Bileğimi *tuttu*; öyle olsun. Elimini açtım ve avucumu tenine dayadım ve güç ellerimden birini çağırdım. Dokunduğum yerde derisi sanki sıvıya dönüşüyormuş gibi kıvrılmaya başladı.

Bağırdı ve beni . "Bu da ne böyle?"

"Babamın benden önce taşıdığı gibi, bedenim eli benim güç elimdir."

Taranis'in kolu kendi üzerine yuvarlanmaya başladı, kemikler ve kaslar yüzeye çıkmaya, ters dönmeye ve koluna yayılmaya başladı.

"Kes şunu!" diye bağırdı ama ben izlerken bile akan deri omzunun hemen altında durmuştu. Eğer kolunu başka bir çıplak tene değdirseydi yayılacaktı ama tüm vücudunu ters yüz etmeyecek kadar hızlı bir şekilde geri çekilmişti. Etin eli bunu yapabiliirdi ve yapmıştı da. Gördüğüm en kötü şeylerden biriydi ama Taranis'e de aynısını yapmadığı için yarı yarıya üzgündüm.

"Bu bir rüya; rüya dışında bu güce sahip değilsin." Koluna bakıyordu ve bana bakarken yüzündeki dehşet bir parçamı mutlu etti.

"Geçen sefer bana binmeden önce beni bayılttın ve neredeyse öldürüyordun. Karşı koyamayacak kadar yaralıydım."

"Bu gerçek değil!" Bana bağırdı.

"Bilmiyorum sevgili amca; belki uyandığında kolun iyileşmiş olur, belki de bu sana benden, bebeklerimden ve değer verdiğim herkesten uzak durman için bir hatırlatma olur, çünkü bir daha bana zorla dokunursan, rüyada ya da gerçekte, seni yok ederim Taranis."

"Bu gerçek değil," dedi ama sesi belirsizdi.

"Senin iyiliğin için, umarım değildir," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, kendi iyiliğim için umarım öyledir."

"Seni kurtardım Meredith; neden benden nefret ediyorsun?"

Bir kılıç diledim ve bir tanesi elimdeydi. Kabzası soğuk ve mükemmeldi. Kılıca dokunduğunuzda neler olabileceğine dair tek uyarı olarak birbiri içinde eriyen oyulmuş minik bedenleri görmek için yakından bakmanız gerekiyordu. Bu kılıç Aben-dul'du, ben doğmadan yüzyıllar önce babama aitti ve gerçekte ilk kez karşıma çıktığında olduğu gibi elime tam oturmuştu. Daha önce hiç elimde belirmemişti ama bu bir rüyaydı, her şey mümkündü.

"Bu da nereden çıktı?" Şimdi korkuyordu ve bu beni şiddetle mutlu ediyordu.

"Bu rüyayı terk etmemi engelleyebilirsiniz ama içinde ihtiyacım olan şeyi yaratmamı engelleyemezsiniz."

"Bunu yapamamalısınız," dedi.

"Kendin söyledin amca: Kanımın ve acımın kalıntılarını taşıyan askerlere rüyalarımnda yolculuk ettim. Tanrıça bana rüyalarımnda geliyor. Babamın güç elini ve kılıcını tutuyorum.

ama ben hem Seelie hem de Unseelie'yim. Her iki sarayın da mucizelerini ve kâbuslarını içimde taşıyorum, sevgili amca."

"Bana öyle demeyi kes; ben senin bebeğinin babasıyım."

İki elimi de kılıcın etrafına sardım ve sadece etten bir el taşıyor olmam beni kılıcın büyüsünden korudu ve uzun zaman önce öğrendiğim duruşa geçtim. Kılıç pratiğime devam etmemiştim, çünkü gençken bir düelloda silahım olarak asla bir kılıcı seçmeyeceğimi ve kimseye düello için meydan okumayacağımı fark etmiştim ve bana meydan okudukları sürece silahları ben seçtim, ama bir kılıcı nasıl tutacağımı biliyordum. Beni öldürmediği sürece kanını akıtacak kadar iyi biliyordum ama ışık elini tutan kolunu patlatmışım; şansım yaver giderse büyüsünü de bozmuştum. Kılıcın gerçek dünyada olduğu gibi burada da işe yarayacağından emin olsaydım, ona dokunmadan etten elimi kullanabilirdim ama kılıçtan başka bir şey olarak kullanma riskini alacak kadar emin değildim.

"Bana tecavüz ettiğinde hamileydim, seni psikopat piç! Şimdi ikimizi de bu rüyadan kurtar, yoksa Yazlık Diyar ve Dünyayı Yutan Karanlık üzerine yemin ederim ki seni öldürmek için elimden gelen her şeyi yaparım, sevgili amca."

"Bana öyle deme Meredith; sen benim kraliçemsin ve karım olacaksın."

Kılıcımınla bir çalım atarak ilerlemeye başladım. Geri çekildi, yaralı kolu yanında işe yaramaz haldeydi. "Gel amca, kucaklaşalım ve ben de senin kolunla başladığım işi bitireyim."

Rüyamdan kayboldu ve bir saniye sonra Doyle ve Frost bana bakarken yatakta uyandım. Doyle kollarımı vücuduma bastırıyordu, çünkü Aben-dul kılıcı hâlâ ellerimdeydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

MERRY, MERRY, bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Doyle, Frost," dedim, nabzım boğazımda o kadar sert ki sesim fısıltıya dönüşüyordu.

Frost saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti ve sordu. "Nerede olduğunu biliyor?"

"Los Angeles'ta, Maeve'in evinde, yatak odamızdayız." Frost bana gülümsedi. "Seni sevdiğimizi hatırlıyor musun?"

Ona gülümsedim. "Evet, bunu her zaman hatırlıyorum." Sadece yüzüne bakmak ve bu soruyu cevaplamak bile çılgın kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve kâbusun son korkularını da kovalamaya yardımcı oldu.

Doyle'un daha kalın sesi ona bakmamı sağladı. "Eğer bunu hatırlarsan, kollarını gevşet ki elinde tuttuğun kılıçla bileyim."

Kollarımın onunkilerin altında gergin olduğunu fark ettim, sanki beni tutan güçten kurtulduğumda Aben-dul'u kullanacakmışım gibi. Kollarımı gevşetmek için mücadele ettim, ama sanki ihtiyaç duyulduğunda saldırmaya hazır olmama düşüncesi beni korkutuyordu, sanki silahsız olduğumda Taranis'in odada belirmesini bekliyordum. Etten el taşımayan birine kazara dokunmanın bile onu ters yüz etme ihtimali vardı. Sevgililerime zarar vermek istemiyordum ama... Bu korku mantıklı değildi.

Normalde, Doyle ve Frost yanımdayken tamamen güvende olduğumu söylerdim ama Taranis güç eliyle Doyle'u neredeyse öldürüyordu. Tabii hâlâ bir güç eli varsa. Rüyada verdiğim zarar gerçekte onun başına gelseydi, en büyük silahını kaybedebilirdi, çünkü genellikle ellerimiz zarar , gücün elleri de yaralanmayla birlikte giderdi. Ya da bazen

büyü o kadar vahşi bir hal aldı ki kullanımı güvenli değildi, tıpkı akşam yemeğinizi pişirmek için kullanmayı düşündüğünüz ama kontrolden çıkıp evi yakan bir ateş gibi.

Doyle, "Gözlerinizden bazı düşünceler geçti, Merry'miz," dedi.

"Bir rüya gördüm," dedim.

"Tanrıça'nın gönderdiği bir rüya değildi," dedi Frost, "çünkü uykunda bağırdığında ikimiz de uyanıp seni izleyebildik."

Doyle, "Ve hiçbir yerden çiçek yaprakları yağmıyor," dedi.

"Ama uyandığımız halde," dedi Frost, "seni uyandıramadık, sanki Tanrıça'dan gelen bir rüyaymış gibi."

"Eğer Tanrıça değilse, o zaman seni bu rüyaya bu kadar sıkı bağlayan neydi?" Doyle sordu.

"Amcam rüyama girdi ve beni oraya hapsedti."

"Taranis'i mi kastediyorsun?" Doyle dedi ve yüzündeki korkuyu şimdi görebiliyordum. Korkan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi.

"Evet."

İkisi de üzerime eğilmişti, çok yakınlardı ve ikisini de sevmeme rağmen sanki yeterince hava alamıyordum. Doğrulamaya çalıştım ama Doyle hâlâ kollarımı kılıçla tutuyordu ve birden paniğe kapıldım. Mücadele etmemek ve dünyada en çok sevdiğim iki adama saldırmamak için her şeyimi verdim, çünkü çok yakındılar ve beni tutuyorlardı ve tecavüzcüm rüyalarımın içine girmişti.

"Odaya ihtiyacım var." Kelimeleri boğuk boğuk söylemeyi başardım. "Odamızdayız," dedi Doyle.

"Benden uzaklaşın lütfen," dedim.

Bana baktılar ama Frost istediğim gibi geri çekildi. Doyle çekilmedi. "Kendinde değil gibisin Merry. Sevdiklerimizin içine yerleştirilen büyülerin onları bize karşı döndürdüğünü gördük. Bu kılıcı sevdiğin birinin üzerinde kullanmanı riske atmam."

"Onun dokunuşu hâlâ üzerimdeyken silahlanmaya ihtiyacım var, Doyle," dedim, kollarımı ve kılıcı zararsız bir şekilde aşağıda tutma kolaylığına karşı gerilmemek için savaşıyor.

Frost yataktan kaydı ve kendi bıçaklarından biriyle geri geldi. Normalde saçlarının gümüş bulutu içindeki çıplak güzelliği daha çok dikkatimi çekerdi ama nedense erkekler ve onlarla birlikte gelen şeylerin hepsi çok farklı bir adamın görüntüleriyle karışmıştı, rüyalarımıdaki adam ama rüyalarımıdaki adam değil. Rüyalarımıdaki adamlardan biri yatağa oturdu ve bana bıçağını kabzasıyla birlikte uzattı. Onun için bir bıçak olabilirdi, ama benim için kısa bir kılıç kadar büyüktü. Bazen kendimi onların elflerine karşı bir hobbit gibi hissediyordum. Bu sıradan dünya düşüncesi paniği geri püskürtmemeye yardımcı oldu.

"Bir takas, Merry'miz," dedi Frost nazikçe.

"Güzel bir kılıç ama bunun karşılığında adil bir takas değil," dedim.

"Bu odada senden başka hiç kimse o kılıca dokunamaz ve Akıl sağlığı ve hayat, o yüzden bırak onu ve Frost'un bıçağını al, sonra da bize rüyanda ne olduğunu anlat."

Derin nefes aldım, kendimi eşit nefesler almaya zorladım ve sonra yavaşça bıraktım, bunu yaparken saydım. *Nefesini kontrol edersen neredeyse her şeyi kontrol edersin, ama önce kendini kontrol et; her zaman oradan başla.* Bunlar babamın bana söylediği sözlerdi. Bu da beni sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Aben-dul'u bıraktım, bacaklarımın üzerinde ağır bir şekilde duruyordu ama ellerim Frost'un uzattığı kabzaya sarılabilecek kadar boştu. Doyle yataktan kayarak geri çekildi; bir süre sonra Frost da ona katıldı. Doğrulamak için yerim vardı ve beni panikletip onlara saldırtmaya çalışan ağırlık . Bu bana Taranis tarafından yapılan bir büyü değildi ama onun verdiği bir zarardı. Bana tecavüz etmişti ve en sevdiğim ortaklarımın bile bana alan açması ve bu saldırının sorunlarıyla başa çıkmam için zaman tanıması gereken anlar oldu. Çoğunu hatırlamadığım, seksi hatırlamadığım, sadece beni ve doğmamış çocuklarımı neredeyse öldüren beyin sarsıntısıyla uyandığım için mutluydum.

"Keşke sormak zorunda kalmasaydık Merry, ama rüyanda ne oldu?" Doyle söyledi.

Derin bir nefes daha aldım ve yavaşça saydım, sonra başımı salladım. Onlara rüyamı ve olan her şeyi anlattım.

"Kolundaki yaranın onu rüyadan çıkaracağına inanıyor musunuz?" Doyle sordu.

"Bilmiyorum."

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı Frost.

Doyle, "Bir zamanlar kral bir kadını baştan çıkarmak ve yatağa atmak için rüyayı kullanabilirdi ve bu rüyalardan doğan çocuklar yeterince gerçektir," dedi.

"Kadınları sadece rüyalarında ziyaret ederek hamile bırakabildiğini mi söylüyorsunuz?" Ben sordum.

İkisi de başını salladı.

Yüzüm solmuş olmalıydı, çünkü yatağa doğru ilerlediler, sonra duraksayıp birbirlerine, sonra da bana baktılar. Doyle, "Eğer izin verersen seni rahatlatırız Merry, ama bu anı aceleye getirmek istemiyoruz," dedi.

Başımı salladım ama o anda bana dokunulmasını gerçekten istemiyordum. Kabzayı ellerimle daha sıkı kavradım, böylece deri kaplı metal ellerime biraz battı, bana uyanık olduğumu ve kapana kısılmadığımı hatırlatmaya yardımcı oldu.

"Birazdan rahatlayacağım, ama şimdi bana sadece bir rüyada bunu nasıl yapabildiğini açıklayın."

"Bir zamanlar Rüyaların Efendisi'ydi ama bu biz Batı Toprakları'na gelmeden yüzyıllar önceydi. Rüyaları eskisi kadar gerçek kılabilirdiğine inanmıyorum," dedi Doyle.

"Bunu ona söyleme, çünkü bilmiyoruz. Seni neredeyse öldürdüğünde ayna aracılığıyla ışık elini kullanamaması gerekirdi ve bu aylar önceydi. Tanrıça geri döner ve vahşi büyü onun izinden gider," dedi Frost.

Doyle başını salladı. "Ve büyü de güçlerimizin çoğu gibi, doğanın kendisi gibidir; fırtına evinizi yıkmak istemez, ama yine de yıkabilir."

"Bu da Tanrıça'nın dönüşünden kimin güç kazanacağını bilmemizin mümkün olmadığı anlamına geliyor," dedim.

"Maalesef hayır," dedi Doyle. Bana çok ciddi bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Eğer bu gerçeklikte koluna zarar verdiyseniz, o zaman rüya dışında intikam almak isteyebilir."

Frost, "Ya da Merry'den o kadar korkacak ki ona yaklaşmayacak," dedi.

Doyle, "Her iki şekilde de olabilir, doğru," dedi.

"Rüyalara girebildiğini hiç bilmiyordum," dedim. "Bir zamanlar," dedi Doyle.

Frost, "Kraliçe kâbuslara girebilir ya da onlar aracılığıyla bizimle konuşabilir," dedi.

"Yani adam Rüyaların Efendisi, kadın da Rüyaların Leydisi miydi?"

İkisi de başını salladı ve ben kendimi daha iyi hissediyordum çünkü ikisinin de orada çıplak durması biraz dikkatimi dağıtmıştı. Ne yazık ki, seks yapabilmemiz için önümde daha haftalar vardı. Çok uzun zaman olmuştu.

"Merry, ne dediğimizi duydun mu?" Doyle sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve düşünmek zorunda kaldım; bu güzel ağızların son birkaç dakika içinde söylediği herhangi bir şeyi duymuş muydum? Sonunda, "Hayır, özür dilerim ama çıplak olmanız dikkatimi dağıttı," dedim.

Önce birbirlerine, sonra da bana gülümsediler. "Kendini beğenmişlik *yapma*" diyebilirdim ama ikisinin orada cırılçıplak durması, vücutlarının böyle şeylere hazır bile olmaması bana seksi ve özlemi düşündürmüştü. Doktorlar uyarmamış olsa bile, bu konuda bir şey yapamayacak kadar ağrım vardı ama vücudumun yeniden ilgi duymaya başlaması güzeldi. Bu kadar uzun süre hamile kaldıktan ve üçüzler yüzünden bu kadar hasta olduktan sonra, normale yakın bir şeyler hissetmek ve belki de vücudumun bebek sahibi olmak dışında bir şeyler yapmaya geri dönebileceğini düşünmek güzeldi.

"Az önce söylediğiniz her şeyi tekrarlamanız gerekecek. Dikkatimin dağılmaması için çaba göstereceğim ama belki de oturup çarşafı kucağınıza koyarsanız, bu benim konsantrasyon gücüme yardımcı olabilir."

Gülümsemeleri muzip bir sırıtışa dönüştü ama dediğimi yaptılar ve Frost soluma, Doyle sağıma olmak üzere kendilerine ait olan yatağın iki yanına oturdular. Çarşafı yerlerine serdikten sonra Doyle, "O Kâbuslar Kraliçesi'ydi, çünkü hiçbir zaman sadece soylu bir hanımefendi olmadı Merry, her zaman daha fazlası olmaya yazgılıydı," dedi.

"Ama kral bir zamanlar sadece bir lord muydu?" Ben sordum.

İkisi de başını salladı, Frost'un saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Atkuyruğu gece sık sık olduğu gibi çözülmüştü. Örgü bile her zaman tutmuyordu, sanki saçın kendisi bağlanmayı sevmiyordu.

"Seelie Sarayı'nın kraliyet ailesi kimdi o zaman?" diye sordum. Taranis'in Andais gibi "kraliyet" soyundan gelmediği hiç aklıma gelmemişti ama o da bin yılı aşkın bir süredir kraldı. Henüz otuz beş yaşında değildim; zamanımdan biraz önceydi.

Doyle, "İki ana mahkeme arasındaki son büyük savaşta öldürüldüler," dedi.

Gözlerimi ona diktim. "O zaman neden bizim kraliçemiz peri dünyasındaki her şeyin baş kraliçesi değil?"

"Çünkü geriye kalan Seelie soyluları ölümü, Altın Saray'ın o zamanlar Unseelie isimlerinden biri olan Kabuslar Sarayı tarafından yutulmasına tercih ettiler."

"Teyzem neden hayatta kalanlar teslim olana kadar onları katletmedi? Ölmeyi tercih edeceğini söylemek başka bir şey, ama senden önce yeterince insanın öldüğünü görürsen, çoğu pişman olur, ya da bana öyle söylendi," dedim.

"Her zaman değil," diye devam etti Doyle, "ama savaşı kazanmış olsak da bizim tarafımız ağır yara almıştı ve savaşmaya devam etseydik bu tüm sidhe'lerin yok olması anlamına gelebilirdi."

"Yani bir Pirus zaferi," dedim.

"Çatışmalar devam etseydi, evet."

"İşlerin bu kadar vahim olduğunu bilmiyordum," dedi Frost. "Bilmiyordum da ne demek?" diye sordum.

"Taranis kral olana kadar inanç ve ihtiyaç beni Öldüren Ayaz'a dönüştürmedi. Katıldığım ilk savaşlar, sidhe sarayları ortak düşmanlara güçlerini birleştirdiğinde goblinlere karşı oldu."

Bir zamanlar benim uzun boylu, hükmeden Frost'umun küçük Jack Frost olduğunu biliyordum; Kış Kralı'nın izinden giderken pencerelere ve eşyaların kenarlarına çizdiği kırağların çocuk bedeninde vücut bulmuş haliydi. Ama insanlar onun eserini güzel buldular ve ona ilgi gösterdiler ve ölümlüler bir kez ilgi gösterip bir şeye inanmaya ya da onun hakkında hikayeler anlatmaya başladıklarında, o şey daha da güçlenir, daha da canlı hale gelir. Tıpkı

Kadife Tavşan öyküsündeki oyuncak tavşanı gerçek bir tavşana dönüştüren sevgi ve inanç, yanımdaki adamı da karların üzerinde dans eden, soğuk ve buz gibi bir güzelliğin düşüncesinden öteye geçemeyen bir şeyden, yanımdaki Öldüren Don'a dönüştürmüştü. Benim Frost'um için bu, Rose adında ölümlü bir kızın aşkı olmuştu. Mezarında çoktan ölmüştü ama Frost'un onunla bir hayat kuracak kadar uzun ve güçlü olmaya istekli olmasının nedeni ona olan aşkıydı. Ona bir teşekkür borçluydum ve bunu veremediğim için, ikinci bir kızımız olduğunda ve Frost "Rose" ismini önerdiğinde, kimse itiraz etmemişti. Sadece en güzel versiyonunu bulmuştuk, Bryluen, Cornish dilinde "gül" demekti.

Bir elimi bana verdiği bıçağın üzerinde tuttum ama diğer elimi uzatıp yorganın altından görünen kalçasına dokundum.

"Bazen Karanlık ve Öldüren Ayaz'ın her zaman kraliçenin yanında yer almadığını unutuyorum."

Elini benimkinin üzerine koydu ve bana o anda görmek istediğim her şeyi barındıran bir gülümseme verdi: şefkat, sevgi ve karda sekerek dünyayı buz gibi bir güzellikle süsleyen ilk halini hatırlatan bir nezaket.

"Bundan sonra sidhe mahkemeleri arasında küçük savaşlar oldu ve bu savaşlarda çok yeni bir Frost bana karşı savaştı."

Doyle'a bakmak için döndüm. "İkinizin doğrudan birbirinizle dövüşüğünü mü söylüyorsunuz?"

Gülümsedi. "Hayır, onu savaş alanında bir ya da iki kez gördüm. Parlayan bir şeydi ve gözden kaçması zordu ama savaşta yeniydi ve yeni yükselmiş bir savaşçının sahaya çıkmasına izin vermeden önce benim yapacağım gibi ona silah eğitimi vermemişlerdi."

"Seelie'nin beni bir kaza olarak gördüğüne inanıyorum. Uzun zamandır sidhe olan ilk küçük fey bendim. Küçük feyleri sidhe'leri eğittiğiniz gibi eğitemezsiniz."

"Unseelie arasında bile yeterince doğru, ama sanırım o küçük savaşlarda ölmenizi bekliyorlardı; eğitimi top yemi için harcamaya gerek yok."

Frost başparmağını hâlâ uyluğuna dokunduğum parmak eklemlerime sürtmeye başladı. "Muhtemelen haklısın, ama ben hayatta kaldım ve onlar

bana öğretmeye başladı."

"Eğer bir zamanlar Seelie idiyse, onlardan nasıl sürgün edildiniz?"

"Bir insan hizmetçi kız kralın eline sıcak çorba döktü. Dakikalar içinde iyileşirdi, ama ona vurdu ve kız yere düşüp sinmek yerine ayaklarını tutup ona dik dik bakınca onu dövmeye başladı." Elimi tekrar tekrar ovuşturdu, gözleri hiçbir şeye bakmıyordu, hatırlamaktan bomboştu.

"Onu kurtardın," dedim.

"Aralarına girdim, çünkü onu öldürmesini izleyemezdim ve diğer soyluların sadece izlemesini anlayamadım."

"Yeterince uzun süre asil olmadın," dedi Doyle. "Hükümdarlığın ayrıcalıklarını anlamamışsın."

"Hâlâ bilmiyorum ama kraliçemiz bana kendisiyle kurbanları arasında durmamayı öğretti." Titredi, geniş omuzları sanki Ayaz soğuk olabilirmiş gibi kendi içine büzüldü, ama bazı ürpertiler sıcaklığın ötesine geçip kalbe ve ruha ulaşır.

Doyle uzanıp Frost'un omzuna dokundu. "Hepimiz kraliçenin merhametini riske atmamayı öğrendik." Bu Unseelie' arasında bir deyimdi; kraliçenin *merhametine* kalmak umutsuz bir durum anlamına gelirdi ve gerçek kraliçenin merhametine kalmamak için duruma göre çok şey yapar ya da yapmazdınız.

Frost başını kaldırdı ve diğer adamın gözleriyle karşılaştı. Birbirlerine ve Frost'un yüzünde öyle bir acı, Doyle'un yüzünde ise öyle uzun bir keder vardı ki. Sanki onları şu anda oldukları adam ve birbirlerinin dostu yapan uzun yüzyılların bir anını yakalamış gibiydim. Savaşın ve işkencenin ateşinde dövülmüşlerdi.

O anda benim oldukları için çok mutluydum, onları güvende tutabildiğim için çok mutluydum. Bir keresinde Kraliçe Andais, çocuklarımın babası olmayan her erkeğin Kuzgun muhafızlığına geri dönmeye zorlanacağını ve orada kendisine hizmet etmek dışında bekâr kalacağını söylemişti. Bu, oğlunun ölümünün onu ne kadar rahatsız ettiğini gösteriyordu; bu tehdidi yapabileceğine ve yine de tacı kabul etmem için eve gelmemi sağlayabileceğine, benim olduğumu düşündüğüm tüm muhafızları sonsuza dek deli bir kadın tarafından işkence görmeye zorlayabileceğine inanıyordu. Herkes olmak ister

Ölümsüz olmak -ben bile öyleydim- ama sonsuza dek yaşamamanın ve çoğu yarayı iyileştirmenin ciddi dezavantajları olabileceği zamanlar vardı ve sonsuza dek işkence görmek bunlardan biriydi.

Bu düşünce bana yüksek sesle, "Genetik testler sonuçlanıp babaların kim olduğu ya da olmadığı kesin olarak kanıtlandığında, sence kraliçe Kuzgun muhafızlarını geri ister mi?" dedirtti.

Doyle, "Bunu birçok kez ifade etti," dedi.

Frost, "Ama çoğu şimdi Merry için yemin etti," dedi. "Bir yemin diğerinin yerine geçer mi?" Doyle sordu.

"Cathbodia yüzden yaptı," dedim. "Yani ona yemin mi teklif etti?"

"Evet."

Hepimiz birkaç dakika düşündük ve sonra Doyle şöyle dedi: "Kraliçe yaşamayı düşünemeyecek kadar ölmeye çalışmakla meşgul, ama ya yaşayacağına ve muhafızlarına ihtiyacı olacağına ya da tüm Kuzgunlarının eve dönmesini talep ederek ölmesine yardım edeceğimize inanıyorsa, o zaman çocuklarınızın babası olmayan herkesi Unseelie Sarayı'na geri çağırabilir."

"Biz ne yapardık?" Frost sordu.

"Onları ölüme ve işkenceye geri gönderemem," dedim. "Cathbodia yeniden yemin etmekte özgürdü, çünkü tüm Prensler ölmüştü ama erkek muhafızlar, kraliçe hâlâ hayattayken Merry'ye böyle bir yemin edememeliydi," dedi Doyle.

"Yani kelimenin tam anlamıyla, kelimeler ağızlarından çıkmamalıydı ya da yemin bozma için bir lanet gerçekleşmeliydi mi demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"İkincisi."

"Olmadığını nereden biliyoruz?" Frost sordu.

"Çünkü Sholto ve Merry Vahşi Av'ı hayata döndüren kişiler ve yemin bozucuları avlayan da bu, ama onlar sana yemin ederken hiçbir yanlışlık hissetmedin, değil mi?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır, yanlış bir şey hissetmedim ve olay olduğunda Sholto da yanımızdaydı."

"Kraliçeye edilen yemin nasıl dilsiz olabilir?" Doyle sordu. "Yemininizi isteyerek mi ettiniz?" Frost sordu.

Doyle başını salladı.

"Yapmadım, ama bana açık bırakılan tek yol buydu, kralın çılgın gururuna karşı tek güvence buydu."

Doyle, "Eğer yemin zorla ettirildiyse, o zaman gerçek bir yemin olmadığını söylüyorsunuz," dedi.

"Belki de," dedi Frost.

"Eğer bana gerçekten yemin ettilerse, kraliçeye geri dönmeye zorlanamazlar."

"Yemin onları geri dönmeye zorlayamaz ama öfkesi ve çılgınlığı zorlayabilir."

Bir süre öylece oturup her şeyi düşündük. Sonunda dedim ki, "Kucaklanmak şu anda kulağa çok hoş geliyor."

Doyle, "O halde silahlarımızı bir kenara bırakalım ve bir araya toplanalım," dedi.

"Karanlık toplanmaz," dedi Frost. "Öldüren Don da öyle," dedi Doyle.

"Söylemeyeceğime söz veriyorum; sadece bana sarıl ve kralı rüyalarımından nasıl uzak tutacağımı söyle."

Aben-dul yadigarını yatak başlığının üstüne yerleştirdim. Onu daha sonra silah dolabına geri koyacaktık. Ortalıkta bırakılamayacak kadar tehlikeliydi. Frost bıçağını geri aldı ve ikisi bana sarılmış, uzun kolları birbirine degecek şekilde uzandık. Karanlık ve Öldüren Ayaz birbirine ama ben sarılıyordum ve Taranis'i rüyalarımından uzak tutmanın bir yolu olmadığı sürece bundan sonra daha çok sarılıp daha az uyuyacaktım. Hiç uykusuzluk çekmemiştim ama öğrenmeye istekliydim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bebeklerin hepsi beşiklerinde uyuyordu. Rüyadan sonra sakinleştüğimde onları görmek zorundaydım. Onların güvende olduğunu biliyordum ama korku her zaman mantıkla ilgili değildir; belki korku hiçbir zaman mantıkla ilgili değildir ama bazı korkular makuldür. Amcamdan ve yengemden korkuyordum, bu makuldü ama bebeklerimin bir şekilde kabusumun içinde kalmasından da korkuyordum, bu makul değildi.

Kitto benimle birlikte beşiğin yanında durdu. Bryluen'e bakarken el ele tutuştuk. Sanki hâlâ içimde uyuyormuş gibi minik bir topun içine kıvrılmış, büyük kardeşlerinin arasında yer bulmaya çalışıyordu. Gwenwyfar'a doğru yürüdük, beyaz buklelerinin gece ışığının parıltısında neredeyse pırıl pırıl olduğunu gördük. Alastair sırt üstü yatmış, kolları ve bacakları iki yana açılmıştı, sanki çok oynamış ve Liam'ın bazen yaptığı gibi olduğu yere yığılmıştı. Erkekler en başından beri kızlardan bu kadar farklı mıydı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum; büyürken etrafımda hiç bebek yoktu, bu yüzden öğrendiklerimin hepsi kitaplar, dersler ve iş başında eğitimdi.

Kitto kolunu belime doladı, ben de kolumu onun omuzlarına geçirdim. Doyle'un küçük adamın ağırlık odasına girmesi ve hatta silah talimi yapması konusundaki ısrarı nedeniyle omuzları bana ilk geldiği zamankinden daha genişti. Kitto'nun korumalarım arasında yerini alması beklenmiyordu ama Doyle hepimizin kendimizi savunabilmemizi istiyordu. Bebekler yüzünden hareket edemeyecek kadar büyüyene ve doktorlar bazı antrenmanların erken doğuma neden olabileceğinden endişelenmeye başlayana kadar ben de antrenmanlara katılmıştım. İyileşir iyileşmez geri dönecektim, çünkü Taranis'le ilgili rüyamdan sonra kendimi savunmak kulağa harika geliyordu. Ama sonra kendimi savunmuştum, değil mi?

"Sana yemin ederim Merry, bebekler saatlerdir huzur içinde uyuyor."

Ona sarıldım. "Senin de uyumaya ihtiyacın var, biliyorsun değil mi?"

Bana gülümsedi ve sonra bebeklere, bizim bebeklerimize baktı. "Hiçbir yere ait olacağımı düşünmemiştim. Daha güçlü bir savaşçıya ya da leydisine itaatkâr bir oyuncak olarak hizmet ettiğim sürece goblinler arasında hoş görülüyordum, ama benden bıkarlarsa ya da biri beni diğeriyle kıskanırsa, o zaman beni dışarı atabilirlerdi ve efendisiz bir şekilde herkesin etiydim."

İki kolumu ona doladım ve başımı siyah buklelerinin tepesine yaslayarak onu kendime yakın tuttum; yumuşak bir dokuya sahiptiler, kabalaşan saf goblin saçları gibi değillerdi. "Artık bizimsin Kitto."

O da bana sarıldı. "Kitaplarda okuduğum gibi bir ailem var."

"Goblinler kitap okumayı pek sevmez," dedim.

"Çoğu öyle değil, ama ilk metresim bana okumayı öğretti ve ondan sonra okuyabilmek diğer efendilerim ve metreslerim için bir avantaj oldu - bazen seks kadar."

"Yani onları uyumak için mi okuyorsun?" Ben sordum.

"Ya da onlara sözleşmeler veya modern gazeteler okuyun."

"Goblinlerin dış dünyada olup önemsedliğini bilmiyordum."

"Bazıları öyle."

Onu kendime yakın tuttum, yanağımı saçlarının yumuşaklığına sürttüm. Savaş alanında kaba kuvvete, güce ve sekse değer veren bir kültürde hayatta kalmayı başardığı uzun yüzyılları düşündüm. Kulağa umutsuz ve yalnız bir varoluş gibi geliyordu.

Ortamı yumuşatmaya çalıştım, çünkü benim de buna ihtiyacım vardı. "İyi ki öğrenmişsin ve seks konusunda harikasın."

"Bazen seks konusunda çok iyiydim," dedi.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim. "Ne demek istiyorsun? Sekste çok iyi olmak mümkün değil." Bunu söylerken gülümsedim ama o gülümsememe karşılık vermedi.

"Bazı efendiler ve hanımlar, sevgililerinin beni kendilerine tercih etmesini kıskandılar ve bu yüzden beni kovdular."

Gözlerimi kocaman açtım ve düşünmeye çalıştım. Sonunda gerçeği söyledim. "Kıskanç aşıkların beni öldürmemesine şaşırdım."

bunun için."

"Bazıları denedi, ama bana değer veren aşıklar onları durdurdu, hatta beni savunmak için onlarla savaştı."

"Yatakta çok iyisin," dedim.

Bana gülümsedi. "Ama o kadar da iyi değil, goblin standartlarına göre."

"Çok sert seviyorlar," dedim.

"Toplum içinde, ama özel hayatlarında birçoğu daha nazik seksi tercih ediyor."

Bu farkı hayatımızdaki diğer goblinler Holly ve Ash ile de yaşamıştım. Eğer birisi onların nazik seksten hoşlandıklarını bilseydi, itibarları zedelenirdi, bu yüzden Kitto'ya bile hiçbir şey söylemedim.

"Ve eğer seninle bundan hoşlandıkları sırrı ortaya çıkarsa, mahvolurlar."

"Bu zayıflık olarak görülebilir ve halkım arasında buna her zaman karşı çıkılır."

"Annen sidhe idi, Kitto; biz de goblinler kadar senin halkınız."

Gülümsedi ve bu seferki daha mutlu bir gülümsemeydi. "Ben sidhe olarak yetiştirilmedim Merry, bu yüzden kendimi hep goblin olarak düşüneceğim. Sidhe'ler inanılmaz derecede güzel, büyülü varlıklardı ve onların derilerini ve saçlarını taşıyor olmam, sidhe etine dokunmak için fetişleri olan goblinlerin ilgisini çekti."

"Goblinler arasında ciddi bir fetiş," dedim.

"İki ırk arasındaki savaşlarda pek çok tecavüze yol açan şey buydu. Sidhe'ler kendilerini gönüllü olarak bir goblinle paylaşmazlar."

Eğildim ve onu usulca, nazikçe ama iyice öptüm. "Bu, hevesle gönüllü olan bir yarı-sidhe prensesi."

Yüzü aydınlandı, mutlulukla doldu. "Ve bana sahip olduğun sürece sana elimden gelen her şekilde hizmet edeceğim."

"Kitto, seni dışarı atmayı planlamıyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Mutlu bakışlarının kenarları biraz kaymıştı. "Eğer goblin kralım beni eve çağırırsa, Merry, gitmeme izin vermekten başka yapabileceğin bir şey yok."

"Artık sidhe'sin; seni kendi gücüne kavuşturdum, bu da goblinlerin seni benim tarafımdan çağıramayacağı anlamına geliyor, Kitto."

Bana daha sıkı sarıldı, yanağını boynumun kıvrımına sürttü, tıpkı bir kedinin yaklaşması gibi. Titredi, ama mutlu bir şekilde değil.

Ona sıkıca sarıldım. "Sorun ne Kitto? Neden korkuyorsun?"

"Ben sidhe güç eli olan bir goblinim ama Holly ve Ash'in de güç elleri var ve onlar goblin krallığında kaldılar."

"Kraliçe bu kadar dengesizken Unseelie krallığına katılmaya çalışmak delilik olur," dedim.

"Doğru, ama büyülerine kavuştuktan sonra sidhe'ye katılmaya çalışmamaları, büyüünün tek başına beni yanınızda tutmaya yetmeyebileceği anlamına geliyor."

Yüzümü buklelerinin yumuşaklığına gömdüm. Kokusunu içime çektim, nazik gücünü hissettim ve burada yanımda olmayışını düşündüm. Bu acı verici bir düşünceydi.

"Biri sana bir şey mi söyledi?"

"Holly ve Ash'in onlara verilmesine yardım ettiğiniz yeni güç elleriyle ne yaptıklarını sordunuz mu?"

"Hayır, yapmalı mıyım?"

"Evet," dedi, dudakları boynuma karşı yumuşaktı.

"Anlat bana," dedim.

"Onları ispiyonladığımı öğrenirlerse, bundan hoşlanmayacaklardır ve onların güç elleri savaşmak için benimkinden çok daha güçlüdür."

Kollarımda döndü, böylece bana daha da yakın sarılabildi. Titriyordu ve bu kucaklanmaktan duyduğu mutluluktan değildi. İkiz savaşçılardan korkuyordu ve korkmalıydı da. Birden Kitto'nun bana yeterince yakın olmadığını hissettim; bazen bir bornoz ve pijama bile tensel açlığı ve rahatlığı beslemekten alıkoyuyordu.

Bornozumu açmak ve gömleğine uzanmak için onu bıraktım. Gece ışığının soluk parıltısından görebildiğim bir gülümsemeyle gömleği başından geçirmeme yardım etti. Çıplak üst bedenlerimizi birbirimize sardık, kolları ince siperinin içinde belime dolandı. Hâlâ şortlu olan ön kısmı

Kalçama yaslandı. Bu kadar soyunmanın vücudunun tepki vermeye başlamasına neden olduğunu hissedebiliyordum ama Kitto'ya bu gece seks olmayacağını söylememe gerek olmadığını ; zorlamayacaktı ama ona bu kadar yakından dokunmak istememden memnun olacaktı.

"Şimdi söyle bana," diye fısıldadım buklelerine doğru.

Gülümsemesini boynumda hissettim ve bu, rüyama rağmen bebeklerin mutlu ve güvende yattığı kreşin loşluğunda gülümsememe neden oldu.

"Yeni keşfettikleri sihirlerini düellolarda kullanıyorlar."

"Holly ve Ash'in goblinler arasında bile çok korkulduğunu ve kimsenin onlara meydan okuyamayacağını sanıyordum."

"Öyleler ama bazı hakaretler vardır ki, itibarını korumak isteyen hiçbir goblin buna izin vermez ve itibarınızı kaybetmek aramızda ölüm fermanınızı imzalamak demektir."

"Kavgaları onlar başlatıyor demek istiyorsun," diye fısıldadım.

"Demek istediğim, başkalarını kendilerine meydan okumaları için kışkırtıyorlar, çünkü onlar sadece vahşi ve acımasız savaşçılar değil, aynı zamanda çoğu kişinin onlara verdiğinden çok daha kurnazlar."

Onu kollarımın arasına aldım, sıcaklığını ve katılığını hissettim ve onun için korktum. Kendimi küçük, benim ölümlü halim kadar narin hissediyordum ve hakaretlere karşı kendimi savunmak zorunda kalsaydım goblinlerin arasında çabucak öleceğimi biliyordum.

"Güçlü oldukları kadar zeki de olabilirler," dedim.

"Ash öyle; Holly'den emin değilim ama kardeşinin gösterdiği yolu izliyor ve bu da onu başka türlü yapacağı hatalardan kurtarmaya yetiyor." diye fısıldarken Kitto'nun nefesi tenimde sıcaktı.

"Goblin Kralı Kurag'a meydan okuyacaklarını ve tahtı ondan alacaklarını düşünüyor musunuz?"

"Yapabilirler," dedi Kitto.

"Kurag ile bir anlaşmam var ama ikizlerle yok," dedim.

"Evet," diye fısıldadı.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim. "Antlaşmaya uymayacaklarını mı düşünüyorsun?" dedim.

"Korkarım öyle olmayabilir."

"Benimle seks yapmak onların güç ellerini uyandırdı, onlara Tanrıça'nın kutsamasını verdi," dedim.

"Evet, minnettarlar ama Ash'in bunun kendi hırslarını engellemesine izin verecek kadar minnettar olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım. "İçlerinden birini goblin tahtına oturtmak istediklerini biliyorum."

Kitto, "Kurag da bunu biliyor," dedi.

"O zaman neden onlara meydan okumuyor ve bu işi bitirmiyor?" diye sordum.

Kitto yüzümü inceledi. "Bunun cevabını sen de en az benim kadar biliyorsun."

"Kaybedeceğinden korkuyor," dedim. Kitto başını salladı.

Bu düşüncenin kafamda bir dakika dönmesine izin verdim ve sonra "Korkmakta haklı" dedim.

"Onlarla adil ve açık bir şekilde savaşırsa kaybedeceğine inanıyorum," dedi Kitto, uyuyan bebekleri uyandırmamak için sesini alçaltarak.

"Goblin toplumu sadece adil ve açık savaşa izin verir. Öldürme işini başkasına bırakan bir kral kısa sürede ölü bir kral olur," dedim.

"Hepimiz kendi savaşımızı kendimiz vermeliyiz, bu doğru; bu yüzden bir kral suikastçı tutamazdı, çünkü ortaya çıkarılması ölüm cezası olurdu ve muhtemelen uzun ve acı dolu bir ölüm olurdu."

"Peki ne diyorsun Kitto?"

"Tüm suikastların para karşılığı işlenen cinayetler olmadığını söylüyorum." Ona kaşlarını çattım. "Benim için fazla kalın kafalısın, Kitto."

İçini çekti ve şöyle dedi: "Kurag çoğu kişinin gördüğünden çok daha zeki ve bunu yıllardır politik olarak kendi lehine kullanıyor. Diğerlerini kendisi için ikizleri öldürmeye yönlendirebileceğine ve ellerinin onların kanından temiz görüneceğine inanıyorum."

"Ama ikizlerin şimdiden insanları düello yapmaları için manipüle ettiğini söylüyorsun; bu Kurag'ın isteklerini karşılamıyor mu?"

"Hayır, çünkü ikizler sadece yenebileceklerine inandıkları goblinlerle dövüşüyorlar. Savaş alanında emin olmadıkları bir avuç savaşçıdan kaçınıyorlar."

"Kurag'ın ikizlerle onları öldürebilecek biri arasında bir kavga ayarlamaya çalışabileceğini düşünüyorsun," dedim.

Kitto başını salladı.

"Kurag sadece birkaç hafta daha benim müttefikim, sonra onunla olan anlaşmamız sona erecek," dedim.

"Goblinlerin arasına daha fazla yarı-sidhe getirmediğiniz sürece, evet," dedi Kitto.

"Doktorlarıma göre altı hafta daha seks yapmam yasak," dedim.

"Ve o zamana kadar anlaşma sona erecek ve Kurag, sana ve senin ailene saldırmaya karar verirlerse, amcana ya da teyzene karşı sana yardım etmek zorunda kalmayacak."

"Kurag'ın ikizleri öldürme çabasını mı yoksa ikizlerin onu öldürmesini mi desteklemem gerektiğini söylüyorsunuz?"

"Kurag'ın düşmanlarınızdan korktuğunu ve elinden geldiğince çabuk anlaşmadan kaçacağını ve ikizlerin sizinle bir anlaşmaya saygı göstermeyebileceğini söylüyorum. Onlara hakaret ederek meydan okumak zorunda bırakanlardan ikisi de sidhe-terafı goblinlerdi ve seninle yatıp kendi büyülerini elde etmek istediklerini belli etmişlerdi."

"Artık Ash ve Holly'nin elinde güç olduğuna göre, bu gücü başka goblinlere vermemi istemeyeceklerini mi söylüyorsun?" dedim.

Başını salladı. "Benden korkmuyorlar, çünkü güç elim sadece birini iradesi dışında bir ayna çağrısından geçirmeme ve pencereyi istediğim zaman kapatmama izin veriyor. Bana söylendiğine göre çok güçlü ama bir düelloda çoğunlukla işe yaramaz. Diğer sidhe tarafları savaşta daha faydalı olan başka şeyler kazanabilir."

İpek bornozumu ikimizin üzerine katlayarak onu kollarımın çemberinde daha da sardım. Sanırım bornoz ikimizi de saracaktı, ikimiz de çok küçüktük.

"Bir insana hangi büyüünün geleceği her zaman bir kumardır," dedim. "Bazı güçlerin kan bağıyla bağı olduğunu öğrendim, tıpkı sizde olduğu gibi

Senden önceki baban gibi etten bir el."

"Doğru," dedim.

"Onları becermeye devam edebilseydin, sanırım sana daha çok bağlanırlardı, ama doktor riske girmemeni söylediğinde

bebeklerle ..." Kollarımın arasında omuz silktiğini hissedebiliyordum. "Benden kurtulmak istediklerini mi düşünüyorsun?"

"Holly'nin var," dedi Kitto. "Ash onlara en fazla gücü verecek şeyi yapacaktır."

"Doktorlara göre biriyle seks yapabilmem için altı hafta geçmesi gerekecek."

"Ve yatakta onların ya da Mistral'in tercih ettiği gibi sertliği göze almadan önce daha uzun süre," dedi Kitto.

Kitto'yu okşadım ve sakladığım sırrı bedenimin durgunluğuyla bile ele vermemeye çalıştım. Holly ve Ash goblin standartlarına göre sapıktı. Aslında nazik seksten hoşlanıyorlardı ve Ash oral seks yapmaktan zevk alıyordu ki bu da goblinler arasında kendini bana ya da herhangi birine karşı itaatkâr olarak gördüğünün bir işaretiydi. Kitto'yu ona oral seks yapmama izin vermesi için ikna etmem haftalarımı almıştı çünkü bunun goblinler arasındaki itibarımı zedeleyeceğinden korkuyordu ve düşmanlarımızı kontrol altında tutmak ya da en azından bana saldırma konusunda duraksamalarını sağlamak için onların tehditlerine hâlâ ihtiyacımız vardı. Eğer goblinler kardeşlerin ne tür bir seksten hoşlandıklarını öğrenirlerse, itibarları yerle bir olurdu. Bu onların hayatlarına mal olabilirdi, çünkü zayıf olarak algılanırsanız, savaş meydan okumaları o kadar hızlı ve sık gelebilirdi ki sonunda başarısız olurdunuz ve goblinler arasındaki bir düelloda başarısızlığın tek bir çaresi vardı: ölüm. Sidhe başka seçenekler sunduğu için şanslıydım, yoksa Los Angeles'a kaçmadan çok önce ölmüş olurdum.

Goblin Kralı Kurag ve Unseelie Demi-fey Kraliçesi Niceven, bebekler doğana kadar anlaşma bedellerinden vazgeçmeyi kabul . Goblinler benim seks için uygun hale gelmemi ve çocuklarımın babalarından bazılarıyla başarılı bir şekilde ilişkiye girmemi beklemek zorundaydı ama Niceven kan bedelinin daha erken ödenmesini isteyebilirdi. Minik ağızlarına sunulan sadece bir parça kandı, ama benim geç açan güç ellerimle geri dönen vahşi büyü, aralarındaki kanatsızlara kanat vermiş ve kanımı ve sonra yatağımı paylaşan bazılarına ekstra güçler kazandırmıştı. Efsaneye göre demi-feylerden bazıları insan boyutuna dönüşebiliyordu ama feyler arasındaki diğer pek çok büyüyle birlikte bunun da kaybolduğunu düşünmüştük, ta ki demi-feylerle tanışana kadar

kim yapabilirdi. Niceven onların hiç böyle davranmadıklarını söylese de ben hâlâ mükemmel suikastçılar olacaklarını düşünüyordum. Ona inandığımdan emin değildim.

Kitto yumuşak bir sesle, "Seni üzen ya da endişelendiren bir şey düşündün," dedi.

"Yarı-feyler bir parça kanlarını, goblinlerin bir parça etlerini talep edebileceklerinden daha çabuk talep edebilirler," dedim.

Yüzünü omzuma yasladı ve bir eliyle sırtımı okşadı. "Demi-fey'den korkuyorsun, değil mi?"

"Polisin çözmesine yardım ettiğimiz davayı hatırlıyor musun? Bu bana demi-feylerin de en az bizler kadar çılgın ve tehlikeli olabileceğini kanıtladı." Minik katilimiz bebekleri bedenimden koparmaya ve sahip olamadığı şeyi, aşık olduğu insanla düzenli bir hayatı yok etmeye çalıştığında az kalsın başıma gelecekleri düşününce ürperdim. Aşıkların dünyanın da onları sevmesini istediklerini söylerler ama engellenen aşk, şimdiye kadar gördüğüm tüm nefretler kadar çirkin ve tehlikeli olabilir.

Omzumu öptü. "Özür dilerim Merry'ciğim, hatırlamamakla dikkatsizlik ettim."

Başımı salladım, uzun saçlarım ipeğin üzerinde kayıyordu, bu da düşündüğümde daha fazla hareket ettiğim anlamına geliyordu, sanki o kötülüğün anısını zihnimden silebilirmişim gibi, ama bu solmayacak kadar yakın bir anıydı. O zamanlar bebeklerle birlikte ilk üç aylık dönemimdeydim ve bu dava, adamların bebekler doğana kadar Grey ve Hart Dedektiflik Bürosu için başka davaları veto etmelerine neden olmuştu. Bebekleri bekleyen o kadar çok şey vardı ki, şimdi etrafımız onlarla çevriliydi. Üçüzler, kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun yüzyıllar Sidhe'den doğan ilk bebeklerdi.

Şimdi, doğumları bekleyen herkes ve her şey bana ne zaman, nasıl yaklaşacaklarını ve anlaşmalara, ittifaklara devam etmek isteyip istemediklerini merak ediyor olacaktı... Taranis'in sarayında çocuklarımın deforme olmuş canavarlar olarak doğup doğmadıklarını görmek için bekleyenler vardı, Altın Saray'da Unseelie Sarayı'na katılan tüm sidhe'lerin başına geldiğine inanılan şey buydu. Bu doğru değildi ama tüm çirkin söylentiler gibi buna da pek çok kişi inanıyordu.

Artık bebekler ve ilk fotoğrafları söylentiyi çürüttüğüne göre, Seelie soylularının kendi çocuklarına sahip olmak için her şeyi yapmak konusunda ne kadar ciddi olduklarını görecektik. Eğer onlara gerçekten bebek verebilirsem, Taranis'i benim için öldürmek de dahil olmak üzere pek çok şey yapabilirler. Onun kendi soyluları tarafından öldürülmesini, sevdiğim adamların ona karşı savaşmasını ve benim onunla savaşmamı göze almaya tercih ederdim... Bunu düşünmek bile çok gülünçtü. Beni öldürecekti. Sadece beni öldürürdü. Tabii ki bana yapmak istediği şey beni kraliçesi olmaya zorlamaktı, çünkü tecavüzünün beni çocuğuna kavuşturduğunu düşünüyordu. Bunun makul olduğunu düşünmesi de deliliğinin bir başka örneğiydi.

Orada bornozumun sıcaklığına ve Kitto'nun kollarına sarılmış, üç çocuğumuzla çevrili bir şekilde duruyordum ve kendimi mutlu hissetmek istiyordum, ama hala yapılacak çok iş, başarılabacak çok ölüm vardı, çünkü sonunda sadece akrabalarımın en az birinin ölümünün bana ve benimkilere güvenlik getireceğini kabul ettim.

Bebeklerden biri beşiğinde kıpırdandı ve bir kedi yavrusunun miyavlaması ya da bir kuşun yumuşak hışırtısı gibi küçük bir ses çıkardı. Kitto ve ben gerildik, sesin büyüyüp bebeğin uyanıp uyanmadığını görmek için bekledik, ancak hareket sessizleşti ve oda bebeklerin yayabileceği o memnun uykuyla doldu, bu yüzden kanepede köpeklerle kaplı olmak gibi onların yanında uyanık kalmak için mücadele ediyorsunuz.

Sanki düşüncelerim onları çağırmış gibi, kapıda bir homurtu duydum. Muhafızlardan birinin sessiz sesi geldi. "Hayır, yavrular, içeride dolaşan bebekleri uyandıracaksınız."

Kapıya doğru baktım. Büyük köpeklerin ve küçük belli belirsiz şekillerini görebiliyordum; gözleri ışıktaki normal köpeklerinkine benzemeyen bir şekilde parlıyordu ama onlar peri köpekleriydi ve normal köpeklerin yapmadığı pek çok şeyi yapıyorlardı.

Yumuşak bir sesle konuştum. "yok, içeri alın."

"Nasıl isterseniz leydim." Ve kapı açılarak köpek kalabalığının içeri dolması sağlandı. O kadar çoktular ki, sallanan kuyrukları rüzgâr ya da en yumuşak alkışlar gibi ses çıkarıyordu. Hiç bu kadar sessiz bir odada bu kadar çok köpekle karşılaşmamıştım ki kuyruk sallamanın gerçekten ses çıkardığını anlayayım. Bu beni gülümsetti.

İki peri tazı köpeğim, Mungo ve Minnie, kasların üzerine ipek gibi yapışmışlardı; evde ve arazide her zaman dolaşıyor gibi görünen teriyer ve küçük kucak köpekleri sürüsü ayak bileklerimizin ve baldırlarımızın etrafında dönüyordu. Küçük köpekler havlamaya başladı ve bir terrier havladı.

"Sus," dedim.

"Bebekleri uyandıracaksın," dedi Kitto.

Kapı itilerek biraz daha açıldı ve içeri iki köpek daha girdi. İki büyük siyah şekil, tüm siyah Rottweilerlar gibi, ama onlar Rottweiler değildi, onlar cehennem köpekleriydi, perilerin vahşi büyüsünün ete kemiğe bürünmüş siyah, ham şeyleriydi. Köpeklerin çoğu onlar gibi başlamıştı, siyah yer tutucular gibi, ihtiyaç duyulduklarında farklı bir köpek türüne geçeceklerdi, ancak Doyle bu formda yeterince uzun süre kalırlarsa sadece cehennem tazıları olacaklarını söyledi. Aslında cehennemle hiçbir ilgileri yoktu ve her şey vahşi büyüyle, güçlü muhafızlarla ve perilere ihanet eden ya da onları tehdit edenleri avlamakla ilgiliydi. Eğer arkanızda onlardan bir sürü varsa, Hristiyan iblislerin sizi kovaladığını düşünebilirdiniz. Doyle'un babası bir phouka, yani şekil değiştiren bir periydi, ama annesi bir cehennem köpeğiydi, bu yüzden aslında odaya giren çifte çok benzer bir şekle dönüşebiliyordu. Diğer köpekler sessizleşti ve ikisi Kitto ve bana çarpmak için geldiklerinde yol verdiler, sadece Mungo ve Minnie iki yanımda kaldılar, kambur durdular ama arkamdan bana dokundular. Büyük köpeklerin hâkimiyetini kabul ettiler ama yanımdaki yerlerini kabul etmediler; bu köpek politikasında yürünmesi gereken ince bir çizgiydi ama şimdiye kadar kavga etmeden bunu başardılar. İki ince av köpeğimle daha iri olan bekçi köpekleri arasında çıkacak bir kavgayı kimin kazanacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kitto ve ben ikimiz de büyük siyah kafalara dokunduk.

"Büyük adamlar," dedi Kitto şefkatle.

Ama sonra daha da büyük bir şekil kapıdan içeri girdi ve cehennem zebanileri ona yol verdi, tıpkı onlardan önce herkesin verdiği gibi.

"Hayır," diye fısıldadım, "o büyük adam."

Spike şimdiye kadar gördüğüm en büyük köpeklerden biriydi; modern bir İrlanda kurt köpeği kadar uzun boyuyla ayakta dururken neredeyse gözlerimin içine bakabiliyordu.

Aynı sıırım gibi tüylere sahipti ama daha iri ve etliydi. Romalıların, savaş arabalarını çeken atları devirebildiklerini, sonra da efendileri onları geri çağırmasa arabacıyı da öldürebildiklerini söyledikleri köpeklerin gerçek suretiydi. O kadar vahşiydiler ki fidyeler köpek takasıyla ödenirdi. Büyük köpekler arenada aslanlarla karşı karşıya getirilmiş ve köpekler bunu iyi bir spor haline getirecek kadar çok maç kazanmışlardı.

Spike odaya hiç de tazılara benzemeyen bir tavırla girdi; onlar daha kararsız ve gergin olurken, Spike kendini daha çok bir Alman çoban köpeği gibi taşıyordu ve odayı ölçüp biçme şekli daha çok Doberman'a benziyordu. O büyük ayaklarının her bir amaca yönelik pedinde *çalışan bir bekçi köpeği* vardı. İyi ışıktaki kürkü soluk kızıl çizgilerin harika bir karışımıydı. Tel kürküne göre kısa tüylü bir "kardeşi" vardı, böylece kardeşi soluk bir kaplana benziyordu, biz de ona bu ismi vermiştik, yani Kaplan ve Spike'tı.

"Evet," dedi Kitto, "öyle."

Koca köpek bana doğru geldi ve iki elimi koca kafasına koyup onu okşadım. En küçük teriyerlerden herhangi biri kadar şapşal ve sevimliden mutlu bir şekilde sırttı. Alnımı kaba, sıcak tüyllerine dayadım ve fısıldadım, "Bizi duydun mu, Spike?"

Sanki evet der gibi beni tersledi ya da belki de kokumdan daha büyük bir darbe alıyordu.

Kitto, Spike'ı selamlayabilmem için kollarımın çemberinden çıkmıştı. Küçük köpeklerden korkmuyordu ama kurt köpekleri onu ve tüm goblinleri duraksatıyor gibiydi. Kurt köpeklerinin sadece Romalıları öldürmediğini, aslında sidhe ve goblinler arasındaki büyük savaşlarda kullanıldığını ve ölümsüzlere gerçek ölümü getirebilecek birkaç şeyden biri olduklarını öğrenmiştim. Köpek gibi görünüyorlardı ama aslında perilerin vahşi büyüsunün yaşayan, nefes alan tezahürleriydiler, yani aslında büyüsunün ete kemiğe bürünmüş haliydiler ve bu da goblinleri, sidhe'leri, hepimizi öldürebilecekleri anlamına geliyordu. Yüzümü o devasa çenelerin üzerine koydum ve bir ısırıkla boğazımı parçalamayacağına güvendim.

Kitto uzaklaştı ve daha küçük köpeklerden bazıları onu takip etti, böylece onların girdabında diz çöktü, onları okşadı ve

mutlu nefes alışları, hırıltıları ve sessiz köpek sesleri odayı doldurdu.

İki büyük, siyah köpek beşiklere doğru yürüdü ve onları koklamaya başladı. Kitto ayağa kalktı ve yanlarına gitti. "Sus, bebekleri uyandıracaksın."

Büyük siyah köpek burnunu kararlılıkla beşiğin parmaklıklarına dayadı ve bana baktı. O koyu renk gözlerdeki bakış bir köpek bakışı değildi ve ben onlara baktığımda kırmızı ve yeşilden oluşan bir kıvılcım vardı, tıpkı Yule ateşleri gibi, canlanmaya ve bir odayı tatilin olması gereken ama nadiren olan her şeyle doldurmaya hazırdı. Gül kokusu aldım, sonra çam kokusu aldım, Noel ağaçları gibi ve arkama dönüp baktığımda Frost'un kapıdan içeri girdiğini gördüğümde şaşırmadım. Vahşi büyü buraya, Los Angeles'a ilk geldiğinde kendini feda etmiş, büyük beyaz bir geyik olmuştı; bir süre onu sonsuza dek bu formda kaybettiğimizi düşünmüştük, ölmemişti ama onun çocuğuna hamile olduğumu bilecek kadar insan değildi, bana sarılacak ya da beni sevecek kadar insan değildi.

Şimdi gelip elimi tuttu ve ben de ona gülümsedim, şimdi yanımda durduğu için çok mutluydum. Eğildi ve beni öptü, fısıldayarak "Tanrı beni senin yanına çağırdı" dedi.

Başımı salladım.

Kitto diğer yanıma geldi ama elimi tutmaya çalışmadı. Ona elimi uzattım ve yüzünde neşeye beliren gülümseme bu küçük jestle değişti. "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Sihir," dedim.

Kara köpek Bryluen'in tulumla kaplı bedenini kokladı. Bryluen ona baktı, gözlerini dikmişti, korkmuyordu ve sonra büyük burnu çıplak yüzüne dokundu. Büyünün telaşı, dünyayı çam ve gül kokusuyla ve ilk çiçekleri getiren taze yağmurun yıkaması gibi baharın kokusuyla dolduran, tüyleri diken diken eden bir sıcaklıkla üzerimizden geçti.

Siyah kürkü rüzgârla hareket eden bir su gibi akıyordu ve rüzgârın dokunduğu yerlerde kürkü çimenlerin ve yaprakların yeşiline dönüşüyor, kürkü biraz daha uzuyor, kalınlaşıyor, daha telli bir görünüm alıyordu. Tüylü yeşil kafa, yanında yatan bebekten daha büyüktü, ama onu kaldırdı

başını kaldırdı ve bize baktı. Dili mutlulukla dışarı sarkıyordu ve aşırı geniş gözlerinde hem mutlu bir köpek hem de başka bir şey, daha fazlası vardı.

"Cu Sith," diye fısıldadı Frost ve öyleydi, eskiden peri höyüklerimizi, sithenlerimizi koruyan büyük bekçi köpekleri. Bir tanesi Illinois'de ortaya çıkmış ve Seelie Sarayı'na bağlanmıştı, ikincisi ise vahşi büyü surlarla çevrili arazinin içinde yeni peri toprakları yarattığında burada, Los Angeles'ta ortaya çıkmıştı. İlki Seelie'ler arasındaki yerini almak için kaçmış ve hizmetkârları Kral Taranis'in öfkesinden korumak için çok zaman harcamıştı. Taranis onların Cu Sith'inden korkuyordu, kısmen ne olduğu için, kısmen de, sanırım, onu sevmediği için ve bir Cu Sith koruduğu her sithen'in kalbiydi. Bu, peri höyüğünün onu pek sevmediğini söylemenin bir yoluydu.

Spike başını gökyüzüne kaldırdı ve uzun, derin bir uluma sesi çıkardı. Diğer köpekler de birer, ikişer ona katıldı, böylece bir koro gibi her ses yükseliyor ve bir sonrakine karışıyordu, böylece biz de o güzel, kederli, neşeli gürültünün ortasında duruyorduk. Bana köpeklerden çok kurtların sesini hatırlatıyordu.

Gwenwyfar ağlamaya başladı ve diğer siyah köpek beşiğine gitti ve ulumalar küçük odada yankılanırken ve kaybolurken sızlanarak bize baktı. Beşiği indirdik ve büyük siyah köpek onu kokladı. Daha çok ağladı, küçük bacaklarıyla saldırdı ve küçük yumruklarını salladı. Köpek onu daha sert kokladı, ağzıyla biraz yuvarladı; minik yumruklarından biri kürküne değmiş olmalı, çünkü burnundan geriye doğru çıplak toprağı kaplayan beyaz bir kar gibi beyaz yayılmaya başladı, ancak bu kar tüylü bir kürktü ve köpek kocaman çay tabağı gibi gözlerini yukarıya çevirdi. Büyük çenesi jilet gibi keskin dişlerle doluydu ve büyük, beyaz bir köpek gibi görünmesine rağmen, gözlerinde ve ağzında tam olarak *bir köpek olmadığını* düşündürecek kadar farklılık vardı. Biriydi ama değildi.

"Galleytrot," dedi Kitto. Haklıydı, hayalet köpek olarak bilinirdi, ıssız yollarda yolcuları kovalayan ve ıssız yerlere musallat olan bir şeydi. Cu Sith peri dünyasının parlak, yüksek sarayı olduğu gibi, kadirga da kış ateşinin etrafında anlatılan korkutucu bir hikâyeydi ve grup halinde kalmanız için bir uyarıydı, çünkü tek insan olmayan şeyler sizi bulup çalabilirdi. Vahşi büyü geldiğinde,

diğer tek kürek mahkûmu goblin ikizleri Holly ve Ash'in eline geçmişti. Gwenwyfar'ın babaları olmalarına imkân yoktu; yatağıma çok geç gelmişlerdi. Galleytrotlar goblinlere özgü değildi ama Seelie Sarayı'ndan çok Unseelie'ye ait oldukları kesindi. Gwenwyfar mükemmel bir Seelie gibi görünebilirdi ama gerçek mirası yanındaki beyaz köpekten anlaşılıyordu, tıpkı Brylue'nin yeşil köpeğinden anlaşıldığı gibi. Eğer Galleytrot Brylue'e gelmiş olsaydı, onun olası goblin mirasının ikizlerden gelip gelmediğini daha çok merak ederdim.

Kitto, "Alastair için köpek yok" dedi.

Kapı açıldı ve yanında başka bir siyah köpek ile Doyle geldi. Köpek Alastair'in beşiğine gitti ve Frost beşiği onun için indirdi. Elini tekrar elime aldım ve Doyle da diğer elini tuttu, böylece siyah köpek bebeği koklarken Frost ortamımda durdu. Alastair, Brylue'nin yaptığı gibi büyük yüze baktı ve sonra köpek yüzüne hafifçe dokundu. Alastair yumuşak bir ses çıkardı ve sonra tüyleri renkten renge girdi, ama bu köpekte bir şeyler farklıydı, çünkü değişen sadece tüyler değildi, köpek de küçülmeye başladı, sanki büyük siyah gövdesi siliniyor ya da küçülüyordu.

"Ne oldu?" Kitto sordu.

Doyle eğildi ve onu kucağına alarak uzun kulaklarını okşadı. "Bir köpek yavrusu," dedi.

"Ama bir köpek yavrusu ne?" Kitto sordu.

Uzun, sarkık kulaklarına dokundum; ipeksiydiler. "Bir tür tazi," dedim.

Yavru köpek sızlanmaya ve kıvranmaya başladı. Doyle onu yere bıraktı ama köpek inlemeye ve ağlamaya başladı. Alastair de ağlamaya başladı.

Doyle bir an kaşlarını çatı, sonra yavru köpeği kucağına alıp beşiğe koydu. Alastair'in yüzünü yaladı ve ağlaması kesildi. Etrafında dolaştı ve diğer tarafa yerleşti, beyaz ve kırmızı yavru köpek vücudu onunkinin uzunluğuna uzandı, Alastair'in eli sırtına dokundu.

"Yavru köpeğe uzanmak için çok küçük," dedim. "Belki de," dedi Doyle.

"Yavru köpeği onunla bırakamayız, ev terbiyesi almamış," dedim.

"Bu onun yavru köpeği, Merry."

"Ne tür bir köpek olduğunu biliyor musun?" "Dediğiniz gibi, bir tazı."

"Diğer iki köpek bekçi köpeği; bir köpek yavrusu ne yapabilir ki?" Frost sordu.

Yavru köpek memnun bir iç çekiş yaptı ve Alastair de benzer bir mutlu ses çıkardı. "Belki de her çocuğun bir köpeğe ihtiyacı vardır," dedi Doyle.

"Küçükken senin de var mıydı?" diye sordum.

Gülümsedi. "Vardı."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir köpek?"

Başını iki yana salladı. "Teyzelerimden birinin hediyesi diyelim."

Teyzelerinden ikisi insan formunda olmayan cehennem köpekleri olduğu için, "Kuzenlerinden birinin yavru köpeğin olduğunu mu söylüyorsun?" diye sormak zorunda kaldım.

Gülümsedi. "Köpek benim diğer formumdu; onu bir çocuğun köpeğinden çok en iyi arkadaşı olarak düşünün."

Oğluma ve "yavru köpeğe" baktım. "Alastair'in şekil değiştirebileceğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum ama köpek yavrusu onda kalsın, göreceğiz. Bir zamanlar benim sembollerimden biriydi." Bir zamanlar tanrı Nodens olduğu gerçeğine atıfta bulunduğunu biliyordum, bir şifa tanrısıydı ve mabedinde diğer şeylerin yanı sıra yaraları yalayıp iyileştirebilen köpekler bulundurmasıyla tanınıyordu.

"Büyülü köpekler; köpeğin siz olduğunuzu düşünmüştüm ama siz diyorsunuz ki..." "Tapınaklarımdaki tek köpek ben değildim," dedi.

Tekrar oğluma ve yavru köpeğe baktık. Cu Sith Brylwen'in beşiğinin önüne uzanmıştı ve kadirgacı da aynısını Gwenwyfar'inkine yapmıştı.

Tazılarım bana çarptı ve ben de onların ipeksi başlarını okşadım. Spike başını beşiğin içine soktu ve hem bebeği hem de yavru köpeği kokladı. Uykulu gözlerini açtı ve burnunu yaladı. Spike tekrar ayağa kalktı ve bize "gülümsedi", dili dışarıdaydı, böylece tüm asaletini kaybetti ve zaman zaman olabileceği gibi büyük, şapşal bir tazı gibi göründü.

"Spike onaylıyor," dedim.

Doyle gülümseyerek, "Öyle," dedi.

Frost memnun bir sesle, "O senin oğlun," dedi.
Doyle onun elini tuttu ve "Bizim oğlumuz," dedi.

Frost'un tüm yüzü bu ortak cümlemin verdiği mutlulukla aydınlandı.
"Oğlumuz," dedi.

Kollarımı her ikisinin de beline dolayabilmek için hareket ettim ve iki erkeğime ve bana sarıldık. Hayatımda başka erkekler de vardı ve onları da seviyordum ama kalbimi en çok çarptıran bu ikisiydi. Yeterince insan olsaydım, bu konuda kendimi suçlu hissedebilirdim, ama değildim ve hissetmedim; bu sadece kalbimin gerçeği idi.

Kitto yavru köpeği sevdi ve bebeği öptü, sonra beşiğin kenarını tekrar yukarı kaldırdı. "İyi geceler, küçük prens."

Bebekleri yeni koruyucuları ve yeni en iyi arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde uyumaları için bıraktık çünkü Doyle haklıydı; her çocuğun bir köpeğe ihtiyacı vardır.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İKİ SABAH SONRA büyüü nefesler ve tenimde karıncalanmalarla uyandım. Bir an karanlık yatak odasına baktım ve sonra Frost beni belimden tutup yataktan kaldırdı, beni tek kolumla arkasında tutarken yatağın diğer tarafına bir kılıç doğrulttu. Beni tuttuğı kolunu kavradım ama vücudunun etrafındaki tehdidi göremiyordum ve Doyle neredeydi? Neden bizimle değildi?

Frost, "Doyle, Doyle, benim, senin Killing Frost'un ve bizim Merry'miz" dedi.

Odanın diğer tarafından alçak, derin bir hırıltı geldi. Bu, ensenizdeki tüyleri diken diken edecek ve vücudunuzu savaşmaya ya da kaçmaya hazır hale getirecek bir sestir.

"Doyle, beni tanıyor musun? Ben senin teğmenim, sağ kolunum, Frost'unum, beni tanımıyor musun?" Frost'un sesi konuştuğca alçaldı, yumuşak bir ses.

Derin, bas hırıltısı tekrar geldi ve o anda Doyle'un odada bizimle birlikte olduğunu anladım. Sadece köpek formundaydı, küçük bir midilli büyüklüğünde siyah bir köpek.

"Doyle," dedim usulca, tereddütle. Tekrar hırladı.

Frost hafifçe eğildi, böylece ayaklarım yere değebilecek ve o da sevgili aşkımız olan tehdide doğru tam olarak dönebilecekti. Sanki ağzını çok fazla oynatmaktan korkuyormuş gibi çok dikkatli konuştu. "Çok yavaşça kapıya doğru dönüyoruz. Kapıya ulaştığımızda tokmağı dikkatlice çevir ve kapıyı yavaşça aç."

"Ani hareket yok," diye fısıldadım.

"Evet," dedi.

Kapı arkamızdan açılmaya başladı ve ben "Dur" diye tısladım. "O da ne?" diyen Usna'nın sesiydi.

"Doyle," diye fısıldadım, çünkü beni duyacağını biliyordum. Usna'nın annesi lanetlenerek kedi formuna sokulmuştu ve bu ona patiska rengi saç ve deri ve özellikle kadın sesleri gibi tiz sesler için son derece iyi işitme gibi pek çok kedi özelliği bırakmıştı.

"Neden seni tehdit ediyor?"

"Sus. Usna, ben söyleyince kapıyı aç ve Merry'yi içeri al," dedi Frost bizi kısmen açılmış olan kapıya yaklaştıırken dikkatle. Kapıdaki çatlaktan yararlanmak için açımızı hafifçe değiştirdi.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

"Sizinle geleceğim ama güvenliğiniz her şeyden önemli."

Buna katıldığımdan emin değildim ama Frost gerçekten de Doyle'la cehennem köpeği/phouka formunda dövüşmek zorunda kalacaksa, izlemeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Doyle neden hâlâ hırlayarak bizi takip ediyordu? Kabus gibiydi ve sonra aklıma bir fikir geldi.

"Rüya görüyor," dedim.

"Ne?" Frost, bizi acı verici bir şekilde yavaşça kapıya yaklaştıarak sordu.

"Doyle rüya görüyor. Uyanık değil."

Usna kapının diğer tarafından, "Yani uyurgezer mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bunu daha önce hiç yapmadı," dedi Frost ve bu, Doyle'un yüzyıllardır süren dostluğu boyunca hiç böyle bir şey yapmadığı anlamına geliyordu, öyleyse neden şimdi?

"Kral beni rüyamda tuzağa düşürdü," dedim. Neredeyse açıklığın kenarına gelmiştik. Frost'un çıplak sırtına hafifçe dokundum, Usna'nın kapıyı ikimizin de kaçabileceği kadar açabilmesi için yer açmak üzere açımızı hafifçe değiştirdim.

"Kaçmışsın," diye fısıldadı Frost.

"Savaşmak zorundaydım ve babamın kılıcı bana geldi."

"Ve onunla bize saldırmanızı engellemek zorundaydık," dedi yavaşça.

"Kahretsin," dedi

Usna. "Evet," dedi

Frost.

O şeytani, korkutucu hırıltı omurgam boyunca yankılandı, bu sefer çok daha yakındı. Doyle'u uyandırmak zorundaydık ama nasıl? Beni kendime getiren neydi?

"Sen ve Doyle'un bana dokunması beni geri getirdi."

"Dokunacak kadar yakın olursanız," dedi Usna, "çok yakın olursunuz."

Kabul ettim ama... Büyük siyah köpeği görmek için Frost'un bedeninin etrafına baktım. Gözlerimin onu odanın karanlığından ayırt etmesi bir an aldı, sonra hareket etti ve gecenin bir parçasının kas, deri ve kürkten oluşan bir şeye dönüşmesi gibi büyük canavarın şeklini ve yavaş, gürleyen bir hırıltıyı görebiliyordum. Bir pençesini yaklaştırdı ve kapıdan gelen ışık üzerine düştü. Pençesi elimden daha büyüktü. Dudakları geriye kıvrılmıştı ve dişleri arkamızdaki koridordan gelen ışıktaki parlıyordu.

Frost'un arkasından biraz uzaklaştım ve "Doyle, benim, senin Merry'n" dedim.

"Yapma ..." Frost söze başladı ve sonra köpek bir metreden daha az bir mesafeden bize doğru koştu ve konuşacak zaman kalmadı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FROST'un elinde çıplak bir kılıç vardı; köpeği ezip geçebilirdi ama yapmadı ve büyük siyah şekil ona çarptı, ikisini de kapıya doğru itti ve biz içeride sıkışıp kalmışken kapıyı çarparak kapattı.

Usna bağılıyor ve kapıyı yumrukluyordu. Diğer sesler de ona katılıyordu ama bize yardım edemezlerdi, zamanında değil. Frost'un elleri köpeğin boğazını tutuyor, o kocaman, şaklayan çeneleri yüzünden uzak tutuyordu ama ben izlerken bile çeneler ona yaklaşıyordu.

Eğer Taranis tarafından bizi öldürmek için gönderilmiş bir canavar olsaydı, odadaki silahlardan birini alır ve onu vururdum ama o Doyle'du ve kurşun mermiler feyleri, tüm feyleri, hatta sidhe'leri bile öldürebilirdi. O aptal hikâyelerden birindeki çaresiz prenses gibi orada durdum ve en sevdiğim adamların bir ölüm mücadelesine kilitlenmesini izledim.

Nefesimin altından küfrederek yatağa ve başucunda hâlâ gece kılıflarında duran silahlarıma doğru ilerledim. Frost beni silahımı ya da kılıcımı alamayacağım kadar hızlı hareket ettirmişti ve onlardan birine ihtiyacım vardı. Frost'u kurtarmak için Doyle'u yaralayabilirdim; aynı şeyi yapmak için onu öldürebileceğimden emin değildim ama belki kurşun bu kötü büyüyü bozabilirdi.

Yavaşça hareket ettim, bunun büyük köpeği çekip çekmeyeceğinden emin değildim ama o beni fark edemeyecek kadar Frost'u öldürmeye odaklanmıştı. Yavaşlamayı bıraktım ve yatağın üzerine sıçrayarak silahlarıma doğru süründüm.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu; yakın bir şimşek çakmasından önce olduğu gibi ozon kokusu aldım ve şimşek yatağın üst kısmına düşmeden önce kendimi yatağa atmak için bir saniyem vardı.

Kapıyı açıp başımın üzerinden geçti, beni birkaç santimle ıskaladı ve nefes nefese bırakıp sersemletti.

Sırtımda bir el vardı, diğeri saçımı okşuyordu. Doyle'un sesi o derin hırıltının insan versiyonu gibi geldi, o kadar alçaktı ki mutlu bir beklentiyle ürpermeme neden olabilirdi, ama bu sefer rahatlamıştım. O yine insandı, yine bizim.

"Merry, yaralandın mı? Seni incittik mi?"

Hayır demeye başladım ama emin olmadığımı fark ettim. Öyle düşünmüyordum ama dirseklerimin üzerinde doğrulana kadar, elleri hala beni okşarken, "Hayır, iyiyim, sadece korktum" diyecek kadar kendime güveniyordum.

"Çok özür dilerim." Mistral yatağa sürünerek yanıma geldi. Siyah bir tişörtün üzerine modern bir vücut zırhı giymişti. Ekstra dolgulu deri motorcu pantolonu vücudunun alt kısmına yapışıyor, onlarla uyumlu botlara dökülüyordu. Yıldırım güçleri geri geldiğinden beri asırlık metal zırhını giyemiyor ve büyük güç elini kullanamıyordu. Gri saçları, yüzüne ve odaya sinmiş olan şimşek kokusuna uyum sağlamak için bulutlar gibi yüzüne dökülüyordu.

Doyle ona döndü. "Hepiniz modern bir kapıyı kolayca kırabilecek kadar güçlüsünüz; Merry'yi neredeyse öldürmeden önce neden bunu denemediniz?"

Diğer adama bakarken gözleri kasırga göklerinin hastalıklı yeşiliydi. "Kapılar bir zamanlar daha sağlam şeylerdi; büyü olmadan kıramayacağım kapıların yanlışı tarafında bulundum."

"Hiç denedin mi?"

Mistral'in gözlerindeki yeşil, bulutların fırtınadan önce yaptığı gibi endişeyle dönmeye başladı. "Hayır," diye itiraf etti.

"Her şey yolunda Mistral," dedim.

"Her şey yolunda değil," diye hırladı Doyle ve sesi hâlâ büyük siyah köpeğin bas hırıltılarını taşıyordu. Sanki gözlerimin onun değişmediğini doğrulamasına ihtiyacım varmış gibi ona bakmama neden oldu, ama o hâlâ oradaydı: uzun boylu, esmer, yakışıklı ve son derece insani. Ama elini tutmak için uzandım; neyin gerçek olduğundan emin olmak için teninin benimkine dokunmasına ihtiyacım vardı.

"Yaralı değilim, Doyle," dedim elini sıkarak. Frost yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yazık ki öyleyim."

Doyle'un elini tuttum ama diğer aşkımı görmek için doğruldum. Vücudunun ön kanla kaplıydı. Doyle'u bıraktım ve yanına, yere doğru kaydım. "Ne oldu?"

"Ben oldum," dedi Doyle.

Önce ona, sonra da Frost'un kanlı bedenine baktım. "Ama nasıl?"

"İnsanlar sadece kedilerin pençeleri olduğunu sanıyor; köpekler boğazınızı ısırıp koparmasınlar diye sizi keser," dedi Usna, eski bir yarayı hatırlar gibi bir elini kolunun beyaz, kırmızı ve siyah derisine sürterek. Gri gözleri ondaki en insani şeydi ve yüzünün büyük kısmı Frost'un ve benimki kadar beyazdı, ama yüzünün ve boynunun kenarları aynı kırmızı ve siyah beneklerle desenliydi, sanki doğduğunda annesinin olduğu kediymiş gibi. Usna'nın yavru mu yoksa bebek mi doğduğunu hiç sormamıştım; o ana kadar merak etmek hiç aklıma gelmemişti.

Tekrar Frost'a döndüm ve Usna'nın haklı olduğunu anladım. Göğsünden kalçasına kadar kanlı yarıklar açılmıştı; kolları bile yara bere içindeydi ama en kötüsü göğsü, omuzları ve bir bacağıydı. Büyük pençelerin bu hassas bölgeleri parçalamasını önlemek için dizini ve kalçasını kasıklarının üzerine attığını fark etmem bir anımı aldı.

"Bir şifacı çağırdım," dedi Usna.

Doyle onun diğer yanında diz çöktü. "Çok üzgünüm, Frost." "Seni rüyalarında tuzağa düşüren ne oldu?" Frost sordu.

Acı dolu bir sesi vardı, bu da düşündüğümde daha çok acıdığı anlamına geliyordu, aksi takdirde bunu daha iyi gizlerdi.

"Kabuslar ve Rüyaların Efendisi'... Sanırım artık Rüyaların Kralı."

"Taranis," diye

fısıldadım. "Evet," dedi

Doyle.

Frost, "İki gece önce Merry'ye saldırdı, bu gece de sana; onu rüyalarımızdan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

"Katılıyorum," dedi

Doyle. "Ama nasıl?"

Ben sordum.

Kimse bana cevap vermedi ama cep telefonum çaldı. Sıçradım ve yatağın başucundaki masadan almak için çabaladım, çünkü Rhys'in

yüzük ve biz bu gece uyurken güvenlikten o sorumluydu. Rhys selam vermeden, "Mistral'e endişesini kontrol etmesini söyle," dedi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Yarım blok ötede havada oluşan bir huni bulutu var. Açık bir Kaliforniya gecesinde ortaya çıktı, bu yüzden fırtına tanrısına sakinleşmesini söyleyin yoksa komşularımız bizden gerçekten nefret edecek."

"Kahretsin," dedim.

"Evet, şimdi ona kendini kontrol etmesini söyle, hemen!"

Mistral'e Rhys'in söylediklerini anlattım, ama ben konuşurken bile endişeli gözlerinin hastalıklı fırtına yeşili hareketlenmeye başladı ve üzerimizde gök gürültüsünün ilk çatırtısını duydum.

"Kendine hâkim ol Mistral," diye emretti Doyle.

"Deniyorum ama hava bana tepki vermeyeli yüzyıllar oldu. Pratik yapamıyorum."

Rhys telefonda bağırdı, "Ona hızlı çalışmasını söyle, huninin kuyruğu ilk eve ulaşıyor."

"Mistral!" Dedim.

"Deniyorum!" Gözleri rüzgâr ve fırtına doluydu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Adamlar ona bağıırıyordu, Doyle ona emirler yağdırıyordu. Mistral orada durmuş, büyük ellerini yumruk yapmıştı; sihrini kontrol etme çabası kollarındaki kaslarda kendini gösteriyordu, sanki fırtınayı durdurmak için sadece zihniyle değil bedeniyle de kaldırması gereken bir ağırlık vardı.

Yanına gittim ve koluna dokundum. Bu onun irkilmesine ve kocaman gözlerle bana bakmasına neden oldu. Gözbebeklerindeki fırtınayı küçük sinema perdeleri gibi görebiliyordum, öyle ki huni bulutunun aşağıdaki toprağa ulaşmaya başladığını gördüm.

Birisi "Bırak konsantre olsun, Merry" dedi.

"Güzel havaya ihtiyacımız var," dedim ve parmak uçlarımda yükselerek Mistral'in boynunun yan tarafına dokundum; bana doğru eğildi, elleri hâlâ sıkı yumruklar halindeydi; daha aşağı eğildiğinde ellerimi boynuna dolayabildim, yüzüne dokunabildim ve Mistral'in gözlerindeki şaşkınlığa bakabildim.

Omuzlarındaki korkunç gerginlik gevşedi ve sonra beni tutmak için kollarını kaldırdı. Öpüştük ve dudakları bir an için yatağımdaki herhangi bir erkek kadar nazikti, sonra kolları beni sardı, ayaklarımdan kaldırdı, öpücük neredeyse beslenmek gibi bir hevese dönüştü, sanki ağız benimkine açmış gibiydi. Kolları neredeyse ezici bir ağırlığa dönüştü ve sanki ağızımdan içime girmek istermiş gibi beni öptü, beni ona ardına kadar açılmaya zorladı. Bir kolu beni o kadar sıkı kavırıyordu ki, diğeri saçlarımin arkasını buldu ve neredeyse acı verecek kadar sıktı. Elleriyle, kollarıyla, ağızıyla beni ne kadar istediğini, bu uzun haftalar boyunca beni ne kadar özlediğini ve sevişme şeklimize ne kadar büyük bir ihtiyaç duyduğunu hissettiriyordu.

Kendimi bu öpücüğün, bu kolların, bu adamın heyecanına ve gücüne bıraktım. Yüzüme bakacak kadar geri çekildi, gözleri ihtiyaçtan neredeyse çıldırmıştı. Gözleri, fırtına her şeyi silip süpürdükten sonra alacakaranlıkta gökyüzü gibi zengin bir koyu maviydi.

O tutkulu, neredeyse acı veren öpüşmede ağzını tekrar benimkine bastırdı, beni kollarının arasına alarak yatağın üzerinde diz çöktü ve bizi yatağın üzerinde daha fazla süründürmeye başladı. Alt bedenimi yana çevirmeyi başardım, böylece beni yatağa sabitlediğinde üst bedeninin katı ağırlığı altında sadece bir parçam sıkışmış oldu.

Öpücüklerinden kurtulmak için mücadele ettim ve şöyle diyebildim: "Henüz cinsel ilişkiye girMistral. Tanrılar istediğimi biliyor ama doktor hayır diyor, henüz değil." Sesim soluk soluğaydı, kalbim kulaklarımda çınılıyordu, bedenim kendi nabzımın telaşı ve ritmiyle doluydu.

Başını yatağa koydu ve yarı inilti yarı bağırma gibi anlaşılmaz bir ses çıkardı. Yüzü hâlâ yorganın üzerindeydi, saçları üzerine dökülmüştü ve gri saçlarından başka bir şey göremiyordum. "Yakında delireceğim."

Saçlarına dokundum ve yüzünün yan tarafını görene kadar düzeltiltim. "Sadece beş ya da altı hafta daha, sonra tekrar sevişebilirim."

Bir gözünü kaldırdı ve rengi artık daha tipik olan griye dönmüştü. "Belki de benden daha nazik biriyle başlamalısın, bizim Merry."

Gülümsedim ve o yakışıklı profili görebilmek için saçlarını biraz daha geriye yatırdım. "Belki ama şuna inan Fırtına Kralım, ben de seni en az senin beni istediğin kadar çok istiyorum."

Yüzümü inceledi ve sonra gülümsedi. "Bunu bilmek güzel."

"Rhys gökyüzünün açık olduğunu ve güzel bir Kaliforniya gecesi olduğunu söyledi," dedi Usna.

Eğildim ve Mistral'in dudaklarına çok daha nazik bir öpücük kondurdum. "Sadece ruh halinin hafiflemesine ihtiyacımız vardı; güzel ruh hali, güzel hava," dedim.

"İyi ve hızlı düşündün Merry," dedi Doyle. "Bunu zamanında düşünemezdim."

"Mistral'i öpmenin aynı etkiyi yaratacağını sanmıyorum," dedi Usna.

Doyle kaşlarını çattı ama Frost'un haliya yığılması hepimizin doğru hareketlenmesini sağladı. "Ben iyiyim, sadece biraz uzanmam gerek" dedi.

Kendini hiç iyi hissetmediği anlamına geliyordu.

Hafwyn kapıdan içeri girdi ve o görününe kadar Usna'nın bir doktor mu yoksa büyüyle iyileştirebilecek birini mi bilmediğini fark ettim. *Şifacı* bu evde her iki anlama da gelebilirdi.

Doyle, Frost'un başını kucağına alarak diz çöktü, diğer adamın saçlarını düzeltti ve "Çok üzgünüm Frost," dedi.

Frost'un elini tuttum ve Hafwyn yaraları incelemeye başladığında elinin sıkılaştığını hissettim.

"Aklın başında değildi Darkness; bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Kasten değil," dedi Doyle, Frost'un yüzüne hafifçe dokunarak.

"Neredeyse aynı gecede rüyalarımıza giren iki saldırı bu; kendimizi korumak için ne yapabiliriz?" Ben sordum.

Frost'un eli o ezici gücü hissedebileceğim kadar sıkılaştı ve "Sakin ol, Öldüren Frost'um, sakın ol" dedim. Bunu söylerken yüzüne dokundum.

Tutuşunu gevşetti. "Özür dilerim, Merry."

"Sorun değil, şekilde tepki vermeniz canınızı çok yakmış olmalı."

"Hayır, öyle değil." Benim ve Doyle'un kavradığı ellerindeki güce rağmen yüzünün soğukkanlı olduğunu fark ettim ve sadece kollarındaki ipler acıya tepki vermemek ve tutunmak için kullandığı kasları gösteriyordu. Acısını bu kadar iyi gizlerken onu ortaya çıkardığım için kendime lanet ettim, cesur adamım.

Eğildim ve onu öptüm. Geriye yaslandığımda bana şaşkın gözlerle baktı. Hatayı büyütmeden onu neden öptüğümü açıklayamazdım, bu yüzden ona gülümsedim ve onu ne kadar sevdiğimi görmesine izin verdim. Hafwyn'in ince parmakları pençe izlerini keşfetmeyi bitirdiğinde bile bu onu gülümsetti.

Vücudu öpücüğe tepki verdi ve çıplaktı, bunu saklayamadı. Acıdan hoşlanan adamlarımdan biri değildi. Aylar süren zorunlu bekârlık boyunca herkesin ihtiyacı artmıştı. Doktorlar herhangi bir orgazmın erken doğuma yol açabileceğini söylediğinde, oral seks ya da herhangi bir cinsel temas bile yasaklanmıştı. Bu riske değmezdi ama artık bebekler dışarıda olduğuna göre onları tehlikeye atmayacaktık.

"Henüz haftalarca cinsel ilişkiye giremem ama oral yapabilirim ve bazılarınızı elleyebilirim" dedim. İnsan olsaydım bu durum için fazla cesurca olurdu ama o odadaki hiç kimse insan değildi.

"Çok cömertsiniz Prenses," dedi Hafwyn, "ama karşılığında zevk almayı ummadan seks teklif etmek bizim tarzımız değil." Beni azarlamıyordu, sadece insanların yaptığı gibi kültürel normları belirtiyordu.

"Bir erkeğe dokunarak orgazm olabilirim, özellikle de oral yoldan."

Hafwyn meraklı bir kuş gibi başını iki yana eğerek bana baktı. İki zarif kaşı da şaşkınlıkla bana doğru kalktı. "Gerçekten mi?"

Gülümsedim. "Gerçekten."

"Bir bereket tanrıçası olmanın ne demek olduğunu unutmuşum." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Seks bazı tanrıçalar için çok daha geniş bir zevktir." "Ben tanrıça değilim," dedim.

Başıyla küçük bir hareket yaptı, neredeyse omuz silkiyordu. "Prensesim nasıl isterse öyle olur, ama bir zamanlar etinizi delen bir metal parçası onlara dokunduğu için yaşayan bazı insanlar var ve şimdi bu nesneleri başkalarını iyileştirmek için kullanıyorlar."

"Bu büyü, evet, ama ilah değil," dedim.

Gözlerini kaçırarak yeni sargı bezleri yerleştirdi. "Eğer öyle diyorsanız, elbette doğrudur."

"Hafwyn, cidden, hiçbirimiz için tanrılardan ve tanrıçalardan söz edilemez."

"Bu ülkede bize tapılmasının bir halk olarak sürgün edilmemiz için gerekçe olduğunu biliyorum," dedi, hâlâ bana bakmadan, "ama bir şeyden bahsetmemek onu daha az doğru yapmaz."

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, çünkü iyileştirdiğim askerler izinli olduklarında ya da görev süreleri bittiğinde buraya geri döndüklerinde bunu düşünüyordum. Bana bir tür hac ziyareti gibi geliyorlardı ve doğal psişik yetenekleri olanların gücü artıyordu, tıpkı eskiden sidhe'ye tapınıldığında rahip ve rahibelerin yaptığı gibi. Elimizden geldiğince görmezden geliyorduk ama eninde sonunda hükümetten biri gelip bizimle konuşacaktı. Bizi ülkeden atacaklarını sanmıyordum, ama bir şeyler yapmaları gerekecekti-ama ne? Nasıl siz insanların yapmasını yasaklıyorsunuz?

Din özgürlüğünün, insanların ülkenin kurulmasına yardımcı olduğuna inandıkları haklardan biri olduğu bir ülkede ibadet etmek?

Konuyu daha hoş ve daha az kafa karıştırıcı bir şeye dönüştürmeye karar verdim. Frost'un elini öptüm. "Seni tekrar memnun edebilirim, Frost'umuz."

"Sana o kadar bile iyilik yapamayacak kadar yaralıyım, Merry'miz," dedi Frost, sesinde acının bir kısmı vardı.

Elini sıktım. "Ve bunun için üzgünüm."

Doyle, "Ben daha çok üzgünüm ve Frost'umuz bize katılana kadar bekleyeceğim," dedi.

"Hayır, Doyle, beni beklemek zorunda değilsin."

"Seni bekleyeceğim, Frost." Doyle bunu son söz gibi söylemişti.

"Çok asilce, Karanlık, ama diğerleri sıralarını önce alırken sen asaletinle mutlu olacak mısınız?" Mistral sordu.

"Mutlu mu, hayır, ama birlikte olabilmesi için Frost'un iyileşmesini beklemekten memnun mu, evet."

"Emin misin?" Mistral sordu ve bir sonraki sorusunun ne olacağından neredeyse emindim.

"Öyleyim," dedi Doyle.

"Bence Merry benden daha nazik biriyle başlamalı," dedi.

Onu daha net görebilmek için arkamı döndüm ve yüzümdeki şaşkınlığı görmesini sağladım.

Gülümsedi. "Seni istiyorum ama sadece oralda bile sertlik istiyorum ve önce daha az talepkâr başkalarıyla birlikte olmanı tercih ederim. Şiddetim yüzünden seni bu işten soğutmakla suçlanmak istemem."

"Seninle seks yapmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyorsun Mistral."

"Biliyorum," dedi ve gülümsemesi genişleyerek gözlerini bir bahar gökyüzünün bulutsuz mavisıyla doldurdu. "Ama doğumun kadın bedeni için bir travma olduğunu da biliyorum ve sert seks fikrimizin senin için hoş olup olmadığını test etmeden önce biraz daha iyileşmeni tercih ederim."

Başımı salladım. "Mantıklı."

"Ve çok asilsin Mistral," dedi Doyle.

"Belki, ama kendimi ön plana çıkarabilecekken başka erkeklerin zevk aldığını görmek beni rahatsız edecek."

Doyle, "O halde bu gerçekten asil bir davranış," dedi. Mistral neredeyse başıyla selam verdi.

Usna, "Bir zamanlar kuyruğa girmeye çalışırdım ama Cathbodia yatağında ve bu benim için yeterli," dedi.

"O zaman kim?" Doyle sordu.

"Artık sevginizi bebeklerinizin babalarıyla sınırlamıyor musunuz?" Hafwyn sordu.

Doyle'a baktım ve gerçeği söyledim. "Evet, bunun için, babalar."

"Testler sonuçlanana kadar babaların kim olduğunu kesin olarak bilemezsiniz" dedi.

"Tanrıça bana Alastair ve Gwenwyfar için gösterdi ve sanırım Bryluen için de biliyorum."

"Ama Tanrıça sana kesin olarak göstermedi," dedi Hafwyn.

"Hayır," dedim.

Başını salladı ve "Bugün hepsini değil ama çoğunu iyileştirebileceğim" dedi.

"Ne kadar ?" Ben sordum.

"Üç ila dört gün," dedi. "Dört gün içinde, Merry," dedi Doyle. "Dört gün," dedi Frost.

Her ikisinin de yüzündeki ifadeler vücudumda bir süredir kullanılmayan şeyleri sıkılaştırdı. İyi hissettirdi ama vücudum, yaralanan tek kişinin Frost olmadığını anlamamı sağladı. Doktorlar oldukça hızlı söylediler ama doğum yapmak da en az herhangi bir yara kadar vücut için bir travmaydı, bu yüzden dikkatli olmak istiyordum.

"Dört gün içinde, Karanlığım ve Öldüren Ayazım."

"Dört gün içinde," dedi Doyle ve gözlerindeki sıcaklık beni mutlu bir şekilde ürpertti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İlgilenmem gereken çok şey vardı ama Taranis'i rüyalarımızdan nasıl uzak tutacağımızı kraliçeyle konuşmak için Doyle'dan ayrıldım, sonra diğer babaları bebeklerle bıraktım ve aylardır sadece ben, sadece Merry olduğum ilk saatleri yaşadım. Hamile olmak çok uzun zamandır olduğum şeydi: kaçınılmaz, harika, korkutucu, fiziksel olarak ezici. Hamile olduğum gerçeği insanların benim hakkımda gördüğü, düşündüğü ilk şeydi ve hamileliğin ikinci yarısı boyunca kendim hakkında düşündüğüm tek şey buydu. Üçüzlerin ağırlığı altında sıkışıp kalmıştım, sırtüstü yattığımda yataktan bile kalkamıyordum, gerçi sırtüstü yatmak en sonunda gerçekten bir seçenek değildi; ezilmek gibiydi. Bu yüzden yastıkların üzerinde, oturarak uyudum, bu da kötü uyuduğum ve bitkin olduğum anlamına geliyordu ve... Bebekleri seviyordum ama sonsuza kadar hamile kalmak yerine onları kucağıma aldığım için çok mutluydum.

Maeve Reed geçen yılın bölümünde kullandığım ana süitine geri dönmüştü. Onun dönüşünü beklerken daha büyük misafir odalarından birine taşınmıştık. Yine de büyük bir odaydı, Los Angeles'taki dairemde bile daha büyüktü. *Biz* derken Doyle ve Frost'u kastetmiştim. Hiçbirimiz bunu yüksek sesle söylememiştik ama yavaş yavaş taşınmışlardı ve kendilerine ait diyebilecekleri başka bir odaları yoktu. Diğer adamlardan bazıları ara sıra bizimle uyuyordu ama çoğunun omuzları Frost kadar genişti ve üst kattaki büyük yatağa sığan şey buraya dar geliyordu. Uyumayı değil, seks yapmayı planladığım için yatak iyi olurdu, ancak Frost yatakta dinleniyordu, çünkü uyku onun daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacaktı, bu yüzden ekstra odaya gittim.

Maeve Reed'in 1950'lerden beri sahibi olduğu saray gibi malikânedeki diğerk misafir odalarından biriydi. Aslında daha küçük yatak odalarından biriydi ama bir duvarında doğuya bakan bir dizi pencere ve iki tavan penceresi vardı, bu yüzden oda neredeyse her zaman aydınlık ve havadardı ve gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu. Ayrıca duşlu bir banyosu da vardı ki bu banyodan sonra temizlenmek için önemliydi. Oda daha büyük olsaydı, ana süitten ayrılmak zorunda kaldığımızda üçümüzü buraya taşırdım ama duş o kadar dardı ki bazı erkekler omuzlarını duvarlara çarpmamakta zorlandı. Bizim olan yatak odasındaki banyo, tüm oda gibi çok daha büyüktü ama ben küçük yatak odasını daha çok sevdim.

Hamileliğin sonlarına doğru oturan birkaç giysiden biri olan orman yeşili ipek bornozla yatağın kenarına oturdum ve o zaman bornoz bile bebekleri ve beni bağlamamıştı. Şimdi sıkıca bağlanmıştı. Açıklaması en zor şeylerden biri de hamileliğin vücudunuzu bir bakıma yabancı kılmasıdır. Tüm hayatınız boyunca onu tanıyorsunuz ama hamileliğin bir noktasında sanki bir yabancı bedeninize taşınmış ve bedeniniz artık sizin değilmiş gibi oluyor. Aynı şekilde tepki vermiyor, aynı şekilde hissetmiyor ve içinizde kaslarınız, el ve ayak parmaklarınız değil, kendi beyinleri, iradeleri ve kişilikleri olan ve içinizde küçük yabancılar gibi büyüyen başka insanlar olduğunu bildiğiniz hareketler var. Arkadaş olacağınızı, birbirinizden hoşlanacağınızı ve birbirinizi seveceğinizi umarsınız ama bunu gerçekten bilemezsiniz, kesin olarak bilemezsiniz. Ailemde birbirlerinden nefret eden, birbirlerini öldüren çok fazla insan görmüştüm. Bu, ailenizin tekrarlanan geçmişinin bir parçası olduğunda, çoğu kadının bebekleri ve herkesin mükemmel bir şekilde mutlu ve sevgi dolu olmasıyla ilgili sahip olduğu pek çok yanılsamayı yok eder. Bu Hallmark tatil reklamları içindi, gerçek akrabalarım la yaşadığım herhangi bir gerçeklik için değil.

Bornozum belime sıkıca bağlanmış ve vücudum neredeyse yeniden bana benzemiş bir şekilde oturdum ve bir ya da iki saatliğine biriyle sadece ben, sadece Merry olmak istedim.

Kapı çaldı, yumuşak bir kapı da değildi. "İçeri gel." dedim.

Rhys gülümseyerek kapıyı açtı. Galen onun arkasındaydı, on beş santimlik ekstra boyuyla biraz iri görünüyordu. Normalde Galen'in o kadar uzun olduğunu düşünmezdim, çünkü diğer muhafızlara kıyasla daha kısa görünüyordu, ama şimdi onun da çoğu kadar uzun olduğunu fark ettim; sadece Rhys iki metrenin altındaydı.

Gülümsedim ama kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Hanginizin olacağına sizin karar vermeniz gerektiğini sanıyordum."

Galen kapıyı arkalarından kapatırken birbirlerine baktılar. "Öyleydik," dedi Rhys, "ama aylarca senin yatağını paylaştık, bu yüzden... bağlandık."

"Bağlı mı?" Ben sordum.

"Rhys rütbe almaya çalıştı ve ben de savaşmadan ona izin vermedim."

Galen'e baktım ve yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi ve genellikle iyi huylu olan yüzü ciddi çizgilerle belirlendi.

"Gerçekten mi?" dedi Rhys.

Birinden diğerine baktım. "Ne kadar ciddi bir kavgaya hazırdınız?"

"Geri adım atmıyordum," dedi Galen ve bunu sanki tam bir şok değil de basit bir gerçekmiş gibi söyledi.

"Sanırım bir düello talep etmiş olabilir," dedi Rhys.

Galen o zaman rahatsız görünüyordu ve normal haline dönmüştü. "O kadar ileri gider miydim bilmiyorum."

"Şimdi sen söyle," dedi Rhys gülümseyerek.

Galen gözlerini devirdi, sonra şakası azaldı ve o ciddi, yakışıklı yüzünü bana çevirdi. "Ama bir düello dışında, aylardır sana dokunmak için elime geçen ilk fırsattan vazgeçmeyecektim."

Rhys yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde döndü. Kaşlarını kaldırarak bana baktı ama yüzünde yeni bir şey vardı: "Senin ya da bizim hayatımızı kurtarmak için giriştiği bir kavga dışında onu gördüğüm en öfkeli haliydi."

Ona baktım ve birden yüzü belirsizleşti. "Bugün bana hayır diyebilecek tek kişi sensin Merry. Sadece Rhys'i mi istiyorsun? Eğer istiyorsan, o zaman giderim."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil, yani... kalın, ikiniz de kalın, gerçi cinsel ilişkiye izin verilmediği ve bana oral seks bile yapamadığınız için ikinizin de ne yapacağından emin değilim." Güldüm ve ellerimi ikisine de uzattım. "İkinize de sahip olmak utanç verici bir zenginlik."

Galen sıırttı ve iki adam birbirlerine baktılar. Aylardır yatağımı ve bedenimi paylaşıyorlardı. Birlikte neredeyse Frost ve Doyle kadar iyi çalışıyorlardı ama birbirlerini sevmedikleri için enerjileri aynı değildi. İiydi, ama o kadar iyi değildi, ama daha fazla sevgi her şeyi daha iyi yapar.

BÖLÜM YIRMI İKİ

KIYAFETLER ellerin ve öpücüklerin hevesli bir telaşıyla çıktı ve onları çıplak, beni ise sadece bornozla uyumlu orman yeşili külotla bıraktı. Ben de onlar kadar çıplak olmak, tenimi mümkün olduğunca onlarınkine sürmek istiyordum ama vücudum doğumdan sonra yeterince iyileşmemiştir, henüz değil.

Beni aralarına yatırdılar ve vücudumu öpücükler ve okşamalarla kapladılar. Sadece bu bile benden küçük istekli sesler çıkarmamı, kıvranmamı, vücudumun bir kedi gibi ellerine doğru eğilmesini sağlıyordu, tek fark sırtüstü yatıyor ve kedilerin sahiplerine sunmadığı şeyleri onlara doğru eğiliyordum. Sonunda Rhys'in eli külotumun önünden aşağı kaydı. Sırf bu yüzden haykırdım, leğen kemiğimi eline doğru yukarı kaldırdım.

Rhys diğer elini kalçama koydu. "Sakin ol, nazik olmalıyız, unutma."

kırpıştırarak ona baktım ve bir an tartışmak istedim, ama vücudum çoktan bana biraz fazla istekli olabileceğimi, kıvranıp durduğumu söylüyordu. Acımıyordu ama ağrıyordu.

"Özür dilerim, hatırlıyorum, sadece çok uzun zaman oldu."

Rhys eğilip beni öperken, "Bizim için de uzun zaman oldu, Merry," dedi. Eli artık pantolonumun altında değildi; ben çok fazla hareket ederken canımı yakmamak için hareket etmişti.

Galen sırtarak, "Hızlı değil yavaş olmalıyız," dedi.

"Tanrıça bana yardım et, ama kendimi yavaş ya da nazik hissetmiyorum; her yerime dokunmanı istemekten çıldırmış gibiyim."

"Biz de daha iyisini istemezdik ama seni incitirsek kendimizi asla affetmeyiz," dedi Rhys.

Galen gülümseyerek, "Doyle, Frost ve diğerlerinin kışımıza tekme basacağından bahsetmiyorum bile," dedi.

"Denerlerdi," dedi Rhys.

"İyi bir mücadele verirdim," dedi Galen, "ama sonunda onlar kazanırdı." Rhys'in yüzü kapandı; ciddiyetin de ötesindeydi.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Yalancı," dedim.

Sırıttı. "Artık gerçekten yalan söylememize izin yok."

"Ama ayın yeşil peynirden yapıldığına inanana kadar abartmaya izniniz var," dedim.

"Ama ihmal ederek yalan söylememize izin var," dedi

Galen. Rhys ona kaşlarını çattı. "Bana yardım etme."

Yüzünü inceledim. "Doyle ve Frost'a karşı kazanabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğimi

biliyorum." Ona bir

bakış attım.

Gülümsedi ama bu üç mavi gözünü mutsuz bıraktı. "Sadece Rhys iken fey olmayanlara dokunuşumla ölüm getirebilirdim. Beni bunu yaparken gördün."

"Ama sana ve Kitto'ya eziyet eden goblını öldürdün; bu fey."

"Sen ve Tanrıça beni gücüme kavuşturmadan önce bunu yapamazdım," dedi.

Galen, "Doyle ve Frost'un onlara dokunacak kadar yaklaşmana izin vereceklerini sanmıyorum," dedi.

"Artık onlara dokunmak zorunda

değilim." "Ne demek istiyorsun?" diye

sordum.

"Ben Cromm Cruach'tım; kan ve katliam için yaşadım ve bunda iyiydim. Yine kendime ait bir sithenim var Merry. Terk edilmiş bir Los Angeles apartmanı kılığına girmiş olsa da, beni eski halime döndürdüğü için ortaya çıkan bir peri parçası; birinin ölümüne neden olmak için dokunacak kadar yaklaşmam gerekmiyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz, yani kesin olarak?"

O zaman gözlerini kaçırdı ve ben de uzanıp yüzüne dokunmak ve onu kendime döndürmek zorunda kaldım. "Rhys?"

"Sithen'imın Los Angeles'ın kötü bir bölgesinde olduğunu, sarışın ve mavi gözlü olduğumu ve tam olarak buraya aitmişim gibi görünmediğimi söyleyelim."

"Biri sana saldırdı," dedim.

"Birileri" dedi.

"Kim?"

"Şehir merkezinin o bölgesindeki çete sorununun artık bir sorun olmadığını söyleyelim."

"Bunu kendini savunmak için yapmadın," dedi Galen.

diğerine baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sithen'inizin yakınında yaşayan insanlardan birine zarar verdiler, değil mi?" Galen sordu.

Rhys omuz silkti. "Bunu asil bir davranış gibi gösterme." "Asil değildim."

Rhys ona baktı. "Sen de onaylamıyorsun."

"Etmiyordum."

"Bir şey söyle," dedi Rhys ve sesi hiç de mutlu gelmiyordu.

Galen, "Binanızın önüne bıraktıkları çiçekleri ve hediyeleri gördüm," dedi.

"İçinizden biri sithen'ime yakın olsaydı bilirdim." Galen,

"Anlaşılan öyle değilmiş," dedi.

"Beni sen keşfettin," dedi Rhys ve yine mutlu değildi.

Omuz silkme ve küçük bir gülümseme verme sırası Galen'deydi. Kendinden memnundu.

"Karanlığın beni ziyaret ettiğine inanabilirim ama seni değil."

"Kişisel cazibe konusunda benden daha iyi olan tek kişi Merry'dir."

"Doğru, hepimiz Gri Dedektiflik Bürosu'nda çalışırken gizli görev yapmak için asla kılık değiştirmeye ihtiyaç duymazsınız. Sholto da bu konuda oldukça iyi."

"İkinizin ve Sholto'nun beni kurtarmak için Seelie sithen'ine girmeniz ve sizi kraldan ve soylularından saklayacak tek şeyin büyüünüz olması yeterince iyi." Galen'in elini tuttum ve sonra

Rhys'in. "Ve sen de sahte sakalın ve şapkanla. Hepinizi öldürtebilirdin."

"Ama biz ," dedi Rhys.

"Ama şimdi bana bütün bir çeteyi öldürdüğünü söylüyorsun. Bunu yapmak için kendini riske attın Rhys; bana yapmadığını söyleme."

"Pek tehlikede değildim; şu ölümsüzlük meselesini hatırla."

"Kurşunlar canını yakabilir Rhys, , kurşun; soğuk demir öldürebilir ve çelik acıtıyor - hayır, bana ölümsüzlük saçmalığını anlatma. Ölebilirdin." Doğruldu. "En azından diğer muhafızlardan bazılarını destek olarak yanına aldın mı?"

Kafasını çevirdiği anda, çevirmediğini anladım. Kolunu tuttum. "Bir daha asla kendini böyle riske atma, tek başına değil. Biz bir sarayız, bir peri sarayı Rhys; bu da savaşlarımızı birlikte verdiğimiz anlamına geliyor."

"Kendi hayatımı riske atmaya hazırdım Merry, ama başkasınınkini değil. Dürüst olalım: Beni kaybetseydiniz hayatta kalırdınız ama Doyle ya da Frost'un ölümüne neden olsaydım beni asla affetmezsiniz."

"Evet, en çok Frost ve Doyle'u seviyorum, onlara daha çok aşığım ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Seni kaybedebileceğimi ve bunun canımı acıtmayacağını hiç düşünme. Beni bu kadar küçük görmeye nasıl cüret edersin, Rhys. Kalbimin iki erkekten daha fazlasını sevecek kadar büyük olmadığına nasıl inanırsın?" Ona bağıırıyordum.

Ellerini önünde havaya kaldırdı. "Gerçekten üzgünüm ama en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Eğer buradaki kraliyet mensubu bensem, müstakbel kraliçe, o zaman bana danışmadan böyle kararlar alamazsın, anlaşıldı mı?" Yine bağıırıyordum.

"Temiz, temizim, daha fazla mahalleyi önce kraliçeyi kontrol ediyorum."

"Ölebilirdin!" Ve histerik bir hamile kadın gibi gözyaşlarına boğuldum. Aptal hormonlar.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Beni çok daha eğlenceli bir nedenle bağırmaya zorladığında ONU UNUTTUM ve aylardır yaşadığım ilk orgazm bedenimi doldurdu, tenimden aktı ve beni çığlık çığlığa getirdi. Parmakları beni orgazma ulaştırırken adını haykırdım ve tırnaklarım zevkimi onun koluna ve Galen'in sırtına kırmızı çizikler halinde kazıdı, çünkü Rhys'in eli beni o lezzetli sınırın ötesine ittiğinde parmaklarımın altında olan şey buydu.

O son zevk hamlesine kadar tenim parlamamıştı; ancak o zaman solgun tenim ay ışığının parıltısıyla doldu, sanki bulutlar nihayet dağılmış ve dolunayın ışığı dünyayı ısıltısıyla yıkayabilirmiş gibi. Tenim güçle akıyordu ve görüşümün köşelerinden yeşiller ve altınların girdaplarını görebiliyordum ve bunun sihirle yanan kendi gözlerimin renkleri olduğunu biliyordum.

Benim sihrim onlarınkini getirdi ve Rhys'in teni benimkine cevap veren bir parlaklıktaydı, öyle ki iç içe geçmiş iki ay gibiydi, dünyayı öyle parlak bir ışıkla dolduruyordu ki ölümlüler onun güzelliğinden görme yetilerini ya da akıllarını kaybetme korkusuyla gözlerini siper edebilirlerdi. Tek gözü üç mücevher gibi parlıyordu, sanki gökyüzü kendi yanabilirmiş gibi en soluk maviden, sanki peygamber çiçekleri kendi güzellikleriyle patlayabilirmiş gibi çok zengin bir maviye kadar bir dizi mavide oyulmuş safirler ve sonra sıg ve sıcak aktığı okyanusun rengi, sanki güneş gerçekten bir ihtişam patlamasıyla sudan yükseliyormuş gibi.

Eğildi ve gün doğumunun yumuşak pembesi ile benimkinin yakut ısıltısı arasındaki dudaklarıyla beni öptü. Üstümüzde tuttuğu elini gördüm; parmaklarında kırmızı bir parıltı, sanki dudaklarımın rengi eline kaygan bir ateş gibi yayılmıştı. Bu benim dünyaya hayat getiren kanımdı ve diğer her gibi sihir ve Tanrıça'nın lütfuyla parlıyordu.

Öpücükten uzaklaştı ve dudaklarımızın renklerinin artçı görüntüleri çıplak gözlerinizle görebileceğiniz bir Doppler etkisi gibi oldu. Ellerim yatağa düştü, her tarafım gevşedi; gözlerim aldığım zevkle başımın içine doğru dalgalandı ve neredeyse kapalı gözlerimin içinde kendi irislerimin ışığını görebiliyordum, öyle ki onları açmaya çalıştığımda dünya zümrüt ve erimiş altın ateşiyle çevrelenmişti. *Afterglow* teriminin sidhe için yepyeni bir anlamı vardı.

Yatak hareket etti ama sanki kendi sihrim beni kör etmiş gibi çırpınan göz kapaklarımın ve kendi gözlerimin ve tenimin parlaklığının ötesini göremiyordum.

Biri beni öptü ve o ilk dokunuştan Galen olduğunu anladım, çünkü gökyüzü bahar yapraklarının soluk yeşili gibi parlamıyordu, ama benimkiyle birleşen renk buydu, böylece gözlerimin yeşili ve onun yeşili biz öpüşürken birbirine karışıp akıyor gibiydi. Ellerinin bana dokunduğu yerde ışık parladı. Onu göremiyordum ama hissedebiliyordum, öyle ki dokunuşuyla birlikte bir sıcaklık hissettim ve bedenini benimkine yaklaştırdığında bu sıcaklık aramızda titreşti, ta ki bir dakika boyunca nefes alamayana kadar ve nefes aldığımda da sanki ağzımı onun öpücüğünün olabileceğinden çok daha derin şeylerin etrafına koymuşum gibi bir soluktu.

Dudaklarıma doğru fısıldadı, "Ağzını etrafımda hissetmek istiyorum."

"Evet... lütfen." diye nefes aldım.

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Ateşi sönmeye başlamıştı, böylece daha az büyülü ve daha çok Galen gibi görünüyordu, ama on dört yaşımdan beri bu benim için yeterince büyülü olmuştu. Kendi ışıltım sönüyordu, böylece onu kendi gözlerimin parıltısı görüşümü bulandırmadan görebiliyordum. Bana gülümsedi ve ben de onun uzun boyuna baktım. İnce bir saç örgüsü vücudunun yan tarafından aşağıya doğru dökülüyordu, ucu kasıklarının etrafında kıvrılıyordu, böylece önce saç örgüsüne uzandım.

"Saçlarının bu kadar uzun olduğu zamanları özlüyorum," dedim. "Senin için tekrar uzatırdım."

Ona gülümsedim. "Etrafımızı saran dalgalı yeşil saçların arasında seninle bir kez olsun sevişmek isterdim."

Sırıttı. "Gençken bana ya da saçlarıma aşık mıydın?"

"Sen, ama saçların çok güzeldi. Neden sadece küçük bir örgüyü sakladınız?"

"Çünkü kraliçenin emri öyle bir şekilde ifade edilmişti ki, bir kısmını bu kadar uzun süre sakladığım sürece geri kalan her şeyi kesebilirdim."

"Yine de korkunç bir riskti Galen. O çok sevdiği uzun saçlarını kestirdiğin için seni cezalandırmak için bir neden bulabilirdi."

"Bu da bizim yüksek saray sidhe'si olduğumuzu kanıtlıyor; aslında saçlarımızı bu yüzden uzatıyoruz Merry ve bu yüzden saraydan olmayanlara uzun saç yasak. Bu sadece diğer herkesten daha iyi olduğumuzu söylemenin bir başka yolu."

Rhys elinde katlanmış bir havluyla yatağa doğru yürürken, "Bu gelenek Unseelie'ler güçlerini kaybetmeye başlayana kadar başlamamıştı bile," dedi.

"Bundan daha eski olduğunu sanıyordum," dedim, hâlâ Galen'in örgüsünü parmaklarımın arasında gezdirirken.

"Hayır, kraliçe bunu en azından görsel olarak Unseelie Sarayı'nın geri kalanından farklı olacağımızdan emin olmak için buyurdu."

"Hepiniz Sidhe'siniz, uzun boylu, zarif, muhteşem ve saçınız ne olursa olsun bu doğru," dedim.

"Doğru, ama soylular korkuyordu Merry. Gücümüz, büyümüz diğer feylerin, kendilerine Unseelie diyenlerin, onları yönetmemize izin vermesini sağladı. Bu olmadan yönetimimiz tehlikedeydi."

"Sidhe olmayanların saçlarını omuzlarından öteye uzatmalarını yasaklamak bunu değiştirmede," dedim.

"İnsanlar, hatta feyler bile dış görünüşe çok önem verir Merry. Biz farklı görünüyorduk. Sıradan halkın sahip olmadığı bir ayrıcalığa sahiptik. Bunun bizi diğerlerinden ayırmaya yardımcı olduğuna inanıyorum."

"Sadece uzun saçlı olmamız bizi sidhe yapmaz," dedi Galen.

"Hayır, ama gücün görsel bir hatırlatıcısıydı. Etkileyici görünüyorsanız insanların sizi takip etme olasılığı daha yüksektir."

"Gerçek liderler paçavralar içinde olsalar da yönetebilirler, derdi babam hep." "Essus her zaman bilge ve haklıydı, ancak tüm soylular gerçek liderler olması hepimizin etkileyici ve güçlü görünmesine yardımcı oldu."

"Öyle bile," dedi Galen.

Rhys başını salladı. "Bazılarımız öyle bile."

"Bazılarımız" dediğini fark ettim. Bahse girerim kendisini güçsüzlerden biri olarak görmüyordu. Rhys benim hayatım boyunca mahkemenin küçük ışıklarından biri olmuştu ama bir zamanlar gerçekten de çok önemli biri olduğunu öğreniyordum.

"Havlu ne için?" Galen sordu.

"Merry' tekrar getirmek istersek diye, o vücudumuzun etrafında zevk çılgınlıkları atarken."

Galen'in yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade vardı. "Her ihtimale karşı, neden yapmayalım ki?"

"Onu üzmemek istemeyiz."

Galen başını salladı. "Ah, doğru, özür , biraz dikkatim dağınık."

"Biraz," dedim ve elimi taşaklarının üzerinden kaydırarak onları gevşekçe avucumun içine aldım.

Kıpırdamadan durdu ve sonra gözlerini hafifçe bana baktı.

"Dikkatinin biraz dağılmasından daha fazlasını istiyorum," dedim ve saç örgüsünün yanına düşmesine izin vererek vücuduna doğru ilerledim. Yumuşak, bekleyen kısmına doğru , yüzünü izleyebilmek için gözlerim yukarı doğru çevrildi. Şaftı boyunca bir yalama yapmadan önce vücudu zaten kısmen ereksiyon halindeydi. Vücudu sevdiğim o istemsiz titremeyi yaptı, çünkü bu kontrol edemedikleri bir şeydi, saf bir istekliliğin işaretiydi.

Onu yaladığımda, ağzımı onun olgunlaşmış başının üzerinden geçirip uzun, kalın shaftına doğru kaydırduğımda çoğunlukla dikleşmişti. Olabildiğince sertleşmemişti ama ağzımı üzerinde gezdirip hava almak için yukarı çıktığımda ve sonra tekrar aşağı indiğimde daha da sertleşmişti - sert ve istekliydi.

Ağzımı tekrar üzerine kaydırdım ve ağzımın içinde esnedi, ağzımın çatısına karşı o istekli istemsiz seğirme. Ağzımı onun üzerinde daha sert ve daha hızlı sürmeye başladığımda, elimi onun tabanının etrafında sıkılamamı ve etrafında yumuşak, istekli sesler çıkarmamı sağladı.

"Tanrıça," dedi Galen, gözleri kapalıydı ve sanki kendini sabitleyecek bir şey arıyormuş gibi dışarıya uzattı.

Bu yatağın başlığı yok.

Rhys yatağa tırmandı ve Galen'in elini tuttu. Galen dönüp gözlerini kocaman açarak ona baktı ve "Teşekkürler," diyebildi.

"Bu iyiliğe karşılık verebilirsin," dedi Rhys sırtarak.

İkisini yatakta el ele görmek beni hem heyecanlandırdı hem de Rhys'i bunun için çalıştırmak istememe neden oldu. Galen'in üzerinde kayarken daha sert emmeye başladım ve sonra o lezzetli sertliğin olabildiğince çoğunu ağızıma aldım ve hala onu emebildim.

Galen'in eli kasıldı ve Rhys'in kolunun esnemesini, diğer adamı yatağın yumuşak yüzeyinde sabit tutarken kaslarının kasılmasını izledim.

Rhys bir kez daha sırtarak, "İşte şimdi kabalaşmaya başladın," dedi.

Galen ağızımdayken aslında gülümseyemiyordum ama gözlerim benim yerime gülümsedi ve Rhys de gülümseyerek bana başını salladı.

Galen benim için yanmaya başladı, sanki bahar yaprakları güneşi yutabilir ve o ilk kırılğan yaprakların taze, soluk yeşili arasından parlamasını sağlayabilirmiş gibi. Her yeşil kıvrımın kenarı güneş ışığıyla kaplanmıştı; ince örgü sanki yeşilin içine ince altın teller örülmüş gibi parlıyordu. Galen'in daha önce de parladığını görmüştüm ama hiç bu kadar altınla kaplanmamıştı, sanki ay ışığının solgunluğunu güneş ışığı ve erimiş metal kaplıyordu.

Her santimi enerji ile parlıyor ve gümbürdüyordu, aşağıya indiğim kısmı da dahil olmak üzere, böylece ters bir uğultu gibiydi, vücudu ağzımın içinde ve boğazımdan aşağıya doğru enerji ile uğulduyordu, böylece artık emmek, yutmak ya da nefes almak imkansızdı. O kadar uzun süre kalmadım ama dilimin üzerinde, dişlerimin arasında ve boğazımda titreşen bu gücün hissi inanılmazdı. Ses çıkaracak kadar hava bulduğumda ağızımdan hevesli, heyecanlı inleme sesleri dökülüyordu. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu!

Tenim yeniden ay ışığıyla dolmaya başladı, Galen'in gücünün gün doğumuna cevap veren bir ay. Sert bir ses çıkardı ve "Yaklaştım, yaklaştım" diye nefes almayı başardı.

Bunu birlikte o kadar sık yapıyorduk ki beni uyarması gerektiğini biliyordu, böylece ben mi yutuyordum yoksa o mu üzerime dökerek bitiriyordu karar verebiliyordum. Çok yakın olduğuna dair ilk tatlı ipucunu tattım. Rhys'in teni parlayan beyaz ışıkla akmaya başladı, Galen'elini tutuşu sıkılaştıkça kolu kaslarla kasıldı ve tutunmak için kendi kaslarını zorladı. Sonra bir dakikadan diğerine Galen'in vücudu kasıldı ve haykırdı ve ben o titreşimli gırtlığımı olabildiğince aşağıya daldırdım, ağzımı vücuduna gömdüm, böylece onun her lezzetli santimi ağzımda, , çok kalındı, beni dolduruyordu ve buydu: O ağzımdayken orgazm oldum, vücudum onun ağzımın içinde, bacaklarımın arasında olduğu kadar derinde olmasıyla sarsılıyordu. Gırtlığımdan aşağıya sıcak bir güç ve zarafetle boşalırken esnemeyi hissettim. Orgazmımı vücuduna haykıracak kadar onun kalktım. Bu onu tekrar haykırmaya itti, sırtı kamburlaştı, başı geriye atıldı, gözleri kapandı, dizlerinin üzerinde durmak için Rhys'in elini tutarken kolundaki kaslar derisinin altında kalın bir kabartıyla kazındı, ikinci bir orgazm onu ele geçirdi.

Rhys'in teni daha parlaktı ve üç katlı mavi gözünün parlamaya başladığını gördüm. Galen soluk soluğa, "Yeter, yeter, Yoldaş bizi kurtar, çok hassas, dur, dur, dur," diye bağırdı.

Gülümseyerek yanından kalktım, vücudundan dudaklarıma doğru bir parça tükürük ve biraz da onun tükürüğü akıyordu. Rhys'in elini bırakıp yarı gülerek yavaşça yanına yığıldı.

Rhys elini saçlarımdan geçirdi ve kendimi onun vücuduna bakarken buldum, spor salonunda geçirdiği ekstra zaman nedeniyle kaslı ve zayıftı. Başka hiçbir gardiyan ağırlıklara ve diyetle bu kadar önem vermemişti, böylece karın bölgesindeki altılı paket etine işlenmişti. Zaten kalın ve hazır, o muhteşem karın kaslarının önünde sıkı duruyordu.

Beni tüm o nefis güzelliklere doğru yönlendirmek için elini saçlarımda kullandı ve ondan gelen bu ekstra baskınlık nabzımı hızlandırdı, gözlerimi parlatmaya başladı; saçlarım elinin parlayan beyaz metalinin etrafına sarılmış lal ve yakutlar gibiydi. Kendini dudaklarımdan arasına itti ve dişlerime takılmaması için ağzımı yeterince açmak zorunda kaldım. Sığ vuruşlarla ağzıma girip çıkmaya başladı, beni zorlayacak hiçbir şey yapmadı.

Boğuluyordum, sadece daha fazlası için istekli olmamı sağlayacak kadar. Ağzımı daha geniş açtım, boğazımı rahatlattım ve o da bunu hissetti çünkü kendini içimde daha derine itmeye başladı. Şimdi derinlere ittiğinde nefes alamadığım ve vücudumun bunu bildiği bir an vardı. Galen'leyken ne kadar derin, ne kadar uzun, her şeyin kontrolü tamamen bendeysen, Rhys saçlarımdaki eli, başımın arkası ve kendi itici kalçalarıyla kuralları değiştirmişti. Onun için istekli sesler çıkardım, ama uzun sürmedi ve Galen için olduğu kadar yüksek sesle değil, çünkü nefes alamayacağım kadar derine itti ve nefes olmadan ses yok, sadece yüzüne bakamayacak kadar geniş gözlerim yuvarlandı, bana titrememe ve sonunda etrafındaki zevkimi çığlık atmaya çalışmama neden olan bir bakışla aşağı bakarken. Etrafında çığlık atabilmem için yeterince geri çekildi ve sonra kendini boğazımdan aşağı derin ve sert bir şekilde itti ve bu sefer başımı tuttu, böylece hemen geri gelemedim.

Beni bıraktı ve ben nefes nefese kaldım, nefesimi sert, aşırı istekli nefeslerle yakaladım ve sonra kendini ağzıma ve boğazıma tekrar soktu. Yeterince sert, yeterince hızlı ve yeterince derin bir ritim bulmuştu ki bu neredeyse güç ve zevkin mükemmel bir karışımıydı.

Rhys daha nazık olmayı severdi ama benim sevmediğimi biliyordu ve kendini benim istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeylere adapte etmeyi öğrenmişti. Zevk çığlıkları atarak onu ödüllendirdim ve sonra son bir kez daha, daha derine itti, ağzımı vücuduna sıkıca bastırdı, böylece her bir santimini ağzımın içine sokabildiği kadar derine soktu ve Galen ile benim kontrolümdeydi, benim seçimimdi, bu yüzden savaşmadım, bu değildi ve biraz mücadele etmeye başladım. Rhys bana baktı, gözlerim sulanana kadar beni yerinde tuttu ve beni geri çektiğinde öksürdüm ve boğuldum. Kendini ağzımdan tamamen çekti.

"Çok mu fazla?"

Başımı salladım, öksürdüm ve "Hayır, bu harika" dedim.

"Bu şekilde mi bitirmemi istersin, yoksa o güzel göğüslerinin üzerinde mi?"

"Tamam," dedim.

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı; Mistral olsaydı daha sıkı olmasını isterdim ama Rhys zaten tercih ettiğinden daha sertti ve bunu takdir ettim. Kendini tekrar ağzıma ve boğazıma doğru zorladı ve bu sefer daha sert, daha hızlı, daha derindi, böylece nefes almak için savaştım, çok fazla boğulmamak için savaştım zorunda kaldım; saçlarımdaki tutuşu daha sıkı olsaydı, o düğmeye basardı ve daha fazlasını alabilirdim, ama hepsinden zevk almamı sağlayacak kadar sert değildi.

Fark etti ve geri çekildi. "Seni incitiyor muyum?"

"Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırırsan, kontrolü daha da ele alırsan, bundan daha fazla zevk alabilirim."

Biraz şüpheci görünüyordu ama dediğimi yaptı, parmakları acı verene kadar saçlarımı karıştırdı ama benim için bu sonunda rahatlamaya, kendimi saçlarımdaki ele, Rhys'in gücüne, beni istediği yerde tutarken boğazıma dalmasının itişine bırakmaya dönüştü ve saçlarımı bir kaldıraç olarak kullanmaya başladı, böylece ağzıma girdi ve aynı anda ağzımı ona doğru itti. Gözlerimi başımın içine doğru döndürdü ve kapalı göz kapaklarımda içine zümrüt ve altın rengi ışık saçtı, o kadar parlaktı ki gözlerim kapalıyken gün ışığı gibiydi.

Beni üzerinden çekti, eli saçlarımda acı veriyordu. Diğer eliyle kendini okşadığını görecektim kadar gözlerimi açtım. Sanki ay ışığı göğüslerimden aşağı akacak ve üzerlerine parıldayan çizgiler halinde damlayacak kadar katı hale getirilebilirmiş gibi, parıldayan beyaz sıcak bir dalga halinde döküldü.

Galen'in yanına uzanmama yardım etti ve sonra diğer tarafıma . "Bana bir dakika ver, sana bir bez getireyim." Sesi çaba ve orgazm yüzünden nefessiz kalmıştı.

"Ben bakarım," dedi Galen. "Sen dinlen." Sesinde duyabildiğim gülümsemeyi görebilecek kadar ona odaklanmaya çalıştım ama henüz o odaklanamamıştım.

Rhys'in eli benimkini buldu ve el ele tutuşarak uzandık, nefes almayı yeniden öğrendik ve bedenlerimizdeki ateş ve ışığın normale dönmeye başlamasına izin verdik.

"Buna çok ihtiyacım vardı,"
diye bildim. "Benim de," dedi.

Elini sıktım. "İstediğinden daha sert olduğun için teşekkür ederim."
"Bunun senin için daha iyi olacağını biliyordum ve eğer cinsel ilişkiye , sana verebileceğimin en iyisine ihtiyacın var."

"Bu iyiydi, en iyisiydi," dedim.

"Seni seviyorum, Merry."

Ona gülümseyecek kadar döndüm. "Ben de seni seviyorum Rhys."

"İkinizi de seviyorum," dedi Galen banyodan elinde bir bezle dönerken.

"Bunu muhabirlerin duyabileceği bir yerde söyleme. Zaten Doyle ve Frost hakkında ağızlarından köpükler saçıyorlar."

Galen sırıttı. "Dostum, seni bir kardeş gibi seviyorum. Birlikte soyunduğum ve aynı kadını aptalca becerdiğim bir kardeş, ama tamamen bir kardeş gibi."

Rhys ve ben güldük, o da "Kesinlikle" dedi.

"İkiniz de çok kankasınız, ama bu çarşafı başladı."

Galen çamaşır bezini getirdi. Rhys beni temizledi; söylediği gibi ortalığı o dağıtmıştı. Kurulanmak için getirdiği havluyu kullandım ve sonra yatağa kıvrıldık, Galen'in uzun gövdesi arkama kıvrıldı ve Rhys önümde bana sıkıca sarıldı, böylece mükemmel bir şekilde kaşıklaştık. Galen'in uzun kolu üzerime geldi ve Rhys'in belini saran koluma sarıldı, çünkü cinsel yönelimi ne olursa olsun çoğu fey basit dokunuşlarla sorun yaşamazdı. Güneş ışığı odayı doldururken çarşafın altında birbirimize sokulduk ve uyuklamaya başladık.

"Nasıl bu kadar yorgun olabilirim?"

Rhys, "Bir haftadan kısa bir süre önce üçüzlerin oldu," dedi.

"Yorgunum çünkü bebekler henüz uyumadı," dedi Galen, sesi sanki yüzünü yastığa gömmüş gibi mırıldanıyordu. Boyu daha kısa olsaydı yüzünü saçlarıma gömecekti ama bunu yaparsa vücudunu pozisyonundan çıkardığı için kaşıklayamazdık; denemiştik.

"Bebek bakımının ne kadarı sana düşüyor?" diye sordum.

"Kitto her zaman yanımda; çok yardımcı oluyor."

"Peki ya diğerleri?"

"Rhys kendi payına düşeni yapıyor," dedi ve tek uzun koluyla ikimize de sarıldı.

"Bunu dinlendirici buluyorum. Bir bebeği kucağıma almak her zaman kafamı rahatlatmıştır." "Gerçekten mi?" diye sordum.

"En iyi planlamalarımın bazıları bebekleri sallayarak uyuturken yaptım."

"Bundan önce başka çocuklarınız olduğunu biliyorum, ancak bir ilah olarak sizin çocuk sahibi olduğunuza dair hiçbir hikaye yok."

Vücudu artık gergindi ve uyuklama artık rahatlatıcı değildi. "Çok uzun zaman önceydi ve hikâyelerimi ozanlara anlatmadım. Oğlum ölürken onu kollarımda tutmak hatırlanmak istediğim bir şeymiş gibi gelmedi."

Ona sıkıca sarıldım, Galen da ikimize sarıldı. "Özür dilerim Rhys," dedi.

"Onu savaşta ben yönettim, oğlum. Annesi gibi uzun boyluydu, onun gibi siyah saçlıydı. Yakışıklı, güçlü, cesur ve bir babanın oğlunda olmasını istediği her şeye sahipti. Bir savaşta beni takip etti ve orada öldü. İnsan icatlarından biri olan demir dolgulu patlayıcılardan biri tarafından öldürüldü. Bize karşı savaşan kabilenin her üyesinin peşine düştüm. Son bebeğe kadar hepsini öldürdüm. Onları bir ırk olarak yok ettim, musunuz, anneleri merhamet için yalvarırken tüm halklarını, hatta çocukları bile öldürdüm. Kederim... korkunçtu ve onu kan ve ölümle bastırmaya çalıştım ve ne keşfettim biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum," dedim, yumuşak bir sesle. Korkunç şeyleri neredeyse duygusuz bir sesle anlatırken ona sarıldık, korkunç şeyler hala hissedilemeyecek kadar acı verdiğinde anlatmanın bir yolu.

"Onları öldürmek oğlumu geri getirmedi ve acımı azaltmadı. Benden farklı bir tanrıya inandıkları ve bana karşı savaşmaya cüret ettikleri için bütün bir insan ırkını öldürdüm, yüzyılların kültürü ve icadı yok oldu. Kimsenin kabilelerinin adını anmasını yasakladım. Onları tarihten sildim ve alabildiğim kadar aldıktan sonra öfkem beni terk etti. Geriye kalan tek şey üzüntümdü ve bu yüzden onları yok ettim, yaptıkları şey yüzünden değil, gerçekten değil, ama kederimi intikama odaklayabilmek ve onun kaybının acısını hissetmemek için."

Ona sarıldık, çünkü yapabileceğimiz tek şey buydu. Rahatlatıcı sesler çıkardım ama Galen şöyle dedi: "Şimdi bebekleri korumak için ölürüm; birkaç yıl sonra onları ne kadar seveceğimi hayal bile edemiyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

Arkama bakıp Galen'in yüzünü görmek istedim ama başaramadım; hayatımdaki onca erkek arasında Rhys'in yaptığından dehşete düşeceğini düşündüğüm tek kişi oydu, bunu onaylayacağını değil.

"Tanrıça'ya ve Tanrı'ya böyle bir acıyı asla yaşamaman için dua ediyorum, ama şunu unutma Galen, ne yaparsan yap canın yanacak ve intikam bunu sadece erteler. Sonunda kendime kızdığımı, kendimi suçladığımı fark ettim çünkü o kavgayı ben istemiştim. Onu ölüme ben götürdüm. Ben onun babasıydım ve onu hayal kırıklığına ve bu yüzden hepsini öldürdüm. Bunu anladığımda, ozanların anlatmasını istemedim. Hiçbir hikâyeyi hak etmiyordum. O kabilenin tüm hafızalardan, tüm tarihten silinip gitmesini sağlamıştım, ben de aynısını kendim için yaptım. Adil görünüyordu."

"Ama elimizde Cromm Cruach'ın hikâyeleri var,"

dedim. "Oh, Merry, o benim ilk adım değildi."

"İlk adın neydi?" Galen sordu.

Rhys başını salladı, saçları yüzümü gıdıklıyordu. "Hayır, o isim, o kişi artık yok. Kendisinin yaptığı bir hata yüzünden yok ettiği bir halkın son nefesiyle öldü. O ismi katlettiğim çocuklarla birlikte gömdüm, çünkü hepsi öldüğünde anladım ki onlar oğlumdan daha önemli değillerdi, ama daha az önemli de değillerdi. Büyüyüp iyi birer erkek, iyi birer kadın olabilirlerdi ama ben bu şansı onlardan çaldım. Onlar ölümlüydü ve zaten yaşamak için çok kısa bir süreleri vardı ve ben onların sahip olduğu birkaç yılı çaldım çünkü ölümsüz oğlum insan teknolojisinin ellerinde ölmeyi başarmıştı. Yaptığım şeyden derin bir utanç duyuyorum, bu yüzden bir tür kefaret olarak adımı, hikayelerimi, tarihimi yok ettim, ancak bu bile büyük bir kibirdi, kendimi cezalandırarak ölüleri yatıştırabileceğimi düşündüm."

Onu yakınımızda tuttuk, aklımıza gelen tesellileri mırıldandık, ama sonuçta ne tesellisi var ki? Sonra aklıma bir şey geldi ve bilmek zorunda kaldım. "Onu bulmam neredeyse on beş yılımı aldı.

Babamın katilini. Cel o sırada beni ve hepimizi öldürmeye çalışıyordu, bu yüzden nefsi müdafaaydı ama yine de onu öldürdüğüm için mutluyum."

"Baban için duyduğun üzüntüyü azalttı mı?" Rhys sordu.

Bunu düşündüm. "Evet, evet . Onun intikamını almış gibi hissediyorum."

"Oğlum gerçek bir düşmanın, zamanlar sahip olduğum tüm büyü ve zarafetle savaşmaya değer başka bir sidhe'nin elinde ölseydi, belki daha tatmin edici olurdu, ama bana karşı savunma umudu olmayan insanlara saldırdım; savaş alanında hesaba katılması gereken gerçekten korkunç bir güçtüm ve çoğuna savaşta saldırmadım. Onları sokaklarda, dağlarda, saklanmak için kaçtıkları her yerde avladım; onları buldum ve öldürdüm."

"Cel zaten senin düşmanındı Merry," dedi Galen. "Hepimiz onun ölmesini istiyorduk, çünkü kraliçenin ona gerçekten tahtı vermesinden korkuyorduk."

Rhys, "Cel'i sadece babanın intikamını almak için öldürmedin Merry; onu tüm Unseelie'yi ondan korumak için öldürdün ve bunun için öldürmeye değer," dedi.

"Biliyorsun, çoğu insanın yastık sohbeti savaş ve öldürmekle ilgili değildir," dedim.

"Sıkıcı insanlar," dedi Galen.

"Çok sıkıcı," dedi Rhys.

"Bilmiyorum, bazen insanları öldürmek zorunda kalmamızı ya da onların bizi öldürmeye çalışmasını engelleyecekse biraz sıkıcı olmanın iyi olabileceğini düşünüyorum."

Buna söyleyecek bir şey yoktu, çünkü hepimiz bunun güzel olacağı konusunda hemfikirdik. "'Umarım ilginç zamanlarda yaşarsınız. Kulağa çok olumlu geliyor ama değil," dedim.

"Bu bir Arap bedduasıdır, bilirsiniz: 'İlginç zamanlarda yaşayasın'," dedi Rhys.

"Çinli olduğunu sanıyordum," dedi Galen.

"Her iki durumda da Merry haklı; biraz sıkıcı rutin bir ömür boyu iyi gelebilir."

"Eğer sıkıcı ve rutin bir hayat istiyorsan, yanlış yataktasın," dedim.

Bana bakabilmek için kollarımda döndü. "Öyle miyim? O zaman sıkıcı ya da rutin olmayan bir şey yapalım, olur mu?"

Güldüm. "Bunu daha yeni yaptık."

Sırıttı. "Hadi tekrar yapalım." Karşımdaki diğer adama baktı. "Tabii bu kadar kısa sürede tekrar yapmayacaksan."

Galen sırtarak karşılık verdi. "Bu yataktaki yaşlı adam sensin; ben gencim, ayak uydururum."

"Yaşlı,
gerçekten mi?"

"Evet,
gerçekten."

"Cinsel ilişkiye girebilseydim, aslında kimin ayak uydurabileceğini kanıtlayabilirdin, ama beni elle yapmaya devam edemezsin ve seni emmemi sağlayamazsın; dilimde bir kas gererim."

Bu onların bana şaşkınlıkla bakmalarına neden oldu ve sonra güldüler, hepimiz güldük, ama kahkahalar durduğunda bir tur daha "sıkıcı değil, rutin değil" yaptık ve ikisinin arasında uzanırken bedenlerimizin ısıltısı tavanda renkli gölgeler oluşturdu, böylece büyümüz güneş ışığının kendisinden daha parlaktı, belki sıkıcı ve rutin hiçbir şey istemediğimi, ama kendim, bebeklerim ve sevdiğim erkekler için güvenlik istediğimi kabul ettim. Hem güvende olup hem de ilginç bir hayat yaşayabilir misiniz? Belki de yaşayamazsınız.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KRALİÇE ANDAIS yine yemek odasındaki büyük aynadaydı ama bu çok farklı bir çağrıydı. Neredeyse örten şık siyah bir pantolon giymişti; sadece yeleğin altında bir gömlek olmaması, Andais Teyze'nin yeğenlerinin yanında göstermesi gerekenden daha fazla göğüs dekoltesi bırakıyordu, ancak kıyafet öyle bir tavizdi ki şikayet etmeye cesaret edemezdin. Bu, bir basın toplantısı için giyindiği kadardı; doğru yönde atılmış büyük bir adımdı.

Eşi Eamon, özel dikim siyah bir takım elbiseyle yanındaydı ama yeleğinin altına kalem inceliğinde siyah çizgili yuvarlak yakalı beyaz bir gömlek eklemişti, böylece göğsünü çok daha az gösteriyordu.

Doyle, Mistral, Rhys ve Galen ile birlikte yanındaydı. Kitto tekrar ayağının altındaki tabure olarak yerini almıştı. Ona bunun gayri resmi bir konferans olduğunu ve rolünü devredebileceğini bildirmiştim ama o, "Bebeklerin babalarından biri olacak kadar şanslı hâlâ inanmıyorum ve ayaklarının altında bile olsa senin yanında bir yerim olsun isterim Merry," demişti. Buna ne diyebilirdim ki?

Kitto bugün yoga pantolonu giymişti, gömleksizdi ve ayakkabısızdı, çünkü adamlar görüşmeden sonra spor yapacaklardı. Doyle istisnasız herkesin en azından biraz olsun kendini korumayı öğrenmesi konusunda ısrar etmişti. Doyle ve Galen kot pantolon, Rhys ve Mistral ise pantolon giymişti çünkü silahlarının tam oturması için kemer ve bel bandı gerekiyordu. Telefon görüşmesinden sonra üstlerini değiştireceklerdi. Doyle'un silahları tamamen siyah kıyafetleriyle uyumluydu ama Galen'in mavi kotu ve yeşil tişörtü sahip olduğu tüm silahları gösteriyordu. Mistral ve Rhys silahların üzerine giymek için tasarlanmış ceketleri olan takım elbiseler giyiyorlardı, bu yüzden daha az belirgindi. L.A.'de sürgünde olan küçük feylerden biri

Hepsine giysilerin altında sihirli bir şekilde daha az görünen deri kılıflar yaptırdı, ancak erkekler kraliçenin silahlı olduklarını görmesini istediklerine karar verdiler. Hamile kadın hariç. Silah ve kılıç kullanmayı biliyordum ama doktorum onayladığında eğitime katılacaktım. Muhtemelen Taranis'e karşı işime yaramayacaktı ama bir dahaki sefere daha fazla seçeneğim olsun istiyordum. Belime tam oturan mor elbiselerden birini giyiyordum. Tekrar gerçek kıyafetlere dönmek güzeldi ama ince topuklu, askılı siyah sandaletler sadece gösteriş içindi. Henüz böyle bir şeyin içinde yürümeye hazır değildim. Kitto'nun seks sırasında topuklu ayakkabıları sırtında hissetmekten hoşlandığını öğrenmiştik, bu yüzden ayakkabılar konusunda çok iyiydi.

"Taranis'in senden korkmasını sağlamalısın Meredith; sadece korku onu kontrol altında tutacaktır." Bebekleri görmek istemişti ama önce iş konuşuyorduk.

"Zaten Doyle'a saldırdı ve biz bunun korkudan kaynaklandığına inanıyoruz. Kral onunla bir düelloda karşılaşmak istemez," dedim.

"Evet, Kraliçe'nin Karanlığı'ndan korkuyordu ama Doyle'dan korkmuyordu.

Aynı şekilde. Benden, Meredith'ten ve benim bir uzantım olan Karanlığımdan korkuyordu ama benim korumam ve tehdidim olmadan Doyle'u sadece senin güçlü sağ elin olarak görüyor; o eli kesersen seni olduğundan daha da güçsüz hale getirir. Eğer Unseelie Divanı'na hükmedeceksen Taranis'in senden korkmasını sağlamalısın Meredith, senden ve başkasından değil. Eğer senden korkmazsa, Seelie'lerin senin tahtını ele geçirip kendi tahtlarıyla birleştirmeye çalışması an meselesi olur."

"Beni kraliçesi olarak kabul açıkça belirtti," dedim ve bunu söylerken dikkatle hiçbir şeye bakmadım çünkü duygularımı gözlerimden uzak tutamıyordum ve Andais yıllardır duygularımı bana karşı kullanmıştı.

"Sana tecavüz etmesini, onu düelloya davet etmek için bir neden olarak kullanmayı düşündüm."

Bu benim ona tekrar bakmamı sağladı. "Kaderimi bu kadar önemseydiğini sanmıyordum, Andais Teyze."

"Bu senin kaderin değil Meredith, varisimi hiçbir ceza almadan kaçırabileceğini ve ona saldırabileceğini düşünmesinin hakareti."

"Elbette, bu sana bir hakaret," dedim ve başımı salladım. Az önce başıma gelenlerin sadece kendisine saygı gösterilmediğini gösterdiği için önemli olduğunu itiraf ettiğini anlamıyordu.

Eamon elini onun omzuna koydu ve bana baktı. Yüzü en azından anladığını ve onun anlamadığını anladığını gösteriyordu. Ona bunu takdir ettiğimi gözlerimle anlatmaya çalıştım. Andais umursamaz bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Öyle ama Taranis'in aslında deli olduğuna inanıyorum. Kendini senin onunla isteyerek gittiğine ve kötü Unseelie tarafından ondan kaçırıldığına inandırmış. Işığın ve İllüzyonun Kralı gerçekten kandırılmış gibi görünüyor."

"Katılıyorum," dedim.

"Zihnini ona karşı zehirleyen kötü niyetli Unseelie'lerden seni arındırabilirse seni kraliçe olarak alacağını söylüyor. Eğer seni korumandan mahrum etmek isteseydim, ben de Prensesin Karanlığı ile başlardım. Gerçekten de Kraliçe'nin Karanlığı ile aynı tınıya sahip değil, değil mi?"

"Hayır, Andais Teyze, öyle değil."

Omzumun hemen yanından Doyle'un zamanlar onun yanında durduğu gibi durduğu yere baktı, ancak elini omzuma koymuştu, bu hareketi ona yaptığını hiç görmemiştim. Elimi onunkinin üzerine koymak için kaldırdım.

"Karanlığımı ihmal ettiğimi bana hatırlatmanıza gerek yok."

"Sana bir şey hatırlatmak için eline dokunmadım Andais Teyze; ona dokunmak istediğim için dokundum."

Ağzıyla mutsuz olduğu anlamına gelen küçük bir hareket yaptı ve sonra bunu gülümsemeye dönüştürdü. Akli başında bir insan gibi davranması yoksa bebekleri göremeyeceği ultimatomeni verdiğimden beri yaptığı bu ilk telefon görüşmesinde gerçekten çabalıyordu.

"Anlamasam da inanıyorum."

Söylemek istediğim şey, "*Senin için ne kadar üzücü*" idi ama teyzem hiçbir zaman acıma *duygusundan* hoşlanmadı. Bunu anlamazdı ve her zaman bir hakaret olarak görürdü ve kesinlikle kimseye acımazdı. Kelimenin gerçek anlamıyla acımasızdı.

Onun yanından, eli omzunda olan Eamon'a baktım. Onun için de üzüliyordum ve eğer benim olsaydı, Doyle'unkine yaptığım gibi uzanıp onun eline de dokunurdum ama o endişelenecek kadar benim değildi ve Andais'i çok seviyordu. Nedenini hiç anlamamıştım ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

"Sen Havanın ve Karanlığın Kraliçesisin, teyzem; herkes senden korkar. Taranis'in benden korkmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Rüyasında onun şeklini bozdun, Meredith; bu onu korkuttu."

Doyle'un elini daha sıkı tutarak gerildim, topuklarım istemsizce Kitto'nun sırtına biraz daha sertçe gömüldü. "Sana rüyamda onun üzerinde güç elimi kullandığımı söyledim ama hangi güç elimi kullandığımı söylemedim. Bunu nereden biliyorsun?"

"Altın Saray'da casusları olan tek kişi Karanlık değil Meredith. Taranis'in uykusu sıkıntılı, çünkü senin büyüün yüzünden kolunun eridiğini ve sakat kaldığını görüp duruyor. Eğer bunu gerçekte görebileceği birine yaparsan, sürekli görünür bir hatırlatma, senden korkması için iyi bir başlangıç olur."

"Taranis'e bir ders olsun diye rastgele bir Seelie sidhe seçip onu kısmen sakatlamamı ya da şeklini bozmamı mı öneriyorsun?"

Başını salladı.

Eamon'un elinin onu uyarmak istercesine omzunda sıkılaştığını gördüm. Dalgın bir şekilde onun elini okşadı ama tutmadı.

"Seelie Sarayı'nda o kadar nefret ettiğim kimse yok," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Mesele nefret değil Meredith, mesele pratiklik. Taranis'i nasıl korkutacağını sordun; ben de sana bunu nasıl yapacağını anlatıyorum. Eğer yardımımı istemiyorsan, isteme; bir şeyler önermek ve senin o surat ifadeni izlemek çok sinir bozucu."

"Yüzümü buruşturduğumun farkında değildim, Andais Teyze; bundan sonra yüz ifademi daha iyi ayarlamaya çalışacağım."

"Ve işte yine o ses tonun, tek bir kelime bile yerinde değil, ama ses tonun açıkça 'Sen lanet olası psikopat bir kaltaksın ve senden nefret ediyorum' diyor."

"Ben asla böyle bir şey söylemem, Andais Teyze."

"Hayır, bunu asla söylemezsin, ama yeterince düşünüyorsun."

"Senin hakkında bu sözleri söylediğimi, hatta düşündüğümü hiç sanmıyorum, teyzem."

"Peki cesaret edebilseydiniz hangi kelimeleri yüksek sesle söylerdiniz?"

"Beni tehdit etmediğin ya da hoş olmayan bir şey ima etmediğin bir konuşma yapmaktan aciz misin?" diye sordum.

Gözle görülür bir şekilde irkildi ve bu kez Eamon'un eline uzandı.

"Ben... ben bunu düşünmemiştim, yeğenim. Beni ve sarayımı güvende tutan tek şeyin tehdidim olduğu birçok yüzyıl geçirdim. Taranis'in başka bir kraliyetten korkmazsa neler yapabileceğini görüyorsun."

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum. Yani insanları tehdit etmenin senin için sadece bir alışkanlık olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir an düşünür gibi oldu ve sonra "Evet, öyle olduğuna inanıyorum" dedi.

İçimi çektim ve Doyle'un elini sıktım. Mistral bana yaklaştı ve elini diğer omzuma koydu. Ben de uzanıp onun elini tuttum. Onlara dokunmak beni rahatlatıyordu, gerçi Mistral'in böyle sıradan bir dokunuşun beni neden bu kadar memnun ettiğini anlamadığını biliyordum; yatak odası dışında babalar arasında en az şefkatli olan oydu, ama hoşlandığımı ve buna ihtiyacım olduğunu kabul ettikten sonra daha fazlasını yapmaya çalışmıştı. Çabalarını takdir ettim ve bunu ona anlatmak için elimden geleni yaptım.

"Çok yalnız olmalısınız," dedi Galen.

Hepimiz yavaşça ona döndük, tıpkı bir korku filminde olduğu gibi, çünkü bu acıydı ve kraliçenin ona acıdığınızı bilmesine asla izin vermezsiniz.

Kadın, bir cesedin gözünü oymak üzere olan bir karga gibi başını iki yana eğerek ona baktı. "Ne dedin sen?" Sesi, onun kendini tekrar edeceğine inanmadığını ve kesinlikle tekrar etmemesi gerektiğini açıkça ortaya .

"İnsanlar senden korkuyorsa, seni nasıl seviyorlar?" diye sordu.

"Sevgi," dedi ve bunu çok farklı bir tür sevgi gibi söyledi. dört harfli kelime.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

"*Kes şunu, kendine bu kadar yakından bakmasına neden olma*" demek istedim, ama onunla son konuştuğumuzda tam da bunu yapmamış mıydım? Benim cesaretim onu da cesaretlendirmiş miydi?

"Sevilmeye ihtiyacım yok, Galen. Bana itaat edilmesine ihtiyacım var. Halkımın beni sorgusuz sualsiz takip etmesine ihtiyacım var."

"Herkesin sevilmeye ihtiyacı vardır, kraliçem," dedi.

"Şimdi kraliçen olduğumu hatırlıyorsun; ne kadar uygun ve ne kadar geç."

"Ne için çok geç, Andais Teyze?" diye sordum. Kalbim boğazımda güm güm atıyordu ve net konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldım. Galen onun alt düzey muhafızlarından biriydi; onun gözünde özel bir yeri yoktu, bu da burada oynayacak bir kartı olmadığı anlamına geliyordu. Neyi başarmaya çalışıyordu?

"Merry Seelie Sarayı'nın üyelerini sakat bırakırsa, insan medyasına gidebilirler. Onun bir canavar olduğunu düşünürlerdi ve haklı da olurlardı."

Kaşlarını çattı ve ona hiç de dostça olmayan bir bakış attı. "Belki de bir canavar olarak görülmek, bir kraliçenin halkını ve sevdiklerini güvende tutmak için ödemesi gereken bir bedeldir."

"Belki," dedi, "ama Meredith medyanın sevgisini kazanmalı, yoksa Altın Mahkeme onların sempatisini kazanacak ve Amerika'da yıllardır yaptığınız tüm iyi işler geri alınacak. Taranis ve halkının bir zamanlar bizim olduğumuz kadar nefret edilen ve korkulan kişiler olmasını dilemediniz mi?"

Hâlâ mutlu görünmüyordu ama yüzünde düşünen bir ifade vardı. Adam onu düşündürüyordu, ki bu durumda bu iyi bir şeydi. "Devam et," dedi, sesi hâlâ mutsuzdu ama bunun altında başka bir ton vardı. Tam olarak yorumlayamadım ama öfke değildi.

"Taranis'i basında canavar yaparsak ne olur? Ya modern medyayı izleyicilerin kalplerini ve zihinlerini kendi tarafımıza çekmek için kullanırsak?"

"İzleyiciler mi? Anlamıyorum."

"Bize bir televizyon programı teklif edildi."

Doyle, "Onu almamaya karar vermiştik," dedi.

Galen Doyle'a döndü. "Ama görmüyor musun? Taranis sonsuza dek kendini kontrol edemeyecek. Eğer ona kamera önünde yeterince ip verirsek, sanırım kendini asacaktır."

"Bize kamera önünde saldırmasını istiyorsun," dedim ona bakarak. "Sanırım istiyorum, evet, istiyorum."

Rhys, "İçimizden birini yaralayabilir, hatta öldürebilir, insan kamera ekibini tehlikeye atmaktan bahsetmiyorum bile," dedi.

"Doğru, bu bir risk ama belki de Merry'den korkmasını değil, televizyonda kötü görünmekten korkmasını sağlamalıyız. O Işığın ve İllüzyonun Kralı; cazip olmakla gurur duyuyor, değil mi?"

"Öyle," dedi Doyle.

"Kendisini filmde canavarca ve korkunç bir şekilde görseydi ne yapardı?"

Andais küçümseme dolu bir sesle, "Kameralar ölümlerinizi çok güzel bir şekilde filme alabilir," dedi.

"Ya da bizi hayatlarımız için savaşırken ve kendimizi savunurken yakalayın."

"Onu kamera önünde öldürmeyi planlıyorsun," dedi Andais; sesi şaşkın ve neredeyse mutlu geliyordu.

Galen başını salladı. "Eğer bize saldırırsa, evet, neden olmasın?"

Güldü, başı arkada, eli Eamon'un salıncağında, neredeyse yanınızda zıplayan bir çocuk gibi.

Rhys, "Bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalırız," dedi.

"Belki, ama kamera ekibi bizim şahidimiz olacak, görmüyor musun?"

Doyle, "Bu mümkün, ancak Taranis'in kamera üzerindeki kontrolünü tamamen kaybetmesi gerekecek," dedi.

Mistral, "Ve bu fırsatın doğması için kamera ekibinin haftalarca, aylarca evde bizimle birlikte olması gerekecek," dedi. Eli benim elimde gergindi.

Döndüm ve ona baktım. Uzun gri saçlarında altın, bakır ve gümüşten daha parlak teller vardı, sanki "ışık" endişesiyle daha güçleniyordu.

"Bizi filme almaları düşüncesi seni gerçekten rahatsız ediyor," dedim. "Evet, gerçekten buradaki her şeyi filme almalarını istiyor musun?"

Doyle, "Yaptığımız ya da çevremizde olan öyle şeyler var ki, kameraya yansımaları istemeyebiliriz," dedi.

Döndüm ve ona baktım. Haklıydı ama... "Hayır Mistral, bilmiyorum ve Doyle haklı."

"Eğer sadece kralı öldürmek istiyorsak, o zaman yapalım. Neden televizyon programı yapalım? Neden mahkemeye bunu yaptığımıza dair kanıt verelim? Eve dönüp Merry'ye yaptıkları için onu idam edebiliriz."

"Bu planı sevdim," dedi Doyle ve derin sesi duygularla biraz daha derinleşti. Bana tecavüz ettiği için Taranis'i öldürmek istediğini biliyordum. Bunu yapmasına izin vermek cazip gelmişti.

"Hayır," dedim, "hayır, risk çok büyük." Elini kendi elimde sıktım ve ona baktım. "Seni intikam uğruna kaybetmeyeceğim."

"Beni iki kez öldürmeye çalıştı Meredith; eğer bize kamera önünde saldırırsa hayatımı kaybedebilirim."

"O zaman hayır," dedim, "hayır. Onu kamera önünde öldürmemize yardım etmesi için buraya çekmeyeceğiz ve eve gidip onu orada öldürmeyeceğiz. Deli kralı yalnız bırakacağız."

"Bizi yalnız bırakmayacak Merry," dedi Galen.

"Çocuk haklı," dedi Mistral.

"Bizi rüyalarımızda avlayacak Merry; orada kendimizi koruyamayız, o yüzden onu gücümüzün daha büyük olduğu buraya getirin."

"Daha büyük ne gücümüz var?" diye sordum.

"Siz Prenses Meredith NicEssus'sunuz, Amerikan topraklarında doğan ilk peri prensesisiniz ve şimdi üçüzleriniz var. Medyanın sevgilisisiniz, yoksa polisin basın ve insanlar arasından geçmemize yardım zorunda kaldığını unuttunuz mu?"

"Unutmadım."

"Merry, sen şu anda perilerin yüzüsün. Bu anı alır ve onunla birlikte koşarsan, onu gerçekten kucaklarsan, medyanın gücüne sahip olacaksın."

"Zaten duvarlara tırmanmaya çalışıyorlar ve üzerimizde telefoto lensler kullanıyorlar, Galen. Daha fazlasını istediğimden emin değilim."

"Taranis'ten daha büyük hangi güce sahip olduğumuzu sordunuz; işte bu. Tüm perilerdeki en büyük yıldız, en büyük illüzyon olabilirsin, çünkü onların ne göreceğini biz seğeriz. Bu anı yakalayabilir ve Unseelie'yi iyi ve sevgi dolu olarak gösterebiliriz ve sonunda kral bunu kaybedecek ve bize gelmek zorunda kalacak. Karşı koyamayacaktır, çünkü her şeyden önce yıldız, ilgi odağı olmak zorundadır."

Rhys, "O her zaman bir medya sürtüğü olmuştur," dedi.

"Hayır," dedim, "sadece hayır; ben sadece ve sevdiğim adamların tadını çıkarmak istiyorum. Daha fazla ilgi istemiyorum."

"Kraliçenin önerdiği şeyi yapabilir ve etten elinizle birini sakatlayabilirsiniz, ama o zaman kötü adam siz olursunuz. Bir kereliğine Seelie Sarayı'nı kötü adam yapalım."

"Bu gerçeklerden önce komplo kurmaktır," dedim.

"Hayır, öyle değil. Onu buraya çekmek ya da tuzağa düşürmek için hiçbir şey yapmayacağız; kendi başına gelecek çünkü kimsenin, senin bile onu gölgede bırakmasını istemeyecek Meredith. Onun egosu uzak kalamayacak kadar büyük."

"Sonunda yıkılıp buraya gelmesi aylar sürebilir," dedim.

"Olabilir, ama tüm bu süre boyunca oldukça iyi para alacağız ve belki Maeve Liam'la evde kalabilir, böylece onu sadece annesi olarak değil, anne olarak görmeye başlar."

Andais, "Oh, şimdi gidip her şeyi berbat etme," dedi. "Neyi bozmayayım?" Galen sordu.

"Kralı öldürmek için çok güzel bir planın vardı ve şimdi korku ya da intikam yerine amacın tamamen sevgi ve güneş ışığı; lütfen, o büyümüş peri bedeninde sıkışıp kalmış bir Unseelie kalbi olduğunu düşünmeme birkaç dakika daha izin ver."

Gülümsemesi yüzünü terk etti ve... soğuk görünüyordu. "Bana güvenin kraliçem, ben Unseelie'yim." Tıpkı Andais'in beni sözlerimin yumuşak ama ses tonumun aşağılayıcı olmasıyla suçladığı gibi, şimdi de Galen'in sözleri iyiydi ama ses tonu... uğursuz, hatta tehditkârı.

Ona baktı ve Galen'e bakarken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Onu "görmüş", daha önce hiç görmediğine inandığım bir şekilde değerlendirmişti. Andais'in çoğu erkeğe bakışı çok ikiliydi. Onlar ya çok az dikkate alınan, o anın kurbanları ya da potansiyel sevgililerdi. Hepimiz gibi o da daha önce onun kurbanı olmuştu ve hayatının büyük bölümünde pek dikkate alınmamıştı ama şimdi üçüncü seçeneğin onun gözlerinden geçişini izledim.

"Eğer genetik testler sonucunda genetik özelliklerin listelenmemişse, o zaman belki de sana ne kadar Unseelie olduğunu kanıtlaman için bir gece veririm, Galen Greenknight."

Gözle görülür bir şekilde gerildi, yeni keşfettiği cesareti tökezledi. Kalbim tekrar gırtlığıma dayanmıştı ve Doyle'un elini hafifçe sıkıyordum.

Mistral aslında bizden biraz uzaklaşmıştı, böylece Rhys'in arkasındaydı, sanki onun biraz şiddet deneyebileceğini düşünüyordu ve bir bakıma haklıydı, çünkü şiddet olmadan seks yapmıyordu. Vanilya karşıtı Vanilya Teyze gibiydi ve bunu düşündüğümde komik geldi ve güldüm.

Güldüm ve gülmeyi durduramadım. O kadar çok güldüm ki, seksin bile rahatsız etmediği yerlerim ağrımaya başladı. Gözyaşlarım yüzümden akana kadar güldüm ve başka kahkahalar duydum. Galen gelip sandalyemin yanında durdu, elimi tuttu ve çaresiz bana katıldı, ama sadece biz vardık. Diğer herkes sessiz kaldı ve gözyaşlarımı aynaya bakacak kadar silebildiğimden nedenini gördüm: Kraliçe hiç eğlenmemişti.

Ayaklarının üzerindeydi ve Eamon onun ya da belki de onun ulaşamayacağı kadar arkasındaydı. Üç renkli gözleri gri bulutların ardındaki şimşek gibi parlıyordu. *Fırtına tepemizde değil ama yaklaşıyor.*

"Bana gülünmesine vermeyeceğim Meredith, hiç kimse tarafından."

Sesi, seks anlamına gelmesi gereken o alçak mırıltıya dönüşmüştü. ama genellikle birileri için eziyet anlamına geliyordu.

"Tanıdığım en az vanilyalı insan sensin Andais Teyze; sen vanilya karşıtısın Vanilyalı Teyze, anladın mı?" demeyi başardım.

Rhys gülmemeye çalışarak küçük bir homurtu çıkardı. Mistral bile küçük bir ses çıkardı; sadece Doyle benim tehlikeli aptallığımdan etkilenmedi.

"Hayır," dedi soğuk bir ifadeyle, "."

Muhafızlar odaya doluştu, bazıları Sidhe, bazıları da Kırmızı Kepliydi. Birlikte antrenman yapmaya başlamışlar, farklı güçlerine hitap eden savaş stratejileri üzerinde çalışmışlardı. Goblinler yüzyıllardır Unseelie sidhe'leri için şok birlikleri gibi savaşmışlardı ama asla onlarla omuz omuza savaşmamışlardı. Goblinler top yemi olarak kullanılmış, asla yanlarında savaşacak başka bir savaşçı olarak görülmemişti. Şimdi önümüze yayıldılar, sidhe ve goblin, yan yana. Kendilerini "kraliçeleri" ve "kralları" arasında etten bir kalkan haline getirerek, alıştırma yaptıkları belli olan bir hareketle etrafımıza dizildiler. Bizim için kendilerini feda etmek zorunda kalmalarından nefret ediyordum ama koruma olmak, özellikle de kraliyet muhafızı olmak böyle bir şeydi. Bir zamanlar Andais için kurban edilenler Doyle ve diğerleri olmuştu,

Önümdeki erkeklerin arasına dağılmış kadın muhafızların da Prens Cel için aynı şeyi yapmaları bekleniyordu.

"Batı Toprakları'na ve yeğenimin daha şefkatli bakımına kaçmanıza izin verdim, ama bunun aklınıza girmesine izin vermeyin muhafızlarım. Hiçbiriniz kral adayı değilsiniz. Eğer sizi saraya geri çağırırsam, cevap vermeye ve bana dönmeye yeminlisiniz." Muhafızlarımızın arasından onu göremiyordum ama ses tonunu duymak, yüzümde hâlâ ıslak mutluluk gözyaşları varken bile kahkahalarımın son kırıntısını da alıp götürmeye yetti.

Galen elimi tuttu; suratı asıktı. Doyle, Mistral ve Rhys sandalyemin etrafına toplanmışlardı ama hâlâ koruma duvarının arkasındaydılar. Gerçek bir savaşta önden gidebilirdik ama böyle anlarda prensler ve krallar korumalarının önünde durmazlardı. Sevdığım adamların beni ve doğmamış çocukları güvende tutmak için kendilerini tekrar tekrar riske atmalarını izlerken bu dersi aylarca öğrenmiştim. Şimdi onlar da bu dersi öğrenmek zorundaydı. Tehditten çok emin, çok hazır ve saklı duran üç savaşçıma baktım. Bunun onları benden daha fazla üzeceğini biliyordum çünkü bir yıl önce tehlikeyle Kraliçe Andais arasında dururlardı; şimdi ise yanımda duruyorlar.

Uzun muhafız duvarından Doyle'unkinden bile daha alçak bir ses geldi. "Bizler gobliniz; bizi kendi tarafınıza geri çağıramazsınız Kraliçe Andais, çünkü bizim yerimiz asla orası olmadı." Bu Jonty'ydi, Kırmızı Keplerin lideri. Halkına göre ufak tefek biriydi, boyu sekiz ayağın biraz üzerindeydi; sıradaki adamlardan bazıları on üç ayağa yakındı, küçük devler ya da orta boylu devler gibiydiler. Ten renkleri grinin her tonu, sarı ve neredeyse kahverengiye çalan iki altın sarısı arasında değişiyordu. Çok uzun boylu ve hükmedici olan Sidhe savaşçıları, aralarına serpiştirilmiş küçük görünüyorlardı.

"Sen Goblin Kralı Kurag'ın soronusun, benim değil, ama yanında duran erkekler ve kadınlar benim." Sesi bir nota daha düşerek mırıltılı, cinsel bir derinliğe ulaştı ama bu sidhe olan hiçbirimizi heyecanlandırmadı çünkü bunun seks değil şiddet vaat ettiğini biliyorduk, en azından bizim için. Şiddetin teyzem için bir tür seks olduğunu fark etmeye başlamıştım. Gerçekten de o cinsel avcılardan biri gibiydi.

Şiddet görüntüleri, beynin "normal" seksle aynı merkezlerini vuracak şekilde kablolanmış olanlar.

Sesimi duyulacak şekilde yansıttım. Muhafızlarımın arkasına saklanmamış olsaydım daha etkileyici olurdu ama yine de idare etmek zorundaydım çünkü Andais pek istikrarlı biri değildi ve birincisi aynadan büyü yapamayacağına, ikincisi de hiç değilse doğurgan rahmime değer verdiğini hatırlayacağına dair kendimi riske atamazdım.

"Onlar senin değil Andais Teyze, artık değil."

"Doğurganlığının aklını başından almasına izin verme Meredith. Seni ve sevgililerini güvende tutabilir ama geri kalanlar ödünçtür, başka bir şey değil. Sen tahtıma oturana kadar Unseelie Sidhe benimdir."

"Onlar artık benim için yemin ettiler, Andais Teyze."

"İki kez yemin edemezler, yeğenim. Bu onları yeminli yapar."

"Babamın kadın muhafızları olan Turnalar'dan hiçbir zaman Prens Cel'e yemin etmeleri istenmedi; sadece onu korumalarını emrettiniz, bu yüzden istedikleri yerde yemin etmekte özgürdüler."

"Oğlumun üzerine yemin ettiler," dedi.

"Hayır, değillerdi," dedim. Yüzünü görmek isterdim ama muhafızların işlerini yapacaklarına güveniyordum ve Galen'in eli hâlâ benim elimdeyken geniş sırtlarına baktım.

"Cel onlara bir seçenek sundu ve onlar da ona yemin ettiler."

"Bunu sana kim söyledi?" Bunu söyleyen, bizi koruyan sıranın sonunda duran Cathbodia'ydı.

"Cel ve Cranes'in kaptanı Siobhan." "Demek ki yalan söylemişler," dedi Cathbodia.

"Neden bu konuda yalan söylemiş olsunlar ki?"

"Sebepleri her zaman kendineydi Kraliçe Andais, ama size yemin ederim ki bugün burada bulunan hiç kimse Prens Cel'e yemin etmedi."

"Oğlum söz konusu olduğunda çok şey ihmal ettim ve bundan pişmanlık duyuyorum."

Cathbodia tek dizinin üzerine çöktü. "Bunu söylediğinizi duymak beni onurlandırdı Kraliçe Andais."

Bir muhafızın diz çökmesi genellikle herkes için bir işaretti, ama başka kimse diz çökmedi ve bir süre sonra Cathbodia ayağa kalkarak ona katıldı

Muhafız arkadaşları tekrar.

"Kadın muhafızların sizinle birlikte olmakta özgür olduklarını kabul ediyorum Prenses Meredith, ama erkekler benimdir."

"Onlar da bana yemin ettiler, Andais Teyze," dedim.

"Evet, bana kan hatırlat Meredith, çünkü çok çabuk yoruluyorsun."

"Aramızdaki bu anlar da benim için öyle, teyzeciğim."

"Bana teyze deme."

"Nasıl isterseniz," dedim. Sesim olabildiğince nötrdü. "Tüm kuzgunlarımı tünemeleri için eve çağıracağım Meredith ve onlar da gel."

"Hayır, yapmayacağız." Bunu söyleyen Cathbodia'nın yanında duran Usna'ydı. Sanki ciddi bir şey yokmuş gibi normal şakacı sesi yoktu. Sıradan çıkan çok acımasız bir kedi idi.

"Bana 'hayır' ve 'yapmayacağım' demeye nasıl cüret edersin? Bu kelimeleri etine kazıyacağım."

"Hepimiz Merry'ye yemin ettik; artık senin Kuzgunların değiliz. Bizi eve çağıramazsın ve artık istediğin gibi işkence etmek için senin değiliz," dedi ve sesi şimdi üzgün geliyordu. Hiçbir şeyin onu Andais'ten koruyacağına inanmadığını fark ettim. Usna cesurca konuşuyordu ama o bu güvenliğe inanmıyordu.

"O zaman hepiniz yeminlisiniz." Neredeyse bağıırıyordu.

Sonra sanki yardımını dokunacakmış gibi ayağa kalkarak konuştum. Galen sanki yapacaklarımdan korkuyormuş gibi elimi sıktı. "Onlar bana yemin ettiler, bu da onları yeminli yapar."

"O zaman yeminlerini bozdukları için cezalandırılacaklar" dedi.

"Peri'den sürgün edilerek mi? Yeminli olmanın olağan cezası bu değil mi?" Dedim.

"Hayır!" Bağırıldı.

"Evet," dedim, açıkça, sakince.

"Hepiniz peri sürgününü seçmiş olamazsınız," dedi ve sesinde şok vardı.

"Biz Unseelie Sarayı'ndan sürgün edildik," dedi Usna, "ama peri dünyasından sürgün edilmedik, çünkü Prenses Meredith nereye giderse peri de onu takip eder."

Andais, "Bu mümkün değil," dedi.

"Kendiniz de gördünüz Kraliçe Andais," dedi Cathbodua. "Unseelie Sarayı'nın bahçelerini yeniden hayata döndürdü. Peri bin yıldan uzun bir süredir ilk kez yaşıyor ve yayılıyor."

Sonra Doyle konuştu. "Gecenin kendisi sana perilerin yeniden hayatta olduğunu söylemiş olmalı."

"Gücüm bana söylentiler fısıldadı," dedi ve sesi giderek sakinleşiyordu. Bu iyi bir şey de olabilirdi, kötü bir şey de; psikopatlarda bunu asla bilemezsiniz.

Doyle, "O zaman biliyorsun ki peri Batı Toprakları'na geldi ve biz artık sürgün değil, yeni peri topraklarının sınırındaki öncüleriz," dedi.

"Kimsenin bana bu şekilde meydan okumasına izin veremem Karanlık; biliyorsun ki ben sadece tehdidim kadar güçlüyüm."

"Bunun için üzgünüm kraliçem."

"Birini eve çağırmalı ve diğerlerinin sessiz isyanınıza katılmasını engellemek için cezasını yeterince korkunç hale getirmeliyim."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum kraliçem; neredeyse makul ve sizin için de çok makul."

"Usna'yı bana gönderin, ben de geri kalanını yerinde bırakayım," dedi.

Usna'nın uzanıp Cathbodua'nın elini tutmasını izledim. Onları savunmak için bir şeyler söyleyecektim ama önce o konuştu. "Usna'nın çocuğuna hamileyim."

"Onu kurtarmak için yalan söylüyorsun," dedi Andais, sesi kesindi.

"Küçük çubuk olduğumu söylüyor ve yattığım tek erkek Usna."

"Küçük çubuk, hangi küçük çubuk sana hamile olduğunu söyleyebilir?" "Cathbodua, evde yapılan hamilelik testini mi kastediyorsun?" dedim.

Beni bulmak için arkasına baktı ve başını salladı. "Ne zaman öğrendin?" diye sordum.

"Bu toplantıdan hemen önce."

Yeterince içmiştim. Galen'in elini elime alarak öne çıktım. Önümüzdeki Kırmızı Kepler ve sidhe birbirlerine baktılar, sonra sidhe Doyle'a, Kırmızı Kepler de bana baktı. İkimizin de yüzünde her ne gördülerse, öne çıkıp Andais'le yüzleşebilmemiz için kenara çekilmelerini sağladı.

"Sidhe'ler arasında doğurgan bir çiftimiz daha var; bu kutlanacak bir şey Andais Teyze, cezalandırılacak değil."

Bana baktı ve yüzünde anlayamadığım ama neredeyse acı çekmiş gibi görünen bir ifade vardı. Başka biri olsa korkmuş derdim ama Andais kimseden korkmazdı, hele benden hiç korkmazdı.

"Onları doğurgan yapan aşktır," dedi Galen. Başımı kaldırıp ona baktım ama o sadece kraliçeye bakıyordu. Sanki bir şey çocukluğunun son kırıntılarını da alıp götürmüş ve onu her zaman olması gereken adam haline getirmiş gibi, orada dururken yakışıklı ve buyurgan görünüyordu.

"Karga ve kedi birbirini sevmez; çocuk yapan şehvettir." Sesinde yoğun bir küçümseme vardı.

"Birbirlerine olan aşklarını değil, Meredith'in onlara olan aşkını kastetmiştim."

"Onların da mı onun sevgilisi olduğunu söylüyorsun? Kimse senin şehvetinden güvende değil mi Meredith?"

Rhys bir adım öne çıktı. "Meredith onları bir hükümdarın tebaasını sevmesi gerektiği gibi seviyor."

"Sevgiyle yönetemezsin," dedi ve güzel yüzü öfkeli çizgilerle buruştu, sanki içindeki canavar dışarı bakmaya başlamıştı.

Galen, "Ama Meredith'e yemin ettiler çünkü Prens Essus'un muhafızlarına yaptığı gibi onlara sevgi ve şefkat gösterdi" dedi.

"Kardeşimin anısını bana hatırlatarak beni yumuşatacağını sanma. Meredith son zamanlarda bu konuyu çok sık gündeme getirdi."

Doyle gelip Galen'in diğer tarafında durdu. "Prens Essus seninle zarar vereceğin kişiler arasında birden fazla kez durdu. Onu kaybedene kadar hiçbirimizin onun senin üzerinde ne kadar iyi ve güçlü bir etkisi olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Essus'a kimsenin cesaret edemeyeceği özgürlükler tanırdım." Doyle, "Kardeşini seviyordun," dedi.

"Evet, evet, kardeşimi seviyordum ama o öldü ve gitti."

"Ama kızı karşınızda duruyor; torunları diğer odada büyük teyzeleri Andais'i görmeyi bekliyor. Meredith gerçekten NicEssus, Essus'un kızı , çünkü o aynı gösterdi

asalet, nezaket, zeka ve sevgiye sahipti. İyi ve cömert bir kral olabilirdi."

Gözleri irileşmişti ve artık gözlerindeki parıltının sihir değil, dökülmemiş gözyaşları olduğunu fark ettim. "Ama birkaç yıl boyunca en büyük ve kral o olacaktı."

"Evet, Kral Essus," dedi Doyle.

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü. "Beni iki kez ağlattın Meredith, kardeşimin kızı, yeğenlerimin annesi, sidhe'lere hayat veren, yeni peri topraklarının yaratıcısı ve bana tüm bunları aşkla yaptığını söylüyorlar. Bu doğru mu, yeğenim? Hepiniz güneş ışığı ve aşk mısınız? Tamamen Seelie sidhe misin ve içinde Unseelie'nin karanlığından hiç yok mu?"

"Adalet ve sevgiyle hükmetmek için elimden geleni yapıyorum ama aynı zamanda et ve kanın sahibiyim; bunlar Seelie güçleri değil kraliçem."

"Oğlumu öldürdüğünde kanlı elinin neler yapabileceğini gördüm."

"Cel beni öldürmeye çalıştığında irkilmedim; bu babamın

hata. Cel'i sevmemiş olsaydı, kendini savunmakta tereddüt etmezdi ve babam torunlarını görmek için burada olurdu." "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun, Meredith?"

"Oğlumun ihanetini öğrendin mi?"

"Benim sadece güneş ışığı ve sevgiden mi ibaret olduğumu soruyorsun, sana şunu söyleyeyim teyze, ben sadece sevgi ve adaletle yönetmiyorum."

"Ne o zaman, nezaket mi?" Bunu bir hakarete dönüştürdü.

"Acımasızlık. Ben babamdan daha acımasızım. Kendimi savunacak sihrim yokken sidhe üstüne sidhe'nin beni düellolara davet etmesine izin verdiğin için bu övgüyü alabilirsin Andais Teyze. Hayatta kalmak için acımasız olmak zorundaydım çünkü sen beni korumadın. Düelloların bana suikast girişimleri olduğunu, Cel'in emriyle ya da onun gözüne girmek için yapıldığını kabul etmedin. Keşke bana elini uzatsaydın, beni korusaydın, kendim için değilse bile kardeşinin hatırası için, ama yapmadın. Essus bana nezaketi, onuru, sevgiyi, adaleti öğretti ama sen, sevgili teyze, sen bana acımasızlığı ve nefreti öğrettin."

Sonra gülümsedi ve o anda yapabileceği hiçbir şey beni daha fazla korkutamazdı. Nefesim kesildi.

Boğazım düğümlendi ve tenim buz kesti. Galen bana yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı.

"O zaman belki de Essus ve ben sonunda sidhe için uygun bir hükümdar yarattık. Belki de senden korkması gereken Taranis'tir, Meredith."

"Anlamıyorum, Andais Teyze."

"Kuzgunlarımın ve Cel'in Turnalarının, binlerce yıl önce hükümdarların müritlerini topladığı gibi, sevgi ve sadakatle sana yemin ettiklerinin bilinmesine izin vereceğim. Muhafızlarınız arasında yatağınıza girmemiş olan Sidhe'lerin çocuk sahibi olduğunun bilinmesini sağlayacağım. Seelie'nin yeni bir aşk ve acımasızlık tanrıçamız olduğunu bilmesini sağlayacağım, çünkü sana bu son dersi veren sadece ben değildim Meredith. Annenin ihmali ve Taranis'in deliliği senin bugün olduğun hükümdara dönüşmene yardımcı oldu."

Galen'e daha sıkı sarıldım ve başımı salladım. "Buna katılıyorum, Andais Teyze."

"Taranis'in bunu bildiğinden emin olacağım." Kısa ve ani bir kahkaha attı. "Her şeye rağmen haklı olabilirsin Galen Greenknight; belki de aşk hiçbir işkenceye gerek kalmadan kendi başına yeterince korkutucudur."

Tekrar güldü ve sonra aynanın önünden çekildi. Eamon öne çıktı ve camı silmek için uzandı. Bunu yapmadan önce benimle konuştu. "Prenses Meredith, Prens Galen." Ve ben daha ona unvanını veremediğim kendi şaşkın yansımalarımıza bakıyorduk.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MAEVE REED, altındaki soluk boz renkli ince topuklu botları gösterecek kadar sallansın diye geniş kesilmiş bir çift krem pantolonla ana yatak odasında dolaşıyordu. Çizmeler özel dikim takım elbise ceketiyle uyumluydu, boynuna kadar düğmeli gömleği neredeyse saf beyazdı ve ince erkek tarzı kravatı metalik altın ve krem rengindeydi, bu da zincir bağlantı kemerinin altın rengini ortaya çıkarıyordu. Zincir gevşek bir düğümle kalçasına bağlanmıştı ve hareket ettikçe sallanarak kasıklarından geçiyordu, gerçek bir kemerden çok bel için bir mücevher gibiydi.

"Bu kıyafetin içinde harika görünüyorsun," dedim.

Beyaz halının üzerinde yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Uzun, ince ellerini zincirin halkalarında gezdirdi, bu da gözleri tekrar kasıklarına çekti. Tesadüfi değildi ama benimle flört ettiği de söylenemezdi. Maeve onlarca yıldır Hollywood'da hayatını kazanıyordu; seksapel, özellikle ellili yıllarda, bir seks sembolü olmak için çok uzun, çok zayıf ve yeterince kıvrımlı olmadığı düşünüldüğünde, zirvede kalmasına yardımcı olan metalden biriydi. Şimdi çok şık ve çok modaydı, ama Hollywood'un Altın Tanrıçası Maeve Reed, modanın kıvrımlı hatlardan, insan bir kadının kendini aç bırakmadan kopyalaması neredeyse imkânsız olan bir inceliğe dönüşmesinin nedenlerinden biriydi. Sidhe'ler farklı bir yapıya sahipti, mankenler gibi biraz daha fazla vücut yağına sahiplerdi, bu yüzden hala göğüsleri ve kalçaları vardı, ancak her gün bir Şükran Günü ziyafeti yiyebilir ve kilo almayabilirlerdi. İnsanlar bunu yapamazdı ama yine de denediler.

"Bugün stüdyoya girmem gerekiyordu. Ben bir film yıldızıyım; insanlar bir çaba bekliyor."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Sadece evin etrafında olmak için giyinebilirdin. Bu senin kıyafetlerin, senin evin, ne istiyorsan onu giy."

Mavi gözlerini kısarak bana baktı. Daha insani görünmek için cazibe kullanıyor, minyatür şimşekler gibi çıkan üç renkli mavi, bakır ve altın çizgileriyle insani olmayan gözlerini gizliyor, altın tenini insan bronzluğuna dönüştürüyor ve hatta beline kadar uzanan düz saçlarını doğal beyaz-sarıdan daha sarı yapıyordu. Saçlarını neden koyulaştırdığını hiç anlamamıştım; her halükarda insani sınırlar içindeydi. Cildini ve gözlerini daha insani hale getirmesi gerekiyordu ama saçları kalabilirdi.

"Neden saçlarınızı doğal halinden daha sarı-sarı yapıyorsunuz? İnsanların saçları her iki renkte de olabilir."

"Sarı-sarı kamerada daha iyi görünüyor," dedi.

"Oh, bu mantıklı." Yatağın kenarına oturup ayaklarımı salladım, çünkü oturup yere uzanamayacak kadar kısaydım. Hâlâ mor elbisemi giyiyordum ama siyah alçak topuklu ayakkabılarımı değiştirmiştım. Birkaç hafta içinde stiletolara geri dönebilirdim ama şu anda o kadar yüksek ve ince topukların üzerinde vücudumla savaşmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Neredeyse sihirli bir şekilde kısa bir sürede kilomun çoğunu vermiştim ama yine de tam olarak kendim değildim. Göğüslerimdeki fazladan büyüklük bile kendimi dengesiz hissetmemi neden oluyordu. Daha önce cömertçe donatılmışım, ama şimdi gerçek bir zenginlik utancıydı.

"Evde çalıştırmak için daha az fey işe alma konusunda aynı fikirde olmadığın için üzgünüm Meredith, ama bunda bir anlam göremiyorum. L.A.'de işe ihtiyacı olan bir sürü insan var. Eğer sadece feyleri işe alırsak, medya bizi ırkçılıkla suçlayacaktır."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Maeve başıyla onayladı. "Bu konuda bana güven."

"Size güveniyorum ama üçüzlerin, daha doğrusu Brylue'nin yanında insan dadı bulunduramayız. Büyülenme yeteneği otomatik gibi görünüyor; bunu kontrol etmeyi öğretebileceğimiz yaşa gelene kadar insanlar onun yanında neredeyse çaresiz."

"O daha bir bebek, o kadar da kötü olamaz."

"Çocuk odasına gel ve kendin gör. Belki de daha saf olan sidhe kanınız sizi Bryluen'in büyüüne karşı dayanıklı kılar."

"Ben sadece sidhe değilim Meredith; ben bir tanrıçaydım ve hala bir şekilde ünlü biri olarak tapınılıyorum, bu yüzden bebeğin beni büyüleyemiyorsa bu gerçekten iyi bir test değil."

"Ama eğer yapabiliyorsa, o zaman bu çok iyi bir test," dedim.

Maeve düşünceli düşünceli baktı ve sonra, "İyi bir noktaya değindin. Ona senden başka kim bakıyor?"

"Kitto..."

"Bir goblinin sidhe büyüüne karşı direnci yoktur; elbette onun tarafından tuzağa düşürülecektir."

"Kitto da yarı sidhe ve onun eline güç geçti."

Elinin tersiyle itti. "O goblin olarak yetiştirildi; asla goblin olduğu kadar sidhe olamayacak."

"Bu onun büyü direncinde neden bir fark yaratsın ki?" Ben sordum.

"Size çocukluğunuzdan itibaren belirli beceriler öğretildi, küçük adamınızın sahip olmadığı beceriler."

Ayaklarıma doğru kaydım, eteği yerine yerleştirdim. "Ona küçük adam deme."

"Neden olmasın? Adamlarınızın en küçüğü o."

"Sidhe olsaydınız evet, ama bunun bir hakaret olduğunu anlayacak kadar uzun süre insanlarla birlikte yaşadınız."

"Sidhe olsaydım derken ne demek istiyorsun?"

"Eğer Kitto'nun goblin olarak yetiştirilmesi onun sidhe olma yeteneğini zayıflatıyorsa, o zaman benzer bir argüman, insanlar arasında yüzyıllar süren sürgününüzün sizi, Seelie Sarayı'nın bir üyesi olarak peri dünyasında kalsaydınız olacağınızdan daha fazla insan yaptığı şeklinde ileri sürülebilir."

"Ben tanrıça Conchenn'dim; ne cüretle beni sidhe yüzlü bir goblinle kıyaslarsın?"

"Goblinler de en az sidhe'ler kadar *feydin* ve büyülerini çalan sidhe'ler olduğu halde, büyüleri yok diye onları küçük görme tavrı gerçekten ırkçı ve küstahçadır. Bu, karısını büyü yapmadığı için suçlayan istismarcı bir eş gibi.

bacağını kıran oyken, zarif bir şekilde yürüyebilmek."

"Bu adil bir karşılaştırma değil Meredith. Goblinler ve sidhe savaştaydı; onların büyüsünü alan büyüyü yapmamış olsaydık onlar kazanacaktı."

"Bana her iki taraf da öyle söyledi ama bu çok uzun zaman önceydi Maeve, çok uzun zaman önce."

"Sen orada değildin Meredith; arkadaşlarının onların ellerinde öldüğünü görmedin."

"Hayır, ama sidhe-tarafli goblinlerin bir kez güçlendiklerinde iyi büyü yaptıklarını gördüm."

"Goblin ikiz sevgililerin Holly ve Ash oldukça korkutucu. Onları sırasıyla etten ve kandan oluşan elinizle silahlandırmış olmanız onları çok tehlikeli kılıyor."

"Güç ellerimi onlarla paylaşmadım, bu sadece onların gizli büyüsü oldu."

"Bundan emin misin?" diye sordu ve o meşhur mavi gözleriyle bana doğrudan baktı.

"Kitto'nun güç eli benim elim değil."

"İnsanları iradeleri dışında bile bir aynadan geçirebilir; bu bir güç eli olarak neredeyse işe yaramaz."

"Rhys'le ikisine de eziyet eden goblini öldürmelerine yardım etti," dedim.

"Elindeki güç o kadar işe yaramaz ki, bunun bir adı bile yok."

"İnanılmaz derecede nadirdir ama bir adı vardır: uzanan el," dedim.

"The el . . . ulaşıyor izin verildi küçük ordular için olmak yansıtıcı bir yüzeyden getirilir. Senin cinin bunu yapamaz."

"Belki de değil, ama bu isim gücün derecesini değil, yeteneğini ifade ediyor."

"Yeni bir isme ihtiyacı var, büyük bir şeye," dedi.

Omuz silktim.

Bana kaşlarını çatı. Aslında kaşlarını çok çatardı; insan olsaydı şimdiye kadar kaşlarını çatmış olurdu ama o bir sidhe'ydi ve asla kırışmazdı. Orada burada bazı çizgileri olabilirdi,

Ama mutsuzluğunun çizgileri çoğu insan gibi yüzüne kazınmazdı.

"İkizlerin sadece senin sihrini miras aldığını düşünen tek kişi ben değilim Meredith, Kitto'nun güç elinin zayıf olduğunu düşünen tek kişi de ben değilim."

"Biliyorum," dedim, "ama diğerleri bunu yüzüme karşı pek söylemiyor."

"Sen onların hükümdarısın; sana akıllarından geçenleri söylemeye cesaret edemiyorlar." "Ve sen de Maeve Reed'sin, Hollywood'un Altın Tanrıçası, Taranis sürgününü kaldırsa bile peri dünyasına geri dönmeyi planlamıyorsun."

Bir an için irkilmiş gibi göründü ve sonra gülümsedi. "Bunu nereden biliyorsun? Yakın zamana kadar ben bile emin değildim."

"Hükümdarınız olmayabilirim ama arkadaşınız olmaya çalışıyorum ve arkadaşlar bazı şeyleri fark eder."

O zaman utanmış görünüyordu. "Özür dilerim Meredith; insan standartlarına göre kaba davrandım ve sen de haklısın. Yeterince uzun süredir sürgünde olduğum için insan kültürü bana peri kültüründen daha doğal geliyor, bu yüzden özür dilerim."

"Lütfen Kitto'ya artık diğerlerinden daha az muamele etmeyin. O benim sevgilim ve belki de çocuklarımın babalarından biri. Başka hiçbir sebep olmasa bile ona bu yüzden saygı duymanızı rica ediyorum."

Neredeyse başını egecekmiş gibi bir selam verdi ama tam olarak değil. "Goblinler hakkında daha iyi düşünülmesini istiyorsan, o zaman birini senin olmayan ve ayna bilmem neyden daha etkileyici bir güce getirmen gerekir."

"Bunu Doyle, Rhys ve diğerleriyle tartışıyordum. Tekrar seks yapabilecek duruma geldiğimde, tam da bunu yapmaya çalışacağım."

Maeve ürperdi. "Holly ve Ash ile nasıl seks yapabildiğini gerçekten anlamıyorum. Kitto'yu bir şekilde anlıyorum, minyatür güzel bir adam ve böylesine vahşi bir ırk arasında hayatta kalmasına şaşırdığım kadar nazik ama ikizler... onlar vahşi Meredith."

"Ne oldukları ya da olmadıkları beni ilgilendirir. Sizden ırksal saflığınızdan ödün vermenizi istemiyorum."

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Öyle demek istemedim Meredith. Hakaret etmeye kararlı görünüyorsun."

"Ve sen bunu yapmaya kararlı görünüyorsun."

Orada durup birbirimize baktık, neredeyse dik dik bakıyorduk. Maeve'in tavırlarından bıkmıştım. Son filmi çekmek için Avrupa'ya gitmeden önce davranmıyordu. Yolculukta mı bir şey olmuştu, yoksa burada mı bir şey olmuştu bilmiyordum ama bir şeyler değişmişti, hem de iyiye doğru değil.

"Gücendirmek istemem," dedi.

"Eğer bunu yapmaya devam etmeseydin buna inanırdım. Avrupa'da ne oldu Maeve? Ya da eve döndüğünde burada seni bana ve adamlarıma kızdıracak ne buldun?"

"Oğlum size ve adamlarınıza benden çok anne babası gibi davranıyor. Bu acıttı, Meredith."

"Bunun için üzgünüm ve evde daha fazla kalabilmenize yardımcı olmak için reality şov teklifini kabul etmeye hazırız."

"Hastanede sana son filmimden ne kadar kazandığımı söyledim Meredith; bir reality TV sözleşmesinin buna yaklaşması mümkün değil. Mahremiyetimizden bir hiç uğruna vazgeçmiş olacağız. Kameralar Liam'ın beni annesi olarak görmediğini, sadece boş bir kelime olarak gördüğünü kaydedecek. Ulusal televizyonda bu şekilde aşağılanmak istediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Liam seni başkası için terk ediyormuş gibi konuşuyorsun. O daha bir bebek, anlamaz."

"Ben Hollywood'un Altın Tanrıçası Maeve Reed'im; hiç kimseye, hatta Amerika'da doğan ilk peri prensesine bile yenilmem mümkün değil."

"Şu anda Liam'dan , değil mi?"

"Altmışlı yılların başından beri bir seks sembolüyüm Meredith, ama yine de evdeki en arzulanan erkeklerin tüm dikkati sende. Nedenini anlıyorum ama imajım işim için her şey demek. Menajerim ve reklamcım burada yapılacak bir reality şovun on yıllardır oluşturduğum imaja zarar verebileceğini düşünüyor. Hollywood'da en çok arzulanan ve istenen kadınlardan biriyim ama kendi evimde sizinle kıyaslanamam."

"Konuşanlar menajerin ve reklamcın mı yoksa sadece sen misin?" "Üçümüz birden."

"Ciddi misin sen?"

"Evet Meredith, bu şehirde algı her şeydir. İnsanlar senin gibi birinin benden çok daha cazip olduğuna inanırsa, bu benim kazanç gücümü ve belki de ace çekiliş kutumu incitir."

"Ne demek 'benim gibi biri'?"

O büyük, güzel gözlerini bana kırıştırdı ve onu bir düzine filmde gördüğüm bir ifade takındı. Bunun gerçek dünyada gerçek duygularını gizleme yollarından biri olduğunu öğrenmişim. Diğer aktörlerin bunu yapıp yapmadığını bilmiyordum ama o yapıyordu; saklanmak için rol yapıyordu. Bu onun polis yüzü versiyonuydu: aktör yüzü.

"Cevap ver Maeve; 'benim gibi biri' derken ne demek istedin?"

"Filmlerde seks sembolü olmayan biri," dedi.

Başımı salladım. "Kastettiğin bu değildi."

"Sanki ben kendi aklımı bilmiyormuşum gibi, şimdi de bana ne demek istediğimi mi söylüyorsun?"

"Sence Brylue'nin zihnimi bu kadar kolay büyüleyebilmesinin nedeni Kitto gibi yeterince saf bir sidhe olmamam mı?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ve bu da soruya cevap vermekten kaçınmanız; çok sidhe bir , çünkü biz açıkça yalan söylemeyiz. Sadece dinleyiciler sözlerimizden duymak istediklerini anlayana kadar lafı dolandırırız ve buna inanmalarına izin veririz."

"Bunu fazla düşünüyorsun, Meredith."

"Öyle miyim?"

"Evet ve bu net bir cevaptı," dedi.

"Az önce verdiğin cevap, evet, öyleydi, ama sorunun cevabı bu değil, değil mi?"

"Kes şunu Meredith, lütfen. Bir şey ima ettiysem özür dilerim."

"Ya bırakmazsam?"

"Bugün neyin var Meredith?" "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Stüdyoda bir toplantı yaptım ve şimdiden çekimlere geri dönmem için bana baskı yapmaya başladılar. Onlara biraz zaman istediğimi söyledim."

Oğlumla vakit geçiriyorum ama ben onların en çok para kazananlarından biriyim ve Maeve Reed filminin olmadığı her yıl kârlarına darbe vuruyor."

"Daha eve geleli bir hafta bile olmadı," dedim.

"Eğer bir daha gidersem, Liam kim olduğumu unutacak."

Sonra yanına gittim ve koluna dokundum. "Hayır diyebilir misin?" "Her zaman hayır diyebilirim."

"Kariyerinize zarar verir mi ya da bir sözleşmeyi ihlal etmenize neden olur mu?"

Gülümsedi ve koluna dokunduğum elini benimkinin üzerine koydu.

"Bu 'yıldızlık' seviyesinde gerçekte neler olup bittiğini çoğu insandan daha iyi anlıyorsun." Bir dizi tırnak işareti yapmak için elini kaldırdı.

"Geçen yıl neler yaşadığınızı izledim. Bazen sana ne kadar kötü davranıldığına hayret ediyorum."

"Bu şehirde gerçek bir gücüm var; olmayan aktörlere ne olduğunu hayal edin."

"Acımasız olmalı," dedim. "Hollywood seni yer, eğer izin verirsen."

"Acaba reality TV yıldızlarının da bu kadar büyük bir mücadelesi var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum; onlarla ancak yıldız olduktan sonra tanışıyorum ve o zaman da reklamcılar onları haberlerde tutmaya çalışıyor. Başlangıçta ne kadar farklı olduğunu bilmiyorum ama siz çoğu reality yıldızı gibi olmazsınız. Siz zaten ünlüsünüz."

"Ve bu şöhret, tüm asil unvanlarım gibi, faturaları ödemiyor."

"Özel dedektifliğe geri dönebilirsin."

"Bu stüdyoya hayır demenize yardımcı olmaz. Bunun için bir dedektifin kazandığından daha fazla paraya ihtiyacımız var."

"Otuz milyon dolar, Meredith; son filmimden kazandığım para bu. Yapacağın hiçbir şey o kadar para getirmez. Üzgünüm ama getirmeyecek."

"Burada bir milyonluk, orada birkaç yüz binlik teklifler var."

"Bir milyon dolar ne için?"

"Bir süredir orta sayfa güzeli olmam için peşimdeler."

"Hayır, hayır, çünkü bazı tanıtım tekliflerinizin aile odaklı şeylerden biliyorum. Seksi genç şey olabilirsin, ya da

Bebekleri olan güzel bir anne, ama medyada ikisini birden yapamazsınız, en azından bu ülkede."

"Gelen tekliflerle ilgili tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, çünkü en çok parayı almak istiyorum. Bir imaj oluşturmayı düşünmemiştim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım, ancak nasıl bir imaj yansıtmak istediğinize karar vermeniz gerekecek."

Güldüm. "Evlilik dışı üçüz doğurduğum için mükemmel anne olmam için biraz geç değil mi?"

"Anne imajının satılmasını zorlaştıran bu değil, birden fazla babanın olması ve Frost ile Doyle'un sevgili olduklarına dair söylentiler ana akım medyadaki imajlarına gerçekten zarar verdi."

"Çok homofobik," dedim.

"Evet, öyle, ama yine de gerçek bu."

"Üçüz doğurmuş seksi bir genç kız olabilir miyim?" diye sordum.

Gülme sırası ondaydı. "Bilmiyorum; tam kan sidhe olmayan birinin vücudunu senin kadar hızlı toparladığını hiç görmemişim. İnsan yapılısın ama kesinlikle bir sidhe gibi formunu geri kazanıyorsun."

"Özellikle de üçüzlerle," dedim.

Tekrar güldü. "Evet, özellikle de üçüzlerle. İnsan medyası bebek sonrası kilo verme sırrınızı öğrenmek isteyecektir."

"Bunun bir sırrı yok; görünüşe göre sadece iyi bir genetik."

"Bunu duymak istemeyeceklerdir, Meredith. Onlar bir egzersiz planı ya da daha iyisi sihirli bir yiyecek ya da hap istiyorlar, bu onları hiç çaba harcamadan bebek öncesi zayıflığına kavuşturacak."

"Fazla çaba sarf etmeden formumu geri kazanıyorum ama hayatımdaki diğer her iyi şey çok çaba sarf etmemle oldu."

Yüzü asıldı ve bana sarıldı. "Bunu biliyorum ve ruh halimi senden çıkardığım için özür dilerim."

Ben de ona sarıldım. "Şimdi 'Sorun değil' demem gerekiyor ama öyle değil. daha asla kimsenin sorunları için şamar oğlanı olmayacağım." Ona daha sıkı sarıldım ve yüzüne baktım.

binlerce gişe rekortmeni film başlattı. "Hollywood'daki en güzel film yıldızı bile değil."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" sordu, topuklu ayakkabılarının içinde bir metreden fazla olan yüksekliğinden aşağı bakarak.

Gülümsedim. "Tabii ki biliyorum."

Eğildi ve öpücüğünü karşılamak için parmak uçlarımda yükseldim. Fey standartlarına göre iffetli bir öpücüktü ama paparazziler bir fotoğrafını çekseydi, onu bir tomar paraya satarlardı ve Maeve ile benim sevgili olduğumuz dedikodusu yayılırdı. Bir keresinde harika bir büyülü aşk yaşamıştık ama birbirimiz için olduğumuz şey bu değildi. Geniş bir aile miydik, yoksa o da benim yakın çevremdeki saray mensuplarından biri miydi, emin değildim. Bir zamanlar bu tür şeyler daha resmiydi, Seelie Sarayı'nda hâlâ öyleydi ama Unseelie'de daha az öyleydi ve eğer burası bir saraysa, o zaman en gayri resmi olanıydı.

Bana gülümsedi, pembemsi ruju hafifçe bulaşmıştı. Ruj sürmüyordum, sadece dudaklarımın kırmızı görünmesi için cazibe ile uğraşmıyordum. İnsanlar bir şey sürdüğümü düşünebilirdi ama kanıt öpüşmedeydi ve bulaşan tek ruj onunkiydi.

Gülümseyerek kucaklaşmadan ayrıldım.

"Yeni sidhe muhafızları arasından sevgili seçmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Onlar da siz de seçim yapmakta özgürsünüz."

"Etrafımda gerçekten böyle hisseden insanlar olmayalı uzun zaman oldu. İnsanlar ve Seelie arasında her zaman ödenecek bir bedel ya da bağlar vardır."

"Kraliçenin doğrudan kontrolü altında olmayan Unseelie'ler daha çok diğer feylere benzerler. Seks de yemek gibi başka bir ihtiyaçtır."

"Evet ama bifteğinin duyguları ve duygusal yükleri yok; insanların, hatta Sidhe'lerin bile var."

Başımı salladım. "Bunu tartışamam. Daha küçük feyler daha mantıklı davranıyor."

"Bence siz de göreceksiniz Prenses, aşağı feyler sidhe'lerle cinsel ilişkiye mantıklı yaklaşırlar çünkü bunun tek seferlik bir şey ya da bir kaçamak olmasını beklerler. Sidhe olmayan çok az kişi sidhe ile evlenebilir."

"Büyükannem yaptı," dedim.

"Büyükbaban lanetini sona erdirmek istiyordu ve bunu ancak başka bir fey ile isteyerek evlenerek yapabilirdi."

"En azından lanet bir aşk evliliği talep etmiyordu. Büyükbabama boşuna Zalim Uar dememişler; onu sevecek birini asla bulamazdı."

"Oğulları, yani amcaların nasıl?"

"Modern doktorlara gittiler ve hiçbir şey zehrin parmaklarının gözeneklerinden damlamasını engelleyemiyor gibi görünüyor, ancak modern plastik eldivenler yardımcı oldu. Artık insanları kazara zehirlemiyorlar."

"Güzel, lanetlerini hak edecek hiçbir şey yapmadılar. Uar'ın lanetinin tüm çocuklarının bu doğum kusuruyla doğmasıyla ortaya çıkmasının her zaman haksızlık olduğunu düşünmüşümdür," dedi.

"Katılıyorum, ama o zaman lanetler hiç adil midir? Demek istediğim, peri masallarının çoğunda gerçeklik payı vardır ve pek çoğunda prens ya da prensesin üzerindeki lanetin şatodaki ya da krallıktaki herkese yayıldığından bahsedilir."

"Aslında bunun olduğunu hiç bilmiyordum. Sanırım insan masallarının hükümdarlara olmaları için bir uyarı olması gerekiyordu, yoksa krallıkları acı çekerdi, ama çoğu kral bu tür hikayelerde kendilerini görmezdi."

"Gerçekten mi, yani 'Uyuyan Güzel' ya da 'Güzel ve Çirkin'in gerçekliği yok mu?"

"'Uyuyan Güzel' eski uyuyan savaşçı fikri ve bu yeterince gerçek, ancak 'Güzel ve Çirkin' bildiğim kadarıyla hiçbir şeye dayanmıyor."

"Londra Kulesi'nin altında uyuyan Kuzgun savaşçıları var," dedim.

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Bunu nereden biliyorsun? Kraliçe sana söylemedi, Taranis'in de söylemediğini biliyorum. Sadece kendi halkının kullanılmasının haksızlık olduğunu düşünüyordu ve son büyük insan ve fey savaşının sonunda kendi muhafızlarını kurban olarak sunamayacak kadar korkaktı."

"Tanrıça bana bir imgelemde Kraliçe'nin Kuzgunlarından bazılarının insan kulesinin altında büyümlü bir uykuda olduğunu gösterdi. Efsanenin bahsettiği kuzgunlar onlar, kuşlar değil."

Maeve, "Son Kuzgun da kuleyi terk ettiğinde İngiltere düşecek," dedi.

Başımı salladım.

"Eğer İngiltere gerçekten fethedilme tehlikesiyle karşıya kalırsa, o zaman Kuzgunlar uyanmalı ve ülkeyi savunmalıdır, bunun anlamı gerçekten budur."

"İkinci Dünya Savaşı sırasında neden uyanmadılar?"

"Eğer Almanlar İngiliz toprağına dokunmuş olsalardı, bunu yapabilirlerdi." "Orada kim kapana kısıldı?"

"İsimleri mi

kastediyorsun?"

"Evet."

Başını salladı ve gözleri hatıralarla dolu bir şekilde hiçbir şeye bakmazken tüm gülümsemeleri kaybordu. "İsimlerini söylemiyoruz ve perilerin iki yüksek mahkemesi arasında paylaşılması gereken bir pazarlığı yerine getirmek için tekrar yükselene kadar da söylemeyeceğiz. Kralımızın altın kalabalığından herhangi birini kurban etmeyi reddetmesi hepimize onun nasıl bir adam olduğunu anlatmalıydı. Bunun yerine, mühürlenmiş savaşçıların hepsinin karanlık sarayın bile kurtulduğu için mutlu olduğu canavarlar olduğu hikayesi ortaya atıldı, oysa gerçekte onlar sidhe arasındaki en iyi savaşçılardan bazılarıydı ve diğerlerinden daha kötü adamlar değillerdi."

"Ama isimlerini söylemeyecek misiniz?"

"Yapmayacağım, çünkü Taranis Seelie Divanı'ndaki hepimize, insan ve fey arasındaki anlaşmayı tamamlamak için ayağa kalkana kadar isimlerini asla söylememeye yemin ettirdi."

"Ellili yıllarda, arkanızda, içinizde onca yüzyıl varken bir yıldız adayı gibi davranmak çok mu zordu?"

Bana bir bakış attı, düşünen bir bakış ve genellikle sakladığı ince, yakıcı zekasını bir an için görmeme izin verdi. Aptalmış gibi davranmıyordu ama her şeyi de göstermiyordu.

"Bu çok güzel bir soru. Onlarca yıldır yaptığım röportajlarda bana hiç sorulmamış bir soru."

"Los Angeles'a geldiğimde Prenses Meredith değilmişim gibi davranmakta . Ben bile tüm sırlarımı saklamakta, biriyle paylaşmamakta zorlandım."

"Bazı sırlarımı Gordon'a anlattım. Keşke Liam'ı görecektik kadar yaşasaydı. Bence büyüyünce o yakışıklı adama benzeyecek.

İlk tanıştığımnda."

Maeve'in rahmetli kocasıyla tanıştığımnda, hayatını kaybedecek olan kanser hastalığına yakalanmıştı ve altmışlı yıllarda genç olan adam, neredeyse kırk yıl sonra artık genç değildi. Maeve'in kalbini kazanan yakışıklı yönetmenin ölmek üzere olan bir kabuğuna dönüşmüştü ama Maeve'in en büyük arzusu onun çocuğuna sahip olmaktı. Galen ve ben bir doğurganlık ayini yapmıştık ve Tanrıça bize Maeve ve Gordon Reed'in bir çift olarak son dileklerini yerine getirecek enerjiyi bahşetmişti. Liam doğmadan aylar önce ölmüştü ama kalp atışlarını duymuş, sonogramları görmüş ve bir oğlu olduğundan emin olmuştu.

"Gordon'ı kaybettiğin için üzgünüm."

"Bize oğlumuzu verdin Meredith; üzülmene gerektirecek hiçbir şey yok."

"Kreşi ve çocukları ziyaret edelim mi?"

Gülümsedi. "Evet, yapalım. Liam'a anne olduğumu hatırlatacaksam, onu daha çok görmeliyim."

"Liam'ın davranışı için tekrar özür dilemem mi gerekiyor?"

"Eğer peri saraylarında büyümüş ve oradan hiç ayrılmamış olsaydın, bunu asla söylemezdin."

"Özür dilemedin mi, yoksa benim hatam olmayan bir şey için özür dilemem gerektiğini düşünmedin mi?" Ben sordum.

"İkisi de," dedi ve usulca ama kenarları hüzünlüydü ve gözleri neredeyse periliydi.

Elini elime aldım ve sıktım. "Oğlunuzdan uzakta bu kadar çok zaman geçirmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Bunu söylemeseydiniz ve ciddi olsaydınız, muhtemelen bunu söylemezdim: Çekimlerini yeni bitirdiğim film, bir oyuncu olarak kendimi geliştirmem için inanılmaz bir fırsat. Sen ve diğerleri Liam için burada olmasaydınız bu fırsatı değerlendirmezdim ya da onu ve bir dadıyı yanımda götürmeyi deneyebilirdim ama o burada, evinde, ailesiyle birlikte daha iyiydi. O ailenin nasıl daha büyük bir parçası olabileceğimi bulmam gerekiyor."

"Bizi aileden biri olarak görmene çok sevindim Maeve."

"Yüzyıllardır sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm peri dünyasına beni geri getirdiniz ya da peri dünyasını bana geri getirdiniz."

"Bu kadar uzun süre kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Üç yıllık sürgün benim için yeterince zordu," dedim.

"Ama sen gerçekten de Amerikalı bir peri prensesisin Meredith, ideallerinde çok Amerikalısın. Sevgilileri söz konusu olduğunda muhafızlarının seçim yapmasına izin vermek gibi."

"Sanırım babam beni devlet okuluna gönderirken ve fey topluluğu dışında arkadaşlar edinmemi teşvik ederken bunu umuyordu."

"Prens Essus'u hiç tanımadım ama çok bilge birine benziyor. Tek bir muhafız bile onun hakkında kötü bir şey söylemeyecektir."

"Onları ikna çalıştın mı?" Ben sordum.

Başını sallamakla omuz silkmek arasında bir hareket yaptı. "Biraz. Sadece kızı için güzel konuşup konuşmadıklarını görmek istedim ama görünüşe göre gerçekten de başını kadar iyiymiş."

"Babamın görüldüğü kadar iyi olup olmadığını neden umursuyorsun?" "Dürüstçe mi?" diye sordu.

"Evet."

"Büyükbabanın tarafındaki amcan, onunla evlenmeyi reddettiğim için beni dövdü ve sürgüne gönderdi. Büyükbaban Zalim Uar'dı ve bu ismi hak etmişti. Annen hayalperestliğe varacak kadar narsist ve amcan da aynı şekilde. Baba tarafındaki teyzen cinsel sadist ve sosyopat, hatta belki de psikopat; oğlu, ilk kuzenin, annesinden daha kötüydü. Eğer korumalarının kadınları ölümsüz olmasaydı ve neredeyse her türlü yarayı iyileştirebilselerdi, o da cinsel bir seri katil olurdu. Aralarından senden daha fazla sevgili edindim ve merhum Prens Cel'den ince ve yakıcı bir tutkuyla nefret ediyorlar."

"Andais'in muhafızlarına ve saraydaki diğer kişilere eziyet ettiğini hepimiz biliyorduk. Çoğunu halka açık yapıyordu ama Cel'in muhafızlarına ne yaptığını bilmiyordum. O bu konuda çok daha gizliydi."

"Sanırım bunu annesinden sakladı."

"İnsanlara işkence etmekten hoşlanıyor," dedim.

"Kadınlara yaptığı bazı korkunç şeyler hakkında daha fazla yastık sohbeti yaptım ve Andais araya girip eğlencesine müdahale edebileceği için ketum davrandığına inanıyorum."

"Kaz için sos olan, tavuk için de sostur," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır Meredith, Cel'in özel hareminden bazılarını yaptıkları... Onlara bir terapist bulmana çok sevindim."

"Gitmeye istekli olmalarına sevindim."

"Başladıklarında başka seçenekleri olduğunu düşünmediler."

"Ne?"

Gülümsedi. "Onlara terapiye gitmelerini emrettiğinizi düşündüler ve bunu kastetmediğinizi anladıklarında çoğu terapiden fayda görüyordu, bu yüzden gitmeye devam ettiler."

"Birine asla terapiye gitmesini emretmem. Yani, onlara randevuya gitmelerini emredebilirsiniz, ancak sorunlarını gerçekten çözmelerini sağlayamazsınız."

"Onlara terapistle konuşmalarını emrettiniz ve Cel'in ona itaat etmeyenlere ya da Andais'in ona itaat etmeyenlere yaptıklarından sonra, sanki hayatları buna gibi terapilerine devam ettiler."

Başımı salladım ve iç çektim. "Hepsi bildiğimden çok daha fazla zarar görmüş. Bekle, bu yüzden mi bazı kadın gardiyanlar birkaç hafta önce terapiye gitmeyi bıraktı?"

"Evet, sonunda bunu bir emir olarak söylemediğini anladılar. İçlerinden birkaçı bunu bir öneri olarak mı söylediğinizi test etti ve siz buna kızmayınca birkaçı daha gitmeyi bıraktı."

"Çoğu gitmeyi bırakmadı," dedim.

"Dediğim gibi Meredith, yapmazlarsa onlara ne yapacağından korktukları için terapilerinde çok çalıştılar ve birçoğu için garip bir şekilde işe yaradı."

"Birini böyle bir terapiye zorlayabileceğinizi düşünmemiştim."

"Ben de öyle, ama görünüşe göre onlar için işe yarıyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve sonunda başımı salladım. "Eğer çalışıyorsa, çalışıyordur."

"Çok pratik olmayan şeyler hakkında şaşırtıcı derecede pratiksin." "Teşekkür mü etmeliyim, yoksa bu bir sorun mu?"

Gülümsedi. "İkisi de değil, ama Cel'den nefret dolu tonlarda bahseden aynı muhafızlar baban hakkında harika şeyler söylüyor. Sanırım çoğu hâlâ ona aşık, hem iyi bir lider hem de bir erkek olarak."

"Aslında daha önce ailemde aklı başında olandan çok deli olduğunu düşünüyordum. Yine de büyükannemin harika ve şefkatli olduğunu unutmuşsunuz, tıpkı anne-babası, büyük-büyükannem ve büyük-büyükbabam gibi."

"Haklısın, unutmuşum. Büyükannen yarı insan yarı brownie olduğu için onu daha az saydım, ama saymamalıydım, çünkü delilik sidhe tarafından geliyor gibi görünüyor."

"Biz çok istikrarlı insanlar değiliz," dedim.

"Bence bu kadar uzun süre yaşamaktan kaynaklanıyor, Meredith. Bedenlerimiz yaşlanmıyor ama belki de zihinlerimiz yaşlanıyor."

"Taranis ve Andais'in bunamanın bir versiyonuna sahip olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Belki, gerçi Cel Sidhe standartlarına göre o kadar yaşlı değildi."

"Bence Cel her zaman zayıf ve çarpıktı, ama annesi onu şımarttı, yanlış yapamayacağını düşünmesine izin verdi ve bu da onun deliliğini pekiştirdi."

Sanki bir kusur, bir ipucu ya da tahmin edemediğim bir şey arıyormuş gibi beni tekrar inceledi. "Sen babanın kızıydın ve bu iyi bir şey."

"Ben de büyükannemim ve bu da iyi bir şey."

"Evet, evet öyle." Konuyu geçiştirir gibi ellerini ovuşturdu. "Hadi gidip en yeni bebekleri görelim - gerçi Nicca ve Biddy'nin kızı Kadyi ve Liam'la birlikte bir sürü bebek var."

"Cathbodia ve Usna'nın hamile olduğunu duydunuz mu?"

Ürkmüş görünüyordu ve sonra tekrar güldü. "Hayır, duymamıştım; kedi ile kuşun bebek sahibi olması harika ve çok eğlenceli."

"Andais de benzer bir şey söylemişti, kedi ve karga."

Maeve'in yüzü asıldı. "Hava ve Karanlığın Kraliçesi ile hiçbir şekilde karşılaştırılmam."

"Seni üzmemek istememiştim."

Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturarak titredi. "Sorun değil, yapmadın... sadece yüzyıllar geçtikçe çoğumuz deliriyor gibi görünüyor, bu beni endişelendiriyor."

"Ne için endişeleniyorsun?" Ben sordum.

"Kendi akıl sağlığımla ilgili sanırım."

"Bazı soylu peri soylarına musallat olan deliliğe dair hiçbir belirti göstermediniz."

"Sadece asil soylar değil, Meredith; daha kúçük feylerin bazıları da tahmin edilemez, sadece deliliklerini şımartmak için yaşam ve ölüm gücüne sahip değiller."

Onu inceleme sırası bendeydi. "Bunu sana söyleten ne?"

"Mesela Fear Dearg; biliyorsunuz onlardan bir tanesi Los Angeles'ta yaşıyor."

"Onunla tanıştım," dedim.

Ürperdi. "Onlara karşı yapılan savaşları hatırlıyorum. Sanki tüm ırkları Andais, Taranis ve Cel'in toplamı kadar kötüydü. Bu yüzden büyülerini ellerinden aldık."

"Fir Dhaeg, Sidhe'nin dişilerini de aldığını söyledi, bu yüzden sonsuza dek yaşasalar da bir ırk olarak öldüler."

Kollarını tekrar ovuşturarak başını salladı. "Onları öldürecek ya da kötülüklerini tamamen yok edecek bir büyü yapamadık ama onlardan yok edebildiklerimizi yok ettik."

"Fir Dhaeg ona adını geri verebileceğimi söyledi. Sidhe'nin onlara yaptığı lanet, Tanrıça ve periler tarafından seçilen bir kraliyet tarafından iyileştirilebilirmiş."

"Lanetin ayrıntılarını bilmiyorum ama tüm lanetlerin bir tedavisi olmalı; bu dengenin bir parçası. Hiçbir şey gerçekten sonsuz değildir, yapılan hiçbir şey geri alınamaz ve yapılmayanın yeniden doğma olasılığı vardır."

"Fir Dhaeg kadınlarına ne oldu? Los Angeles'ta tanıştıktan sonra Doyle bana detayları anlatmadı."

"Onları yok edemezdik Meredith, çünkü onlar da sidhe'ler kadar peri'nin bir parçasıydı, ama bir bedel karşılığında onları öldürebildik."

"Ne fiyatı?" Ben sordum.

"Onların özünü alacağımızı, onları özümseyeceğimizi. Fir Dhaeg'i sonsuza dek sidhe'ye bağlayacaktık, böylece yeniden dünyaya geldiklerinde bizden biri olarak geri döneceklerdi. Tanrıça ve Eşi'nden gelen parlak kutsamalarımızın onların kötülüklerini temizleyeceğini umuyorduk ama bazen bunun tam tersi olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bazen Fir Dhaeg'in sidhe'yi karanlıklarıyla kirletip kirletmediğini merak ediyorum."

"Taranis ve Andais o zamana kadar zaten kral ve kraliçeydi; onların kötülüğünü Fir Dhaeg'e yükleyemezsiniz."

"Sanırım hayır, ama bunun yapıldığı günü hatırlıyorum. Dişiler ölmedi; soldular ve enerji bir yerlere gitti Meredith. Ya toprağa, gökyüzüne, bitkilere ya da suya değil de lanetlemeyi yapanlara gittiye? Andais bu büyü'nün bir ; baban değildi."

"Andais'in Fir Dhaeg'i lanetlerken... kendisinin de Fir Dhaeg'e dönüşmüş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Maeve omuz silkti. "Belki, ya da belki o zaman bile kızgındı ve biz bunu fark etmemiştik."

"Faerie onu Unseelie Sarayı'nın kraliçesi olarak seçti, bu yüzden bir kez yönetmeye uygundu," dedim.

"Büyük bir savaş lideriydi, yani evet, bir zamanlar formdaydı." "Teorinizi başka biriyle tartıştınız mı?"

"Hayır, bunu düşündüğümde sürgündeydim. Yalnızken eski şeyleri düşünmek için çok zamanım oldu."

"Teorinizi Doyle'la paylaşacağım ve bakalım o ne düşünecek." "Onun da büyü'nün bir parçası olduğunu unutma."

"Doyle şeytan değil," dedim.

"Öyle olduğunu söylemedim, ama kötülüğün etrafında olmak insanı değiştirir, savaş alanında öldürüyor olsanız bile."

Yüzünü okumaya çalıştım ama okuyamadım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bilmiyorum; belki de çok uzun zamandır birine fikrimi söylemek istiyordum."

"Yüzyıllarca perilerin yüksek sarayında yaşadın Maeve, sonra da onlarca yıl Hollywood'da; insanları nasıl etkileyeceğini ya da nasıl etkilemesini umduğunu anlamadan bir şey söylemezsin, o halde ne demek istiyorsun? Neden bana söylüyorsun? Neden şimdi?"

"Bilmiyorum ve bu dürüst bir cevap; sadece zamanı geldi."

Başımı salladım. "Keşke buna inansaydım."

"Doyle'dan şüphe etmeni asla istemem."

Sonra güldüm. "Doyle'dan şüphem yok; söyleyeceğin hiçbir şey bana bunu yaptıramaz."

Yüzünü kontrol ediyordu ama bir an için mutsuz olduğunu gördüm. Neden beni Doyle'dan ayırmak istesin ki? Yüksek sesle, "Doyle'a karşı eski bir garezin mi var?" diye sordum.

"Bunu neden söyledin?"

"Yüzyıllardır kraliçenin sol koluydu ve sarayları sık sık sizinkiyle savaş halindeydi, o yüzden sadece soruya cevap verin. Ona karşı bir garezin mi var?"

"Eğer peşinden gideceğim bir kral seçmek zorunda kalsaydım, karanlığın ve ölümün değil, güneş ışığının ve yaşamın enerjisini tercih ederdim."

"Doyle, perilerin kralım olarak taç giydirdiği kişiydi." "Senin Unseelie kralın," dedi.

Başımı salladım. "Ve peri beni Sholto'nun Sluagh Kraliçesi olarak taçlandırdı." Hoşnutsuzluğunu gizleyemedi. "Onlar kâbusların malzemesi." "Doğru, ama Tanrıça beni onların kraliçesi yapmayı uygun gördü. aynı."

"Üzerinde oturduğun Seelie tahtı ya da yeni bir peri tahtı olsaydı, peri senin için kimi seçerdi merak ediyorum. Senin için o kral kim olurdu Meredith?"

"Perilerin bize teklif ettiği taçlardan vazgeçtiğimize ve Taranis'in korkusundan Sholto'nun krallığını ziyarete gidemediğime göre, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Sanırım Tanrıça'nın bana bir tane daha teklif etmesi için çok fazla tahtı geri çevirdim."

İlk pembe gül yaprağı boş havadan düştü ve aramızdan aşağı süzüldü. Yavaşça yere düşüşünü izledik.

"Etrafın mucizelerle çevrili, Meredith." "Tanrıça beni varlığıyla kutsuyor."

"Sanırım yeniden kutsamaya değer birine sahip olduğu için mutlu."

Gül yaprakları şeker renginde bir kar telaşı gibi düşmeye başladı. Ortasında durup ellerimi havaya kaldırdım ve yüzümü yaprakların düşüşüne doğru kaldırdım. Tanrıça'ya ilgisi ve kutsaması için teşekkür ettim ve gül yaprakları pamuk şeker yapraklarından oluşan bir kar fırtınasına dönüşene kadar daha hızlı düştü.

Hollywood'un Altın Tanrıçası Maeve Reed, bir zamanların tanrıçası Conchenn, dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Maeve kendini toparladığında gül yapraklarının dökülmesi neredeyse durmuştu. Sadece birkaç tanesi pembe kar taneleri gibi beni fidanlığa kadar takip etti. Yeni Diplomatik Güvenlik Hizmetleri ya da DSS korumalarından ikisi Maeve'in yatak odasının önünden buraya kadar bizi takip etmişti; şimdi kapıda koruma pozunda durmuşlardı, bir elleri bileklerini tutuyordu ya da sadece kolları serbestti ama garip bir şekilde dikkat kesilmişlerdi. Diğer tüm muhafızlar kılıç ve göğüs göğüse eğitimdeyken onlar görev başındaydı. İnsan muhafızlar da katılmaya çalışmışlardı ama aralarındaki güç ve hız farkı bunu... garip hale getirmişti. Yine de bazı insanlar ısrar etmişti.

Bu aynı zamanda bebeklerle ilgilenecek tek kişinin insan olduğu anlamına geliyordu. Üçüzlerin odasına girdiğimizde Liam koşarak yanımıza geldi. "Anne! Gelin bakın bebekler!" diye bağırdı ve Maeve'in parmağından tutarak onu odanın içine doğru sürükledi.

Tüm yüzü aydınlandı, sihirle değil, bana değil de ona koştuğu için duyduğu mutlulukla. Son birkaç gündür onunla olabildiğince çok vakit geçiriyordu ve bir anda ona daha çok koşturmaya başladı. Onu öne doğru çekişini izlerken, orada olduğunu fark etmediğim bir gerginlik hafifledi.

Dadılardan biri alt değiştirme masasında Gwenwyfar'ın altını değiştiriyordu. Alastair beşiğindeydi ve köpeklerin çoğu onun etrafında toplanmıştı. Liam'ın dadısı Rita iki sallanan sandalyeden birinde, kucağında Brylwen'le oturuyordu ve küçük çocuk Maeve'i oraya götürüyordu. Rita'nın koyu renk başı eğikti ve bebeğe bakarken gülümsediği belli oluyordu. Rita, Margarita'nın kısaltmasıydı ve çok utangaç, güzel, esmer, yaşlı bir kadındı. Nadiren konuşurdu ve konuştuğunda da göz teması kurmayı sevmezdi. Sadece utangaç olduğundan emin değildim.

Doğal olarak mı bu kadar utangaçtı, yoksa Hollywood yıldızlarının, peri prens ve prenseslerinin huzurunda olmaktan mı? İkinci dadı Danika, Maeve kadar uzun boyluydu ve kalın sarı saçları omuzlarına kadar dökülüyordu. Her gün ciddi bir yoga egzersizi yapıyor ve gardiyanlar odada yokken ağırlık çalışıyordu. Kas yapmamıştı, sadece kıvrımlarını daha sıkı hale getirmişti. Bana gardiyanları hatırlatan bir fiziksellekle hareket ediyordu. Anlaşılan üniversiteyi atletizm bursuyla okumuştı ve bu alışkanlık onu terk etmemişti. Rita benden sadece birkaç santim uzundu, kırklı yaşlarının başındaydı ve birkaç yıl önce spor salonu için mücadele etmeyi bırakmıştı, bu yüzden rahatça yuvarlaktı. Danika'nın yaşındayken dadılık yapıyormuş ama boşanma onu yeniden çalışmaya zorlamış. Aynı zamanda bunun gibi yatılı işlere de ilgi duymaya başlamıştı.

Bütün bunları nereden biliyordum? Galen bana anlatmıştı; görünüşe göre kreşte geçirdiği zaman boyunca Galen'in güvenini kazanmıştı. Çocuklarını bu kadar seven bir adam görmemişti ve bana şanslı bir kadın olduğumu söylemişti.

Danika başını kaldırdı ve gülümseyerek, "Bayan Reed, Prenses Meredith," dedi.

"Merhaba Danika. Merhaba Rita," dedim. Maeve, "Rita, iyi misin?" dedi.

Maeve'in uzun boyunun etrafında Rita'yı daha net görebilmek için odaya doğru biraz daha yürüdüm. Rita gülümsemeye ve Brylue'n'i sallamaya devam etti ama Maeve'e hiç bakmadı. Aslında, sanki odaya girdiğimizi fark etmemiş gibi hiç tepki vermedi.

"Rita, Rita!" Maeve sesini biraz yükseltti.

"Bree 'ita'nın onu sallamasını seviyor," dedi Liam.

Maeve elini Rita'nın yüzü ile Brylue'n'in bakışları arasında salladı. Dadı tepki vermedi. Maeve elini bebeğin yüzünün üzerinde tutarak ikisinin de birbirine bakmasını tamamen engelledi.

"Rita, bizi duyabiliyor musun?" diye sordum.

Danika elinde Gwenwyfar'la bize doğru yürüdü. "Onun nesi var?"

"Rita!" Maeve elini hâlâ aralarında tutarak sertçe konuştu.

Rita sanki uyuyormuş gibi irkildi, kolları Brylue'n'i düşürmek istercesine açılmaya başladı ama hemen toparlandı ve

Bebegi yaklastirdim. Bebek mız mızlanmaya başladı.

"Ne oldu? Uyuyakaldım mı? Çok özür dilerim Bayan Reed, bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Maeve . "Sorun yok Rita, biliyorum... bu senin hatan değil."

"Ama bebek kucağımdayken uyuyakalmışım." Bana baktı. "Çok üzgünüm Prenses, çok üzgünüm, asla ..."

"Sorun değil Rita, gerçekten," dedim.

Tamamen kendinden geçmişti, uyuyakaldığı için Bryluen'i neredeyse düşürdüğünü düşünüyordu. Maeve'in açıklama yapmasını bekledim ama yapmadı, ben de yapmadım. Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim ve medyanın üçüzlerden birinin bakışlarıyla insanları büyüleyebilecek kadar güçlü olduğunu bilmesini kesinlikle istemiyordum. Hayır, bu bilgi magazin basınında yer almasını istediğim bir şey değildi.

Maeve Danika'ya Rita'yı odasına götürmesini ve kısa bir uyku çektirmesini söyledi. Maeve Bryluen'i ondan aldı. Ben de Gwenwyfar'ı ondan aldım, böylece hâlâ özür dileyen Rita'ya eşlik edebilecekti.

Liam dedi ki, "Bree 'ita'yı seviyor."

Küçük çocuğa baktık. "Bryluen Rita'yı Danika'dan daha mı seviyor?" Ben sordum.

Başını salladı.

"Neden onu daha çok seviyor?"

Çok ciddi görünüyordu, sanki derin derin düşünüyormuş gibi, sonra da "'ita plays" dedi.

"Rita, Danika'dan daha çok oynuyor," dedim. Gülümseyerek başını salladı.

"Rita'ya ne oynayacağını sen ve Bryluen mi söylüyorsunuz?" "Bree söylüyor," dedi gülümseyerek.

"Peki Rita her zaman Bree'nin istediği gibi mi oynuyor?" Adam ciddiyetle başını salladı.

Maeve kucağındaki bebeğe baktı. "Bakışlarında bir ağırlık var Meredith."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buna karşı koyabilirim ama o kadar güzel bir çocuğa benziyor ki. Ona bakmak huzur verici."

"bir zorunluluk, değil mi?"

Maeve başını salladı, bana bakarken yüzü çok ciddiye. "İnsan olmayan bazı dadılarla görüşeceğiz. Ajansı arayıp boşta dadı olup olmadığına bakacağım. Eğer ellerinde yoksa, o zaman daha geniş bir fey topluluğuna sormalıyız."

"Katılıyorum ve birini bulana kadar Rita artık üçüzlerin bakımına yardım etmemeli," dedim.

Bryluen mızızlanmaya başladı ve Maeve onu ileri geri salladı. Bebek hemen sustu, iri gözleri uykuyla bir hal aldı. "İnsanlardan hiçbiri onun etrafında fazla bulunmamalı, Meredith."

"Bryluen'in bu şekilde sallanmaktan hoşlandığını nereden biliyorsun, yukarı aşağı değil de bir o yana bir bu yana?"

Maeve gözlerini minik bebeğe dikti. "Ben... Bilmiyorum. Sadece istediği şeyin bu olduğunu biliyordum."

"Onu sallamayı keser misin?" diye sordum.

Maeve durdu ve Bree mızızlanmaya başladı; biraz daha sallayınca mızızlanma yine durdu. "Ne zaman dursam ağlıyor."

"Yine de durmayı dene," dedim.

Maeve denedi ama sonunda tekrar başladı. "Hayır, duramam, uzun süre duramam."

Birbirimize baktık ve ilk kez Bryluen'den korktum, çünkü büyü genellikle yaşla birlikte daha da güçlenir. O sadece bir haftalıktı; birkaç yıl sonra nasıl olacaktı?

"Belki de hiçbirimiz Bree'ye tek başımıza bakmamalıyız," dedim usulca.

Maeve üzerinde en çok pembe olan beşiğe gitti. Ben hastanedeyken satın alınmıştı ve Kitto tezgâhtarın onu pembe kurdeleler ve küçük kuzular konusunda ikna etmesine izin vermişti. Bree'yi yatırmayı başardı, ama telaşlanmaya başladığı anda Maeve onu kucağına almak için harekete geçti.

"Onu kucağına ," dedim ve Gwenwyfar'ı kendime yaklaştırdım.

Maeve arkasını döndü ama bebek ağlamaya başlayınca geri döndü.

Liam şimdi beşikteydi. "onu anne, kalkmak istiyor."

Maeve Liam'ı kucağına aldı ve beşiğin içini daha iyi görebilmesi için onu tuttu. Yeni yürümeye başlayan çocuk kucağındayken uzaklaşabildi ama

mutlu değildi.

"Anne, Bree'yi kucağına al, beni değil!" Yere yatırılmak için itmeye başladı. Anne onu bıraktı ve o da ağlayan bebeğe doğru koştu. O da o yöne gitmek için döndü.

"Alastair'i ," dedim.

Sessizce uyuyan oğlumun yanına gitti ve onu yavaşça kaldırdı. Köpekler, özellikle de yavru köpek, ayaklarının etrafında sızlanmaya başlasa da o uyudu.

Maeve bana döndü. "Artık onun taleplerine karşı koyabilirim."

Liam minik elini beşiğin parmaklıklarından geçirdi ve Bree'nin elini kendi elinin içine aldı. "Kalk, Bree. Kalk, anne!"

Maeve ve ben birbirimize baktık. "O sadece bir haftalık, Meredith."

"Biliyorum."

"Daha da kötüleşirse, daha da güçlenirse ..." "Biliyorum," dedim.

"Neden diğer bebekleri tutmak buna karşı bir tılsım görevi görüyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bazılarının bebekliklerinden itibaren o kadar güzel olduklarına dair hikayeler vardı ki, onları gören herkes büyüleniyordu, ama bunun abartı olduğunu düşünüyordum; şimdi o kadar emin değilim."

"Burada bu kadar genç, bu kadar zorlayıcı biri var mı?"

Alastair'i kendine yakın tuttu ve düşündü. "Aisling. Hikayeler insanların onu bebekken bile nasıl sevdiğini anlatıyor."

"Kadınlarımızdan birinin kendi gözlerini oyduğunu gördüm, bu yüzden onu güzelliğiyle kontrol edemedi."

"İnsan bir kadın mı?"

"Hayır."

"Küçük fey mi?" "Hayır, sidhe."

Maeve öylesine şiddetli bir şekilde titredi ki Alastair küçük bir çığlıkla itiraz etti. Yavru köpeği gelip ayaklarının dibinde inledi. "İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Ne işe yaradı mı?"

"Kendi gözlerini oyması onun üzerinde güç sahibi olmasını engelledi mi?"

"Sorulara doğru cevap vermeyi bırakabilmişti, ama hala ona aşıktı, hala büyülü bir şekilde . Ona göreceği, hatırlayacağı son görüntünün kendi yüzü olduğunu söyledi ve kadın ağladı. Elleri kan ve irin içinde ağladı." Gwenwyfar'ı başının üstünü koklayabilmek için kaldırdım, o temiz, saf koku her şeyi yoluna koyuyor gibiydi.

Maeve, "Büyüsünü savaşta kullanması yasaktı; düşmanına kendini sevdirmenin çok korkunç olduğu düşünülüyordu," dedi.

"Onun gücünün ne olduğunu gerçekten anlamamıştım. Yani hikayeleri, neden peçeli olduğunu biliyordum ama çok geç olana kadar gerçekten anlamamıştım. Katılıyorum, bazı şeyler kullanılamayacak kadar korkunçtur."

"Etin ve kanın ellerini kullanıyorsun Meredith. Bunlar Sidhe'nin şimdiye kadar hükmettiği en korkunç güçlerden ikisi. Bundan daha korkunç ne olabilir?"

"Sebep olduğu şey şehvet değil, aşk, saplantı. Onu gördüğünde, öpüşüklerinde sanki dünyanın en korkunç görüntüsüyümüş gibi çılgılık attı. Başka bir insandan böyle bir ses çıkmasına neden olacak bir şey yapılmasını asla istemem."

"O seni ve sevdiğin adamları öldürmeye çalışan bir grubun parçasıydı Meredith; başka seçeneğin yoktu."

"Böyle düşünmek güzel ama sonuçta her zaman seçimler vardır Maeve. İnsanlar hangi çizgileri aşmayacaklarına karar verirler, ben sadece bir tane daha buldum, hepsi bu."

"Perili görünüyorsun, Meredith."

Başımı salladım. "Yaptığım ya da başkalarına yaptırpek çok şey için kendimi kötü hissetmiyorum ama bu beni rahatsız ediyor."

Maeve geldi ve bir koluyla bana sarıldı, böylece bebekleri ve beni kollarının arasına aldı. "Bunun için özür dilerim Meredith, gerçekten özür dilerim."

Ağladığımı fark ettim ama nedenini bilmiyordum; belki bebek sonrası hormonlar yüzündendi, belki de harika bebeklerimin, çocuklarımin korkutucu bir büyüye sahip olabileceği düşüncesi aklıma gelmemiştir. Çoğu büyü sidhe'lerde ergenlik çağına kadar ortaya çıkmazdı ama iki kız da çoktan güçlerini göstermişti. Gwenwyfar yıldırımıyla

Bazen gerçekten bir tür statik oka neden olan doğum lekesi ve Bree ile bu, bu her neyse. Gwenwyfar'a sarıldım ve başımı Alastair'in siyah saçlarının tatlılığına yasladım ve Hollywood'un Altın Tanrıçası Maeve Reed bana sarılırken ağladım. Sonunda, peri prensesi ya da box o ce kraliçesi olmak iki kadın, iki anne, iki arkadaş olmak kadar önemli değildi. Maeve de gözyaşlarımda bana eşlik etti ve onun da neden ağladığını söyleyebileceğinden şüpheliydim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Bryluen'in dadıları azarlamadığından emin olmak için MAEVE'i çocuk odasında bıraktım ve bebeklerle en çok ilgilenen babaları aramaya koyuldum. Herhangi bir sorun yaşayıp yaşamadıklarını ya da Rita'nın bebek kızımız tarafından manipüle edildiğini fark edip etmediklerini öğrenmek istedim. Gardiyanlar ayrı gruplar halinde ağırlık, silah talimi ve göğüs göğüse çalışıyorlardı, ben de önce ağırlık odasına gittim. Orada soru sormak daha kolaydı.

Yanımda iki koruma vardı, çünkü Taranis beni kaçırdığından beri onlar olmadan hiçbir yere gitmiyordum. Ekstra güvenlik şikâyet edemezdim ama bu, bazı muhafızların zaman zaman antrenmanları kaçırmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Saraid ve Dogmaela hemen arkamda ve iki yanımda volta atıyorlardı. Saraid'in saçları, Frost'un saçları ne kadar gümüşse o kadar altın sarısıydı; gözleri maviydi ve gözbebeğinin etrafında beyaz bir yıldız patlaması vardı, sanki biri irisinin mavisinin ortasına parlayan beyaz bir yıldız çizmişti. Dogmaela'nın daha sıradan olan sarı saçları, Saraid'in övünebileceği ışıltılı örgülere kıyasla soluk görünüyordu ve yeşil ve griden oluşan üç halkalı gözleri neredeyse normal bir insan gibi görünüyordu, ama ikisi de uzun ve inceydi, çıplak kollarında ince kaslar görünüyordu. Saraid iki metre boyundaydı, Dogmaela ise on beş santim daha kısaydı. Sarı saçları serbestçe dalgalanıyor, metal bir miğferle yüzünü kapatıyordu ki bu hiç de modern değildi, ama kimse ona modern ekipmanlar giydirmezse Dogmaela'nın daha tanıdık şeylere geri dönmek gibi bir alışkanlığı vardı. Tabancasını saklıyordu, modern bir Beretta.

45'likti ve Doyle'a göre tabancayı en iyi kullananlardan biriydi. Miğferini ve yanındaki tanıdık kılıcını seviyordu ama modern silahları da gönülden benimsemişti. Saçının ve gözlerinin rengi dışında, Saraid çok modern bir asker gibi görünüyordu.

Hollywood modeli/aktrisi, diz üstü çizmelerin içine sokulmuş dar kot pantolon ve sırtına bağladığı kılıcı tam olarak gizlemeyen, ancak gözleri uzun, ince gövdesine sığan iki silahtan ve ekstra mühimmattan uzaklaştıran özel dikilmiş erkeksi bir takım elbise ceketi giymişti.

Diğer muhafızlar kreşin dışında kaldığı için kadınlar da kapının dışında kalmıştı. Rhys ve diğer korumalar ağırlık odasının içindeydi ve bu da egzersiz alanlarının evdeki ve arazideki en güvenli yerlerden biri olduğu anlamına geliyordu.

Ağırlık odasının kapısının üzerinde büyük bir tabela vardı. "*BİR MAKİNEYİ NASIL KULLANACAĞINIZI BİLMİYORSANIZ, YARDIM İSTEYİN*" yazıyordu. *MAKİNELERİ KIRMAYIN! BU HERKES İÇİN GEÇERLİ: SIDHE, KIRMIZI KAPAKLAR, GOBLINLER, DEMI-FEY, HERKES!*

Rhys'in bu işareti, Kırmızı Keplerden biri bir makinenin tüm kablolarını söktükten ve yeni sidhe muhafızlarından biri de bir diğerine zarar verdikten sonra yaptığını biliyordum. Kapı aralığından bile geçmeden sesini duyabiliyordum, konuştuğu kelimeleri değil ama sesinin ritmini. Bu oda, evlerde balo salonu olduğu günlerde balo salonuydu, çünkü Kırmızı Kepler'in boyları ortalama yedi ila on üç metre arasında olduğu için tavanı yeterince yüksek olan tek odaydı. Maeve, Rhys'in muhafızları eğitmek için gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri satın almamıza izin vermişti, bu yüzden bir zamanlar zarif olan balo salonu son teknoloji dolgular, Bay Evren'i mutlu etmeye yetecek kadar serbest ağırlık ve bir makine ormanı ile doluydu. Sonuncular benim için çoğunlukla gizemliydi, çünkü hamile kaldıktan sonra satın alınmışlardı. Ağırlıklarla çok fazla zaman geçirmemiştim ama en hafif el ağırlıkları dışında bir şey kullanmam o kadar uzun süredir yasaktı ki artık benim için yabancı bir ülke gibiydi. Makinelerin hepsi benden uzundu, değiştirilebilir kolları, makaraları ve takılabilir aparatları vardı ve çoğunun ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rhys'in tam donanımlı odasından bunalan tek kişi ben değildim.

"Bu kadar soğuk demiri nasıl kullanabiliyorsunuz?" diye itiraz etti bir kadın sesi. Makinelerin labirentinde Rhys'i görebiliyordum ama kadın oturuyordu ve sesinden kim olduğunu anlayamıyordum, makinelerin mekanik takırtıları ve ağırlıkların şingirtisi yüzünden.

Yanlarından geçerken gardiyanlara başımı salladım. Ağırlık odasındaki görgü kurallarına göre biri ağırlık kaldırıırken, önce o konuşmadığı sürece selam vermemek gerektiğini öğrenmiştim. Eğer antrenmanlarının havasına girmişlerse, çok fazla konuşmak onları o havadan çıkarabilirdi. Rhys tüm bunları bana açıklamıştı. Daha önce hiç "bölge" deneyimi yaşayacak kadar ciddi ağırlık kaldırmamıştım ama Rhys'in neden bahsettiğini bildiğine güveniyordum.

Odadaki gardiyanların çoğu son birkaç ay içinde peri dünyasından gelen yeni gardiyanlardı ama hepsi uzun boylu ve ince yapılydı, çoğunlukla soluk olan kollarının altında kas oyunları vardı, uzun bacakları bacak pres makinesini kolayca hareket ettiriyordu. Genelde kendimi kısa boylu çirkin ördek yavrusu gibi hissetmezdim ama onları atletler ve şortlar içinde, hatta bazı kadınları sadece spor styenleri içinde görünce birden kendimi çok yuvarlak, çok kısa ve üç inçlik topuklu ayakkabılarımla özel dolgulu zeminde yürürken garip hissettim. O ana kadar kendimi oldukça iyi hissediyordum ama sonra sanki çocukluğumda bana yeterince sidhe olmadığımın söylendiği yıllar geri geldi. Kimse bana bir şey söylememiş, kaşını bile kaldırmamıştı; bazen sorun sadece kendi kafanızın içindedir.

Omuzlarımı dikleştirdim, duruşumun mükemmel olduğundan emin oldum ve yüzümde bir gülümsemeyle Rhys'e doğru yürümeye devam ettim. O anki gvensizliğim bana aitti.

Elbette herkes gibi görünmeyen tek kişi ben değildim. Odada üç tane de Kırmızı şapkalı vardı. Hepsi de bir Kırmızı şapka için kısa olan 1.80 ile neredeyse en uzunları olan 1.80 . En uzun ve en kısası grinin tonlarındaydı, ama ortadaki yaşlanmış fildişinin sarısıydı. Gerçek kırmızı gözlerini görececek kadar yakın değildim ama onlar Kırmızı ; gözleri kırmızı olurdu. Sarı tenli olanın adı Clesek'ti ama diğer ikisinin adını hatırlayamıyordum. Hepsinin başında onlara isimlerini veren kısa, yuvarlak kepler vardı ama şu anda kepler kırmızı değil, daha çok kahverengi, kurumuş kan rengindeydi. Hepsi de vücutlarına oturmak için zorlanan eşofmanların içine tıklımıştı. İnanılmaz Hulk için egzersiz kıyafeti bulmaya çalışmak gibiydi. Aslında i çamaşırlarıyla çalışıyorlardı ama Maeve'in

Evde birçok insan çalışyordu ve neredeyse çıplak devlerin koridorlarda dolaşmasından rahatsız oluyorlardı. Uzak köşede, kırılmadan normal halterlerden daha fazla ağırlık taşıyabilmeleri için almak zorunda kaldığımız özel serbest ağırlık çubuklarını kullanıyorlardı; dört ila beş yüz kiloya ve daha fazlasına ulaştığınızda ağırlıkları tutmak için özel çubuklar olduğunu bile bilmiyordum. Fey soyundan gelmeyen insanların böyle özel çubuklara ihtiyaç duyması beni biraz şaşırttı ve kendimi daha da güçsüz hissetmeme neden oldu. Bu odadaki en güçlü kişi ben , hiçbir şekilde.

Rhys'in, "Metal daha çok çalışmamızı gerektiriyor, çünkü tüm sihirlerimiz işe yaramıyor," dediğini duydum.

Kadının sesi: "Düşündüğümde daha zormuş." "Güzel," dedi adam.

Kırmızı Kepler beni gördüler ve tek dizlerinin üzerine çökerken odayı titreten bir çınlamayla ağırlıklarını bıraktılar. Egzersiz sırasında bunu yapmak zorunda değillerdi, bunu onlara söylemiştim ama Kırmızı Kepler çok sadıktı.

Durdum ve onlara seslendim. "Sorun yok, ağırlık odasında eğilmenize gerek yok, unuttunuz mu?"

"Siz bizim kraliçemizsiniz, gereken saygıyı göstermeliyiz," dedi Clesek. Sidhe'ye dar gözlerle baktı. "Onlar da göstermeli."

"Ağırlık odasında olmak tehlikeli, Clesek; bunu konuşmuştuk," dedim.

"Hanginiz düşürdü?" Rhys bağırdı, üzerinde orta boy bir kompresyon şortu ve tişörtten çok askılı bir atletle makinelerin arasından geçerken, üst bedeninin kaslı güzelliğini gizlemekten çok ortaya çıkarıyordu. Şort da vücut hatlarını gösteriyordu ama spor salonunda başka şeylere dikkat etmeniz gerekiyordu. Saçları, uzunluğu boyunca birkaç santim aralıklı birden fazla saç bağıyla tutturulmuş bir at kuyruğu şeklindeydi, böylece neredeyse bir örgüye dönüşüyordu ama tam olarak değil.

Benden on beş santim uzun olduğu için kısa olduğunu düşünmemiştim ama Kırmızı Şapkalar'a doğru ilerlerken küçük görünüyordu. En büyük goblinlerin yanında dururken ne kadar küçük göründüğümü merak ettim.

Sesi gürleyerek odayı doldurdu. Ziyarete gelen insan askerlerden biri buna talim çavuşu sesi demişti. "Ağırlıkları bırakmayacaksınız! Ağırlıkları bırakmak zorunda kalırsan, o zaman senin için çok ağırdır ve ne yaparsın?" Neredeyse Kırmızı Kaptan'ın göğsüne bastırıyordu ama sesi aniden sessizleşen odada gürledi. Herkes bir başkasının giyinişini görmek için egzersiz yapmayı bırakmıştı.

Kırmızı Şapkalı bir şeyler mırıldandı.

Rhys yine o büyük sesini çıkardı. "Seni duyamıyorum!"

"Ağırlıkları azaltın. Ama benim için çok ağır değildi. Kraliçe Meredith'e saygı göstermemiz ," dedi Kırmızı Şapkalı. Suratı asık görünüyordu. Kızıl gözleri düşmanca bir tavırla kısılmıştı, gerçi bunun bir nedeni de rengiydi. İçinde beyaz olmayan kan kırmızısı gözler Kırmızı Şapkalıları kolayca ve sık sık kızgın ya da en azından düşmanca gösterebilirdi.

"Ama televizyondaki insanlar en ağır halterlerin düşmesine izin veriyor," dedi diğer Kırmızı Keplerden biri. Bu o kadar soluk bir griydi ki neredeyse beyazdı. Ayrıca en insani yüzlerden birine sahipti, tam olarak yakışıklı değildi ama bir zamanlar çoğunun sahip olduğu korkutucu dişli ifadeye de sahip değildi.

Rhys döndü ve ikinci Kırmızı Şapkalı'nın karşısında ayağa kalktı. Devasa Kırmızı Şapkalı'nın omuzlarının çöktüğünü, başını eğdiğini ve kendisinden çok daha küçük olan adamın öfkeli konuşması karşısında utanç içinde kaldığını görmek neredeyse komikti.

Bana en yakın sidhe'lerden birinin "O henüz kraliçemiz değil" dediğini duydum.

Döndüm ve peri diyarından gelen en yeni mültecilerden birini buldum. Politikamız, peri diyarını terk edip Batı Toprakları'na gelmek isteyen her fey'i kabul etmekte ama son zamanlarda gelen birkaç sidhe, bunun bilgeliğinden şüphe duymama neden oluyordu.

Fenella'nın boyu 1.80'in biraz altındaydı, saçları altın sarısı bir pelerin gibi çözüldüğünde ayak bileklerine kadar uzanıyordu; şimdi saçları iki uzun örgü halindeydi ve hareket ettikçe parıldasınlar diye kendi üzerlerine dolanmıştı, bir an altın sarısı, bir an güneş ışığının ipe dönüşmüş hali gibiydiler, yüzünün güzelliği saçlarının ışık ve mücevher parlaklığındaki ihtişamıyla parlıyordu. Ona boşuna Parlayan Saçlı Fenella denmemişti. Üç renkli gözlerini bana kırıştırdı. İlk başta gözlerinin beyaz olduğunu düşündünüz.

Gözbebeğinin etrafındaki beyazın aslında kış güneşi, sonra tereyağı ve daha parlak sarı sonbahar yaprakları gibi inanılmaz derecede açık bir sarı olduğunu fark edene kadar iki sarı tonlu daire ile. Her zaman gözlerinin daha az muhteşem saçlarla daha iyi görüneceğini ya da saçları muhteşem gözlere ihtiyacı olduğunu düşünmüştümdür.

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı Fenella?" diye sordum.

"Hayır Prenses, yok."

"Yüzüme karşı söylemeyecekseniz, lütfen arkamdan da söylemeyin."

İrkildi, sanki yüzyıllardır süregelen nezaket kurallarının altında saklayamayacak kadar hazırlıksız yakalanmış gibiydi ya da belki de bu çabaya değmezdim.

"Kendi düşüncelerimiz için bile bize mahremiyet tanımayacak mısın?" "Düşünceleriniz size aittir, ama dudaklarınızdan döküldüklerinde

ve duyabiliyorum, artık özel değiller."

"Pekâlâ, Prenses Meredith. Henüz kraliçe olmadığınız halde goblinlerin önünüzde eğilip size kraliçe diye hitap etmelerini rahatsız edici buluyorum..."

"Ben o cial goblin kraliçesi değilim, bu doğru, ama ben Sluagh Kraliçesiyim."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Shadowspawn'ın kraliçesi olduğuna dair bir söylenti ama Seelie Sarayı'ndaki bizler buna inanmamıştık."

"Birincisi, Kral Sholto'ya bir daha asla o isimle hitap etme; bunun bir hakaret olduğunu biliyorsun. İkincisi, neden inanmıyorsun?"

"Kralımızla aynı soydan geliyorsunuz. Bu saf bir sidhe soyu ve annenizin soyu bile ışıkla konuşuyor ama sanırım babanızın kanının yozlaşmasına engel olamıyorsunuz."

"Aşağılayıcı olmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu ve bunun gerçek olduğundan neredeyse emindim. Sadece hakareti anlamamıştı. "Gücendirdim; özür dilerim Prenses, ama anneniz durmadan babanızın yozlaşmışlığından ve alçaklığından bahsediyor, bu yüzden sizin de aynı şeyi hissettiğinizi varsaydım."

"Ve eğer öyleyse, Seelie Sarayında annemle birlikte olmak varken neden babamın aşağılık ve yozlaşmış sarayında kaldım?"

Fenella bunu düşünüyor gibiydi ve bunu yaparken gözlerini izlediğimde daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. O kadar zeki değildi, hiçbir şekilde aptal değildi ama derin düşünen biri de değildi. Bazen Taranis'in de o kadar derin bir düşünür olmadığını düşünüyordum; belki de sarayı bunu yansıtıyordu?

Sonra uzun makinenin diğer tarafından yumuşak bir ses geldi. "Çoğumuz cennette hizmet etmek yerine cehennemde hüküm sürmeyi tercih ettiğiniz için sizi asla suçlamadık Prenses."

Trancer iki buçuk metrenin biraz üzerindeydi, belki de altı buçuktu ve Sidhe standartlarına göre bile zayıftı, sanki biraz fazla gerilmiş gibiydi. Kolları sağlam görünüyordu ama kaslı değildi. İnsan olsaydı bunu çok güçlü olmadığı anlamına alabilirdiniz, ama feyler arasında, hatta sidhe'ler arasında, gördüğünüz şey elde ettiğiniz şey değildi.

"Babam beni sevdi, annem sevmedi; bir çocuk sevildiği yere gider" dedim.

"Aşk. Unseelie aşk hakkında ne bilir ki?" Fenella söyledi.

Trancer onun koluna dokundu ve az önce bu dokunuşla onu neden uyardığını düşünmesini izledim. Başımı kaldırıp üç mavi gözlerine baktım. Saçları daha sıradan bir altın kahverengiydi ve omuzlarının hemen altında dalgalanıyordu. Seelie erkekleri kadınların daha uzun saçlara sahip olmasına izin verirdi.

Trancer kaç kez karısını sırası gelmeden ya da çok cesurca konuşmaktan kurtarmak zorunda kalmıştı? Kaç yüzyıldır ona göz kulak olmuş, onu kendinden korumuştur? Onunla konuşurken, "Aşk çoğumuz için çok önemlidir, öyle değil mi Lord Trancer?" dedim.

Bana uzun uzun baktı. "Evet, Prenses Meredith, var."

"Neden egzersiz yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum," dedi Fenella ve sesinde, gözlerinde gördüğüm anlayışsızlığa eşlik eden çocuksu bir sızlanma vardı.

Rhys, "Çünkü bütün muhafızlar egzersiz yapıyor, kural bu," dedi. "Ama biz hiç gardiyan olmadık ki," diye itiraz etti.

"Şimdi, canım," dedi Trancer, "işe yaramanın bir yolunu bulmamız gerektiğini biliyorsun."

"İyi bir sofra kurabilir ve ziyafet verebilirim ama silah gücü olan birini korumakta pek iyi olacağımı sanmıyorum. Geçmişte büyü her zaman yeterli olmuştur."

İçten içe ona katılıyordum ama bize sığınan feylerle ne yapılacağını Rhys ve Doyle'a bırakıyordum. Artık o kadar çok feyimiz vardı ki, onların da ellerinden yapmalarına ihtiyacımız vardı ama Fenella'ya beni ya da benimkileri herhangi bir şeyden koruması için güvenebileceğimden içtenlikle şüpheliydim. Trancer'i yargılamaktan kaçınırdım ama... Fenella'nın silah talimlerinde ne kadar başarılı olduğunu merak ediyordum. En büyük yetenekleri güzel saraylılar ve dalkavuklar olmak olan ölümsüz varlıklarla ne yaparsınız? Modern Los Angeles'ta ne işe yarıyorlardı? Sanırım bu iş tanımının Hollywood'daki eşdeğerleri vardı ama Leydi Fenella ve Lord Trancer modern dünyayı uyum sağlayacak kadar tanımıyorlardı ve ben de dalkavukları pek sevmezdim, belki de hiçbir zaman dalkavuk sahibi olacak kadar güçlü olmadığım ve şimdi de onlara güvenmediğim için.

"O zaman bunu bebeklik kilolarını vermek için alıştırma yapmak olarak düşünün."

"Buna ihtiyacım olmayacak," dedi Fenella.

"Batı Toprakları'na hamile kalabilmek için sürgüne geldiğini sanıyordum," dedi Rhys. Bir kolunu omuzlarıma koydu ve beni vücuduna doğru çekti. Kolumu otomatik olarak beline doladım ve sadece sarılmak bile kendimi daha az kısa, daha az yuvarlak, bebeklerden beri vücudumda olan değişikliklerden dolayı daha az kötü hissetmeme yardımcı oldu. Rhys'in kollarının çemberi, başlayan endişenin çoğunu hafifletti. Hâlâ bebeklik hormonlarından mı kaynaklanıyordu? Kimsenin beni bu kadar mutsuz hissettirmesine izin vermek bana göre değildi.

Trancer elini karısının sırtında küçük daireler çizerek ovmaya başlarken, "Yaptık," dedi.

Rhys gülümseyerek, "O zaman egzersiz alışkanlığı edinmek, daha sonra kız gibi vücudunu geri kazanmasına yardımcı olacaktır," dedi.

"Ama kilolarımı vermek için egzersiz yapmama gerek kalmayacak. Öylece gidecek." "Kilolarımı çoğu insan kadından daha hızlı vermiş olabilirim, ama

Doktor izin verdiğinde yine de egzersiz gerekecek."

"Ama sen benden çok daha kırsın ve bana kilo vermeyi çok daha zorlaştırdığı söylendi."

"Bunun sadece boyla ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi bir ses. Spor salonuna yeni gelen Biddy'ydı. Bebeğini benden sadece iki ay önce doğurmuş olmasına rağmen 1.80 boyunda, geniş omuzlu ve kaslıydı.

Üçüzler. Daha çok uzun boylu bir insan gibi yapılıydı ve sidhe'lerin çoğundan, hatta erkeklerden bile daha iyi kas yapıyordu ama o da yarı insandı. Saçları kahverengi bukleler halinde çok kısa kesilmişti. Merhum Prens Cel'i reddettiğinde kestirmeyi tercih etmişti ve yeterince savaşçıydı ve sopa *olmamasını* sağlayacak kadar zarar vermeye istekliydi. Bana saçlarını kısa tutarak kendisine bildiğinden daha güçlü olduğunu ve bir daha kimsenin ona zarar veremeyeceğini hatırlattığını söylemişti.

"Dövüş kiloma geri dönmek için çalışmak zorundayım. Sanırım üç yüz yıldan sonra metabolizma ," dedi sırtarak.

Fenella, "Sen yarı insansın; ben ," dedi.

"Biliyor musun Fenella, peri dünyasını neden terk ettiğini merak etmeye başlıyorum," dedim.

O sarı gözler kısıldı. "Buraya çocuk sahibi olmaya geldim, seni terletmeye ve korumaya değil..."

Trancer'in eli sırtında o küçük işe yaramaz daireler çizerek hareket etmeyi . Gülümsemesi donmuş gibiydi. "Şimdi, sevgilim..."

"Merry'nin üçüzleri oldu. Sidhe'ler arasında son üçüz en az sekiz yüz yıl önce oldu," dedi Biddy. İnsana çok benzeyen kahverengi gözleri öfkenin başlangıcıyla kararıyordu. Benim için kızardı.

Fenella, "Evet, üçüzler, bir köpek yavrusu gibi," dedi. Biddy, "Sürtük" dedi.

"Aynen öyle," dedi Fenella.

Rhys öne doğru küçük bir hareket yaptı ama ben onu belinden daha sıkı tuttum.

Korunmaya ihtiyacım yoktu; artık bunu kendim yapabilecek güce sahiptim. "Biliyorsun Fenella, eğer korumalarımın biri olmak istemiyorsan, sorun değil; bu pozisyona uygun olduğunu düşünmüyorum."

"kaldırmayı bırakabilir miyim?" Ağırlıkları işaret etti.

"Evet, hatta bavullarınızı toplayın ve sahil evine geri dönün." "Sahil evinde masal diyarı yok. Sadece sıradan bir arazi." "Prenses Meredith, karım demek istemedi ki..." Trancer başladı.

Elimi kaldırdım ve cümlesinin ortasında onu durdurdum. "Sahil evi tüm yıl boyunca çok güzeldir ve belki oraya geri dönmek

Karınıza bu evin etrafındaki tüm masal diyarının benim sayemde burada olduğunu söyleyin."

Fenella, "Tanrıça kutsamasını bize geri verdi," dedi.

"Hayır," dedi Biddy, "Tanrıça kutsamasını Merry'ye geri verdi ve Merry de bunu hepimizle paylaşıyor." Çok uzun boylu durdu ve hâlâ ağırlık makinesinin önünde yerden diğer kadına baktı.

Fenella tekrar ağzını açtı ama Trancer parmak ucuyla alt dudağına dokundu. "Aşkım, prensesin istediği gibi sahil evine gideceğiz. Ne de olsa Batı Toprakları'nın hükümdarı o."

Fenella dudaklarını hâlâ adamın parmağına dayayarak somurttu ama tekrar konuşmaya çalışmadı ki bu noktada rahatlamıştım. Seelie Sarayı'nda neden kalmaya çalışmadığımın mükemmel bir örneğiydi. Evet, bazı soylulardan daha az zekiymi ama davranışları ortalama düzeydeydi. saf değildim, yeterince sidhe değildim ve Seelie'ler fiziksel saflığa Unseelie'lerden çok daha fazla önem verirlerdi.

"Toparlan ve git, hemen," dedi Rhys, alçak sesle. Derisi güçle uğuldamaya başladı ve bunu fark ettiğim anda, gücünün beyaz ışıltısının derisinin altında neredeyse bulut gibi kaydığını görebiliyordum. Yukarı doğru baktım ve üç mavi dairenin dönmeye başladığını gördüm, büyüsu kendini kınından çıkarmaya başlamıştı.

"Yapacağız lordum," dedi Trancer. Karısını ayağa kaldırdı ve makinelerin ve bizim aramızdan çekilmeye başladı. "Biz "in sadece Biddy'yi kapsamadığını fark ettim. Üç Kırmızı Kep, dağlar bizim tarafımızdaymış gibi arkamızda beliriyordu, benim tarafımdaydı. Boştaki elimi uzattım ve en yakınımızdaki Kırmızı Şapkaliya dokundum, o da Clesek'ti. Onlara ne kadar değer verdiğimi bilmelerini istiyordum ve sevdiğim adamları kurtarmama yardım etmek için savaşta kendilerini riske attıkları gecedan beri değer vermiştim.

Clesek'in şapkası kurumuş kahverengi yerine aniden parlak bir kırmızıya büründü. Yuvarlak takkesinden yüzünün yan tarafına ilk ince kan damlası damlamaya başladı. Kızıl Kepler bir zamanlar keplerini kırmızı tutmak için sık sık taze kana batırırlardı ama kana batırmak için rastgele katliam yapmak o zamandan beri yasaklanmıştı.

Feyler Amerika'ya göç etti. Aralarında bir savaş lideri olabilmek için başlığınızın kendi kendine kanamasına neden olacak kadar büyüye sahip olmanız gerektiğini biliyordum ama bilmediğim şey, kanın eline sahip bir sidhe'nin onlara bu yeteneği geri verebileceği ve tüm başlıklarının kanamasını sağlayabileceğiydi. Bu yüzden bana kraliçeleri dediler, bu yüzden boyun eğdiler, bu yüzden bana yardım etmek için her şeyi riske attılar ve burada sürgünde bana katıldılar.

Fenella tısladı, "Kirli, Unseelie büyüü bu."

Clesek'e dokunmayı bıraktım, çünkü yeni yastıklı zemini kana bulayacak kadar kanamasını istemiyordum, ama bugünlük Seelie'lerden bıkmıştım. "Evet, evet bu Unseelie büyüü Fenella ve bir dahaki sefere bana hakaret ettiğinde bunu hatırlamak isteyebilirsin."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Trancer onu kapıya doğru çekmeye çalışarak, "Sus, canım benim," dedi.

"Evet, evet, sanırım öyleyim. Size bereket ve neşe tanrıçası olarak da gelebilirim, kışı getiren ve ekinleri öldüren karanlık tanrıça olarak da gelebilirim. Bu, yüzyıllar önce Seelie'nin kendi üzerine indirdiği tanrıçanın yüzüydü. Hiçbir şey öğrenmemişsiniz." Ve bu son cümle odada insan sesinin bir şekilde yankılandı. Pembe ve beyaz gül yaprakları benim, Rhys'in, Biddy'nin ve Kırmızı Şapkalıların etrafına ince havadan düşmeye başladı ama çiçeklerin düşüşü iki Seelie soylusunun önünde durdu.

Gözleri kocaman açıldı ve yüzlerinde korku gördüm. "Hiçbir şey kastetmedi Prenses, lütfen."

"Her şeyi kastediyordu, Trancer." Sesim neredeyse bana aitti, sadece sözlerimin kenarlarında Tanrıça'nın en zayıf yankısı vardı.

"Eşyalarımızı toplayıp denizin kenarına gideceğiz ve bu yeni peri parçasına dönmemiz için bizi davet etmeni bekleyeceğiz," dedi karısını kapıya doğru çekerek.

"Bunu sen yap," dedim. Yapraklar bir kar fırtınası kadar kalındı, ama bahar ılıktı, böylece onların korkmuş yüzlerinin pembe bir kar yağışı arasından ayrılışını izledim.

Clesek, "Bunu söylemek bize düşmez ama onlar sizin hayır duanızı hak etmiyorlar," dedi.

Rhys bana sarıldı. "Seni seviyorum, Merry'miz, olduğun gibi." Ve bir anda tekrar ağlamaya başladım; aptal bebeklik hormonları. Gül yaprakları o kadar hızlı dökölüyordu ki, sanki bir dev tarafından sarsılan sihirli bir kar küresinin içinde gibiydim. Hristiyanlar ne demişti: Tanrı benimle olursa, kim bana karşı olabilir? Bu doğruydu ama yine de ne kadar harikalar yaratırsam yaratayım, Altın Saray'ın çoğunun beni kabul etmesi için her zaman ve sonsuza dek çok kısa, çok insan, çok Unseelie olacağımı bilmek acı veriyordu. Ama en son orada açık mahkemeye çıktığımda da Unseelie soylu evlerinin on altısından altısı bana karşı çıkmamış mıydı? Eğer Tanrıça'nın kendisi onların kendi bağnazlıklarını görmelerini sağlayamıyorsa, o zaman bunun bir çaresi yoktu.

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondu. Başımı kaldırdım ve Rhys'in yüzünün saçlarımın tepesine bastırılmış olduğunu gördüm, yakınımda başka kimse yoktu. Tanrıça gözyaşlarımı annemin hiç öpmediğı gibi öpmüştü. Teşekkürlerimi fısıldadım ve yapraklar yavaşlamaya başladı. Artık neredeyse ayak bileğıme kadar yaprakların içindeydim; bu kadarı yeterliydi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHYS VE BIDDY bana Doyle'un göğüs göğüse antrenman yaptığı açık alana kadar eşlik etmeyi teklif ettiler ama Rhys'e kalıp ağırlık antrenmanını denetlemesini söyledim. Biddy henüz tam görevde değildi ve kocası Nicca ile birlikte ev işlerine yardım ediyordu. Onu tekrar nöbetçi yapmak istemedim; en iyi kullanıldığı yer orası değildi. Saraid ve Dogmaela'nın kapının hemen dışında olduğunu fark ettiklerinde ikisi de memnundu.

Rhys bana veda öpücüğü verdi ve beni iki kadın muhafıza teslim etti. Ona sorumu zaten sormuştum ve Brylue'nla bir sorunu yoktu ve o, Galen ve Kitto görevdeyken iki insan dadıya ihtiyaç duyulmuyordu, bu yüzden onları bebeklerimizin en küçüğüyle görmemişti. Maeve ve benim Brylue'nin büyüsunü hissetmemize rağmen Rhys'in hissetmemesi ilginçti. O bir ölüm tanrısıydı, Maeve ve ben ise doğurganlık, seks ve aşk tanrısıydık. Eğer bu bizi kızımın büyüüne karşı daha duyarlı yapıyorsa, Galen'in de bir sorunu olabilirdi ama Doyle ve Frost'un olmayabilirdi. Düşündüm de, Galen babalar arasında bahar ve doğurganlık olan tek kişiydi ama Maeve'in ve benim büyülerime diğer birkaç muhafız kadar yakın değildi. Adair ve Amatheon artık babam ya da sevgilim değillerdi ama büyüleri en yakın olanlarıydı; Galen'in diğer babalardan daha fazla sorunu varsa bebek bakıcılığını nasıl yapacaklarını görebilirdim. Eğer yoksa o zaman dışı sidhe'lerden birine sorabilir ve Brylue'nin kadınlar üzerinde daha fazla güce sahip olup olmadığını öğrenebilirdim.

Saraid, "Kusura bakmazsanız Prenses Meredith, alışılmadık derecede ciddi görünüyorsunuz," dedi.

Ona baktım ve gülümsedim. "Benim için sorun değil Saraid."

"Bir kadının isteyebileceği her şeye ve daha fazlasına sahipsiniz; bu kadar üzülecek neyiniz var?" Dogmaela dedi ki.

"Dogmaela," dedi Saraid, diğer kadının ismine dikkat çekerek.

"Hayır, değil Saraid, gerçekten. Soruya cevap vermeyebilirim ama hepiniz bana her şeyi sorabilirsiniz."

"Bu çok demokratik bir tutum Prensese," dedi Saraid.

"Bir peri prensesi olabilirim ama aynı zamanda Amerikalıyım. Demokrasiyi sevme eğilimindeyiz."

"Politikacılarınızı medyadan takip ediyorum," dedi Dogmaela, "ve hiçbirini çok demokratik bulmuyorum. Aslında, birçoğu sanki yönetimde olsalar diktatörlükten mutlu olacaklarmış gibi görünüyor."

Güldüm. " için çok doğru, bunu kabul ediyorum."

"Güldün, bu iyi bir şey," dedi Dogmaela ve gülümsedi. Modern ateşli silahları kullanmayı öğrenmek için uyguladığı iş ahlakıyla terapiye giden gardiyanlardan biriydi.

Saraid, terapinin zorunlu olmadığını öğrendiğinde terapiye gitmeyi bırakan kadınlardan biriydi.

"Uther bu hafta film gecesi için geliyor mu?" Ben sordum.

Saraid başını eğdi ve sırtıttı, o özel aptal suratlı, neredeyse sarhoşça mutlu sırıtış. Bu melek gibi güzel yüz ifadesini görmek hoşuma gidiyordu çünkü Uther, fey soyundan gelen bir insan olan Merry Gentry olarak saklandığım günlerde benim arkadaşımdı. Kuzenim Cel ve arkadaşlarının beni öldürmesini engellemek için Los Angeles'ta, Batı Denizi kıyılarında saklandığım üç yalnız yıl boyunca Gri Dedektiflik Bürosu'ndaki iş arkadaşlarımdan biriydi. Uther Squarefoot ehliyetindeki yasal adıydı ve on üç fit boyundaydı, muhteşem kıvrık dişleri ve neredeyse insandan çok yaban domuzuna benzeyen bir yüzü vardı. O bir Jack-in- Irons'tı, yalnız perilerden biriydi, ama yine de Unseelie Sarayı'ndandı, çünkü Seelie Sarayı çirkin olan hiçbir fey'e dokunmazdı. Ama Saraid, Uther'de yüzyıllardır bir erkekte gördüğü ilk kibarlığı bulmuştu. Onda gerçekten güzel bir kadın tarafından sevilmenin mucizesini bulmuştu. Dünyada sadece iki tane Demirkırat vardı.

ve hiç kimse dişi bir tane görmemişti, bu yüzden Uther sadece arkadaşlığın düzeltemeyeceği bir şekilde yalnızdı. Sidhe olduğumu öğrendiğinde, kibarca benden orucunu bozmasına yardımcı olmamı istemişti ama ben ölümlüydüm ve onun ilgisine dayanabileceğimden emin değildim. Saraid ve onun randevularında birlikte ne yaptıklarından emin değildim ama her ne yapıyorlarsa ikisini de tatmin ediyordu ve neredeyse altı aydır bir çift olmuşlardı.

"Öyle, leydim."

"Güzel," dedim.

Bana utangaç bir gülümseme verdi, kuzenim tarafından istismara uğrayan kadınların yüzlerinde asla göremeyeceğimden korktuğum bir memnuniyetle dolu o yıldız gözleri. Ben de gülümsedim.

"Etrafınızdaki insanlar mutlu olduğunda gerçekten memnun oluyorsunuz, değil mi Prenses?" Dogmaela dedi ki.

Tekrar ona baktım. "Evet, öyleyim."

Başını iki yana salladı. "Sen babanın kızıydın Meredith ve bu hepimiz için bir lütuf."

Koluna dokundum. "Eğer hiçbirinize babama hizmet etmekten Cel'e hizmet etmeye geçme seçeneği sunulmadığını bilseydim, sizi daha önce kurtarmaya çalışırdım."

Dogmaela korkmuş görünüyordu. "Ah, Meredith, hayır, o şeytani piç zaten dalkavukları aracılığıyla seni öldürmeye çalışıyordu; yıllar önce bizi ondan uzaklaştırmaya çalışsaydın, seni ölü ya da daha kötü bir halde görecekti." Omzumu okşadı. "Hayır, her şey olması gerektiği gibi oldu ve şimdi buradayız ve sen de babanın olmanı umduğu hükümdarsın."

Ben yürümeyi bıraktım, onlar da bıraktı. İkisine de baktım. Yüzyıllardır, hatta çocukluğum boyunca babamın özel muhafızları olan Prens Turnaları'nın bir parçası olmuşlardı ama babama sormak istediğim bir şeyi bilebilecekleri hiç aklıma gelmemişti.

"İnsanlar bana hiçbir zaman taç giyemeyecekmişim gibi görünürken babamın beni neden bir hükümdar olarak yetiştirdiğini sorup duruyorlar. Cevabım yoktu ama siz oradaydınız. Siz onun muhafızları, sırdaşlarıydınız - tahtı benim almamı mı istiyordu, biliyor musunuz?"

Dogmaela başını salladı. "Prens Essus'un yakın gözdesi değildim, bu yüzden kalbinde ne olduğunu bilmiyorum."

Saraid çok sessizdi, yüzü dikkatli ve boştu. "Bir şey biliyorsun; lütfen söyle bana."

"Sizi bildiği tek şekilde yetiştirdi, o da bir hükümdar olmanızdı Prenses Meredith, ama sizi tahta geçirmek için kız kardeşini, teyzenizi ya da onun oğlunu, yeğenini öldürmeyi planlamadı."

"O zaman benim için ne planlıyordu?"

"Ben ona daha yakındım, ama güvenliğiniz için endişelenmek dışında bana sizin hakkınızda bir şey anlatmadı. Senin biyoloji alanında doktora yapacağından ve ilk Amerikalı fey doktoru olacağından bahsetti; bu düşünce onu memnun etti."

Gülümsedim ve başımı salladım. "noktada doktor olmamı istedi, tıp doktoru."

"Bu eğitimin insan standartlarına göre uzun yıllar sürdüğüne inanıyorum; bu da sizin taht için yarışmanızı planlamadığını gösteriyor."

Başımı salladım. "Sanırım haklısın, ama kız kardeşine benim Cel'in kral olacağından daha iyi bir kraliçe olacağımı söylemiş."

"Bunu ona söylediğini duydum," dedi Dogmaela, "ve ona çok kızdı. Prens Essus'tan başka biri olsaydı, böyle bir konuşma yüzünden işkence görürdü."

Saraid, "Kardeşine karşı hep bir zaafı vardı," dedi. "Ondan korkardı," dedi Dogmaela.

"Hayır," dedi Saraid.

"Onun gücünden korkuyordu Saraid. Onun, sarayda tahtı elinden alabilecek kadar güçlü birkaç kişiden biri olduğunu biliyordu."

"Onu öldürmek için demek istiyorsun,"

dedi Saraid. "Evet, demek istediğim bu."

"Babam kız kardeşini severdi, o da erkek kardeşini severdi," dedim. Bana baktılar.

Saraid, "Kendi birbirlerine bağlıydılar," dedi.

Hepimiz aynı fikirdeydik.

"Keşke yeğenini sevmemiş ," dedi Dogmaela.

"Torunlarını görmek için hâlâ hayatta olabilir," dedim ve bu düşünce göğsümün sıkışmasına, gözlerimin ısınmasına neden oldu.

Dogmaela, "Ama prensimiz, yani babanız yaşasaydı, göreceği torunlar bunlar olmayacaktı," dedi.

Ona baktım.

"Saçma sapan konuşuyorsun, Dogmaela."

"Hayır, Saraïd, eğer Prens Essus yaşasaydı, Meredith asla Batı Topraklarında saklanmak zorunda kalmazdı ve kraliçe de Doyle'u onu bulması için asla göndermezdi. Doyle onu Kraliçe'nin Kuzgunları tarafından korunmak ve yatağa atılmak üzere asla geri getirmezdı, böylece Meredith onlarla asla seks yapmaz, Frost ve Galen'e, aşık olmazdı. Bu nedenle, eğer doktor olmaya devam etseydi, Tanrıça'nın kutsamasını bize geri getirebilir miydi, yoksa hala bir halk olarak yavaş yavaş yok oluyor olur muyduk?"

Saraïd ve ben ona baktık. *Dogmaela, sen derin ve felsefi bir düşünürsün, bunu bilmiyordum* demek istedim. Ama bu bana belli belirsiz aşığlayıcı geldi, sanki onu daha önce aptal sanmışım gibi, ama öyle değildi.. "Peri dünyasına yaşamı geri getirmeme yardım etmem için babamın ölmesi gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu terapistle konuştuğum bir konu ve evet, sanırım öyle. Prensimizi, babanı hiçbir şeye değişmezdim ama onun ölümünü ve ardından gelen her şeyi anlamlandırmamın bir yolu da bu Eğer tüm bunlar bizi kurtarman, Meredith, halkımızı ve perileri hayata döndürmen için olduysa, o zaman tüm bu acıların bir değeri var demektir, anlamıyor musun?"

"Bu sadece laf," dedi Saraïd. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa inan ama Prens Essus, Meredith Tanrıça'yı bize geri getirebilsin ve sidhe'leri kendilerinden kurtarabilsin diye kendini şehit etmedi."

"Prensimizin bizi kurtarmak için ölmeyi kabul ettiğini asla söylemedim Saraïd, ancak bu, tüm acı ve dehşete bakmanın ve bundan bir anlam çıkarmanın bir yoludur."

Saraïd başını salladı. "İşte bu yüzden terapistle gitmeyi bıraktım."

Dogmaela'nın rahatlatıcı terapi mantığı hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Benim için rahatlatıcı olduğunu düşündüğümden bile emin değildim, ama

Dogmaela'nın içini rahatlattıysa, bununla tartışmak istemedim.

"Özür dilerim Prens Meredith, sizi üzmek istememiştim. Düşüncesiz davrandım."

"Seni terapistte gitmen için cesaretlendirdim Dogmaela; terapiden alacağın ders senin işine yaramalı, benim değil."

Bana baktı, beni inceliyor gibiydi. "Bu kadar cesur olmama izin verirseniz Prens, belki de kendi tavsiyenizi almak kötü bir fikir olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Saraid, "Hayır, hayır, prensese terapiye ihtiyacı olduğunu söylemeyeceksiniz. Ona Kaptan Doyle'a ve gitmesi gereken diğer her yere kadar eşlik edeceğiz, hepsi bu."

Dogmaela, Kırmızı Şapkalı'nın ağırlık odasında yaptığı gibi tek dizinin üzerine çöktü. "Özür dilerim prensesimiz."

"Kalk ayağa, sen yanlış bir şey yapmadın Dogmaela, sen de yapmadın Saraid. Farklı insanlar olmaya ve travmalarınızla farklı şekilde başa çıkmaya izniniz var. Şu anda sadece Doyle ve Aisling ile konuşmam gerekiyor."

"Aisling, onu neden arıyorsun?" Saraid sordu.

"Bu benim işim."

Saraid, Dogmaela'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Seni gücendirdik."

"Oh, kalk." Ve yüksek topuklu ayakkabılarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde koridorda ilerlemeye başladım. Bana yetişmeleri için onları biraz koşturdum, sonra onlar da yarım adım gerideki ve her iki taraftaki koruma pozisyonlarına geri döndüler. Bu şekilde sürgülü cam kapılardan geçip Doyle'un göğüs göğüse dövüş öğrettiği Güney Kaliforniya güneşine çıktık ve tek yapmak istediğim ona koşup kollarının gücünü sarmaktı. Yapmadım, çünkü bu onun otoritesini sarsabilirdi, ama bu bir kraliçe adayının kabul etmek isteyeceğinden daha fazla kontrol gerektiriyordu.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

DOYLE, en az otuz metre yüksekliğinde ve bir gölgelik gibi yayılan devasa bir okalıptüs ağacının gölgesinde duruyordu. Çoğu okalıptüsün tepesi bu kadar görkemli değildi ama bu ağaç o güne kadar gördüklerimin en güzellerinden biriydi. Doyle aylar önce onun gölgesinde başlayıp parlak Kaliforniya güneşine doğru yayılan bir çember oluşturmuştu. Bu gölge ve ışık çemberi silahsız dövüş antrenman alanı haline gelmişti, çünkü muhafızlarla birlikte antrenman yapan Kırmızı Kepler evin övünebileceği herhangi bir odanın içinde fırlatılamayacak kadar büyüktü, bu yüzden bir şeyleri kıramayacakları fırlatılıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, Kırmızı Keplerle antrenman yapan muhafızların çoğu onları fırlatamıyordu; daha çok fırlatılıyorlardı. Sidhe'ler en büyük goblinlerden daha hızlı ve çevikti ama daha güçlü değillerdi.

Beyaz, büyük boy atlet Doyle'un teniyle şaşırtıcı bir kontrast oluşturuyordu, ancak vücuda oturan egzersiz şortu siyahtı, bu yüzden uzun bacaklarına karşı onları görmek neredeyse zordu. L.A.'deki yüzlerce kişisel antrenör gibi giyinmişti ama sıradan olan tek şey kıyafetleriydi. Başka hiçbir antrenörün teni, güneş ışığı doğru vurduğunda mor ve mavi vurgularla gece renginde olmazdı ve sivri kulakları ve ayak bileğine kadar uzanan örgüsü onu modern bir spor salonuna uyum sağlamaya çalışan bir peri masalından bir elf prensi gibi gösteriyordu. Eğer Doyle yeterince farklı değilse, çember Kırmızı Keplerin yüksek figürleriyle doluydu.

Aslında çemberin etrafında ayakta duran ve oturan sidhe'lerden daha fazla Kırmızı Kep vardı. Bu bir ilkti; sidhe'ler her zaman diğerlerinden sayıca üstündü. Sonra sidhe'lerden biri oturduğu yerden kalktı ve güneş ışığı sidhe'nin yüzünde parıladı.

Çıplak üst kısmı sanki altın tozu serpilmiş gibiydi. Sarı ve altın sarısı saçlarını kafasına sıkıca ördüğünü biliyordum, çünkü hepsini çenesinden yukarısını kaplayan, sadece gözleri ve ağzı için delikler bırakan ince bir yüz maskesinin altına sokmuştu. Bulabildikleri en ince maske için bile hava çok sıcaktı ama Aisling'in yüzünün açıkta kalmamasını sağlamak için şimdiye kadar bulduğumuz en iyi çözüm buydu. Bu yüzden burada çok az Sidhe vardı. Kırmızı Kapaklar hiçbir şeyden korkmazdı, öyle derlerdi, yani Aisling'in güzelliğinin onları büyülemesinden endişe ettiklerini itiraf edemezlerdi.

Dogmaela ve Saraïd önüme , antrenmana sırtlarını döndüler ve görüşümü tamamen engellediler. "Prenses, burada olmamalısınız; hiçbirimiz olmamalıyız," dedi Dogmaela.

"Aisling konuşmam gereken kişilerden biri; lütfen kenara çekilin."

Saraïd, "Kadın muhafızlardan hiçbiri onu çıplak görme riskini göze almaz Prenses Meredith ve eğer size hakaret etmesine izin verirsek zavallı korumalar oluruz," dedi.

"Gerçek aşk onun büyüsünden korur," dedim. "Sanırım ikimiz de güvende olacağız, Saraïd."

Ne ima ettiğimi anlaması bir an sürdü ve sonra kızardı ki bu feyler arasında pek görülen bir şey değildi. Bu beni güldürdü, ona değil ama onun adına ve Uther adına sevindim. Güzel prensi kazanan çirkin üvey kardeş gibiydi ve bu daha iyi bir adamın başına gelemezdi.

Dogmaela "Aisling'in güzelliğinden hiçbir şeyin korunduğundan emin değiliz ve ölü bahçelerin hayata döndürülmesine yardım ettiğinden beri gücü artmış görünüyor," dedi.

O geceyi hatırladım. Galen ve bir zamanlar bitkisel tanrılar olan birkaç sidhe ağaçların, kayaların ve toprağın içine çekilmişti. Tekrar ortaya çıktıklarında güç kazanmışlar ya da kaybettikleri eski güçlerini geri kazanmışlardı. Ama Aisling'in kurbanı en görkemlisiydi. Bir ağaç dalı göğsünü delmiş ve orada asılı kalmıştı. Öldüğünü sanmıştım ama sonra bedeni ete, kemiğe ve kana değil, ölü ağaçların arasında kaybolmak üzere bahçeye uçan bir sürü ötücü kuşa dönüşmüştü.

Onların şarkıları yüzyıllardır o kayıp yerde duyulan ilk hayat olmuştu. Daha sonra Galen ve diğerleri, kraliçenin kişisel işkence odası olan Ölümlülük Koridoru'nun duvarlarından ve zemininden eriyerek ortaya çıktılar. Koridordaki hücreler açılmış, bazıları erimişti ve artık orada çiçekler ve ağaçlar yetişiyordu.

Aisling tüm bunlardan kurtulmuş ve daha fazla güce sahip olarak geri dönmüştü ya da bazı kadınlar buna inanıyordu. Hiçbirimiz onun yüzüne bakma riskini göze alamadığımız için, Aisling'in kendi fedakârlığından çıkıp çıkmadığını kesin olarak bildiğimizden emin değilim, yoksa herkes bunu varsayıyordu, çünkü o gece peri tarafından alınıp bize geri dönen diğer erkekler için de durum böyleydi.

"Aisling'i daha önce de gömleğini çıkarmış halde görmüştüm ve bu beni etkilememişti."

İki kadın birbirlerine baktı ve sonra Dogmaela, "Vücudunun herhangi bir yerine örtüsüz bakma riskini göze alamam," dedi.

"Hafwen bize Melangell'e yüzünü gösterdiğinde neler olduğunu anlattı."

Kuru otlara baktım. "Ben de oradaydım, hatırlıyorum." "Melangell kendi gözlerini oydu, böylece artık onu görebildim," dedi Dogmaela.

"Ben oradaydım," diye tersledim onu.

Başını eğerek tek dizinin üzerine çöktü. "Özür dilerim Prenses Meredith, kırmak istememiştim."

"Ayağa kalk Dogmaela; hiçbirinizin kendini bu şekilde aşağılamasını istemiyorum."

Saraid, "Prens Cel bizden bunu ve daha fazlasını bekliyordu, bu yüzden hala onlarca yıllık alışkanlıklarımıza geri dönersek bizi affedin" dedi.

"Seni affediyorum ama Dogmaela, lütfen ayağa ."

"Seni kızdırdım," dedi, başı hâlâ eğikti.

"Melangell'e olanlardan dolayı pişmanım. Aisling'e büyüsunü onun üzerinde kullanmasını söylediğimde ne istediğimi anlamamıştım ve bir lider bir silahı kullanmadan önce ne işe yaradığını bilmelidir."

İkisi de bana baktı, Dogmaela hâlâ yerdeydi. Bir kez daha bakıştılar. Saraid şöyle dedi: "Melangell o gece Galen'i öldürmek istiyordu. Bunu yapmaya hakkın vardı."

Size ve eşlerinize suikast planını ortaya çıkarmak için ne gerekiyordu?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Dogmaela. "Sadece Melangell'in kaderini kazara yaşamak istemiyorum."

"Aisling'in güzelliğini bir daha kimseye karşı kullanmak istemem."

"Neden olmasın?" Dogmaela sordu.

"Çünkü Melangell'i doldurduğu şey şehvet değildi, aşktı, sanki birbirlerinden nefret etmelerine rağmen Melangell ona bir anda gerçek bir aşk duymak zorunda kalmıştı." Kendimi tutmaya çalışarak kollarıma sıkıca sarıldım.

"Suçlu hissediyorsun," dedi Saraid, yumuşak bir huşu dolu bir sesle. "Yaptığım korkunç bir şeydi; neden kendimi kötü hissetmeyeyim ki?" Birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Kes şunu," dedim.

"Neyi durdurayım?" diye sordu ikisi de.

"Bu bakış, sadece konuş benimle. teyzem ya da ölü kuzenim değilim, narsist annem ya da egomanyak büyük amcam ya da büyükbabam Zalim Uar bile değilim; sadece konuş benimle, lütfen ve Tanrıça aşkına, Dogmaela, ayağa kalk."

Ayağa kalktı, tekrar Saraid'e bakmaya başladı ve sonra onun yerine bana baktı. "Pişmanlık kraliyet ailesinde görmeye alışık olduğumuz bir duygu değil."

"Hayır, genellikle zalimliklerinden zevk alırlar," dedim.

Saraid, "Biz bunu size asla söylemeyiz," dedi.

"Bunu kendi ailem için söylüyorum ama ben onlar değilim. Burada geçirdiğim birkaç ayın onlarca yıllık kötü muameleyi silmeyeceğini biliyorum ama size yemin ederim ki başkalarına acı çektirmekten ya da onları aşağılamaktan zevk almıyorum."

Saraid, "Söylediklerinizde ciddi olduğunuza inanıyoruz," dedi.

Gülümsedim ama bu mutlu bir gülümseme değildi. "Şimdi ciddi olduğuma inanıyorsun ama ne zaman akrabalarım gibi delirip fikrimi değiştireceğimi merak ediyorsun, öyle mi?"

"Zaman bize tedbirli olmayı öğretti Prenses, hepsi bu," dedi Saraid.

Dogmaela ellerini kalçalarına koydu ve ardından, "Eski, sağlıklı geri döndüm ve bunun için üzgünüm Prenses Meredith."

Bundan daha iyisini hak ediyorsunuz, çünkü adil ve akli başında biri olduğunuzu gösterdiniz ve ... özür dilerim."

Ona gülümsedim. " değil, hepimiz ilerledikçe öğreniyoruz." "Bu doğru," dedi.

"Hâlâ Aisling'in çıplak tenini görmek istemiyorum," dedi

Saraid. "Ben de öyle," dedi Dogmaela.

"O zaman onu göremeyeceğin bir yerde dur, ama ben Doyle ve en sonunda da Aisling ile konuşacağım. Ben bunları yaparken beni korumak istemiyorsanız, yerinize geçecek muhafızlar bulmanız gerekecek."

Bir kez daha bakıştılar ve sonra Dogmaela utanmış görünerek, "Üzgünüm Prenses, bu çok eski bir alışkanlık. Kraliçe bizi oğluna verdiğinde yardım isteyebileceğimiz tek varlık diğer Turnalar'dı."

İfadenin ilginç olduğunu düşündüm: vermek, bir eşyayı ya da bir köpek yavrusunu vermek gibi. İnsanları vermiyordunuz. İşlerin bu şekilde yürümemesi gerekiyordu.

Ona sarılmak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Sertleşti ve önce bana sarılmadı, sonra da beceriksizce sırtımı sıvazladı. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim."

Sonra bana tekrar sarıldı ve "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Gözlerimde yine tehditkâr yaşlarla geri çekildim. Bu yeni duygusal halimden hoşlanmamıştım ve hormonlarımdan dengelenmesini ve daha fazla kontrol sahibi olmayı umuyordum ama Dogmaela'nın yüzündeki ifade bir ya da iki damla mutlu gözyaşına değirdi.

Galen gülümseyerek yanıma geldi. Üstü çıplaktı, dümdüz karnını ve her zerresinin altındaki yoğun kasları gösteriyordu. Rhys kadar ciddi bir şekilde ağırlık kaldırmıyordu ve daha aşırı beslenmiyordu, bu yüzden vücudu daha az belirgin görünüyordu, ancak sadece bol bir şort giydiğinde, tüm o pürüzsüz, soluk yeşil cildin içindeki kasları gizlemesinin bir yolu yoktu. Belki de etrafının bu kadar çok çimen, ağaç ve bitkiyle çevrili olmasından kaynaklanıyordu, ama bukleleri çok yeşil görünüyordu, saçlarının neredeyse dizlerine kadar uzandığı zamanlardan kalan tek hatıra hâlâ o küçük örgüydü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, elini bana doğru uzatarak. Elini tutmak ve onun yanında durmak nefes almak kadar doğaldı.

yan.

"Biz iyiyiz," dedim ve ona doğru eğildim, öpücüğünü karşılamak için parmak uçlarında yükseldim.

Dogmaela "Peki" diye mırıldandı ve sanırım kendi duygularını gizlemek için arkasını döndü.

Saraid, "Prensesin burada Aisling'le birlikte olmasının güvenli olduğunu düşünmüyoruz," dedi.

Galen o zaman sırttı. "O yeterince güvende." "Bence bu dikkatsizlik," dedi Saraid.

Galen, "Eğer aşıksan, gerçekten aşıksan, o zaman Aisling'in büyüünün senin üzerinde hiçbir gücü yoktur," dedi.

"Prenses bize gerçek aşkın sizi ondan koruyacağına dair kocakarı masalını anlattı," dedi Saraid.

Dogmaela, "Meredith Saraid'in, senin ve kendisinin güvende olacağını söyledi," dedi. Yüzünü hızlıca sildi ve bize taş gibi, okunmaz bir yüzle baktı, ancak Saraid kadar antrenman alanına doğru bakmamaya dikkat ediyordu.

Galen beni kollarının arasına aldı ve daha da geniş sırttı. "O zaman üçümüz evler kadar güvendeyiz ama Dogmaela başka bir yere gitmek isteyebilir."

Başını salladı. "Meredith'in izniyle yapacağım. Beni onun korkunç güzelliğinden koruyacak bir kocakarı masalım bile yok."

Aisling'e bir zamanlar Korkunç Güzel denmişti, gerçi Galce karşılığı buydu ve Aisling'in hangi ülkede başladığını bilmediğim için orijinal Galce adının ne da bilmiyordum. *Galce* demek neredeyse *Roman dili* demek gibiydi; bazıları birbirinden çok farklıydı.

"Gidebilirsin Dogmaela; sanırım yeterince güvendeyim." Gülümsediğimi biliyordum ve bu o aptal suratlı, çok aşığım gülümsemesinin kendi versiyonumdu.

Galen'e, bana ve son olarak da Saraid'e bir bakış fırlattı. "Kalmak istediğine emin misin?"

Saraid başını salladı. "Hayır, değilim, ben..." Önce bana sonra da kız kardeşine baktı. Yüzünde acıya yakın bir şey vardı.

"Git Saraid," dedim. "Aisling'in yanında olmak seni bu kadar rahatsız ediyorsa git."

"Sorun yok," dedi Galen, yüzü ağırbaşlı, hatta endişeliydi. "Merry emin ellerde." Bana daha sıkı sarıldı, ben de kollarımı belinin ince pürüzsüzlüğüne doladım.

"Sadece kişisel güvenliğimi prensesinkinden üstün tuttuğumu düşünmenizi istemiyorum. Onun için hayatımı feda edebilirim."

"Buna inanıyorum Saraid," dedi Galen. "İkimiz de inanıyoruz ama bu ölüm kalım meselesi değil."

"Görevden alındınız Saraid, Dogmaela; şimdi benim onayım la gidin," dedim.

"Ve benimkini de, eğer bir önemi varsa," dedi Galen.

Dogmaela biraz üzgün bir ifadeyle gülümseyerek, "Önemli," dedi.

Saraid'le bir kez daha bakiştılar; sonra eğildiler, kollarını göğüslerinde kavuşturunarak ellerini kalplerinin üzerine koydular, döndüler ve gittiler.

"Bunu neden yapıyorlar, kalplerine dokunuyorlar, biliyor musun?" diye sordum.

"Bu Cel'in fikriydi, sadece bedenlerine değil kalplerine de sahip olduğunu göstermek için."

Ona baktım ve hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünmeliydim.

Beni vücudunun ön tarafına doğru sıkıca kucakladı ve yanağımı göğsünün sıcaklığına bastırdım ve kollarımı beline sıkıca sarıp tutundum.

"Cel'i öldürdüğün için çok mutluyum," diye fısıldadı Galen saçlarıma doğru. "Ben de öyle," dedim, teninin kokusunu içime çekerek ve hafif bir

Ter kokuyordu ama erkeksi bir koku değildi, neredeyse kesilmiş çimen kokusu gibiydi.

"Şimdi birkaç akrabayı daha öldürebilirsen, barış içinde yaşayabiliriz."

"Kraliçe duruyor," dedim.

", o zaman sadece akrabalarından biri," dedi.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim. "Ne zamandan beri bu kadar kana susadın?"

Gülümsedi ama yeşil gözleri boş . "Sana zarar verdiğinde ve sonra bizim çocuklarımızla ziyaret hakkı için dava açmaya çalıştığında

Bebekler. Ölmesi gerekiyor."

Ona sarılabildiğim kadar sıkıca sarıldım, ona baktım ve yüzünü inceledim. Nedenini bilmiyordum ama birden onun için korkmaya başlamıştım. "Bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver, Galen."

"Ben senin korumanım; seni güvende tutmak benim işim. Ben senin çocuklarının babasıyım ve adı üstünde kocanım; bu da bana seni korumak ya da intikamını almak için her şeyi yapma hakkını veriyor, Merry'ciğim." "Eğer kral beni tekrar kaçırmaya kalkarsa, o zaman ne ya da ne istiyorsan yap, ama sadece bana söz ver, gidip tabiri caizse inindeki zalim?"

Beni öptü, ben de onu öptüm ama geri çekilirken yüzünü inceledim. "Galen, bana söz ver."

Bana gülümsedi, parmakları yanağımın kenarında geziniyordu. "Yapamam." "Yaralanma ya da daha kötüsü olmasın, lütfen Galen. Yeterince insan kaybettim. hayatımda, mı?"

Bana tekrar sıkıca sarıldı ve hafifçe salladı. "Seni seviyorum Merry ve çocuklarımızı seviyorum. Senin ve onlar için burada olmak istiyorum."

"O zaman aptalca bir şey yapma, tamam mı?"

"Ben mi, aptal?" Bana o büyüleyici ve kendini küçümseyen bakışını attı ve o anda ona hiç güvenmedim. Birden onun için o kadar korktum ki, sanki nefes alamıyormuşum gibi göğsüm daraldı.

"Unutma, benim için ölmeni istemiyorum Galen; benim için yaşamayı istiyorum."

Sırıttı. "Ben zaten senin için yaşıyorum."

Onu itecektim ama Doyle bir uyarıda bulundu ve Galen beni yere yatırıp üstüme çıktı. Geriye doğru düşerken, Galen'in göğsü her şeyi görmemi engellemeden önce, havada taklalar atarak üzerimizden uçan Kırmızı Keplerden birini bir anlığına görebildim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Galen'in kalbinin, çıplak göğsüne bastırıldığı elimin altında attığını hissediyordum; kolları beni sarmalamış, vücuduyla sert çimenlerin arasına sıkıştırmıştı, vücudu beni korumak için bir kalkandı. Bunun onun işi olduğunu biliyordum ama o anda tek düşünebildiğim, eğer benim için gerçekten hayatını verdiyse, bu kaybın etkisinden kurtulabileceğimden emin değildim.

Göğsü görüş alanımı doldurdu; çimenlerin kenarları ve bizi gölgeleyen güneşten başka bir şey göremiyordum. Hareket ettiğini hissettim ve etrafa bakındığını anladım. Ne oluyordu?

"O iyi mi?" diye bağırان sesler duydum. Merry! Yaralandı mı?" İnsanların bize doğru koştuğunu hissettim ve duydum. Üzerinde yatarken toprağın titreşimini bu kadar çok hissedebilmeniz çok tuhaftı.

Derinden gelen gürleyen bir ses, "Beni merak etme, ben iyiyim" dedi. Galen ayağa kalktı ve bana yardım etti. Yeterince Etrafımızda duran Kırmızı Kepler, sanki etrafımızda sihirli bir şekilde küçük ağaçlardan oluşan bir koru oluşmuş gibi bizi gölgeye koydular. Galen beni tutmaya devam ederken Doyle da diğer kolumu tutuyordu.

"Yaralandın mı?"

"Hayır, ürktüm, hepsi bu." Ona baktım, bir şeylerin farklı olduğunu anladım ve sonra beyaz atletinin ön kısmının kötü bir şekilde yırtıldığını, böylece hareket ettikçe etrafında dalgalandığını fark ettim.

"Bir goblinin yaralanması kimsenin umurunda değil, her şey sidhe için." Başımın üzerinden geçtiğini gördüğüm Kırmızı Şapkalı'ydı. Yaklaşık bir metre boyundaydı, koyu kömür grisi teni gözlerinin kıızıllığını yakut gibi ortaya çıkarıyordu. Yüzü pürüzsüz ve garip bir şekilde hoştu ve ağzı neredeyse dudaksız olsa da kötü bir ağız değildi. Tüm Kırmızı Şapkalıların bir zamanlar ağız dolusu

Sivri dişleri, hatta sivri dişleri bile vardı, gerçekten de çok güzel bir ağzı vardı. Yuvarlak takkesi neredeyse siyahtı.

"Merhaba Talan," dedim.

Parlak kırmızı gözleri kısıldı. "Senin büyüün beni değiştirmeden önce bu şekilde fırlatılmazdım."

Doyle kolumu bıraktı ve önümde yarım adım attı. "Savaş alanındaki beceriksizliğin için Merry'yi suçlama," dedi hırıltılı bir sesle. Bu onun köpek formu değildi, sadece gerçek dövüş başlamadan önceki ilk testosteron patlamasıydı.

Talan ilerlemeye başladı ama başka bir figür çoktan orada, Doyle ile Kırmızı Şapkalı'nın arasında ilerliyordu. Jonty'nin teni onunla tanıştığımda toz rengindeydi; şimdi ise neredeyse gümüş grisiydi ve güneş ışığında neredeyse metalik bir parlaklık kazanıyordu. Talan'dan daha kısaydı ama omuzları ve sırtı daha geniştir. Pazuları orta boy ağaç gövdeleri kadar yuvarlaktı; Doyle'un hepsine ısrarla yaptırdığı ağırlık kaldırma Jonty'yi zayıflatmış ve aynı zamanda şişmanlatmıştı, böylece başladığından daha da iri olmuştu, ama şimdi kaslarını gizleyecek fazladan bir et olmadan görebiliyordunuz ve tek kelimeyle iriydi. Başındaki kep taze kırmızı ve kanlıydı. Ben etrafta olsam da olmasam da kasketi kanıyordu, bu da onun Kırmızı Keplerin lideri olmasının nedenlerinden biriydi.

"Merry'den özür dile," diye hırladı Jonty. "Gerçekler için özür dilemeyeceğim."

"Merry seni sızlanan bir sürtük yapmadı, Talan; sen hep öyleydin." Jonty'nin arka ayağını yerleştirdiğini gördüm.

Doyle işaret etti ve Galen beni geri çekti. İtiraz etmedim; eğer iki kırmızı şapkalı gerçekten dövüşecekse, üç metreden az arkalarında durmak istemezdim. En az yirmi metre güvenli bir mesafe olurdu. Galen benimle aynı fikirde görünüyordu çünkü antrenman çemberinde dövüşün başladığı yere yaklaşına kadar beni geri götürmeye devam etti.

Sadece Aisling çemberin ortasında diz çökmüş halde kalmıştı. Öne doğru sallanırken ellerini yüzüne doğru kaldırmış, o ışıltılı omuzları büyük bir acının etrafında toplanmış gibi kamburlaşmıştı. O

Yaralı, çok kötü yaralı, çünkü peri savaşçıları dayanılamayacak kadar büyük olmadıkça acı göstermezler.

Galen ve ben el ele ona doğru gittik. Önündeki çimlerin üzerinde kıpkırmızı parlayan bir kan lekesi vardı. Bizi duymuş olmalı, çünkü kendi içine kapandı ve yüzünü dizlerine gömdü.

"Aisling, ne kadar kötü ?" Galen sordu.

"Bana bakma!" Bağırды, sesi korku ve acıyla yükseliyordu. Galen elimi bıraktı ve diğer adama doğru ilerledi.

"Talan güzelliğini bozacak hiçbir şey yapamazdı, Aisling, silahsız olmazdı. Bir Kırmızı Şapka bile sidhe'lerden birine o kadar sert vuramaz," dedi Galen ve sesine bir şaka notu ekledi.

Aisling'in sesi mırıldandı. "Yarı yarıya haklısın Galen. Güzelliğimi bozmadı ama bana zarar verecek kadar sert vurdu."

"Aisling, ne kadar yaralısın?" Galen çıplak omuzlardan birine dokundu.

Aisling çığlık attı ve dizlerinin ve tek elinin üzerinde kaçmaya başladı. "Dokunma bana! Tanrıça yardımcım olsun, çıplak tenime dokunma."

"Gerçek aşk senin büyüne karşı dayanıklıdır, Aisling. Bakalım ne kadar incinmişsin; beni büyülemeyeceksin."

Aisling bir elini darbeyi savuşturmak istercesine geriye attı, diğer eli ise yüzünde kaldı. Yüzünü örttüğünü fark ettim ve sarı ve altın sarısı saçlarını başının arkasında sıkıca tutan karmaşık örgüleri görebiliyordum. Saçlarını ve yüzünü örten maske artık yoktu. Korkuya yakın bir heyecan, ayaklarımın altından başımın tepesine kadar içimden geçti. Galen gerçek aşkın onu koruyacağından emin olabilirdi ama o ölümsüzdü ve ben değildim. Ölümsüz sidhe'lerin Aisling'in gücüne karşı dayanıklı olmadığını biliyordum ama ne kadar aşık olurlarsa olsunlar hiçbir insana yüzünü göstermesine izin verilmiyordu. Ölümlü kanı büyüye karşı ölümsüz kanı kadar iyi koruyamıyordu.

Galen uzandı ve Aisling'in uzattığı elini tuttu. "Sana yardım etmeme izin ver, Aisling." Galen'in sesi acı doluydu; birini bu kadar sıkıntılı görüp de onu iyileştirmek istememeye asla dayanamazdı.

Aisling'in eli yumruk oldu ve adam kıpırdamadan . "Sen iyi bir adamsın Galen; kazara seni incitmeme izin verme."

"Bakalım üzerinde ne kanıyor." Galen diğer adamın yanına diz çöktü, eli hâlâ onun kolunu tutuyordu.

Aisling bir çığlık atarak ondan kurtuldu, Galen'den sürünerek uzaklaştı, iki elini kullanarak daha hızlı debelendi ve doğrudan bana . Hemen arkalarında durduğumu fark etmemişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Birbirimize bakarak uzun, donuk bir an geçirdik. Büyülenmeyi bekledim, ama onun teni sidhe'lerin güneş öpücüğü dedikleri türden olsa da, benimki ay ışııyla aydınlansa da ve yüzü, tıpkı onun geri kalanı gibi, altın tozu serpilmiş gibi görünse de, peri dünyasında teni bana daha güzel gelen başkaları da vardı. Gözlerinin mavisini bahar sonu gökyüzünün rengindeydi ama Rhys'in gözlerinin bir kısmı da benzer renkteydi. Aisling'in gözlerinde sarmallar vardı, sanki biri onları irislerine dövme yaptırmış gibiydi, böylece sarmallar dikkati gök mavisinden uzaklaştırıyordu, ama yine de peri dünyasında daha sıra dışı gözlere sahip başkaları da vardı. Onun çıplak yüzüne bakmanın gerçek bir aşk olmasa bile anında karşı konulmaz bir şehvete kapılmak anlamına gelecek kadar güzel olduğu söylenerek büyümemiş olsaydım bu kadar eleştirel olacağımı sanmıyorum. Yüzünün hatlarını görmeye çalıştım ve onu güzel buldum, ama Frost'un yüzünün daha güzel olduğunu düşündüm. Belki de önyargılıydım, ama Aisling muhteşem olsa da, onunki şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yüz değildi. Onu kıyaslayabileceğim bir de babam vardı ve ben hâlâ babamın tanıdığım en yakışıklı adamlardan biri olduğunu düşünüyordum. Belki önyargılıydım ama aşkın, her türlü aşkın yapması gereken de bu değil miydi zaten?

Ben gülümsedim ve Aisling umutsuz bir çılgılık atarak yüzünü iki elinin arasına sakladı.

Galen, "Neşeli." dedi.

Ona gülümsedim, on dört yaşımdan beri sevdiğim o yüze. "Ben iyiyim."

Doyle seslendi, "Merry!"

Döndüm ve o uzun, esmer bedenin bize doğru adım atışını izledim. O kadar hızlı hareket ediyordu ki uzun saç örgüsü zıplıyordu ve

adım attıkça parlıyordu. Yırtık beyaz gömlek bir striptiz kulübünün dekoru gibi görünüyordu, göğsünü ve karnını gösterecek şekilde ustaca yırtılmıştı. Güneş ışığı kulaklarının yüksek ve zarif noktalarındaki gümüş küpeleri parlatıyor ve sol tarafındaki göğüs ucu halkasının ışıltısını yakalıyordu. Sadece onu izledim ve manzaranın ve onun benim, benim de onun olduğum gerçeğinin tadını çıkardım.

Tekrar Aisling'e döndüm, bir elini hala harem kızları gibi alt yüzünün tutuyordu, böylece sadece spiral şekilli mavi gözleri görünüyordu. Ona gülümsedim ve sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Diğer elini kaldırdı ve gözlerini bile gözden sakladı.

Tekrar tekrar "Hayır, , hayır" dediğini fark ettim.

Doyle beni yakaladı ve yüzünü ona dönmem için döndürdü. Neredeyse çıldırmış gözlerle yüzümü aradı ve orada gördüğü şey onu sakinleştirdi, çünkü gülümsedi. Kollarımızı birbirimize doladık ve öpüştük. Uzun uzun ve derinlemesine öpüştük, ta ki vücudunun güneşten ısınmış hissini etten, sıcaklıktan ve sevgiden yapılmış bir parfüm gibi sarıncaya kadar.

Öpüşmeyi kestik ve birbirimizin dudaklarından gülümseyerek ayrıldık. "Seni seviyorum, Merry'm."

"Ve seni seviyorum, Karanlığım."

Gülümsemesi genişledi ve elini saçlarımın kenarında gezdirdi. "Düşen adamımızı teselli edelim."

Başımı salladım.

Hâlâ el ele tutuşarak yanına gittik. "Aisling," dedi Doyle, "Merry senden etkilenmiyor."

Sadece başını salladı, elleri hala yüzünün neredeyse her yerini kaplıyordu.

Doyle onun yanında diz çöktü. "Talan sana vurup maskeni çıkardığında yüzünü gördüm ve ben de etkilenmedim."

"Melangell'e ne olduğunu gördün," diye mırıldandı ellerinin kalkanının arasından.

Doyle onun koluna dokundu ve Aisling bu dokunuş karşısında irkildi. Doyle ona tekrar dokundu.

"Dokunma bana!"

Doyle onun iki üst kolunu tuttu ve diğer adam çalıştığında onu sıkıca kavradı. "Tenin benim için sadece ten Aisling, tüm Sidhe'lerden daha az ya da daha çok güzel değil."

Aisling başını sallamaya, ellerinin arkasına saklanmaya ve "Hayır, hayır, hayır" diye fısıldamaya devam etti.

Doyle'un yanında diz çöktüm ve Aisling'in omzuna dokundum. Uzaklaşmaya çalıştı ama Doyle'un tutuşu çok sıkıydı. Karanlık'tan kaçmak istiyorsa savaşmak zorundaydı.

Bir arkadaşı teselli eder gibi omzunu okşadım. " yok, Aisling; yüzüne baktım ve şaşırmadım, yemin ederim."

"Bana bak," dedi Doyle.

"Hayır."

"Aisling, bana bak."

Bir elini, üzerinden Doyle'a bakacak kadar indirdi. "Bana zarar vermedin, Aisling."

Gözlerini kapattı ve "Anlamıyorsun" diye fısıldadı.

Doyle bir elini Aisling'in yüzünün iki yanına koydu ve o siyah gözlerdeki tüm konsantrasyonu ona verdi. "Ellerini bırak, Aisling, bırak onları."

O spiral gözler çok genişti, neredeyse kaçmak üzere olan bir at gibi vahşiydi, ama diğer elini yavaşça bıraktı. Doyle onun yüzünü o iki büyük, karanlık elin arasında tuttu ve doğrudan yüzüne baktı. "Bizden saklanmak zorunda değilsin, dostum."

Koluna dokundum ve "Artık saklanmak zorunda değilsin Aisling, bizden değil" dedim.

Aisling titremeye başladı ve sonra sanki sıcak güneşin altında diz çökmek yerine soğuktan donuyormuş gibi titremeye başladı. Gözünün kenarından tek bir gümüş gözyaşı süzüldü, sonra bir başkası, ta ki gözyaşları yüzünden aşağı hızla akana kadar. Doyle dizlerinin üzerinde yükseldi ve onu alnından öptü.

Galen gelip Doyle'un diğer yanına diz çöktü ve ellerini Aisling'in yüzünden çektiğinde Galen de onun alına bir öpücük kondurdu. "Güvendesin," dedi.

Aisling'e sarıldım. "Bizimle güvendesin."

Omuzları titremeye başladı ve sonra neredeyse histerik bir şekilde ağlamaya başladı. Kolu bana ve diğer taraftaki Galen'e dolandı, böylece Doyle ortada kalacak şekilde uçümüzü birden tuttu ve birbirimize sarıldık, ona sarıldık ve ağlamasına izin verdik.

Kavga etmek üzere olan Kırmızı Şapkalılar ve sidhe'lerin hepsi sessizce eve geri döndüler, yüzlerinin büyük bir kısmı sakindi. Sadece Jonty bakma riskini göze aldı; bana başını salladı, ben de ona başımı sallayarak karşılık verdim. Okaliptüs kokusunun sonsuz yaz rüyasını keskin ve iyileştirici bir kokuyla doldurduğu ılık güneş ışığında yalnız kaldık. Herkesin atılmış gömleklerini büyük ağacın gölgesinin altına serdik, böylece cızırtılı, kuru çimlerin üzerinde yatmayacaktık ve Aisling'i ortamımıza koyduk, böylece hepimiz onun çıplak üst bedenine dokunabilecektik. Onu sevdik ve okşadık, aşıkların yaptığı gibi değil, sadece uzun zamandır inkar etmek zorunda kaldığı korkunç ten açlığını gidermek için. Yeterince dokunulmayan bebekler, iyi beslenseler ve iyi bakılsalar bile gelişemez ve ölürler; dokunmak çoğu insanın kabul etmek istediğinden çok daha önemlidir.

Önce sırtına ve omuzlarına dokunduk, sonra ve ellerimizi göğsünde ve karnında gezdirdik. Uçümüz de gözlerinin sarmalına baktık, parmak uçlarımızla yüzünün izini sürdük. Siyah spiral çizgilerin, gözlerinden uçan minik kuşlardan oluştuğunu görene kadar ona birkaç santim yaklaştım. Ölü bahçelerde bedeninin minik ötücü kuşlara dönüştüğü o anı . Yanağının çizgilerini takip ettim ve "Spiraller hep minik kuşlar mıydı?" diye sordum.

"Çok uzun zamandır değil," dedi yumuşak bir sesle.

Galen başının üstünden baktı, böylece birkaç santim öteden ona baş aşağı bakıyordu. "Onların hiç küçük kuşlar olduğunu hatırlamıyorum."

Aisling güldü ve bu onun yüzünü daha önce hiç görmediğim bir sevinçle doldurdu; peçesinin arkasında bile ciddi bir adamdı.

Doyle, "Aisling'in gözlerine kuşlar konmayalı senin ömründen daha uzun zaman oldu, Galen," dedi.

Mutlu parıltısı kenarlarda soldu ve sonra hiçbirimize bakmadan, "Saçlarımı çözüp ... dokunur musunuz lütfen?" dedi.

Doyle ve Galen'a baktım. İkisi de başını salladı ve Galen gülümsedi. Aisling'i oturttuk, böylece tüm o küçük örgüleri kafasına sıkıca tutturun iğneleri çıkarabilecektik. Üçümüz yapsak bile tüm örgüleri çözmek biraz zaman aldı. Parmaklarımızı altın sarısı saçlarında gezdirdik. Fenella'nın saçları gibi kendi ışığıyla parlamıyordu ama parılıyordu, üzerimizdeki yaprakların arasından süzülen her ışık kırıntısını yakalıyordu.

Saçları bilek hizasında dalgalar halinde dökülüyordu, kalın ve sıcaktı, Galen'in, Frost'un, hatta Rhys'inki kadar yumuşak değildi, Doyle'un dokusuna daha yakındı. Aisling yüzüstü yattı ve etrafına yayılan bir pelerin yapana kadar tüm bu parlak saçları sevmemize ve onlarla oynamamıza izin verdi.

Derin, memnun bir iç çekti ve dirseklerinin üzerinde yükseldi. "Seelie Sarayı'nın bazı soyluları benimle temasa geçti. Bana tahtı teklif ettiler."

"Ne zaman?" Doyle sordu. "Birkaç gün önce."

"Bize söylemek için neden bekledin?" Galen sordu.

"Çünkü beni kovacağını düşündüm ve gidecek hiçbir yerim kalmadı."

Yüzünün yan tarafını görebilmek için saçlarını evcil bir hayvan gibi kucağıma yığarak geriye doğru düzelttim. "Seni diğer soyluların entrikaları yüzünden kovacak değilim. Saraydaki farklı gruplar üzerinde benden daha fazla kontrol sahibi değilsin."

Bana baktı. "Kızgın değil misin?"

"Hayır," dedim.

"Seelie Sarayı'nda seni tahtta görmek isteyen iki grup var."

"Sör Hugh'un birliği ve kralın kendisi, ama beni her iki taht için de uygun görmeyen Seelie soyluları olduğu gibi Unseelie soyluları da olduğunu biliyorum."

"Sizin ölümlü kanınızın düello alanında olduğu gibi onların da ölümsüzlüğünü çalacağından korkuyorlar."

"Bunu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse haklı olabilirler."

Aisling bana baktı, belli ki şaşırmıştı. "Sen de bu konuda endişelisin o zaman."

"Evet."

"O zaman tahtı sen mi alacaksın?"

"Tanrıça ve perinin kendisi Doyle ve beni Unseelie Sarayı'nın hükümdarları olarak taçlandırdı, ama Seelie sithen oraya girdiğimde beni tanımadı."

Doyle, "Sen vahşi avın bir parçasıydın Merry; hem bir sarayın kraliçesi olup hem de avı yönetemezsin," dedi.

"Hiç mi demek istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Avla birlikte at sürdüğünüzde, özellikle de avcıysanız, bu sizin tek unvanınızdır. Tacı ava liderlik etmek için bir kenara bırakırsın ve ancak avcı olmaktan vazgeçersen geri alırsın."

"Bir zamanlar avcıydın, öyle dediğini hatırlıyorum."

"Öyleydim, ama senin ve Sholto'nun liderlik ettiği aynı vahşi avdan değildim."

Galen, "Birden fazla vahşi av görmedim ve o da sluagh'tı," dedi.

Doyle, "Bir zamanlar çok daha fazla peri höyüğü olduğu gibi, vahşi avlar da öyle," dedi.

Aisling, "Darkness'ın kendi vahşi avını yönettiği ve kraliçemiz için avcıbaşı olduğu zamanları hatırlıyorum," dedi.

Doyle bir eliyle diğer adamın saçlarını okşadı. "Sen benden daha yaşlısın dostum; hatırlarsın."

"Seni kral yapmayı teklif eden soylulara ne söyledin?" Ben sordum.

"Onlara sana ya da Doyle'a ihanet etmeyeceğimi söyledim." "Buna ne dediler?" Ben sordum.

"Cevap vermeden önce düşünmemi söylediler."

"Eğer tahtı istiyorsan, Aisling, al," dedim.

Şaşırmış görünüyordu. Doyle "Merry!" dedi.

Kucağımdaki altın sarısı ve sıcacık saçları okşadım. "Hayır Doyle, bazı Seelie soylularının bana nasıl davrandığını gördün. Buraya çocuk sahibi olmalarına yardım edebileceğim umuduyla geldiler ve birçoğu bana hâlâ bir melezmişim gibi davranıyor. İnsanlar sizi sadece üç nedenden dolayı takip eder; sevgi, korku ya da sadakat. Seelie Sarayı'ndaki hiç kimse beni sevmiyor ya da benden korkmuyor ve orada kendi güç arayışlarını ilerletecek her ne ya da her kim varsa onun dışında hiçbir şeye sadakat duyduklarından emin değilim."

Doyle, "Lord Hugh hanımından bir bebek istiyor," dedi.

"Ama o da tahta yakın olmak istiyor ve beni tahta yakın olur," dedim.

Galen, "Seelie Sarayı'nda Merry ve benim için hiç hoş bir karşılama olmadı," dedi.

"İkiniz de Merry'nin altın tahttan vazgeçmesi gerektiği konusunda ciddi misiniz?" Doyle sordu. Birimizden diğerine bakıyordu.

İkimiz de başımızı salladık. "Ayrıca Doyle, Seelie'ler bu ülkeye ilk geldiklerinde Seelie sithen'leri Aisling'i tanıdı. Taranis onu sürgüne gönderdi; bu yüzden kendi sithen'i yeni bir krala taç giydirmek istedi. Sithen zaten Aisling'i kral olarak seçti; bırakın öyle kalsın."

"Ya sithen iki yüz yıldan fazla bir süre sonra fikrini değiştirdiyse?" Aisling sordu.

"O halde Batı Toprakları'na hoş geldiniz," dedim.

"Bir şeyi unutmuyor muyuz?" Galen söyledi. "Neyi?"

Ben sordum.

"Aisling'in bu tahta geçmesi için kralın ölmüş olması gerekir." "Bu bana uyar," dedim.

"Ben de," dedi.

"Ben, üç," dedi Doyle.

Aisling, "Kabul edersem, bu bir komplo gibi görünüyor," dedi.

"Merry'yi aldığından beri onun ölmesini istiyorum," dedi

Galen. "Oh, evet," dedi Doyle.

"Merry'yi incittiği için ben de onu seve seve öldürürdüm," dedi Aisling.

"Eğer sithenler hâlâ seni kral olarak istiyorsa, o zaman Seelie'nin kralı ol, Aisling. Sithenler kalıtsal bir monarşinin hüküm sürmesine izin verir, ancak her soyun başlangıcı her krallık tarafından seçilir. Toprağın kendi hükümdarını seçmesine izin vermeyi bıraktığımızda, bunun bir halk olarak düşüşümüzün başlangıcı olduğuna inanıyorum."

Doyle, "İrlandalılar krallarını büyük taşın seçmesine izin vermeyi bıraktıklarında, bu onların da felaketinin başlangıcı oldu," dedi.

Kolunu okşadım, çünkü onun halkının İrlandalılar arasında olduğunu ve İngilizlerin elinde ne kadar acı çektiklerini hâlâ hissettiğini biliyordum, ancak bu konudaki duygularını ancak geçen yıl öğrenmiştim. Doyle sadece benim için değil, çoğu insan için de bir gizemdi.

sarayda. Muhafızların kaptanı, Kraliçe'nin Karanlığı, sol kolu, suikastçısıydı ama sanki tüm bunlar onu duygulara sahip olmaktan ya da tamamen gerçek olmaktan alıkoymuştu. Doyle da en az Aisling kadar yalnızdı.

"Yüzyıllar sonra ilk kez sidhe'nin iki tahtını birleştirebilecekken, altın tahtı almama gerçekten izin mi vereceksin?"

"Bizi birleştirebileceğimi düşünmek güzel bir düşünce ama bence Karanlık Kalabalık ile Altın Olan arasında çok fazla korku ve nefret var. Aisling, soylu hanelerden altısı bana karşı olduğunu açıkladı. Unseelie tahtını bile güvenle yönetebileceğimden emin değilim ama Seelie tahtının ben, bebekler ve sevdiğim adamlar için çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Değer verdiğim her şeyi herhangi bir taht için riske atmam, bu yüzden yapabiliyorsan kral ol; sithen seni seçti ve bu böyle kalmalı."

Yüzümü inceledi ve sonunda, "Sen gerçekten çok sıra dışı bir insansın Merry," dedi.

"Ben bu konuda pratik bir insanım ya da bencil bir insanım. Sadece güç için değil, sevdiğim insanları daha fazla kaybetmek istemiyorum."

"Bu doğru, sen ve Doyle ikiniz de Frost'un hayatını kurtarmak için peri tarafından size verilen Unseelie taşlarından vazgeçtiniz."

Birbirimize gülümsedik ve aynı anda birbirimizin ellerini tutmak için uzandık, bu da bizi daha çok gülümsetti. "Aşktan daha önemli ne olabilir ki?" Galen söyledi.

Ona baktık ve diğer elimi ona uzattım. O da gülümseyerek tuttu. "Hiçbir şey," dedim.

"Aynı fikirde değilim," dedi Aisling.

Hepimiz ona baktık, hâlâ dirseklerinin üzerinde yatıyordu. "Aşktan daha önemli ne var?" Ben sordum.

"Güvenlik," dedi.

Hepimiz bir an sessiz kaldık ve sonra başımızı salladık. "Sevdiğin şeyi güvende tutma gücü," dedi Doyle.

Aisling, "Her şey dönüp dolaşıp güce geliyor," dedi. "Öyle olmak zorunda, çünkü güç olmadan size ait olanı koruyamazsınız."

"Seninle tartışamam," dedi Galen, "ama lanet olsun, bu tam bir ruh hali katiliydi."

Güldük, Aisling bile. "Çok çekicisin, Yeşil Şövalye."

"Bu benim sihrimin bir parçası."

Aisling başını kaldırıp ona baktı.

"Gerçekten mi?" Galen başını salladı. "Görünüşe göre."

"Romantik bir şekilde değil de arkadaşça bir şekilde çekici olmak için mi?" Aisling sordu.

"Evet." Gülümsedi ve omuz silkti. "Sanırım yıllar önce bir düelloda öldürülmememe yardımcı olan şey buydu. Politik bir felaket olduğumda ve beni koruyacak yeterince güçlü dostum olmadığında bile insanlar beni sevdi."

Öpüşebilmek için Galen'i kendime doğru çektim ve "Sihirli bir şekilde sevinebilir olmana çok sevindim; seni özlerdim" dedim.

Sırttı. "Seni seviyorum, Merry'miz."

"Ben de seni seviyorum, Galen'im."

"Kıskandım," dedi Aisling.

Hepimiz ona baktık. Aceleyle ekledi: "Özellikle Merry'den değil, aşık olmanızdan ve bir kadınla yatabilmenizden söz ediyorum. Zavallı bir kadını zor durumda bırakmaktan korktuğum için uzun orucumu bozmaya cesaret edemedim."

"Sanırım herhangi biriyle seks yapmanın güvenli olması için kadının zaten başka birine aşık olması gerekmesi ironik bir durum."

"Onun gibi bir şey," dedi ve yarım bir kahkaha attı, ama bu mutluluktan çok acı bir kahkahaydı.

Doyle onun sırtını sıvazladı. "Özür dilerim, dostum."

Aisling'le neden konuşmak istediğimi hatırladım. Ona Bryluen'in dadı Rita üzerindeki etkisinden bahsettim. Doğrulup oturdu, saçları etrafa saçıldı, dinlerken yüzü ciddiydi. "Bu kadar genç birinin böyle güçler sergilemesi son derece sıra dışı."

"Yani bebekken yüzünü saklamak konusunda endişelenmen gerekmiyor muydu?"

"Hayır, onlu yaşlarıma gelene kadar değil, o yıl santim uzadım, omuzlarım doldu ve aniden yaşımdan daha büyük görünmeye başladım ve bu da bunun başlangıcı oldu. Kadınlarla aramın çok iyi olduğunu düşünüyordum ama sonra istemediğim kadınları kendime çekmeye başladım ve sorunun ne olduğunu anlamaya başladık."

"Senin gücün Bryluen'in yaptığına en yakın olanı; bir şey hissedip hissetmediğini görebiliyor musun?" Ben sordum.

"Bebeğe memnuniyetle bakarım, ama size ne söyleyebileceğimden emin değilim; dediğim gibi, güçlerim onlu yaşlarıma kadar ortaya çıkmadı. İki kızınızın da neredeyse doğar doğmaz güçlerini göstermesi çok alışılmadık bir durum."

Doyle, "Çok güçlü olacaklar," dedi.

"Sanırım haklısın," dedi Aisling. Saçlarını bizden geriye doğru toplamaya ve neredeyse dalgın bir şekilde örmeye başladı. "Çocuk odasına gitmeden önce yüzüm için bir örtüye ihtiyacım olacak."

Sonunda Doyle'un gömleğinden arta kalanları kullanarak yüzünün alt kısmını saran bir maske yaptık ve Aisling'i mutlu edecek kadar sıkıca bağladık. Saçlarını iki uzun, kalın örgü halinde bıraktı. Bu bana Saraïd'in saçlarını örme şeklini hatırlattı ama onunki daha uzun ve daha kalın görünüyordu. Onun saçlarını okşamadığım için kalınlığından emin değildim. Doyle ve Galen ellerimi tutarken eve doğru yürüdük. Galen elini Aisling'e uzattı. Emin olamadım ama uzatılan eli tuttuğunda beyaz maskesinin altından gülümsediğini düşündüm. Alıştırma çemberinin dışına doğru dörder dörder yürüdük ve muhabirlerin çemberin içini görmesini engelleyen büyü'nün etkisinden çıkar çıkmaz, "Hey, Prenses!" diye bir bağırış duyduk.

Baktım ve daha iyi biliyordum, ama üç erkekle sadece egzersiz şortu giyerken fotoğrafımı çekeceklerdi - şey, Aisling için pantolon, ama her halükarda üç çoğunlukla çıplak erkek ve hepimiz el ele tutuşuyorduk. Yakında Galen ve Aisling'in arkadaşları da öte olduklarına dair dedikodular çıkacaktı, çünkü Amerika'da kimse erkeklerin el ele tutuşup sadece arkadaş olabileceklerini anlayamıyordu. Ülkemi seviyordum ama konu dokunmaya gelince tuhaf bir kültürleri vardı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

AISLING, Brylue'nü kucagına almış, çocuk odasındaki sallanan sandalyede oturuyordu. Üzerini değiştirmek için odasına dönmüştü, böylece her zamanki tül gibi örtüsünü başına sarmıştı; sadece gözleri görünüyordu. Peçe neredeyse şeffaf altın rengi kumaştan kat kattı, böylece tüm o saçların başının arkasına sıkıca tutturulmuş çoklu örgüler halinde olduğu görülebiliyordu. Duvaktan sadece birkaç ton daha açık altın renginde ipek bir tişört giymişti ve elbise pantolonu da daha koyu altın rengindeydi. Kıyafeti görmek bile Maeve'in seçtiğini anlamamı sağladı. Altın ve krem katmanlarını seviyordu. Gözlerindeki rengi ortaya çıkarıp çıkarmayacağını görmek için ona mavi giydirirdim. Altın rengi içinde gözleri bildiğimden daha gri görünüyordu.

Maeve'in birçok sidhe'nin modern kıyafetler almasına yardım ettiğini biliyordum; bir, çünkü alışveriş yapmaktan hoşlanıyordu, iki, çünkü alışveriş gezisini genellikle onları tanımanın ve onlarla yatmak isteyip istemediğini anlamanın bir yolu olarak kullanıyordu. Aisling için böyle bir seçenek söz konusu değildi çünkü Maeve hâlâ ölen kocasının yasını tutuyordu ve bu onu onun büyüünden koruyamazdı.

Çocuk odasının karşısında durmuş, Brylue'nü sallarken onu izliyordu. Maeve'in yüzündeki ifade spekülâtifti ve bu ifade yeterliydi; güvenli bir şekilde yapabilseydi onu bir sevgili olarak takip ederdi.

Onu izlediğimi fark etti ve bana ısıltı gülümsedi. Bu onun herkese açık gülümsemesiydi, güzel, canlı ve içtendi ve bu onun "boş polis yüzü" versiyonuydu. O parlak gülümsemenin ardında her türlü duyguyu saklayabilirdi. Ben bunu biliyordum, o da benim bildiğimi biliyordu, bu yüzden ya umursamıyordu ya da Aisling'le ilgili duyguları o kadar güçlüydü ki

benden daha iyi saklayamazdı. Ya da belki Maeve'i artık o kadar iyi tanıyordum?

Küçük Liam onun ayaklarının dibinde oynuyor, köpeklerin kovalaması için yerde bir top yuvarlıyordu. Teriyerler mutlu, havlayan, hırlayan bir sürü halinde topu kovalıyordu. Egzersiz odasına köpeklerin girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden Rhys oradayken teriyerleri kreşe gelmeye ya da Liam'ı, Galen'i ya da beni takip etmeye başlamıştı. Minnie ve Mungo, kendi tazı , kulaklarıyla oynayabilmek ve başlarını okşayabilmek için yanıma sokulmuşlardı. Gergin olduğumu hissetmedikleri sürece genellikle böyle baskı yapmazlardı. Neden gergindim? Çünkü Aisling'i izlemek bana kızımızı da Aisling gibi örtmek zorunda kalıp kalmayacağımızı merak ettirdi. Dünyayı ondan kurtarabilmek için onun tatlı yüzünü dünyadan saklamak zorunda kalacağımız düşüncesi bir şekilde korkunç derecede üzücüydü.

Maeve yanıma geldi ve omzuma dokundu. "Yüzün çok üzgün; az önce ne düşündün de gözlerindeki ışığı aldın?"

Ona baktım ve başımı salladım. Aisling'in önünde, Brylue'nın hayatı boyunca yüzünü saklamak zorunda kalma kaderini paylaşma düşüncesinin korkunç görüldüğünü nasıl söyleyebilirdim?

Maeve baktığım yere baktı ve gözleri belki de benim onu tanıdığım kadar onun da beni tanıdığını gösterdi Beni kucakladı ve fısıldadı, "Onun küçük sevimli yüzünü saklamak zorunda kalmayacağız."

Sarılmasına karşılık vermek yerine ona tutundum. Bugün benim neyim vardı?

Aisling kucığında Brylue ile ayağa kalktı ve yanımıza geldi. "Merry, neden ağlıyorsun? O çok güzel ve güçlü, ama böyle bir üzüntü için sebep yok."

Ağlamam artarken korkularımı yüksek sesle söylediğimi duydum. Ben ağlarken Aisling Maeve'in beni tutmasına yardım etti. Brylue o büyük, ciddi gözleriyle bana baktı ve irislerinde belirgin çizgiler olduğunu fark ettim; hala maviydiler, ama sanki biri rengi bölen soluk çizgiler çizmiş gibiydi. Üç renkli bir iris böyle mi değişmeye başlıyordu? Daha önce hiç üç irisli bir bebek görmediğimi fark ettim. Amerika'da Sidhe'den doğan son bebek bendim, bu yüzden Brylue'nın gözlerinin Aisling'in kuş sarmalları gibi soluk dairelerle mavi mi olacağını, yoksa bu

gözbebeklerinin farklı renklere ayrılmaya başlamasıydı. Nedense bu beni daha çok ağlattı, sanki göz renginin ne anlama geldiğini bilmemem onun ya da Gwenwyfar'ın sihirli güçlerini bilmediğimin bir başka belirtisiymiş gibi. Cevapları bilmiyorsam onları nasıl yetiştirebilirdim ki?

Maeve Brylue'nı aldı ve ben ağlarken Aisling'in bana sarılmasına izin verdi. Daha önce bahçede ağlama şekline yakındı ama orada Doyle ve Galen onu teselli etmeme yardım etmişlerdi; burada ise hiç sevgilim olmamış, hatta yakın arkadaşım bile olmamış bir adam beni sıkıca tutarken ben o kadar çok ağladım ki bacaklarım tutmaz oldu ve sanki bayılacakmışım gibi tüm ağırlığımı o taşımak zorunda kaldı. Bir yanım bunun mantıklı olmadığını biliyordu ve beni sevmeyen birine karşı böyle bir zayıflık gösterdiğim için dehşete kapılarak bir kenara çekildi, ama geri kalan yanım neredeyse histerik bir kederle doluydu.

Neyin yasını tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SONRA beni arkamdan tutan, Aisling'in beni tutmasına yardım eden başka kollar vardı ve bu, antrenmandan giyinmiş ve duş almış Galen'di. "Merry, sorun ne? Ne oldu?"

Başımı salladım, cevap veremeyecek kadar histerik bir ve dürüst olmak gerekirse iyi bir cevabım yoktu.

Aisling açıklamaya çalışıyordu ki başka bir kol uzanıp beni ikisinin arasından aldı ve göğsüne yaslanmam için kaldırdı. Doyle'un saçları duştan dolayı nemliydi ve daha hızlı kuruyabilmesi için örgüsünden kurtulmuştu. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü omzuna ve boynuna gömdüm. Teninin kokusunu, sabun ve şampuan kokusunu ve temiz gömleğinin taze kokusunu içime çektim, böylece hepsi birbirine karışarak onun çok güzel, taze ve gerçek kokmasını sağladı ve... sadece onun kokusu bile beni sakinleştirmeye başladı, sanki bana daha rahat nefes alabiliyormuşum gibi.

"Gidip Killing Frost'umuzu ziyaret edelim," dedi o derin, gürleyen sesiyle, sanki derin, kalın sesi beni doldurup başka hiçbir şeye yer bırakmayacakmış gibi vücudumda titreşiyor gibiydi.

Odadan çıkıp koridorda ilerledi ve Taranis'in Karanlığını öldürmeye çalıştığı ya da bizi öldürmeye zorladığı son seferden sonra iyileşen Frost'un hâlâ dinlendiği odaya doğru zahmetsizce ilerledi. Taranis deliydi, gerçek anlamda deliydi; rüyalarınıza onları kâbusa dönüştürebilen birinden kendinizi nasıl koruyabilirsiniz?

Doyle çok güçlüydü ve beni koridorda taşırken kendimi çok güvende hissettim, ama bu bir yanılsamaydı, çünkü ne kadar iyi olursanız olun

Bir kılıç ya da silahla ya da ne kadar büyüye sahip olursanız olun, ölüm yine de gelebilir, yine de sizi alıp götürebilirdi. Kimseyi koruyamazdım, gerçekten koruyamazdım ve aynı düşünceyle onlar da beni koruyamazdı. Sonunda hepimiz kaybettik.

Yüzümü Doyle'a gömülü tuttum. Onun kokusunu çektim ve bana sarılışını düzelterip yatak odamızın kapısını açarken başımı kaldırmadım. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı ve Frost'un "Şimdi ne oldu?" dediğini duydum.

Şimdi ne oldu? Sadece ben değildim. Hepimiz ... savaş yorgunluğu, bir zamanlar buna savaş yorgunluğu dememişler miydi? Doyle ne kadar az şey bildiğini anlatmaya başladı ve ben sadece seslerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Önemli değildi, hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne yaparsam yapayım, tüm düşmanlarımızı yenemez, tüm bunların ortasında bize güvenli bir sığınak bulamazdım. Burada, Batı Toprakları'nda, ailemden gidebildiğim kadar uzakta bile bizi rahat bırakmadılar.

Doyle beni ikisinin arasındaki yatağa yatırdı, dünyada olmak için en sevdiğim yerdi ve ilk kez loş bir uyuşukluktan başka bir şey hissetmedim, sanki pamuklara özenle sarılıp kırılmamam için bir yere kaldırılırken dünyayı algılamaya çalışıyormuşum gibi.

Frost üstümdeydi, bir kolunun üzerinde duruyordu. Yüzüme dokundu, gözyaşlarımın hâlâ ıslak olan izlerini takip etti ve "Merry, bizim Merry'miz, seni bu kadar ağlatacak ne oldu?" dedi.

O yürek parçalayıcı yakışıklı yüze, o gri gözlere baktım ve büyümlü minyatür bir kar küresinin içi gibi bazen içlerinde beliren o görüntüyü tekrar gördüm. Bir yamaçta, etrafı karla kaplı, kışın çoraklaşmış bir ağaçtı bu, ama ilk kez pembe tomurcuklardan oluşan bir sis, gelecek çiçeklerin vaadi vardı. Adını koyamadığım bir nedenden ötürü, bu umut verici pembe hayat ışığını görmek beni yeniden ağlatmaya başladı.

Sanki kalbim kırılacak ve gözlerimden çarşafların üzerine paramparça parçalar halinde dökülecekmiş gibi ağladım ve onların elleri beni teselli etmeye ve ağladığım parçaları kurtarmaya çalıştı. Aydınlık ve karanlık eller bana dokunuyor, okşuyor, sesleri sevdiğiniz insanlar acı çekerken söylediğiniz tüm şeyleri söylüyordu. Onlara bağırırmaya, , her şeyin yoluna girmeyeceğini söylemeye başladım.

asla olmayacağını söyledim. Onlara her şeyin düzeleceğine inanıyorlarsa kendilerini kandırdıklarını söyledim. Çılgık attım, ağladım ve kavga ettim, kavga ettiğim onlar değildi, her şeydi, ama çoğu zaman olduğu gibi öfkenizin yükünü en yakınlarınız ve en sevdikleriniz çeker.

Kollar beni buldu ve bırakmadı, beni o kadar sıkı tuttu ki onları itemedim ya da kurtulmak için mücadele edemedim. Bir göğse bastırılmışıtm, o kadar güçlü kollarla tutuluyordum ki sanki hiçbir şey onları hareket ettiremez ya da benden kopamazdı. Böyle bir güç beni panikletebilirdi ama Taranis yaptığı şeyi yaptığında beni sıkıca tutmamıştı; yaralanma onun için bunu yapmıştı. Kendinden başka hiçbir şeye ya da kimseye tutunmayı bilmeyen bir adamdı. Şimdi beni tutan adam nasıl tutacağını, saklayacağını ve koruyacağını biliyordu ve ben de kendimi bu güce teslim ettim. Kollarının karanlık katılığına yığıldım, başım göğsüne yaslandı, kollarım yanlarımda gevşek dururken, kendime daha önce izin vermediğim bir şekilde ağlamama izin verdim. Artık gözyaşı kalmayana kadar ağladım ve kendimi bir zamanlar olduğu şeyin sadece yankılarını taşıyan bir deniz kabuğu gibi boş hissettim.

Sonunda onun üzerine uzandım, başım göğsündeydi, böylece kalbinin emin atışını duyabiliyordum, bir kolu beni yakın tutarken diğeri saçlarımı okşadı. Doyle'un derin sesi göğsünden yükselirken, "Neşeli, Neşeli, Neşeli" diye fısıldadı.

Yatak hareket etti ve onun Frost olduğunu anladım; sonra eli sırtımı okşadı ve "Bu acıyı senden almak için her şeyi yaparım" dedi.

Frost'a bakarken başımı diğeri yanağım Doyle'un göğsüne gelecek şekilde çevirdim. Yanımıza uzanmıştı, eli hâlâ nazıkçe üzerimdeydi. Yüzünde gözyaşları parlıyordu, gözleri yağmur öncesi bulutlar gibi her zamankinden daha koyu gri görünüyordu, ağır ve karanlık, ya da belki de ben öyle hissediyordum.

"Bunu biliyorum," dedim ve sesim hâlâ gözyaşlarıyla doluydu.

Doyle'un yanına uzandı, o da kolunu beni tutmaktan çekerek Frost'un kolunun çemberine girmesine izin verdi ve kolunu bana dolayarak beni Doyle'un bedenine yasladı. Frost'un başı Doyle'un omzundaydı, uzun bir bacağı Doyle'un bacaklarının üzerinden geçiyordu, böylece sarmaş dolaş yatıyorduk. Böylesine büyük, fiziksel iki adamın birbirlerine sarılmalarını görmek hoşuma gidiyordu.

ve beni böyle tuttu. Kendimi her zamankinden daha güvende ve tamamlanmış hissetmemi sağladı.

Yine de burada onlarla birlikte olsam bile korkum geçmemiştir. Geri püskürtülmüştü ama bu bir savaş gibiydi; burada onlarla birlikte olmak şimdilik güvende ve mutlu olduğum anlamına geliyordu ama bir sonraki istilacı dalgası geliyordu. Belki de bu hayat için her zaman doğrudu? Üniversitede bir profesör hepimizin geçici olarak güçlü olduğumuzu söylemişti; o zamanlar anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Hepimiz geçici olarak mutlu muyduk? Yoksa hepimiz geçici olarak üzgün müydük? Sanırım bu olaylara nasıl baktığınıza bağlıydı.

Uzandım ve Frost'un yanağındaki gözyaşı izlerini takip ettim. "Neden ağlıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü öylesin ve seni seviyorum," dedi.

Elimi yanağına koydum ve elim o kadar küçüktü ki parmak uçlarımı açsam bile yüzünün tamamını kaplayamazdım.

Doyle, "Ağlamadığım için seni daha az sevmiyorum," dedi.

Yüzünü görebilmek için başımı yeterince hareket ettirdim. "Bunu biliyorum," dedim.

"Bunu ikimiz de biliyoruz," dedi Frost ve başını diğer adamın gözleriyle buluşabilecek kadar hareket ettirdi, böylece ikimiz de Doyle'a bakıyorduk.

İkimize de birkaç santim uzaktan baktı ve birden yüzünün karanlığında parlak ve görkemli bir gülümseme belirdi. "Bunun gibi hayallerden vazgeçmiştim."

"Ne olarak?" Ben sordum.

Her birimize doladığı koluyla ikimize de sarıldı. "Bu, ikinizin kollarımda bana böyle bakıyor olmanız. Bir daha sahip olmayı umduğumdan çok daha fazlası, seveceğim ve sevileceğim tek bir kişi, ama ikinize sahip olmak hiçbir erkeğin bir ömür boyu bekleyemeyeceği kadar büyük bir zenginlik."

Ona gülümsedim ve Frost'un da gülümsediğini biliyordum, ama o gülümsemeyi, o gri gözlerin uzun, esmer ve yakışıklı adamımıza baktığını görmek için baktım.

Frost, "Ben de bir daha bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedim.

İkisi de bana baktı. "Gri'ye aşıkken bile mi n?" Frost sordu.

"Babam onu nişanlım yaptığında Gri'ye aşık n ama yakışıklı ve sidhe'ydi ve babamın seçimiydi."

"Yani bu bir aşk evliliği değil, politik bir çiftleşme ?" Doyle sordu. Başımı salladım, çenemi göğsüne yasladım.

Frost, "Hepimiz ona imreniyorduk," dedi.

Ona bakmak için döndüm. "Sen ve diğer muhafızlar bu konuyu konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi, düşünür gibi oldu ve sonunda, "Sadece onu kıskandığımı söyleyebilirim," dedi.

"Benden hoşlandığını bile düşünmemiştim," dedim.

Gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, o noktada Merry'miz senden çok herhangi bir kadındı, ama senin ona aşkla parlayan yüzünle baktığını gördüğümde, o zaman seni kıskandım."

İçimi çektim. "Onu sevmeye başladım ama geriye dönüp baktığımda onun beni sevdiğini hiç sanmıyorum. Beni hamile bırakmış olsaydı evlenirdik ve bana ne kadar az değer verdiğini ne zaman anlardım emin değilim."

Doyle elini vücudumdan kaldırıp saçlarıma dokundu ve Frost omzuma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyoruz," dedi Frost.

"Bunu biliyorum ve seni seviyorum, ama bu gerçek aşk, seks ve büyüden oluşan bir karasevda değil. Seni sevmek, onun davranışlarına dönüp bakmamı ve beni asla gerçekten sevmemiş olması gerektiğini anlamamı sağladı."

Frost yüzünü benimkine yasladı ve Doyle başımın üstünü öptü. Doyle tekrar uzandı ve ikimizi de kollarıyla daha sıkı sardı. "Başımıza ne gelirse gelsin, bunu birlikte atlatabiliriz. Şu anda hayatımızda sahip olduğumuz tüm nimetlere rağmen, bizi ve çocuklarımızı korumak için yapmayacağım şey yok." Tekrar gülümsedi, o parlak sürpriz gülümsemesiyle.

"Bebekler benim için bir mucize," dedi Frost yumuşak bir sesle.

Doyle dudaklarına hızlı bir öpücük kondurabilmek için ayağa kalktı ve sonra ben de o öpücüğü aramızda paylaşabilmek için ayağa kalktım. "Daha önce hiç arkadaşım dediğim birine aşık olmamıştım, Frost.

arkadaş olarak ve şimdi tüm bunlar ve birlikte baba olmak" -bize tekrar sarıldı- "hatırlayabildiğimden daha mutluyum."

Frost sadece üçümüz yalnız kaldığımızda neredeyse utangaç bir gülümsemeye bürünüyordu ve bu gülümseme genellikle Doyle'un söylediği bir şeyden kaynaklanıyordu, benden değil. Neden böyle olduğundan emin değildim ama öyle olduğunu biliyordum.

Bana o solgun yakışıklı yüzünü, o ciddi gri gözlerini çevirdi. "Başımıza ne gelirse gelsin Merry, diğer babalarımız da yanımızdayken onunla birlikte yüzleşeceğiz. Aramızda hiç bu kadar güçlü bir amaç birliği olmamıştı; bize karşı duran herkese karşı galip geleceğiz. Bunu başarabiliriz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Çünkü bizimki gibi bir aşk amaçsız olamaz ve eğer bu kadar kısa sürede ölüm ya da trajediyle boşa giderse, amaçsız olur ve ben Tanrıça ile Eş'in bu kadar acımasız olduğuna inanmıyorum."

İlk soluk, pembe gül yaprağı boş havadan düşerek Doyle'un omzuna "Bir anlığına inancımı kaybettiğim için özür dilerim. İkinizi de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum; sizler benim kalbimsiniz ve ikiniz de yanımda olursanız bir daha asla umutsuzluğa kapılmayacağım." Frost'un yüzüne tekrar dokundum ve gözlerinin içine baktım. "Tanrıça ve Eş tarafından pek çok yönden kutsanmış durumdayım; ne cüretle kedere teslim olurum."

Yapraklar düşmeye devam etti, sanki kış soğuğu yerine yaz sıcaklığıyla dolu görünmez bir kar küresinin içindeydik.

Doyle, "Tanrıça ve Eşi yüzyıllardır olmadığı bir şekilde bizimle, Merry, bizimle," dedi.

"Ama büyü düşmanlarımıza da geri dönüyor," dedim ve midemde yine o sert düğümü hissettim. Taranis'ten korktuğumu fark ettim, gerçekten korkuyordum.

Gül yaprakları yavaşlamaya başladı ama sıcakta tatlı ve yoğun kokulu yaban güllerinin bulunduğu bir yaz çayırının kokusu daha güçlüydü.

"Sanırım bunun da bir amacı var," dedi Doyle. Haklı olduğunu biliyordum, o halde neden korkumu bir kenara bırakamıyordum?

Frost, "Birkaç gün içinde tamamen iyileşmiş olacağım ve o zaman üçümüz mutluluğumuzu yeniden kutlayabiliriz," dedi.

"Geçen yılın çoğunu yan yana uyuyarak geçirmişken ikinizi de çok özlediğimi söylemem garip mi geliyor?" diye sordum.

"Hayır," dediler birlikte ve sonra güldüler, sevdiğim harika, derin, ortak erkeksi bir ses.

"Sholto'yla iki gün sonra sahil evinde buluşacaksınız, doğru mu?" Doyle sordu.

"Evet."

Frost, "O zaman sıra bizde," dedi.

Birinden diğerine baktım ve vücudumda sonunda beni kıvrandıracak kadar yayılan derin, mutlu bir ürperti hissettim.

Doyle tekrar güldü, "Bunu bir daha yapma; kendimi kontrol etmem ancak bu kadar iyi olabilir."

Frost doğrulup bizden uzaklaştı. "Sen ve Merry şimdi seks yapabilirsiniz ve bir iki gün içinde hep birlikte olabiliriz."

Doyle onun bileğini yakaladı ve yanımızda tuttu. "Hayır dostum, orucumuzu birlikte açacağız."

Frost, "Beni beklemek zorunda değilsiniz," dedi.

Doyle, "Sadece Merry'yi sevseydim beklemenin bir anlamı olmazdı ama ikinizi de seviyorum ve bu beklemeye değer," dedi. Bunu söylerken yüzü öfkeliydi.

Frost o utangaç gülümsemesini takındı ve sonra yere baktı, gümüş rengi saçları yüzünü gizlemek için öne doğru dökülüyordu. "Beni yine ağlatacaksın, Darkness."

Doyle bu kez sert değil, nazıkçe gülümsedi. "İkinizin de beni sevdiğiniz için ağlamanız beni sevindiriyor."

İkimiz de ona baktık ve Karanlığımıza ikimizin yüzünden de neredeyse aynı bakışı attığımızı bilmek için Frost'un yüzünü görmeme gerek yoktu. Biz onu seviyorduk. O da bizi seviyordu. Ben Frost'u sevdim. Frost beni sevdi. Her şey hayal ettiğimden çok daha harikaydı. Doyle haklıydı; birlikte olduğumuz sürece hiçbir şey bizi durduramazdı. Buna inanıyordum, gerçekten inanıyordum ama... ama yine de korkuyordum. Dogmaela'nın haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki de bir terapist ihtiyacım vardı. Benim

Babam beni çocukken bir tanesine götürmüştü, çünkü Andais Teyze'nin beni boğduğuna ya da boğmaya çalıştığına dair kabuslar görüyordum. Bunu yapmıştı çünkü hiçbir sidhe boğularak ölemezdi. Gerekçesi, eğer beni boğabilirse, o zaman gerçekten sidhe olmadığım ve bu yüzden bir kayıp olmayacağımdı. Terapist tüm bunları atlatmama yardımcı olmuştu; belki doğru terapist bana tekrar yardım edebilirdi.

Yatağımdaki iki adama baktım. Onlar için savaşmaya değerdi, bu savaş kendi kafamdaki sorunlara karşı olsa bile. Maeve'in kocası kanserden öldükten sonra biriyle görüştüğünü ve terapistin yasla başa çıkmasına yardımcı olduğunu biliyordum. İsteyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahiptim ama bir şeylerin yasını tuttuğumu hissediyordum; belki de ne olduğunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

İkisini de uzun uzun ve derinlemesine öptüm, sonra Maeve'i bulmaya ve Aisling'den onun üzerine düştüğüm için özür dilemeye gittim. Bana endişelenmememi, bunun onun onuru olduğunu falan söyleyecekti ama o benim sevgilim ya da aşkım değildi, bu yüzden özür dileyecektim, çünkü bu düzeyde bir özen bir yerde sevgiyle birlikte gelmeliydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Önce üçümüz, sonra da beşimiz saatlerce beni endişelendiren her şey hakkında konuştuk. Doyle, Frost, Galen, Rhys ve Mistral'in hepsi de düşünmeme ve plan yapmamıza yardımcı olan farklı bakış açılarına sahipti. Maeve dadı görevi için daha küçük feylerle görüşürken bize katılmıştı. Bazı olası adaylar bulduğumuzu düşündük. Bebekler hakkında, özellikle de Brylue'nin güçleri hakkında plan yapmak için elimizden geleni yaptık. Aisling onu örtmemize gerek olmadığı konusunda bize güvence vermişti; gücünün yüzünden gelmediğini söylemişti. Yani o hâlâ bir endişe kaynağıydı ama bu korku ortadan kalkmıştı. Elimde güç olmadığı günlere geri döndük ve yastıklarımızın arasına kabus önleyici otlar koyduk; şimdiye kadar ya işe yarıyordu ya da Taranis başka kimsenin rüyalarını istila etmeye çalışmamıştı. Bitkilerin işe yarayıp yaramadığını gerçekten bilemememiz garipti, sadece işe yarayıp yaramadıklarını biliyorduk. Gerçek sidhe büyüsüne sahip olmanın beni diğer soylular gibi kibirli yaptığını fark ettim ve akrabalarımın yanında kendimi daha güvende tutmak için yıllardır kullandığım neredeyse tüm anti-fey uygulamalarını bir kenara bıraktım. Onca insan arasında benim sidhe'den çok daha fazla büyü türü olduğunu unutmam tuhaf görünüyordu ama unutmuştum. Brownie mirasım sayesinde kısmen insan, kısmen de daha az feydim. Sadece bir parçamı değil, tüm parçalarımı hatırlamam gerekiyordu.

Plan yaptık, Sholto ile planlarımız hakkında ayna aracılığıyla konuştuk ve iki gün sonra rüzgârlı bir sahilde onu bekliyordum. Unvanlarından biri Aradan Geçenin Efendisi'ydi ve bu yüzden denizin kenarında, suyun girdaplı, uğultulu dalgalar halinde kumla buluştuğu yerdeydik. Sörfün kenarı, ne kuru toprak ne de su, ama her ikisi ve hiçbirisi olmayan ara yerlerden biridir. Bir çayırı ya da sürülmüş bir tarlayı çevreleyen bir ormanın kenarı.

Alan muhtemelen başladığı yer olurdu, yüzlerce mil ötede Illinois'de, çünkü orası ne vahşi ne de evcil bir yerdi, arada bir yerdi. Ayrıca yakın zamanda ölmüş olanları da kontrol edebiliyor, bedenleri iyice ölünceye kadar onları canlandırabiliyor ve hiç yoktan bir taksi ya da zamanını bir yerden bir yere gitmekle geçiren herhangi bir ulaşım aracını çağırabiliyordu.

Rüzgâr sudan soğuk esiyordu - kış soğuğu değildi, burası Los Angeles'tı ama yine de kısa eteğimi kalçalarımın etrafında savururken oldukça soğuktu. Kenarları dantelli, uyluk hizasındaki hortumum için mutluydum çünkü en azından bacaklarımla rüzgâr arasında bir engel oluşturuyordu. Yukarıdaki uçurumun üzerindeki evden soluk kumlara uzanan uzun merdivenlerin sondan bir önceki basamağında duruyordum. Yüksek topuklu ayakkabılar merdivenlerden yukarı çıkarken harika görünecekti ama hava koşullarından korunmak için tasarlanmamışlardı. Şirin ve seksi olmak için giyinmişim, sabah soğukunda okyanusun kenarında durmak için değil. Haziran ayında bile Güney Kaliforniya'da sabahlar daha çok Orta Batı sonbaharı gibi hissedilirdi.

"Prenses Meredith, lütfen ceketimi alın." İnsan DSS muhafızlarından biri olan Becket, beyaz gömleğinin üzerinde silahlarının çoğunu görünür kılan takım elbise ceketini uzattı. Kravatı göğsünde siyah bir şerit gibi uzanıyordu ve rüzgâra karşı bir kravat çubuğuyla tutturulmuştu, o kadar jenerikti ki standart bir devlet malı olup olmadığını merak ettim. Omuzları genişti ve üzerinde ceket olmadan gömleğinin kolları kol kaslarını biraz zorluyor gibiydi, bu da ceketinin üzerimde kocaman duracağı anlamına geliyordu.

Ortağı Cooper, "Bırak benimkini alsın Becket; seninki onu yutar," dedi.

Cooper birkaç santim daha uzun, birkaç yaş daha genç ve çok daha inceydi. Onu kıyaslayabileceğim bu kadar çok sidhe olmasaydı Cooper'ı tanımlamak için *söğüt* gibi ve *zarif* gibi kelimeler kullanırdım ama o sadece bir insandı ve bu da ince yapısına daha fazla yük bindiriyor ve asla insan olmayan muhafızların hızına ya da dans zarafetine sahip olamayacağı anlamına geliyordu. Saçları gerçekten siyahtı ve ten rengi de ona uyuyordu. Becket, sanki yıllar önce yanmış ve bir daha hiç yanmamış gibi kırmızı bir tene sahip sarışıklardan biriydi.

hepsinden kurtulmuştu. Solgun saçlarını kafasına o kadar yakın kestirmişti ki sanki kendini kelleştirmek için tıraş etmeye başlamış ama yolun büyük bir kısmında durmuştu. Coop'un saçları kalındı ve bize atanan diğer diplomatik uzmanların hepsinden daha uzundu. Boş zamanlarında saçlarına jöle sürüp kulüplere gidip gitmediğini merak ediyordum.

Ceketi giymeme yardım etti. Vücudu hâlâ sıcaktı ve hafif bir tıraş losyonu kokuyordu. Bahse girerim saçlarını şekillendirecek kadar uzun tutmak için mücadele ediyordu. Onu suçlamıyordum ama bu çok ilginçti. Ayrıca evli olmayan ya da ciddi bir ilişkisi olmayan birkaç erkekten biriydi.

Becket ve diğerlerinin çoğu sevdikleriyle daha fazla birlikte olabilmek için Amerika'da diplomatik bir görev almayı çok istiyorlardı. Dünyanın öbür ucunda ve genellikle ailenizi getiremeyeceğiniz kadar tehlikeli bir yerde bir ilişkiyi sürdürmek zordu. Los Angeles tehlikeliydi ama Pakistan kadar değil.

Coop, "Bu sabah bizi sorduğunuz için size gerçekten minnettarız, Prenses Meredith," dedi.

"Rica ederim, Ajan Cooper, Ajan Becket." Ceketini üzerime sardım. Sanki babamın paltosunu ödünç almışım gibi beni ayak bileğimin ortasına kadar örtüyordu ama sıcaktım ve bu şimdilik seksi görünmekten daha önemli görünüyordu.

"Becket, "Hediye atının ağzına bakmak gibi olmasın ama neden biz?" dedi.

Ona gülümsedim, çünkü asla kendi bırakamayacağını çoktan öğrenmiştim. Bir soru daha sorması, küçük bir şans daha vermesi gerekiyordu. Cooper asla sormazdı.

"Seni diğer muhafızlarla antrenman yaparken gördüm."

Utanmış görünüyordu, küt parmaklı büyük ellerini yanlarına doğru ovuşturuyordu. "Evet, bu pek de iyi bir fikir değildi."

Cooper, "sana yapmadan önce de söylemiştim," dedi.

Becket o büyük omuzlarını silkti. "Hey, prensesin ana muhafızlarına karşı ne durumda olduğumuzu bilmezsek ona göz kulak olabileceğimizi nasıl söyleyebiliriz?"

Cooper, "Bunu kabul etmemin nedeni buydu," dedi ama bu konuda mutlu görünmüyordu.

"İkiniz de iyi iş çıkardınız," dedim.

Becket, "Kendimizi iyi akladık; eğer bu kışımıza tekme yi yemek anlamına geliyorsa, o zaman kabul ediyorum," dedi.

Güldüm ve uzaktaki bir martı sürüsü de kanatlarını açıp rüzgârın onları bize yaklaştırmasına izin verirken bana gülüyor gibiydi.

Cooper, "Evet, oldukça utanç vericiydi," dedi.

"Beni güldüren Becket'in ifade tarzı oldu. İkiniz de antrenmanda çok iyiydiniz -Doyle da öyle söyledi ve hak edilmedikçe asla övgü vermez."

"Evet, senin... esas... adamın," Becket durdu ve karşımdaki ortağına baktı.

Cooper, "Kaptan Doyle biz etraftayken pek çok konuda çekingen davranıyor," dedi.

"Ve 'biz' derken insanları kastediyor," dedi Becket.

Cooper ona kaşlarını çatı. "Ne demek istediğimi söyledim, Beck."

Becket omuz silk. "Biz burada garip insanları, Cooper. Prenses bunu biliyor; neden söylemiyorsun?"

Tekrar gülümsedim ve etrafımdaki şakalaşmanın devam etmesine izin verdim. Doyle sahil evine onsuz ya da Frost'suz gelmemden hoşlanmamıştı ama ortak adamımız hâlâ iyileşiyordu ve insan muhafızları daha fazla kullanmamız gerektiğini hissetmişim, en azından Doyle ve diğerleriyle göğüs göğüse çalışmaya cesaret etmiş olanları. Saraid ve Dogmaela'yı yanımda getirmişim ama onlar evin içindeydi. Diğer kadın muhafızlardan birinin onlarla konuşması gerekiyordu. Ortak taciz, gardiyanların çoğunu birbirleriyle daha rahat konuşur hale getirmişti, bu yüzden onların halletmesine izin verdim. Ayrıca Doyle'a sahil evinde başka sidhe muhafızları olduğunu da hatırlattım. Tamamen güvenilir olduğundan emin olmadığımız herkesi önce buraya yerleştirmeye başladık. Ana mülkte daha fazla oda inşa ediliyordu ama hâlâ odalardan daha fazla sidhe vardı. Diğer sidhe'ler sahile sadece insan muhafızlarla geldiğim için çok aşağılanmışlardı, ta ki ben onlara yarı insan olduğumu göz önünde bulundurarak insanların daha aşağı varlıklar olduğunu düşünüp düşünmediklerini sorana kadar. Bunun üzerine söyleyebilecekleri tek şeyi söylediler: "Elbette

Değil." Bu bir yalandı ama siyasi bir yalandı. Herkes bunun bir yalan olduğunu bildiğinde, bu hiç de yalan söylemek gibi olmuyor, sadece yapmalarını istediğim şeyi yapıyorlardı ve hepimiz bununla yaşayabilirdik. Sidhe, Becket ve Cooper'ın ana evdeki antrenmana katılmalarından etkilenmişti. Adamların feylerle başa çıkmaya çalışmaları bile onlara hem benim hem de Doyle'un gözünde puan kazandırmıştı. "Fena değiller ve insanlara göre gerçekten çok iyiler," demişti. Becket bunun onun için ne kadar büyük bir övgü olduğunu bilseydi, bundan daha mutlu olurdu.

"Sorun değil Ajan Cooper, siz ve diğer insan muhafızlar evdeki yabancılarsınız."

Becket, "Gördün mü, sana ," dedi.

"Ama bu sadece insan olduğunuz için değil, yeni olduğunuz için de böyle. Biz sizi henüz tanımıyoruz, siz de bizi tanımıyorsunuz; bu da sizi dışarıda kalan tuhaf insanlar yapıyor. Yeni sidhe muhafızlara katıldığında da bir öğrenme eğrisi vardır," dedim.

"Genelde çok iyi göz teması kurarsınız ama biz konuşurken ufka bakıyorsunuz. Ne arıyorsunuz, Prenses Meredith?" Cooper sordu.

"Kral Sholto." "Ne?"

"Ne sordunuz, ben de sorunuzu yanıtladım." Becket, "Unvanının Lord Sholto olduğunu sanıyordum," dedi.

"Başka bir sarayda farklı bir unvana sahip tek sidhe soylusu o," dedim.

"Lord ya da Kral Sholto tekneyle mi geliyor?" Cooper sordu.

"Hayır," dedim.

"O zaman neden okyanusa bakıp onu arıyorsun?"

"Okyanustan geliyor ama tekneyle değil," dedim.

"Tamam, kabul ediyorum; tekneyle gelmiyorsa buraya nasıl geliyor?" Becket sordu.

"Yürüyecek," dedim.

"Prenses, bunu çok sık yapmıyorsunuz ama yaptığınızda da doğru dürüst bir soruya cevap vermeniz için dişinizi çekmeniz gerekiyor."

Dönüp Cooper'a baktım ve düşündüm. "Özür dilerim, haklısın. Son birkaç ayı sadece diğer feylerle geçirdim ve her zaman doğrudan bilgi paylaşımıyla tanınmayız."

Becket homurdanarak güldü. "Bu yetersiz bir ifade."

"Becket," dedi Cooper, keskin bir sesle.

"Sorun Ajan Cooper, gerçek gerçektir."

"Pekala, o zaman Kral Sholto tekneyle gelmiyorsa, buraya nasıl yürüyecek?"

"Sihir," dedim ve suyun kenarına bakmaya geri döndüm. "Biraz daha açabilir misiniz lütfen?"

Gülümsedim ve bunun hakkında düşündüm. "Sidhe'ler arasındaki lord unvanının ne olduğunu biliyor musun?"

"O, Aradan Geçenlerin Efendisidir," dedi Cooper. "Kesinlikle," dedim.

"Bu ne anlama geliyor Prenses?" Becket sordu ve sesi artık sabırsız geliyordu.

İçimi çektim ve ödünç aldığım ceketin içinde bile bir an titredim. "Deniz ve kıyı arasında bir yer var, yani bana gelmek için orayı kullanabilir."

"Yürüyeceğini söylemiştin; yani sihir gibi sahile mi yürüyecek?" Cooper sordu.

"Sihir *gibi* değil, bu *bir* sihir."

"Kelimenin tam anlamıyla 'oooh' büyüsü mü demek istiyorsun?" Becket "oooh" derken parmağını sallayarak bir hareket yaptı.

"Kesinlikle," dedim gülümseyerek. Becket'i seviyordum. Bana sidhe, fey ya da yüksek mahkemelere aşına olmayan insanlarla birlikte olmayı özlediğimi hatırlattı. Bu daha resmi bir dünyaydı ve etrafım yüzyıllardır bu dünyada yaşayan insanlarla çevriliydi ve bu bana sidhe, hatta brownie olmayan bir yanıma kaybettirmişti. İnsan olmanın eğlenceli olabileceğini unutmuştum ve Los Angeles'a başka bir sidhe ile etkileşime girme şansım olmadan sürgün edilmekten nefret etsem de ve tüm perileri kaybetmek yaşayan bir ölüm gibi olsa da, Unseelie Sarayı'nda kaybolan insanlığımın bir parçasını bulmuştum. Sidhe ve diğer feylerle dolu bir evde büyümüştüm ama okula insanlarla - Amerikan insanlarıyla- gitmiştim ve komşularımız da aynıydı. Geçen yıla kadar peri dışında büyümüş olmanın insan büyükbabamın kültürüyle daha fazla bağ kurmamı sağladığını fark .

mahkemelerin kültürüne geri çekildi. Seelie ya da Unseelie'den farklı bir kültürdü ama yine de olaylara insani bir bakış açısı değildi. Ziyarete gelen askerler bunu anlamama yardımcı olmamıştı, çünkü onlar daha çok cevap arayan rahipler ve rahibeler olarak gelmişlerdi. Bu, önemli bir şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu fark etmemi sağlayacak kadar normal değildi. İnsan olan büyük büyükbabam, duyduğum her hikâyeye göre iyi bir adamdı. İskoç bir çiftçiydi ve güzelliğiyle bilinen bir fey türüne değil, aile brownie'sine aşık olacak kadar özel biriydi. Mirasımın bu parçasını tekrar kaybetmek istemiyordum. Aslında bir peri prensesinden daha fazlası olduğumu hatırlamak için Grey ve Hart Dedektiflik Bürosu'nda çalışmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım. Ben bir insandım, Merry Gentry'ydim ya da kraliçe Doyle'u beni bulup eve getirmesi için bu Batı Toprakları'na gönderene kadar üç yıl boyunca öyleydim. Artık sidhe aşıklarım vardı ve periler bize gelmişti. Ev özlemi çektiğim neredeyse her şeye sahiptim, ayrıca üç çocuğum vardı ve Tanrıça'nın büyüsü geri dönmüştü ama tüm bu mucizeler içinde yarı insan yarı brownie olduğumu da unutmak istemiyordum. Tüm bu parçalarımı onurlandırmanın ve bunu çocuklarımızla paylaşmanın bir yolunu bulmak istedim.

"Birdenbire çok ciddi görünmeye başladın Prenses; ne düşünüyorsun?"

Becket'a baktım ve gülümsedim. "Sadece sidhe değil, yarı insan olduğumu ve bunun bana hatırlatılması gerektiğini."

"Anlamıyorum," dedi.

"Size insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattığımızı mı söylüyorsunuz?" Cooper sordu.

"Hayır, bana insan *olduğumu* hatırlatıyorsun."

Bana bir bakış attı, kara kaşlarından biri kalktı. "Bağışlayın prenses ama siz tam olarak insan sayılmazsınız."

"Büyük büyükbabam öyleydi."

"Büyükbaban da Seelie Sarayı'nın yüksek soylularından biri olan ve yüzlerce yıl öncesine dayanan efsane ve folklorda adı geçen Zalim Uar."

"Büyük büyükbabam bir brownie'ydi."

"Ve senin baban Essus'tu, Et ve Ateş Prensi. Romalılar Britanya'yı fethetmeden önce ona tanrı olarak tapılırdı."

"Ajan Cooper, mirasımın asil yönünün asil olmayan yönünden daha önemli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Şaşırmış görünüyordu. "Ben öyle demezdim. Yani, ben... ben öyle demek istemedim."

Becket, "Seni çok iyi yakalamış, Coop," dedi.

"Sizi aşağılamak istemedim Prenses, ama sahip olduğunuz soyağacıyla insan olduğunuzu söyleyemezsiniz."

"Sadece insan olduğumu söylemedim ama sadece sidhe de değilim ve çocuklarımdan sidhe'den daha fazlası olduklarını anlamalarını istiyorum. Benim aracılığım ile onlar brownie, Galen aracılığıyla onlar pixie ve Doyle onlara phouka veriyor. Her iki sarayın sidhe'lerinden daha fazlası olduklarını anlamalarını istiyorum. Miraslarının tüm parçalarına değer vermelerini istiyorum."

"Bunu düşünüyormuşsun gibi geliyor," dedi Cooper. Başımı salladım. "Birkaç gündür, evet."

"Yani çocuklarınızın daha insan olarak büyümesini mi istiyorsunuz?" Becket sordu.

"Evet," dedim. Denizin kenarında bir parıltı gözüme çarptı. Bir an sadece dalgalar ve kum vardı, sonra Sholto birdenbire ortaya çıktı ve kumsalda bize doğru yürümeye başladı.

"Vay anasını!" Becket söyledi.

Cooper silahına uzanmaya başlamıştı ama sonra kendini sakinleşmeye ya da en azından öyleymiş gibi davranmaya zorladı.

Rüzgâr Sholto'nun saçlarını yakaladı ve pelerininin siyahına karışan soluk sarı bir hale halinde etrafına yaydı, böylece ipek saç ve koyu kumaştan oluşan bir bulutun içinde bana doğru ilerledi. Gözlerinin üç sarı halkası altın, sitrin ve topazdan oyulmuş gibi parlamaya başlamıştı bile. Bu durum yüzünün güzelliğini, geniş omuzlarını ve bana doğru ilerlerkenki fizikselliğini neredeyse yok ediyordu.

Becket, "İnsan olmaya çalışabilirsiniz Prenses, ama bu insan değil," dedi.

"Ajan Becket, onun ne kadar insan olmadığını tahmin bile edemezsiniz." Sonra Sholto oradaydı, beni kollarının arasına aldı, sanki beni birkaç gündür değil de aylardır görmemiş gibi öptü. Kendimi ona sardım ve ellerini kığımın altına koyup merdivenleri çıkmaya başladı, ağzı hala benimkiyle evliydi. Sanki beni sonsuza kadar öpmeye devam edebilecekmiş gibi, ister bir merdiven ister bir dağ tırmansın, sorunsuz ve kolay bir tırmanıyordu.

Becket arkamızdan seslendi, "Bilmiyorum Prenses, sanırım parlayan gözleri onu ele veriyor."

Öpüşmeye Sholto'nun omzunun üzerinden bakacak kadar ara verdim ve adamların kendi gözlerimin yanmaya başladığını görmelerini sağladım.

Ürkmüş görünüyorlardı ama bu Becket'in "İnsanlar parlamaz, haberiniz olsun" demesine engel olmadı.

Ben de özlü bir şeyler söyleyebilirdim ama Sholto elini saçlarımdan geçirip beni tekrar öptü ve hiçbir şey tüm dikkatimi kollarımdaki adama vermekten daha önemli görünmüyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sidhe'leri aceleyle geçtik. Bazıları şaşkın görünüyor, bazılarıysa... bunu ifade edebilecek tek kelimem *açlıktı*. Yine de hepsi geçmemizi izledi; Unseelie kültürü başka tarafa bakmalarını gerektirmiyordu. Aslında, tüm fey kültüründe, eğer biri çekici ya da seksi olmaya çalışıyorsa ve siz dikkatinizi vermiyorsanız, bu bir hakaretti; kimse bize hakaret etmedi.

Sholto ve ben kıyafetler çıkmaya başlamadan önce yatak odasına ulaştık, ama zar zor. Fey kültüründe muhafızların önünde çıplak kalabilirdik ve bu normal karşılanırdı. Çıplaklık tabuları daha insancaydı ve hem Seelie hem de Unseelie sarayları feylerin geri kalanına daha yakındı; çıplaklık sadece kıyafetsiz olmak anlamına geliyordu, ne iyi ne de kötüydü.

Cooper'ın ceketini bir kenara attım, böylece dağılma tehlikesi olmayacaktı. Daha net düşünebilseydim yatak odasına gitmeden önce ceketini ona geri atardım ama hiçbir şey hakkında net düşünemiyordum. Her şey eller, ağızlar ve beni yatağa bastıran Sholto'nun üzerimdeki ağırlığıyla ilgiliydi. Düşünme zamanı değildi, parmak uçlarımda altındaki pürüzsüz tenini, ellerimin altındaki kaslarını hissetme zamanıydı, onun için seçtiğim dantelli sütyenin içindeki göğüslerime bakabilmek için tek bir hevesli hareketle üstümü başımın üzerinden çekiyordu.

"Göğüslerin daha önce de muhteşemdi ama şimdi inanılmazın da ötesindeler," dedi alçak ve neredeyse kısık bir sesle, insanların müzelerde sanat eserlerinin etrafında konuştukları gibi.

"Umarım bu kadar büyük kalmazlar," dedim, kendi vücudumda mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha fazla tümsekli kremsi iyiliğe bakarak.

Başını salladı, solgun saçları giysilerinin siyahlığı arasında kayıyordu. "Hayır, Meredith, onlar güzel, sen güzelsin."

"Bu kadar büyük olmalarına alışık değilim. Bir aynanın önünden geçiyorum ve bu beni ürkütüyor. Göbek gitmiş ama göğüsler hala burada." Güldüm.

Gözlerimin içine bakmak için bakışlarını yukarı çekti. Gözlerindeki ışıltı artık sadece zayıf bir parıltıydı, gece için yakılmış, odunun tam ortasına yakın sıcak bir ateş gibi.

"Göğüsleriniz ister bu muhteşem büyüklükte kalsın, ister eskiden olduğu gibi güzel, solgun tepecikler haline gelsin, onlar ve siz yine de arzu edilir olacaksınız."

O ana kadar vücut değişimlerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Emzirebilmek istiyorsunuz, özellikle de Bryluen gibi mama alamayacak bir bebeğiniz varsa. Bu küçük ziyarete gelmeden önce onun için süt sağmışım. Diğerleri sıkıştıklarında mama alabiliyorlardı ama Bree alamıyordu. Tamamen doğal değildi ve sadece bu onun için güvenliydi.

"Ne kadar ciddi bir yüzün var Meredith; gözlerinden ışığı çalan ne düşünüyorsun?"

İçimi çektim. "Bebekler, özellikle de Bryluen." Başımı kaldırıp ona baktım, vücudumun her iki yanında çadır kurmuş olan kollarına dokundum, bu sırada onun geri kalanı yatakta yanlamasına oturuyordu, uzun bacaklarının çoğu hâlâ yatağın kenarındaydı.

"Özür dilerim Sholto, dikkati dağılmış bir benden daha iyisini hak ediyorsun. Bu üçüzlerden uzak kaldığım en uzun süre ve hem uzak kaldığım için heyecanlıyım hem de onları garip bir şekilde özleyorum. Bu hiç mantıklı değil, değil mi?"

Gülümsedi ve nazikti. Bu özel gülümsemeyi görebilen tek kişi ben miyim diye merak ettim. "Bu senin iyi bir anne olacağın, iyi bir anne olduğun anlamına geliyor. Sen, nasıl denir, anneliğe uygunsun." Birden çok ciddi, neredeyse üzgün göründü.

Ellerimi çıplak kollarında gezdirdim; neredeyse ortaçağ görünümlü tuniğini çıkarmıştı ama üzerinde hâlâ son derece modern siyah bir atlet vardı. Giymekten çok spor yapmak için tasarlanmış olanlardan biriydi ama esneyebilen malzemesi kaslı vücuduna tam oturuyordu.

Vücudunun üst kısmı bir eldiven gibi, şu anda yerde duran tunikle uyumlu siyah pantolonun içine sokulmuştu.

"Şimdi yüzün neden bu kadar ciddi?" diye sordum.

Bana baktı, gülümsüyordu ama bu gülümsemede mutlu olmayan bir şeyler vardı. "Yatağımdaki başka bir kadına yalan söyleyebilirim, ama bu bizim kuralımız değil."

"Hayır," dedim, "dürüstlük, her zaman."

"Kraliçemin emrettiği gibi," dedi, şimdi daha fazla gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim. "Kralımın istediği gibi," dedim.

Birbirimize, çiftlerin başka hiç kimseyle kullanmadıkları sevgilerinden birini kullandıklarında sahip oldukları o özel mutlu yumuşaklıkla gülümsedik.

"O zaman kraliçemle dürüstçe konuşacağım. Belki de anne olmaya uygun olmayacağınızdan korkuyordum."

Düşüncelerini daha fazla okumaya çalışarak yüzünü inceledim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kendi annen pek de anaç bir kadın sayılmaz. Teyzen oğluna bağlıydı, ama neredeyse diğer herkese karşı acımasız ve korkunçtu. Amcan, kral, biraz daha iyi. Büyükbaban ise Zalim Uar." Omuz silkti ve elimi kendi elinin içine alabilmek için kaldırdı.

"Ailemin çoğunlukla deli olduğundan endişeleniyordun, o halde ben de görüldüğümünden daha deli olabilir miyim?"

Başparmağını parmak eklemlerime sürtmeye başladı. "Size çok mu dürüst davrandım kraliçem?"

Ona gülümsedim ve elini sıktım. "Hayır, bu hafta başında ben de aynı şeyi düşünüyordum ama kendim hakkında değil, bebekler hakkında."

Ayağa kalktım ve korkularımı onunla paylaştım. Bunları Doyle'la, Frost'la ya da benimle yaşayan babalardan biriyle paylaşmak daha mantıklı olabilirdi ama bazen ilişkilerde mantık değil, insanlar önemlidir ve o anda Sholto bana hayatımdaki başka hiçbir erkeğin başaramadığı bir konuşma fırsatı verdi. Bunun çok sık böyle olduğunu fark etmiştim; şu ya da bu iş için mükemmel olacağını düşündüğünüz adam her zaman o iş için en uygun kişi olmuyordu.

Kollarını bana doladı, beni modern atletin kayganlığına bastırdı, ona sarılırken ellerim biraz daha aşağıya indi, böylece hala diz boyu çizmelerinin içine sokulmuş deri pantolonunun neredeyse kadife dokusunu hissettim. Yüzümün yan tarafını göğsünün sertliğine bastırdım. Kalp atışlarını yanağımdan duyabiliyordum. Güzel, sabit bir sestti, dünyanıza bir merkez arıyorsanız hayatınızı etrafında planlayabileceğiniz türden bir sestti. Bazen dünyamda çok fazla merkez olduğunu hissederdim ve üçüzler beni çok fazla yöne çeken çok fazla insan olduğunu hissini daha da güçlendirmişti.

Birbirimize sarıldığımızda sesi göğsünden yüzüme doğru titreşti. "Onları daha çok sidhe olmayanlar ve insanlarla birlikte yetiştirme fikrin çok mantıklı ve zaten benim sarayımı ziyaret edecekler. Bu onları kesinlikle yüksek mahkemelerin sunabileceğinden daha geniş bir peri dünyasına maruz bırakacaktır."

Yüzünü görebilecek kadar geriye yaslandım, kalbinin atışını kulağımda tutamadığım için üzgündüm ama yüzünü görme arzum daha büyüktü.

"Birkaç gün ya da hafta içinde bebeklerden hangisinin sizin olduğunu öğreneceğiz; o çocuğun sarayınızı ziyaret edeceğini kastetmiyor musunuz?"

Bana baktı, yüzü kibirli ve neredeyse yürek parçalayıcı derecede yakışıklıydı. Duygularını gizlerken takındığı yüz ifadesiydi bu. Neden bu konuda benden gerektiğini düşünüyordu?

"Sluagh'ı sadece benim genetik çocuğumun ziyaret etmesini mi istiyorsunuz?"

"Hayır, hepsinin dünyalarının ne kadar çeşitli olduğunu anlamalarını istiyorum, ama seninle bu konuda konuşmadım ve varsayımında bulunmak istemedim."

Kollarındaki, omuzlarındaki gerginlik azaldı ve bu azalma onu tuttuğum kollarıma doğru yayıldı. Yüzü kibirli ve mükemmel bir modelden bana genişçe gülümseyen bir yüze dönüştü. O kadar neşeli görünüyordu ki ben de ona gülümsedim.

"Genetik olarak sadece bir bebek benim olabilir ama hepsi senin bir parçan Meredith ve ben seni seviyorum." Sanki konuşmak için bir hareket yapmışım gibi parmak ucuyla dudaklarıma dokundu. "Ne senin bana ne de benim sana aşık olmadığımı biliyorum, henüz değil, ama seni senden önceki tüm kadınlardan daha çok seviyorum."

Elini öptüm ve konuşabilmek için kendi elimi kullanarak onu hareket ettirdim. "Kalbinde böyle bir yere sahip olduğum için onur duyuyorum, Sholto."

"Bu, 'sadece arkadaş olalım' konuşmasının başlangıcına benziyor."

O zaman güldüm ve o da şaşkın şaşkın baktı.

"Oh, Sholto, hayır, seni arkadaş olarak görmek istemiyorum. Birlikte sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Yatak odasında başka kimsenin benimle yapamayacağı şeyleri yapmamızı seviyorum, çünkü başka hiç kimse senin ekipmanının çeşitliliğine sahip değil."

Sonra güldü, neşeli ve bir şekilde erkeksi bir sesteki bu. Kulağa nasıl geldiğinden ya da kimin duyduğundan endişe etmeyecek kadar mutlu olduklarında gülen erkeklerin sesi severdim. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü hayatımın geri kalanında etrafım erkeklerle çevrili olacaktı.

"Benimle ilgili sevdiğin şeylerin arasında ekstralarımı sayman seni daha da çok sevmemi sağlıyor."

"Güzel, çünkü tüm bebekleri krallığını görmeye götürmek istemene bayılıyorum. Her zaman evde yaşamıyor olmana rağmen bebek odasında onlara yardım etmek için diğer erkeklerin yarısından daha fazla zaman harcamana bayılıyorum. Yalnız kaldığımızda yüzünü izlemeyi ve sarayda ya da başkaları yanımdayken hiç görmediğim birçok farklı ifadeyi görmeyi seviyorum. Bebekleri kucağına aldığı anda yüzündeki ifadeyi seviyorum. Beni kucağına aldığı anda kollarının verdiği hissi ve yanağımı göğsüne bastırduğimde kalbinin sesini seviyorum."

"Bu da Rhys ya da Galen'in 'Ama sen bana aşık değilsin' dediği zaman olacak."

"Ama sen de bana aşık değilsin," dedim.

"Doğru," dedi ve beni tekrar kendine çekti. "Ve öyleler ve sevildiğinden daha fazla sevmek her zaman zordur."

Vücuduna doğru sokuldum ve "Tecrübe konuşuyor gibi geliyor" dedim.

"Evet, öyle. Her iki sarayın soylu hanımefendilerine de çok ciddi bir şekilde aşık olmuştum ama ben Kraliçe'nin Sapkın Yaratığıydım, tıpkı Doyle'un onun Karanlığı ve Frost'un onun Öldürücü Frost'u olduğu gibi. Bir gün düşmanlarını korkutmak ya da öldürmek için sluagh'ı göndermek istediğinde 'Yaratığım nerede, bana yaratığımı getirin' diyeceğinden korktum." Bana sarıldı

"Sen bana gelmeden önce Meredith, Kraliçe'nin Yaratığı olacağımdan korkuyordum."

"Doyle Kraliçe'nin Karanlığı," dedim .

"Evet, ama Kraliçe'nin 'Karanlığım nerede, bana Karanlığımı getirin' demesi korkutucu ve ve birileri onun elinde kanar ya da ölür."

"Sen ve ev sahibin, tüm gücünüzle sizi insanların aklını kaçırmaya neden oldunuz ve birçok kişinin kanını akıttınız, birçok kişiyi öldürdünüz."

"Nedir o eski çocuk tekerlemesi, 'Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez'? Bunu söyleyen kişi kelimelerin gücünü anlamamıştır. Herhangi bir bıçaktan daha derin kesebilir, herhangi bir yumruktan daha sert vurabilir, fiziksel hiçbir şeyin asla ulaşamayacağı parçalarınıza dokunabilir ve bazı kelimelerin bıraktığı yaralar asla iyileşmez, çünkü kelime size her fırlatıldığında, üzerinize etiketlendiğinde, ondan yeniden kanarsınız. Bu daha çok, her seferinde derinizi kemiklerinizden ayırmak zorunda kalana kadar kesen bir kırbaç gibidir ve yine de dışarıdan dünyaya gösterilecek bir yara yoktur, bu yüzden her seferinde içinizden bir parçanız ölürken incinmediğinizi düşünürler."

Ona olabildiğince sıkı sarıldım. "Seni seviyorum Sholto, Sluagh Kralı, Aradan Geçenlerin Efendisi, Gölgeleğin Efendisi, hepinizi seviyorum ve sizi olduğunuzdan başka türlü görmek istemezdim."

"Oh, Meredith, Meredith, Meredith, seni gittikçe daha çok seviyorum."

"Size henüz sevişmeyi teklif edemem ama size dokunmak ve sizin tarafınızdan dokunulmak istiyorum. Tüm o harika ekstraların sadece senin yapabileceğin harika şeyleri yaptığını hissetmek istiyorum. Hepinizin mümkün olduğunca çok yerime dokunmasını istiyorum."

Üç altın rengi gözlerindeki parlaklık sanki biri kibrit çakmış gibi parladı ve altın sarısı alev yeniden canlandı. "Kraliçem ne isterse," dedi ve beni tekrar kollarına aldı, ama bu sefer daracık tişört vücudunda düz durmuyordu. Tümsekler ve çıkıntılar kumaşı gerdi ve hareket etmeye, gömleğin altında titreşmeye ve kıvranmaya başladı. Hâlâ pantolonunun içindeydi, bu yüzden kaçamıyorlardı ve sonra gömleğin kenarı pantolonundan göründü ve figüranlarının gömleği içeriden gevşettiğini fark ettim. İlk dokunaç kumaştan dışarı baktı, kıvranıyordu

Bir torbadan dökülen yılan gibi özgür. Bir zamanlar çantadaki yılanlar gibi benzetmeler beni korkutur, Sholto'ya dokunmak istemememe neden olurdu. Şimdi, tişörtünün ve pantolonunun kenarında belirmeye başlayan dokunaçları görmek bile vücudumda bir şeyleri sıkılaştırıyor, gelecek zevki tahmin ediyordum.

Daha ince, alt dokunaçların gömleği yavaşça yukarı sıyırmasına izin verdi, göbek deliğinin altındaki karnını ortaya çıkardı, pürüzsüzdü ve savaşıplarımın geri kalanıyla birlikte çalıştığını gösteriyordu, ancak şimdi sayabileceğimden daha fazla kez yaladığım o yuvarlak girintinin üzerinde, cildinin geri kalanı kadar inci beyazı olan, ancak daha koyu kırmızı uçları olan ince dokunaçların ilk saçağı vardı. Bu uçların üzerinde minik, narin vantuzlar olduğunu biliyordum. Sholto'nun onlarla neler yapabileceğini düşünmek beni beklentiyle ürperti.

Gömlek biraz daha kıvrıldı ve kaburgalarının ve karnının üst kısmının etrafında gruplar halinde büyüyen daha uzun, daha ince dokunaçların ilk grubunu ortaya çıkardı. Herhangi bir parmaktan yüz kat daha hassas ve esnek olduklarını biliyordum. Gömleğin yuvarlanmasına yardım ettiler ama kaldırma işinin çoğunu göğsünün en ucundaki daha büyük, daha ağır dokunaçlar yaptı. Orta boy dokunaçlar kumaşı yuvarlarken, daha kalın olanlar bu ruloyu yukarı doğru kaldırdı, ta ki kendileri tüm ihtişamlarıyla ortaya çıkana kadar, kalın ve beyaz, uzunlukları boyunca altın bir ebru ile. Meme uçlarının hemen altında, cüzzamlı soluk pitonlar gibi kalın ve ağır bir şekilde duruyorlardı, ancak daha çok sidhe, daha çok insan erkeği olan diğer vücut parçaları gibi geriliyor ve büyüyorlardı. Bir zamanlar dokunaçlar hep bu kadar gerçekti ve sadece sihir ve illüzyon kullanma yeteneği onları gizlemişti, ama şimdi o istemediği sürece çok gerçekçi bir dövme gibiydiler. Tanrıça ve Tanrı, lütuflarını bize iade ederek, her birimiz için en çok ihtiyaç duyduğumuz ya da onlar için en yararlı olan şeye göre tezahür etmişlerdi.

"Onları açıklarken yüzünde beliren ifade, Meredith, hayatım boyunca başka bir sidhe'nin yüzünde görmeyi beklediğim bir ifadeydi."

Elimi uzattım ve en kalın dokunaçlardan biri elimi ve bileğimi sardı. Görüntü aklıma yılanları getirmiş olabilir ama bunlar neredeyse lastik gibi hissettiriyordu, bir yunusu sevmek gibiydi ama ıslak değildi.

Dokunaçların elime dolandığı yeri sıktım, "elleri" tuttum.

"Artık dövmen olduğuna göre başka bir sidhe aşığı bulabilirsin," dedim, akıntıda dalgalanan egzotik deniz yaratıkları yatağı gibi dalgalı dokunaçların uzunluğuna bakarak, ama bu akıntı onun vücudu, kasları ve düşünceleriydi.

"Ama beni sadece ekstralarımı saklayan dövme yerindeyken severlerdi." Ellerini diğer vücut parçalarının zarif hareketlerinin her iki yanında gezdirdi.

Bakışlarım, pantolonunun paçasına gelene kadar ellerini tüm o potansiyelin içinden aşağıya doğru takip etti ve ellerini kumaşın arkasında hala saklı olan tek çıkıntının üzerinde okşadı. Ürpererek iç çektim, çünkü o çıkıntının vaadinin bir kadının isteyebileceği her şey olduğunu biliyordum.

"Gözlerindeki sıcaklık hiç azalmıyor, sadece daha çok hoşuna giden şeyler gördükçe keskinleşiyor, ama üzerimde bir şekilde zevk almadığın hiçbir şey yok." "Ellerimi" tuttuğum dokunaçla beni daha yakına çekmeye başladı.

Yarı sürünerek yarı izin vererek beni yatağın yanında durduğu yere doğru çektim. Kalbim hızla çarpıyordu, vücudum çoktan ıslanmıştı, gerçi şu anda bu karışık bir nimetti, pis bir karışık nimet.

"Başta herhangi bir sorun yaşadığım için çok üzgünüm," dedim.

Gülümsedi ve diğer bileğime bir dokunaç daha doladı. Bu sefer el ele tutuşmuyordu; bileğimi bir ip ya da kas ve deriden yapılmış bir zincir gibi sardı. Elimde tuttuğum dokunaç büküldü ve birden iki bileğimi de bağladı. Nefesim boğazımda düğümlendi, nabzım daha da hızlandı.

"Nasıl benim her şeyimi arzulanır gören birine ihtiyacım varsa, senin de esarete ihtiyacın var."

"Henüz sertleşemeyiz," dedim ama sesim çoktan kısılmıştı, neredeyse boğuluyordum, sadece kollarımı iki yanıma uzattığı ve beni tutarken inanılmaz bir güç hissettiği için. O istemezse kaçamayacağımı biliyordum ve bu da heyecanın bir parçasıydı, ama aynı zamanda istersem beni anında bırakacağını da biliyordum ve benimle esaret yapması için ona güvenmemin nedenlerinden biri de buydu. Bu

tamamen güven, arzu ve kendinizi ve sevgilinizi anlamakla ilgilidir.

"Mistral'e kıyasla asla sert olmayacağım, ama her gece bu kadar sert olmak istemezsin." Beni yatağın üzerine çekti, bedenim çaresizce ona doğru kayıyordu. Bu kaslı gücü durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neyse ki kaçmak istemiyordum; yakalanmayı çok istiyordum.

Gölümsedi ve gözleri fey ya da insan değil, sadece erkek olan o karanlıkla doldu. Beni ürpertti ama korkudan değil.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Bağlanmayalı ne kadar oldu?" diye sordu, beni daha küçük dokunaçların bazılarının tenimde alaycı çizgiler halinde iz bırakabileceği kadar yakınıma çekerek.

"Ne kadar süreceğini biliyorsun," dedim, sesim biraz boğuk çıkmıştı.

"Öyle mi? Dediğin gibi, ben sizinle birlikte yaşamıyorum; ne yaptığınızı nereden bileyim?" Hafifçe alay etti, ama bazen alay ettiğimizde bir gerçek payı vardır.

"Bizimle yaşamak ister misin?"

"Bu bir istek değil, Meredith. Krallığımı bırakıp senin krallığına taşınamam." Ellerimi neredeyse rahatsız edecek kadar yanlarıma doğru uzatmaya zorladı. Dokunaçları beni tutmak için zahmetsizce dışa doğru uzanırken, daha küçük olanlar sütyenimin veya külotumun içine girmemeye dikkat ederek alaycı çizgiler izledi.

Sesimi buldum ve "Benim kendime ait bir krallığım yok" dedim.

"Belki de değil, ama bir peri sarayınız var ve her geçen gün size daha fazla büyü geliyor."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve kendimi onun bana dokunuşunun ve korkunç, harika bir şekilde sıkı tutulmanın hissine bıraktım. Çekmeye başladım. Sadece çırpınarak onun pençesini kıramayacağımı biliyordum, ama bazen çırpınmak en iyi kısımdır ya da adam sizi sıkıştırıp çırpınmayı imkânsız hale getirene kadar en iyi kısımdır.

Gözlerimi kapattım ve daha sert çektim.

"Kaçamazsın," dedi, sesi iri yarı, atletik erkeklerin sahip olabileceği kibirle doluydu.

"Biliyorum," dedim.

"O zaman neden deniyorsun?"

Gözlerimi açtım ve sırf bu yüzden gözlerimin parlamaya başladığını görmesine izin verdim. "Çünkü ben mücadele etmeyi seviyorum ve sen de benim mücadele ettiğimi hissetmeyi seviyorsun."

"Doğru," dedi ve bu neredeyse bir fısıltıydı. Daha ince dokunaçlardan biri sütyenimin kenarını, diğeri de külotumun bandını takip ediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Lütfen ne?" diye sordu ama yüzündeki ifadeden ne istediğimi çok iyi bildiği anlaşıyordu.

Ama ben oyunu oynadım ve "Sütyenimin ve külotumun içine kay, bana dokun, beni em, beni boşalt" dedim.

"Peki benim bundan kazancım ne olacak?" "İyiliğinin karşılığını vereceğim," dedim.

Sırıttı ve sonra bu sırıtış, herkesin dileyebileceği kadar şehvet ve hevesle dolu bir gülümsemeye dönüştü ve ben de bunu diledim.

"Önce bayanlar," dedi.

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ve sonra o uzun, ince parçalarını içine kaydırды ve göğüslerim boyunca ve külotumun üst kenarında ve alay etmeye başladı, gerçekten içlerine kaymıyordu, ama sadece bandın içinde oynuyordu, çok daha aşağıya inebileceğini biliyordum.

Meme uçlarımı saran küçük bir emme "ağız" ile göğüslerimi emmeye başladı. Diğer kısımları külotumun içinde biraz daha ilerledi, gıdıkladı, okşadı ve sonunda daha aşağıya kayarak alay etti, okşadı ve genellikle birinin ağzını alan o neredeyse büyülü zevki vermeye başladı, ama Tanrıça Sholto'yu ağzı benimkini öpebilecek şekilde şekillendirmişti, diğer kısımları ise beni çok daha aşağıdan öpüyordu.

Dudaklarımdan geri çekildi, gözleri daha parlaktı, gözbebeğinin etrafındaki sarı çember erimiş altın gibi parlamaya başlamıştı, kehribar çemberi ışıldıyordu ve sonbaharda zengin, altın güneş ışığında parıltıyan karaağaç yaprakları gibi soluk sarı son çember. Saçları, doğan güneşin ışığını yansıtan kar gibi, sadece bir parça sarı ile yeni yağan kardan bir pelerin gibi etrafına yayılmıştı. Cildi

sanki içinde ay yükseliyormuş gibi parlamaya başladı, soğuk, serin bir ışık parlıyordu, en küçük dokunaçların uçları parlayan yakutlar gibi oynuyordu ve beni çok sıkı tutan en büyükleri renkli şimşeklerle ebruliydi, yumuşak kırmızı, daha yumuşak menekşe, gözlerinin renkleri gibi altın bantlar. O ışıktan, renkten ve büyüden oyulmuş bir şeydi. Vücudunda titreşti, böylece teni benimkine karşı uğuldadı ve bacaklarımın ve göğüslerimin arasında zevkin ağırlığı oluşmaya başladı. Nefesimi hızlandırdı ve o parlayan yakut uçlar daha sert, daha derin emdi ve bacaklarımın arasındaki o ağırlık zevk ve güce dönüştü, odayı ay gibi parlak tenimizin ikiz parıltılarıyla süsleyen bir ışık huzmesi halinde vücuduma yayıldı ve orgazmımı haykırmak için başımı geriye attığımda, saçlarım yüzümde soğuk ateşle örülmüş yakutlar ve lal taşları gibi parladı.

Benim zevk çılgınlıklarımla durmadı, ama bir orgazm diğerini takip edene kadar emmeye, okşamaya devam etti ve kendi sihrimin renkli ateşiyle kör olana kadar kendi gözlerimden zümrüt ve eriyen altın gibi güç kıvılcımlarını görebiliyordum.

Sholto beni titreyen, titreyen bir şey olana kadar getirdi ve sadece vücudunun çekimi beni dik tuttu. Beni yatağa yan yatırdı. Orada mutlu artçı şoklarla titreyerek yattım, göz kapaklarım o kadar titriyordu ki gözlerimi açamıyordum ve kelimenin tam anlamıyla zevkten kör olmuştum.

Yatağın hareket ettiğini uzak bir düşünce gibi hissediyordum ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünemiyordum. Orada yatmaktan ve zevkin artçı şoklarının beni etkilemesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Gözlerimdeki ve saçlarımdaki ışık odanın renklerini parça parça görebileceğim kadar azalmıştı ki bir el saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti. Gözlerimi kırptırdım ve odaklanmaya, görmeye çalıştım; onun Sholto olduğunu biliyordum ama o anda göz kapaklarımın çırpınışları arasından görülen soluk bir hareket ve renk bulanıklığıydı.

Eğildi ve beni öptü, yumuşaktı ama içinde hala sihir vardı, öyle ki öpücük dudaklarımı titretti ve gıdıkladı. Benden yumuşak bir inilti geldi ve sonra başımı kaldırıp altına hafifçe bir yastık koydu. Parmaklarıyla yanağımı okşadı ve ben de onun dokunuşuna doğru dönebildim. Bazı parçalarım çalışmaya başlamıştı.

Yine, ama orgazmın baygın kenarı hala çoğumu zevkle hareketsiz tutuyordu. Bir parmağının ucunu alt dudağımda gezdirdi ve ben de ağzımı açtım. Onu öpmek mi yoksa daha fazla dokunmak mı istediğimden emin değildim ama o bunu bir davet olarak algıladı ve parmağını dudaklarımın arasına kaydırđı. Ağzımı onun etrafında kapattım ve bu hareket başka şeyleri emmeye o kadar benziyordu ki, bir parçam kemikleri olmayan, sadece yuvarlak, katı, etten oluşan başka, daha büyük şeyleri düşünmeye başlamışken, parmağın kemiğini ve sertliğini hissetmek neredeyse bir şoktu.

Parmağını neredeyse ağzımdan çıkardı ve sonra eklemi ağzımla buluşana kadar tekrar içeri kaydırđı ve sonra tekrar dışarı çekti ve içeri ve dışarı kaydırmaya başladı, sonra emmem ve yalamam için iki parmak ve sonra üç. Parmaklarını daha hızlı sokmaya başladığında beni kesmemek için tırnaklarına dikkat etmesi gerekiyordu ve sonra dört ve şimdi derinlere inemiyordu, çünkü çok genişti ve tırnaklarına dikkat etmek daha zordu. Gözlerimi ona doğru çevirdim ve onu çıplak ve istekli buldum. Dokunaçlar tenine boyanmış bir rüya gibiydi, zarif detaylara sahip bir dövme gibiydi ama vücudu zayıf, sağlam ve insan görünümlüydü. Daha önce sormuştum, bu yüzden dokunaçların ben belirli pozisyonlardayken görüşünü engellediğini ve sevişirken beni izlemeyi sevdiğini biliyordum.

Şimdi üzerimde diz çökmüştü, vücudu yatağımdaki herhangi bir sidhe kadar kaslı ve yontulmuştu. Başparmağını parmaklarıyla birleştirdi ve hepsini ağzıma soktu. Açabildiğim kadar açtım ama yine de sadece elinin ikinci boğumuna kadar sokabildi; o kadar genişken daha derine inmenin imkânı yoktu. Geri çekilmeye başladı, ama bileğini tuttum ve daha fazla itmesi için onu teşvik ettim. Gözleri büyüdü ama itiraz etmedi, sadece elini ağzıma sokmaya devam etti, itti, itti, ağzım inanılmaz derecede genişleyene kadar ve bu rahatsız ediciydi, ama bu rahatsızlıktan hoşlandığım bir şey vardı. Sonunda elini ağzıma hiç sokmadığı kadar sert ve uzak bir şekilde soktu ve sonunda koluna dokunmak zorunda kaldım ve ona işimin bittiğini, daha fazla dayanamayacağımı bildirdim.

Elini dikkatlice ağzımdan çekti ve ben daha nefesimi tam olarak toplayamadan eli ağzımın derinliklerindeydi.

Ağzım onun o uzun, katı, titreyen istekli kısmının etrafına sarılmıştı ve yuvarlak başı bir davet gibi dudaklarıma değiyordu.

Onun için ağzımı açtım, çünkü yumruğunun o kadarını içime aldıktan sonra, geri kalanının da mümkün olduğunca çoğunu içimde istiyordum. Yastığı yukarı kaldırdım, böylece ağzım onun o uzun, sert parçasına bir adak gibi oldu. Sadece parmaklardan çok daha iyi hissettiriyordu; dudaklarımin arasında, dilimin üzerinde kaydığını hissetmek içimdeki bir şeyi tamamlıyor gibiydi ve sonra çok derin değil, çekilmeden önce, ama kıcını tuttum ve onu genellikle onun ve benim tercih ettiğimizden daha hızlı ve daha sert bir şekilde içeri ve dışarı itmeye başladım, ama Sholto daha önce söylemişti

-Benim için uzun zaman olmuştu. Aylarca orgazmın beni doğuma sürüklemesi riskine girmeye cesaret edememiştim, aylarca çok dikkatli, çok güvenli olmak zorunda kalmıştım. Bugün ben de öyle olmak istemiyordum.

Israrlarıma uyarak kendini boğazımın derinliklerine doğru kaydırmaya başladı, ağzımın içine olabildiğince gömülene kadar itti ve ben vücudumla savaşmak, boğazımı tüm o sert etin etrafında gevşemeye zorlamak zorunda kaldım. Vücudundaki ellerimle, tenimde ve gözlerimde başlayan, saçlarıımı görüşümün kenarlarında eğrilmiş yakutlar gibi parlatan parıltıyla onu teşvik ettim. Teninin ay ışığıyla aydınlanmış beyazı boyunca uzanan dövmeler, üzerlerinde gördüğüm renklerle parlıyordu, böylece insan şekli kırmızı, menekşe ve altının tonlarından oluşan soluk bir gökkuşağı oyunundaki renklerle akıyordu, bu da kendini ağzıma ve boğazıma daha hızlı ve daha hızlı sokarken bana bakan gözlerini yansıtıyordu.

Nefes alışımı vuruşunun tepesine göre ayarlamak zorunda kalmaya başladım, hızlı bir nefes aldım ve sonra aşağı indi, içime daldı, neredeyse ağzımı tıkadı ve sonra onu bile geçerek havamı kesti. Derin ve yavaş bir ritim buldu, bu bana vuruşunun tepesinde nefes almak için daha fazla zaman verdi, ama aynı zamanda daha derin, boğazımda daha uzun olduğu anlamına geliyordu, böylece vücudumla hava eksikliğinden paniklememek için savaşmak zorunda kalmaya başladım ve bu bile bir ihtiyacı karşıladı, Böylece ellerimi kıcının sıkılığına sardım ve içime o kadar derin dalmışken onu sıkıca tuttum ki ağzım vücudunun ön tarafına yapıştı ve nefes almak istedikçe vücudumla öğürmemek, paniklememek için savaştım ve her zaman vücutlarımız parlak ve daha parlak parladı, odayı gölgelere ve ışığa boyadı.

Dilimin üzerinde, boğazımdan aşağıya doğru titreşiyordu, öyle ki onun derin, dalan sesi paniğimi yatıştırıyor ve onu içimde tutabildiğim kadar tutmak istememe neden oluyordu. Sonra bir iniş ve bir sonraki iniş arasında orgazm beni vurdu, ağzımın içindeki hissinden oluşan bir orgazm; tüm o kalın, titreşen et beni neredeyse bacaklarımın arasına itilmiş gibi getirdi. Vücudum onun etrafında kıvranırken tırnaklarımı vücuduna geçirmeme neden oldu; nefes almam için yeterince çekildiğinde, orgazmımı onun etrafında çığlık attım.

Üstümde haykırdı ve sonra kendini son bir kez boğazımdan aşağı itti. Vücudu nabız gibi atarken istemsiz bir hareket hissettim ve kendini boğazımdan o kadar aşağıya bıraktı ki tadını alamadım ama sadece sıcaklığını hissettim. O kadar aşağıdaydı ki, kendi orgazmımı yaşarken, tırnaklarım kışını kazarken, vücudumun geri kalanı neredeyse onun etrafında çırpınırken, çaresiz ve onun için istekliken, kendini boğazımdan aşağı döktüğü için yutmadım.

İşi bittiğinde, soluk soluğa nefes almamı kadar kendini dışarı çekti. Dört ayak üzerinde üzerime yığıldı, kollarını başımın ve yaslandığım yastığın diğer tarafına koydu. Başı aşağı sarkıyordu, saçları ikimizin de etrafına parlak, ipeksi bir çadır gibi yayılmıştı. Başımın yastıkta daha da aşağı yuvarlanmasına izin verdiğimde kendini ağzımdan çekti.

Önce kelimeleri buldu ve hâlâ nefes nefese olan bir sesle, "Aman Tanrım ve Tanrıçam, bu inanılmazdı," dedi.

"Evet," dedim, "evet, ."

Birbirimize bakabilmemiz için başını yeterince oynattı, böylece "Seni seviyorum Meredith" derken neredeyse baş aşağı bana bakıyordu.

Ona gülümsedim ve böyle bir an için verilebilecek tek cevabı verdim: "Ben de seni seviyorum, Sholto." Rhys ve Galen onları Doyle ve Frost'u sevdiğim kadar sevmediğimi iddia ederlerdi ve bu doğrudu, ama böyle anlarda birlikte olduğum adamı seviyordum, belki her zaman onun istediği ya da arzu ettiği şekilde değil, ama bu doğrudu: hala gerçek, hala aşk.

Sholto yanıma uzanabilmek için hareket etti. Göğsünün tümseğine, kolunun kıvrımına, omzunun çukuruna kıvrıldım ve mutlu oldum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

UYUDUK VE rüya gördüm, ama bu rüyada yalnız değildim. Sholto yanımda yürüyordu, büyük eli benimkine kenetlenmişti. El ele tutuşmak zorundaydık çünkü kollarımızdaki gül sarmaşığı dövmeleri yine gerçektir, yine canlıydı ve bizi normal bir gülden çok daha canlı bir şey gibi hareket eden sarmaşıkla birbirimize bağlıyordu. Dikenleri etimize batıyor ve bizi et, kan ve yaşamla birbirine bağlıyordu. Sholto bir kez daha canlı otlardan ve minik beyaz, pembe ve lavanta çiçeklerinden oluşan bir çelenkle taçlandırıldı. Tacı kendi saçımda hissettim ve ökse otu ile beyaz güller olduğunu anladım. Ben dökümlü beyaz bir elbise giymiştim, Sholto ise gümüş grisi çizmelerin içine sokulmuş beyaz tunik ve pantolon giymişti. *Neden hâlâ yalınayak olduğumu* merak ettim ve bir adımla diğeri arasında ayağımdaya düz sandaletler hissettim. Görünüşe göre, sadece sormam gerekiyordu.

"Meredith," dedi Sholto usulca, "?"

Kısa, bodur otlar ve sert, kuru otlarla kaplı düz bir ovanın ortasında duruyorduk. Bitkilerin arasında görünen toprak soluk ve kuru taba kahverengiydi; bu toprakta fazla su yoktu ama daha önce gördüğüm çorak kum ve kaya da değildi. Aslında yukarı baktığımda uzakta küçük bir ev vardı. Eski ve hava şartlarından yıpranmış görünüyordu, ama "normal" ya da belki de *Amerikan Ortabatısı* daha iyi bir ifadeydi.

Sholto, "elektrik hatları olan bir yol var," dedi.

Arkama baktım ve onun haklı olduğunu gördüm. Daha kuru ve daha ıssızdı, ama Orta Batı'daki tarım arazilerine benziyordu ve gerçekten de daha ekili tarlaların etrafına dağılmış uzak evler vardı. Bu evin etrafındaki arazi çoraktı ve yakınındaki ahır, çiftlik ekipmanlarının enkazlarının etrafından bakarken kelimenin tam anlamıyla yıkılıyordu.

sarmaşıklar hem ahşabı yok ediyor hem de bir arada tutuyor gibi görünüyordu.

"Sanırım Amerika Birleşik Devletleri'nde bir yerdeyiz, belki Orta Batıda, ama Missouri veya Illinois'den daha kuru, bitki örtüsü de farklı."

"Sadece askerlerinizin savaştığı çölde ortaya çıktığınızı sanıyordum."

"Şimdiye kadar öyleydi," dedim. Güneş tepemizde parlıyordu. Yoldan bir araba geçse bizi görecektlerdi. Bildiğim kadarıyla şu ana kadar beni sadece askerler ve onlarla birlikte savaşanlar görebilmişti, ama burada bu şekilde dururken telefonuyla fotoğrafımızı çeken biri dakikalar içinde internete düşerdi. Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve beni, bizi kimin, neden aradığını "hissetmeye" çalıştım. Daha önce hep insanların hayatları tehlikede idi. Burada tehlikeli olan neydi ve kim tehlikede idi?

"Tanrıça'nın emriyle sadece senin rüyada seyahat ettiğini sanıyordum?" Sholto söyledi.

"Bu doğrudu, şimdiye kadar." Yıkık dökük ahır olan eve baktım. Amacımızın bu olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Uzak bir ülkede değil de burada ortaya çıkmak beni şaşırtmıştı ve Sholto'nun bu şekilde yanımda olması beni daha da şaşırtmıştı.

"Tanrıça'nın seninle birlikte çizdiği ilk adamınız ben miyim?" diye sordu.

"Evet," dedim.

O zaman gülümsedi ve "Onur duydum" dedi. Otların ve güllerin kokusu sanki güneşte kavrulmuş çimen ve sıcakta pişen acı bir ot kokan çorak bir bahçede değil de yabani güllerle çevrili bir bahçede yürüyormuşuz gibi güçlendi. Bulunduğum bazı çöller kadar sıcak değildi ama yine de Los Angeles'tan çok daha sıcaktı.

Nedenini ya da nerede olduğunu bilmeden burada bile benimle olmaktan mutlu olduğu gerçeğine gülümsedim. Elini biraz daha sıktım, bu da sarmaşıkların sanki bizden memnunmuş gibi biraz daha sıkılaşmasına neden oldu. Acıması gerekirdi, ama acımadı; daha önce Tanrıça tarafından ellerimizle evlendirildiğimizde olduğu gibi, her şeyden çok bir baskı gibiydi, yine de

kan biraz daha damladı. Kuru toprak kanı hevesle emdi; nem toprak ve bitkiler için nem demekti.

"Neden bir çift olarak birleştik?"

"Bilmiyorum," dedim usulca; fısıldaşmıyorduk ama seslerimiz bazen insan kiliselerinde olduğu gibi kısılmıştı, sanki Tanrı'nın yakında olduğunu biliyormuşsunuz gibi.

"Tacınız her zaman rüya ve mi ortaya çıkıyor?" "Hayır, neredeyse hiç."

"Askerin evde mi?"

"Sanırım öyle," dedim ama Sholto'nun benimle gelmiş olması dikkatimi dağıtmış ve beni şaşırtmıştı. Diğer erkeklerin çoğuna dokunmuş ve uyumuştum ama hiçbiri benimle taşınmamıştı. Neden Sholto? Neden şimdi? Neden "düğün" kıyafetlerimizle? Tanrıça'nın mesajını duyabilmek için soruları bir kenara bırakmaya çalıştım. Düşüncelerinizin çok yüksek sesle konuşmasına izin verirsiniz, Tanrı'yı ya da Tanrıça'yı duyamazsınız.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi susturdum ama Sholto'nun elinin sıcaklığı ve sağlamlığı da bu sükûnetin bir parçasıydı. Rüzgâr yüzüme dokundu ve başımı kaldırdım, gözlerim hâlâ kapalıydı ve gitmemiz gereken yerin ev olduğunu biliyordum. Bunu kelimelerle açıklayamazdım ama bir çiçeğin güneşin hangi yönden doğduğunu bilmesi gibi "biliyordum"; bu kadar basit ve bu kadar karmaşık. Sholto'nun elinden tutarak eve doğru yürümeye başladım. Soru sormadı, sadece benimle geldi ve bu bir tür inançtı. Bunun Tanrıça'ya mı, bana mı, yoksa her ikisine de inanç mı olduğundan emin değildim ama inanarak ilerledim ve o da aynı şekilde yanıma geldi. Yürürken kanımız zemini süsledi ve kuru, sıcak rüzgâr elbisemi etrafımızda savururken beyaz giysilerimizi süslemeye başladı. Kanımız bir Jackson Pollock tablosu gibi beyazın üzerine sıçradı.

Evin boyasının çoğu soyulmuş, geriye yıpranmış gri tonları , ahşap sanki küçük, keskin nesneler tarafından dövülmüş gibi çukurlaşmış ve işaretlenmişti, ama bunun sadece rüzgar, yağmur, sıcaklık ve zaman unsurları olduğunu biliyordum. Evlerin de tıpkı hayvanlar ve insanlar gibi sevgiye ve bakıma ihtiyacı vardır; bu olmadan, konutlarımız da tıpkı bizim gibi solmaya ve ölmeye başlar. Bu evi uzun zamandır kimse sevmemişti.

Verandanın eğri büğrü, düzensiz tahtalarına çıktık ve ben paravan kapıya uzandım. Uzun süredir yırtık olduğu için kenarlarının rengi solmaya başlamıştı, perde ısı ve bakımsızlıktan neredeyse kırılğan hale gelmişti.

İçteki ahşap kapı soyulmuştu ve o kadar kötü eğrilmişti ki iterek kolayca açamadım. Sholto elini üzerine koydu ve birlikte açtık. Tahtanın kırılması ve metalin sıyrılmasıyla korkunç bir gürültü çıkması gerekirdi ama çıkmadı. Kapı sanki yeni yağlanmış ve birkaç dakika önce açılmış gibi sessiz bir şekilde açıldı, ancak kapının kullanılmasının üzerinden haftalar geçmiş olması gerektiğini biliyordum. Kapının sessizliğiyle birlikte daha derin bir sessizlik geldi, sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi. Oturma odasını gri bir toz tabakası altında gördüm, zemin sanki aylarca birikmiş postalar yere atılmış gibiydi. Bir yığın örme yorganın altında sarkan bir kanepe ve bir yastık vardı. Küçük gri bir kedi yastığın üzerine kıvrılmış, kocaman sarı gözlerini bize kırıştıırıyordu. Acaba bizi görebiliyor muydu?

Sanki düşünceme cevap verircesine zarif bir yay çizerek kanepeden aşağı zıpladı ve sola açılan tek koridora doğru ilerledi. Dönüp bize baktı ve kuyruğunu seğirterek ağlamaklı bir miyavlama sesi çıkardı.

"Bir şey istiyor," dedim.

Sholto, "Ben daha çok Tanrıça'nın ne istediğiyle ilgileniyorum," dedi.

Kedi ona düşmanca bir bakış attı, sonra bana baktı, onu görmezden geldi ya da bana öyle geldi. Güllerin ve otların kokusu daha da güçlendi.

"Güneşin ısıttığı otlar ve güllerle dolu bir bahçede durmak gibi; her şeyin kokusu daha güçlü. Neden?"

"Kedi nereye gitmemiz gerektiğini biliyor," dedim ve bizi bekleyen kediye doğru götürdüm.

Sanırım itiraz etmek için ağzını açtı ama sonunda beni takip etti. Beni neredeyse tüm erkeklerden daha iyi takip etti, kendi başına bir kral olduğunu düşünürsek; etkileyiciydi.

Gri kedi önümüzde yürüyordu, kuyruğu yukarıda, ucu hafifçe seğiriyordu. Kısa koridordaki ilk kapalı kapının önünde durdu. Koridorun sonunda başka bir paravan kapı vardı. I

İnsanların bu kapıdan mı girdiğini, yoksa eve hiç kimsenin girip çıkmadığını mı merak etti. Hayır, kedi çok fazla evcil hayvandı, çok iyi bakılıyordu; aylardır yalnız kalmamıştı.

Kedi narin patisini kapıya dayadı ve o yoğun sarı gözleriyle bana baktı. Ağlamaklı bir miyavlama daha verdi.

Bir erkek sesi seslendi. "Kes şunu Cleo, kapının önünde feryat etmeyi kes. Josh'a mesaj bıraktım, seninle ilgilenecek."

Kedi tekrar miyavladı ve kapıyı tırmaladı. "Kes şunu!" diye seslendi.

Sesi tanıdığımı sanmıştım. "Brennan," dedim .

"Kim var orada!" Sesi sert, neredeyse paniklemiş gibiydi.

"Brennan, ben Meredith."

"Meredith, burada olamazsın. Ben deliyim."

Kedi yine kapıyı tırmaladı. elimle kapı koluna dokunup kapıyı açtım. Kedi, ince bedeninin sığabileceği kadar büyük bir açıklık oluşur oluşmaz içeri kayd. Sholto ve benim içeri girebilmemiz için kapıyı daha geniş açmamız gerekti.

Kedi nihayet bizi gördüğünde botlarını ileri geri sürtmeye başlamıştı bile. Çöl bronzluğunun rengi açılmıştı ama iri kahverengi gözleri ve kısa siyah saçları aynıydı. Saçları biraz daha uzundu ama o yüzü artık tanıyordum. Bir eli kolyesindeydi, diğer eli ise bir silah tutuyordu. Glock'a benziyordu ama silahlar konusunda uzman değildim. Ateş ettiklerimi ya da etrafımdaki insanların sık kullandıklarını tanıyordum.

Bize göz kırptı, kafası karışmıştı, sanki ne gördüğünden emin değilmiş gibiydi. "Meredith, hiç öyle görünmüyorsun... biri mi var? Birinin elini mi tutuyorsun?"

"Neden beni göremiyor?" Sholto yumuşak bir sesle sordu.

Bilmiyordum ama yüksek sesle "Evet, Sholto yanımda" dedim.

"Neden onu net göremiyorum?"

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

"Çöldeki sıcaklık gibi, hava dalgalanıyor, ta ki siz orada olmayan şeyleri gördüğünüzü düşünmeye başlayana kadar."

Bağlı ellerimizi çektişirdim ve Sholto'yu odaya bir adım daha yaklaştırdım. Brennan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Sholto

ortaya çıktı - bir an havada dalgalanırken, bir sonraki an tamamen şekillenmiş, katı ve gerçek.

"Ne oluyor be!" Brennan haykırdı. O kadar irkilmişti ki kedi sanki ayağı yanlışlıkla ona çarpmış gibi tıslayarak ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim Cleo, iyi misin?" Boynundaki tılsımı sıkıca sarmış olan elini ona uzattı, belki de *tılsım* doğru kelime değildi. Uzun, koyu renkli bir çiviydi, tepesine deri bir kordon , böylece tam boynun dibindeki küçük çukura doğru sarkıyordu. Sanki üzerinde hâlâ kanım varmış gibi rengi solmuş görünüyordu. Bombada kullanılan şarapnelin bir parçasıydı. O gece insanları iyileştirirken kanayan her çivim düşmüştü ve iyileşip bir çivi kazanan her asker onu bir tür tılsım olarak saklamıştı. Sanırım hayatta kaldıkları için batıl inanç olarak başlamıştı ama daha fazlası olmuştu. Bu onların haçı, Tanrı ile doğrudan bağlantı kurmalarını sağlayan kutsal eşyaları haline gelmişti. Ama bir şekilde, ben o tanrıyım. O metal parçasını içeren duaları, ihtiyaç yeterince korkunçsa bana giderdi, ama burası çöl savaş alanı değildi.

Kediyi kendisine yaklaşması için ikna etmeye çalışırken hâlâ elinde tuttuğu silaha baktım. Kediye başka birinin bakacağını söylediğini hatırladım ve birdenbire bu odada savaş verildiğini .

"Beni sen aradın, Brennan," dedim.

Kediyi ikna etmeye çalışmayı bıraktı ve başını salladı. "Bu sefer seni kan, metal ve büyüyle çağırmadım Meredith. Hiç yaram yok." İyileşmiş ve bütün olduğunu göstermek istercesine elini kaldırdı.

Sholto, "Her yara arkasında kan bırakmaz," dedi.

Brennan ona baktı. "Sizi Meredith'i Los Angeles'ta ziyaret ettiğim zamandan hatırlıyorum ama ikinizi de taçla hatırlamıyorum." Silahıyla hareket etmeye başladı, hareketinin ortasında durdu ve boştaki elini kullandı. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Birkaç dakika önce ne düşünüyordun?" diye sordum. Başını salladı. "Önemli değil."

"Brennan, elini boynundaki sembolün etrafına sardın ve dua ettin. Yeterince önemli bir şey için dua ettin.

beni yanına çağırmak ve Kral Sholto'yu getirmek için. Neydi o?"

Tekrar başını salladı. "Hayır."

"Brennan, Tanrıça'ya dua ettin ve ben buradayım; söyle bana."

O bakışlı at Biz her ikisi de tekrar. "Neden vardır sizin eller birbirine bağlı mı?"

"Peri ve Tanrıça bizi böyle evlendirdi," dedim. "El ele tutuşmak ne demek?"

"Bu, evli olduğumuz anlamına geliyor, ancak hiçbir hukuki geçerliliği yok."

"Tanrıça'nın kendisi bizi evlendirdi," dedi Sholto. "Bir zamanlar krallarımız ve kraliçelerimiz arasındaki tüm evlilikler bu şekildeydi."

Ona gülümsedim ve öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim. "Tanrım," dedi Brennan ve sesi neredeyse hıçkırık gibiydi.

Ona geri döndüm. "Ne, ne oldu? Kendini vuracak kadar neye ihtiyacın var?"

Sanki neredeyse unutmuş gibi elindeki silaha baktı. "Kulağa çok acıklı geliyor."

"Bizi Los Angeles'tan buraya kadar getirdin - en azından nedenini söyleyebilirdin," dedim.

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. "Tamam, tamam, bu adil." İki elini de silahın etrafına sardı, onu kullanacakmış gibi değil, daha çok onu bir tür teselli nesnesi olarak tutuyormuş gibi. Bize bakmadan konuşuyordu.

"Jen biriyle çıkıyor ve bu ciddi. Parası, güzel bir evi, harika bir kariyeri var, hatta eski karısı bile onun hakkında iyi şeyler söylüyor. Küçük bir kızları var ve çoğu insanın yaptığı gibi çirkinleşmeden velayeti paylaşıyor gibi görünüyorlar. Jen bu kadar iyi birini hak ediyor. Ona benim veremediğim her şeyi verebilecek birini. Deli olmayan birini. Soğuk terler dökerek uyanıp silahına uzanmayan birini."

O zaman bize baktı ve yüzünde ıstırap vardı. "Kazara ona zarar verebilirim. Geçmişe dönüşler yaşıyorum, kabuslar görüyorum. Ya bunlardan birinde kendimi kaybedersem? Ona zarar verirsem buna dayanamam. Bu riski almaktansa ölmeyi tercih ederim."

Sholto ilerledi ve beni de yanına çekti. "Yani bu kadına bir şey söylemek yerine kendini öldürmeye mi karar verdin?"

Onu seviyor musun?"

Brennan irkilerek baktı, gözlerini kocaman açmıştı ve sonra, "Hayır, onu sevdiğimi biliyor. Ona söyledim ama onun için iyi olmadığını söyledim. Şu anda kimse için iyi değilim, bu şekilde değil."

"Bizi ziyaret ettiğinizde konuştuğumuz gibi bir danışman buldunuz mu?" Ben sordum.

"VA'da bir bekleme listesi var ve başka türlü karşılayamam. Çiftlik ölüyor. Josh'un burayı ne kadar ihmal ettiğini gören babam mezarında ters dönüyordur."

"Josh kim?" Ben sordum.

"Kardeşim, küçük kardeşim, babam öldükten sonra arazide çalışacak insanları işe alması gerekiyordu ama hiçbir şey yapmadı. Diplomasını aldı, iyi bir işi, güzel bir karısı ve bebeği var. Sanki babamın bize öğrettiği her şeye karşı çıkmış ya da nereden geldiğimizin hatırlatılmasını istemiyor. Bu arazi neredeyse dört nesildir ailemize aitti ve şimdi onu bankaya kaptıracağız, çünkü küçük kardeşim ona bakmaya zahmet edemedi. Mektuplarında, telefonda, Skype üzerinden yüzüne bakarak bana yalan söyledi ve hallettiğini söyledi. Hallediyordu."

Güldü ama bu o kadar acı bir gülüştü ki başka bir kelimeye ihtiyaç vardı. "Jen'i nasıl yanımda sürükleyebilirim? Her şeyimi kaybetmek üzereyim. Bunu ona yapamam."

"Bir işi var mı?" Ben sordum.

"Ailesinin bir hırdavat dükkanı ve bir restoranı var. Dükkânı işletiyor ve hafta sonları restoranda yardımcı oluyor."

"İşler nasıl?" diye sordum.

"İyi, iyi gidiyorlar."

"Peki, onu nasıl kendinle birlikte aşağı çekersin? Onun işini ya da ailesinin işlerini tehlikeye atmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, yani ailesi iyi insanlar. Babası bana bir iş teklif etti, ama biliyorum ki bunu ona o yaptırdı."

"Bu senin yapabileceğin bir iş mi?" Sholto sordu.

Brennan ona baktı ve sonra başını salladı. "Evet, yani lise boyunca onların hırdavat dükkanında çalıştım. İş biliyorum."

"O zaman belki de yardıma ihtiyaçları vardır," dedim.

Bunu düşünüyör gibiği. Önce elindeki silaha, sonra bize ve son olarak da bana baktı. "Kendimi vurmak üzereydim, haklısın, çünkü aile çiftliğini kurtaramıyorum. Kardeşimin telefonuna kedi Cleo'ya iyi bakmasını ve çiftliğin bankaya gittiğini görmek istemediğimi söyleyen bir mesaj bıraktım."

"Suçlu hissettiğinden ve bunun kendi hatası olduğunu bildiğinden emin olmak istedin," dedim.

"Sanırım yaptım. Tanrıça, bu çok acınası." Silahı yan masanın üzerine koydu. Bize baktı. "Sanırım bugün kendimi öldürmeyeceğim."

"Bugün" lafını sevmedim ama her seferinde bir savaş. Savaş kazanmayı sonra düşünürüz.

"Aile çiftliğini kurtarmama yardım edecek misin?" diye sordu.

Dedim ki, "Hiç sanmıyorum. Az önce dua ederken parayı düşünmüyordun."

"Cehennemde değildim, çiftliği kurtarmak için yeterli parayı nasıl bulacağımı düşünüyordum."

"Bana dua ettiğin zaman değil," dedim.

Kaşlarını çattı ve tırnağa tekrar dokundu, elini tanıdık bir hareketle tırnağın etrafına doladı. "Jen'i ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum."

"Beni aşkla, metalle ve büyüyle çağırdın," dedim gülümseyerek. "Aşkla, kanla değil, aşkla."

Güllerin ve bitkilerin kokusu yine tatlı ve yoğundu. "Evet, Brennan, beni aradın, bizi, aşkla."

"Gül kokusu alıyorum ve.. bir bahçe."

"Jen'in babasının sana teklif ettiğı işi kabul et," dedim.

"Bunu onlara yapamam. Jen gerçekten harika bir adamla ciddi bir ilişki yaşıyor."

"Senden daha mı iyi?" Ben sordum.

"Benden daha iyi değil ama onun için daha iyi." "Senden daha mı güçlü?"

Sholto sordu. "Hayır."

"Daha iyi bir savaşçı mı?"

Brennan yine güldü ama bu kez eğleniyordu. "Hayır."

"O daha mı çekici?" Ben sordum.

Brennan bunu düşünmek zorunda kaldı ama sonunda şöyle dedi: "Biz farklıyız ama o da fena görünmüyor. Yumuşak bir şekilde yakışıklı, eğer bu mantıklı geliyorsa?"

"," dedim.

"Yani sen daha güçlüsün, daha iyi bir savaşçısın ve ikiniz de eşit derecede yakışıklısınız; o nasıl daha iyi bir adam oluyor?" Sholto sordu.

"Daha çok parası var, daha iyi bir kariyeri var ve deli değil."

"Onun parasına ihtiyacı var mı?" diye sordum.

"Hayır, Jen öyle biri değil ve sana ailesinin durumunun iyi olduğunu söylemiştim. Nalbur dükkanını neredeyse tek başına işletiyor. Bu yüzden babası gelip onunla çalışmamı istedi; iyi bir yardımcı bulamıyorlar."

"Kariyerinden etkilendi mi?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Hayır, pek sayılmaz. Onun için fazla hırslı olduğunu söylüyor. Taşınmak isteyecek ve burada kalmayacak ve o da ailesini terk edemez. Dükkânı ve kasabayı seviyor, hep sevdi."

"Yani işi kabul etmemenin, aşkını ilan etmemenin ve kadınla evlenmemenin tek nedeni senin deli olman ve diğer adamın deli olmaması mı?" Sholto sordu.

Brennan tekrar düşünür gibi oldu. "Sanırım öyle, ama cidden güvende değilim."

"Kimseye zarar verdin mi?" diye sordum. "Hayır, henüz değil."

"Asker arkadaşlarınızdan biri birini yaraladı" diyen Sholto'ydu.

"Nereden biliyorsun?"

"Yani sende TSSB var," dedim. "Bende de var, birçoğumuzda da var ama hepimiz insanlara zarar vermiyoruz. Terapi alıyoruz, arkadaşlarımızla, ailemizle, diğer askerlerle, hayatta kalan diğer kişilerle konuşuyoruz ve iyileşiyoruz. Aşk buluruz." Sholto'ya gülümsedim.

Kapı çalındı, hayır, kapıya vuruldu, sanki açmaya çalıştığımızda arkamızdan sıkıca kapanmış gibiydi. Birinin evin içinde koşuşturduğunu duyduk ve sonra koridorun sonunda gördüğümüz paravan kapı çarparak açıldı ve her kimse koridordan aşağı koşarak geldi. İlk başta bunun

ama sonra bir kadın sesi bağırdı, "Brennan, lanet , ölmemiş olsan iyi edersin, yoksa seni öldüreceğim!"

Brennan ayağa kalktı. "Ben Jen."

Sholto ve ben öylece dururken kısa kumral saçlı bir kadın hızla odaya girdi. Onu ve masanın üzerindeki silahı gördü ve göğsünü tokatlayarak ona doğru koştu, sonunda yüzüne onu sarsacak kadar sert bir tokat attı.

"Senin işe yaramaz kardeşin bana bıraktığın mesajı söyledi. Dükkânın sorumluluğunu ona bıraktım ve eğer biri bir şey çalarsa onu hapiste göreceğimi söyledim. Josh her zaman işe yaramazdı."

Brennan ona öylece baktı, sanırım konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Bize baktı ama ya bizi görmemişti ya da göremiyordu.

"Jen..." diye başladı.

"Sakın beni Jen'leme, Brian Fitzgerald Brennan. Kendini öldürmeyeceksin; aile çiftliğini kaybediyorsun diye beni terk etmeyeceksin. Bu sadece bir arazi, sadece bir ev." Kollarından tuttu ve onu sarstı. "Buradayım, gerçeğim ve seni seviyorum. Tommy'yle evlenmek için beni terk etme."

Onu daha fazla sarsmasını engellemek için kollarını tutuyordu. "Tommy'yi sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, yeterince iyi biri ama çok sıkıcı. Sıkılmaktan nefret ederim, bunu biliyorsun."

Güldü. "Hatırlıyorum."

"Beni hiç sıkmadın, Brian, hiç. Çocukken bile beni hiç sıkmayan tek erkek sensin."

"Seni seviyorum, Jen. Özür dilerim."

"Beni sevdiğin için mi üzgünsün, yoksa neredeyse aptalca bir şey yapıp her şeyi mahvettiğin için mi?" Silahı işaret etti.

"Bu son kısım, çünkü Jennifer Alice Wells"-dizlerinin üzerine çöktü-"eğer beni kabul edersen, uzun ve ilginç hayatımızın geri kalanında asla sıkıcı olmamak elimden geleni yapacağım."

O ağlamaya başladı, ben de ağladım.

"Yapacağım, yapacağım, seni aptal adam, evet, yapacağım."

Brennan belinden tutup ayağa kaldırdı. Gri kedi Cleo yere oturdu ve mırıldandı. Jen'i yere bıraktı ve "Teşekkür ederim" dedi.

" ederim," dedi gülerek ve ağlayarak. "Bizi göremez," dedi Sholto usulca.

Başımı salladım. Rüyayı bozmak için evden çıkmamız gerektiğini düşündüm ama oda solmaya başladı. Gördüğümüz son şey ikisinin öpüşmesiydi. Sholto ve ben Batı Denizi'nin kenarında, beyaz gül yaprakları, kekik ve biberiye dallarıyla kaplı bir yatakta çıılçıplak uyandık, hepsi de hâlâ onun tacını süsleyen narin çiçeklerle kaplıydı.

Sholto gülümseyerek bana döndü. Ellerimiz artık bağlı değildi ama kollarımızdaki gül sarmaşıklarının dövmeleri mavi mavi parlıyordu. Parıltısını izleyebilmek için kolunu yukarı kaldırdı ve sonra kolunu benimkinin yanına koydu. "Korunmak ve doğurganlık için sana dua ediyorlar ama ben neyim?"

"Görünüşe göre aşk," dedim. "Aşk mı?" dedi.

Başımı salladım. "Sen de oradaydın, Sholto. Kız onun gerçek aşkıydı, o da kızın, belki de evlilik."

"Sluagh'ın Kralı, Kabusların Kralı, Kraliçenin Sapkın Yaratığı, Gölgelelerin Efendisi ve arkamdan Shadowspawn, şimdi de bana aşk ve evlilik tanrısı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedim.

Gülümsedi, sonra sırtıttı ve "Ben, aşk ve evlilik tanrısı" dedi ve başını arkaya atıp sesi odanın içinde dans edene kadar güldü. Sonra evin dışından uzaktan bir alaycı kuşun ötüşü geldi. Yüksek sesli, berrak ve tatlıydı, bir şarkıdan diğerine geçiyordu ve Sholto'nun hepimizi denizin kenarına getirdiği gece bizi Los Angeles'a geri getiren kuşun bir alaycı kuş olduğunu hatırladım. O güldü, kuş öttü ve havadan minik rengarenk çiçekler ve beyaz gül yaprakları düşmeye başladı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SHOLTO VE BEN giyindik, o yine modern ve müzelik karışımı modasını giydi, siyah tenini daha beyaz yaptı ve garip bir şekilde çoğunlukla beyaz-sarı olan saçlarındaki sarıyı daha fazla ortaya çıkardı.

"Seni her zaman kraliyet moru içinde seviyorum; saçlarını daha da kızıl yapıyor ve sadece yeşil gözlerini daha parlak yapıyor." Bunu söylerken saçlarıma dokundu ve en sevdiği renklerden birini giymiş halimi görmek istercesine bana baktı.

Ona gülümsedim ve yanağımı açık avucuna yaslayabilmek için elimi onunkinin üzerine koydum. Kendimi güvende ve sıcak hissediyordum, elleri yüzümün her tarafını kavrayabilecek kadar büyüktü.

"Bugün neden giydiğimi sanıyorsun?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı, sihirle değil, mutlulukla. "Tercihlerime senin kadar dikkat eden birini daha önce hiç görmemiştim Meredith."

Üç yüz yaşından fazlaydı; tüm aşıkların hak ettiği ilgiyi gösteren ilk kişi olduğum düşüncesi beni üzdü, ama bunu yüksek sesle söylemedim, çünkü o yakışıklı yüzdeki mutluluğu almak istemedim.

Gülümsememin kenarlarının titremesine izin verdim ve ona karşı hissettiğim sıcaklığı gözlerime yansıttım.

"Daha yeni bitirdik," dedi gülerek.

"Bana verebileceğin zevk asla bitmeyecek, Sholto."

Yüzü asıldı, altın sarısı gözleri bana neredeyse korkutucu bir şefkatle bakıyordu, çünkü ben böyle bakışları sadece başka erkeklere yöneltiyordum. Sholto'yu seviyordum ama ona aşık , gerçi bu da olabilirdi. Kalbimin yeterince büyük olduğunu öğrenmiştim.

Hayatımın bir büyük aşkımdan daha fazlası için; belki bir gün ikiden fazlasını barındırabilir?

Yüzümdeki endişeyi değil umudu görmesine izin verdim ve eğilip dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Kollarının arasında eridim, artık giyinik olan bedenlerimizin yapabildiği kadar yakınlaştım. Figüranlarını hissetmemek neredeyse garip geliyordu. Sertleşmiş olmalıyım çünkü geri çekildi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Fazladan parçaların olmadan farklı hissettiriyor," dedim.

Bana baktı ve düşündüğünü görebiliyordum. "Farklı iyi mi, kötü mü?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece farklı, ama"-ona daha sıkı sarıldım-"Dokunulabilir olmadıklarında onları özlüyorum."

Güldü ve bana sıkıca sarıldı, vücudunun üst kısmını üzerime katladı, böylece başım romantik bir şekilde , neredeyse çocuksu bir şekilde göğsüne bastırıldı. Neredeyse tüm sevgililerimin ne kadar uzun boylu olduğunu unutabilirdim, ama arada bir bir şey yaparlardı ve bana zorla küçük olduğumu hatırlatırlardı. Kendimi o kadar da küçük hissetmiyordum ama sanki Sholto etrafımda iki kez katlanabilirdi. Saçları solgun bir perde gibi bedenlerimizin etrafına dökülüyordu.

Yüzünü görebilmek için onu ayağa kaldıracak kadar ittim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Dokunaçlardan dehşete düşmüyorsun; yok olduklarında onları özlüyorsun. Bunun benim için ne büyük bir mucize olduğunu biliyor musun?"

Hâlâ çok yakınımda duran yüzüne dokundum ve gülümsedim. "Bir fikrim var, evet."

Kahkahası kenarlarda söndü ve gözlerini perili bıraktı. "Gençken onlara sahip olmamak için her şeyimi verirdim. Seelie onları kesene ve bir daha asla sahip olamayacağımı düşünene kadar kollarım ve bacaklarım kadar benim bir parçam olduklarını fark etmemiştim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım, o altın gözlere baktım ve "Seni incittikleri için çok üzgünüm ve Tanrıça ve Eş seni tekrar bütünleştirdiği için çok mutluyum" dedim.

"Sorun da bu Meredith; onları kaybedene kadar onlarsız bir bütün olmadığımı fark etmemiştim."

"Bazen bir şeye değer vermek için onu kaybetmeniz gerekir," dedim .

Başını salladı ama yüzü artık ciddiydi, kahkahası sanki bir rüyaymış gibi kaybolmuştu. Tekrar dimdik ve uzun boylu bir şekilde ayağa kalktı ve her santimiyle bir sidhe savaşçısı ve kralı gibiydi. Saygınlığını tanıdık bir giysi ya da iyi kullanılmış bir kalkan gibi etrafına çekti. Kollarımı beline doladım, o kalkanın içini görebildiğim için mutluydum.

Bana gülümsedi ve tekrar sarıldı ama bu sefer ayakta durduğu için sadece kolları sırtımdaydı. "Seni kaybetmek zorunda kalmadan sana değer veriyorum kraliçem."

Gülümsedim ve "Ve size çok değer veriyorum, kralım," dedim. "Kraliçemin bir sidhe olmasından vazgeçmişim."

"Sluagh'larınızdan birini alır mıydınız?" "Başka seçeneğim yoktu, değil mi?"

Bunu düşündüm. "İnsanlar sizin halkınızdan bazılarını görünce çılgına dönebilir ve goblinler de goblin işte. Onların kadınlarından biriyle mutlu olmanı hayal edemiyorum, gerçi Kitto benim için çok değerli ve ona benzer bir dişi bulabilseydin oldukça hoş olabilirdi ve istekli olabilecek daha küçük feyler de olabilirdi."

"Ben laf arasında bahsediyorum, sen de ciddi ciddi düşünüyorsun." "Eminim ciddi ciddi düşünmüşsündür," dedim.

"Düşündüğünüz kadar zor değil kraliçem. Unutmayın, peri dünyasında normalde miras yoluyla geçmeyen tek taht ."

"Goblin tahtı da miras kalmadı," dedim.

"Doğru, ama eski kralı öldürürler ve galip gelen tacı alır. İşimden emekli olabilir ve halkımın benim yerime bir başkasını seçmesine yardımcı olabilirim."

"Sluagh'ın herhangi bir Kralı hiç kendi isteğiyle istifa etti mi?"

Tekrar güldü. "Şey, hayır, ama istifa edebiliriz; goblinler yöneticilerine böyle bir seçenek sunmazlar."

"Hayır, ."

"Şimdi endişeli görünüyorsun; sorun ne?"

"Holly ve Ash," dedim.

"Misafir sevgililerin olan goblin ikizleri. Kralları Kurag'ı öldürmelerinden korkuyorsun."

Başımı salladım. "Sanırım eninde sonunda bunu yapmak istiyorlar."

"Goblinler böyle yapar."

"Evet, ama Holly ve Ash ile bir anlaşmam yok. Kurag ile bir anlaşmam var."

"güç sahibi yaptın ve sidhe yanlısı goblinlerden gerçek sidhe'lere dönüştürdün. Bunun için minnettar olmalılar."

"Her ikisi de güçten heyecan duyuyor ama her iki sidhe sarayında da düşmanlarım olduğunu bildikleri için bana antlaşmayla bağlı kalacak kadar minnettarlar." Başımı salladım. "O kadar minnettarlar mı bilmiyorum."

"Geri kalanımızı kazandığın gibi onları da bedeninin zevkleriyle kazanmadın mı?"

"Olabilirdi ama aylardır kimseyle seks yapamıyorum. Goblin ikizleri yeterince evcilleşmemiştii, onları eğlendirmeyi bırakmak zorunda kaldım."

"O zaman mümkün olan en kısa sürede, Meredith, onları seni ziyaret etmeleri için davet etmelisin."

Yüzünü inceledim. "Onlarla yatmam seni rahatsız etmiyor mu?"

"Seks için kullanılan bu örtmeceyi her zaman kafa karıştırıcı bulmuşumdur, çünkü ikisiyle yapacağınız son şey uyumaktır."

Gülümsedim. "Yeterince adil, ama sorum hala geçerli."

"Goblinleri müttefikiniz olarak tutmak politik olarak uygun ve bu da Holly ve Ash'in sizin tarafınızda olmak istemeleri gerektiği anlamına geliyor, çünkü haklısınız, onlar goblinlerin bir sonraki yöneticileri olacaklar."

"Tahtı nasıl paylaşacaklarını merak ediyordum. İkisi birden kral olamaz," dedim.

"Bence Ash tacı alacak ama hayatları boyunca her şeyi yaptıkları gibi goblinleri de yönetecekler."

"Birlikte yönetecekler," dedim.

"Evet."

"Ash daha baskın bir kişilik, ancak anlaşamadıkları noktaya kadar bir birlik oluşturuyorlar."

"Ve sonra Holly Ash'in anlaşmazlığı kazanmasına izin mi veriyor?" Sholto sordu. Başımı salladım.

"Acaba Holly kardeşine yol vermezse ne olur?"

"Bilemiyorum. İkisinin de diğeri olmadan hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Sidhe taraflı goblinler fiziksel olarak çoğu goblinden daha zayıftır."

"Senin Kitto'n gibi."

"Kitto çoğundan daha zayıf," dedim.

"Ona bir sığınak ve yuva vermişsin Meredith; bunu görmek güzel."

"Kitto'yu öyle ya da böyle önemseydiğini düşünmemiştim."

"Onu tanı mıyordum ama goblinler arasındaki sidhe-taraflıların kaderini biliyordum ve bunu kimsenin başına gelmesini istemezdim."

"Feyler arasındaki ününüzden çok daha nazıksınız."

"Sluagh Kralı'nın, krallığını ve halkını güvende tutmak için şiddetli bir üne ihtiyacı vardır."

"Bu peri dünyasındaki tüm hükümdarlar için geçerli olabilir," dedim. Yüzüme dokundu. "Şimdi çok ciddi görünüyorsun."

"Bizi güvende tutacak kadar saygı duyulan ya da korkulan biri değilim."

"Tanrıça seninle birlikte yürüyor Meredith. Kaybettiğimiz büyüü geri getirdin ve sidhe bir kez daha çocuk sahibi oluyor; bunların hepsi büyük saygıya değer şeyler."

"Sidhe'lerin çoğu beni hâlâ ölümlü bir iğrençlik olarak görüyor; ölümlü olan ve normal yollarla öldürülebilen ilk sidhe olarak doğdum."

"Sen de ben de onlar için iğrenç şeyleriz. Sen insan ölümlülüğüyle, ben ise sidhe'nin insansı yanlılığının artık genetik olarak kazanmadığını gösteriyorum. İkimiz de sidhe'lerin saf insanlar olarak yok olmaya başladığının canlı kanıtlarıyız."

"Bunun için ikimizden de nefret ediyorlar," dedim.

"Bırak bizden nefret etsinler, biz değerimizi biliyoruz," diye fısıldadı ve beni tekrar öpmek için eğildi. Ben de onu hevesle öptüm, çünkü haklıydı. Artık değerimizi biliyorduk. Değiştiremeyeceğimiz fiziksel özelliklerimiz yüzünden bizden nefret edenler gidip kendilerini asabilirlerdi. Irkçılar her zaman kötüdür, nefret ettikleri ister derinizin rengi olsun, ister kaç uzvunuz olduğu ya da ne kadar kırılğan olduğunuz; hepsi nefrettir ve hepsi sadece korkudur. Bizden nefret ettiler çünkü bizi gördüler ve şöyle düşündüler,

Tanrıça'nın inayetiyle ben ya da çocuklarım gidiyoruz. Sholto ve ben aynadaki öcüyduk, yine de o bir kraldı ve ben bir prenses ve bizden en çok nefret edenler ikisi de değildi. Merak ettim, farklı olduğumuz için mi bizden daha çok nefret ediyorlardı, yoksa biz farklı olduğumuz ve peri dünyasında hüküm sürdüğümüz ve onlar saf, mükemmel, sidhe bedenleriyle hüküm sürmedikleri için mi?

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sholto'ya sörfün kenarında veda öpücüğü vermek için kumda yalınayak yürüyebilmek amacıyla hortumumu çıkarmıştım. "Kum soğuk, sörf de soğuk." diye itiraz etmişti.

"Gitmeden önce seni öpebildiğim kadar sık öpmek istiyorum. Eğer bu, denizin kenarında ayaklarımın biraz üşümesi anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Yüzündeki memnun ifade, kumda yalınayak ilerlemeye ve soğuk rüzgârın çıplak bacaklarıma dokunmasına izin vermeye değerdı. Sholto bu sefer ceketini bana vermişti, yani en azından üst bedenim yeterince sıcaktı. "Onu sana su kenarında geri vermek zorunda kalacağım ve sonra eve dönerken daha da üşüyeceğim" diye itiraz etmiştim.

"Hayır, ben dönene kadar sende kalsın. Başka ceketlerim de var ve benimkini giymen fikri hoşuma gidiyor. Onu bana teninin kokusuyla geri ver, ben de memnun olayım."

Buna evet demekten ve "Korkunç bir romantiksiniz kralım" demekten başka ne diyebilirdim ki?

Bana sıırtmıştı, sanki ona hiç keder dokunmamış gibi onu daha genç ve kaygısız gösteren o sırtış. Ondan bu gülümsemeyi alabilmeyi seviyordum.

"Çok iyi bir romantik olduğumu düşünüyordum, kraliçem," dedi.

Kabul etmiştim ve daha fazla öpüşmüştük. Şimdi, dalgaların kumlara döküldüğü yerde durduk ve tekrar öpüştük. Enerjik bir dalga ayaklarımı buldu ve soğuktan irkildim. Güldü ve beni kucağına , zahmetsizce belimden tuttu, kollarım boynuna dolandı ve ben onunla birlikte gülerken çıplak ayaklarım aniden boş havayı tekmeledi.

Silah sesini duymadım; onun etrafında döndüğünü hissettim ve aniden dalgaların içindeydik, deniz buz gibi su gibi üzerimize dökülüyordu. Dalgalar geri çekilip beni soluk soluğa bırakırken üzerimdeydi, beni kısıtırmıştı.

Saraid ve Dogmaela oradaydı, üzerimize eğilmişlerdi. Saraid bağırdı, "Prenses! Prenses, yaralandınız mı?"

"Lord Sholto!"

Bir sonraki dalga geldi, beni su tükürmeye ve öksürmeye bıraktı. Sholto hiç kımıldamadı. Adını söyledim ama biliyordum. Eğer yapabilseydi, Saraid ve Dogmaela'ya yardım ediyor olurdu. Yukarıda beni koruyor olurdu ama bir sonraki dalgalar geldiğinde ve Saraid beni sudan çıkarırken öylece yatıyordu.

Beck ve Cooper oradaydı, silahlarını çekmiş, ateş edecek birini arıyorlardı. Dogmaela Sholto'yu yakalamış ve kumun üzerinde daha da yukarı çekiyordu. Saraid beni kumun üzerinde altına sıkıştırmış, vücudunu kalkan olarak kullanıyor ve evden takviye çağırmak için bağıırıyordu.

Geldiler, sidhe'ler, silahlanmışlardı, beni tehlikeden korumaya yardım ediyorlardı ama tek görebildiğim Sholto'ydu. Dogmaela onu sırt üstü yuvarladı ve sağ kolunun birkaç santim altından çıkan yarayı görebiliyordum. Delik, yumruğumu sokabileceğim kadar büyük görünüyordu. Çıkış yarası, diye düşündüm ve sonra, iyileşebilir mi? Sluagh Lordu Kral Sholto, doğrudan kalbine girmiş olabilecek yüksek güçlü bir tüfek mermisini iyileştirebilir miydi?

Dogmaela giriş yarasındaki kurşun deliğine baskı çalışıyordu. Başka biri diz çöktü ve diğer taraftan baskı yapmaya başladı. Birbirlerine baktıklarını gördüm ve sonra Dogmaela bana değil Saraid'e baktı.

"Hayır! Sholto!" diye bağırdım. Hayır!"

Uzaklardan martıların sert ve şikâyet dolu seslerini duyuyordum ama tatlı bir müzik söyleyen alaycı kuş yoktu. Denizden gelen rüzgâr soğuktu ve deniz daha da soğuktu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hastanede bir yanımda Galen, diğer yanımda Frost'la oturuyordum. Hâlâ yaralıydı ama kapıdan içeri girdiğinde söylediği gibi, "Bunun için yeterince iyiyim."

Hemşire ve doktorların ceketimi ya da üzerimdeki kıyafetleri almalarına izin vermemiştim çünkü ceket Sholto'ya aitti ve hem ceketim hem de elbisem onun kanıyla kaplıydı. Hepsi sahilde pes ettiğinde yanına gidip ona sarıldım ve üzerime kanını akıttı. Hala sıcaktı, ne ölüm ne de deniz onu o kadar uzağa götürmüştü, bu yüzden hala gözlerini açıp bana gülümsemesi gerektiğini hissediyordu. Ama hiçbir şeyin taklit edemediği o hareketsizlikle kucağımda yatıyordu, ne uykunun, ne hastalığın, hiçbir şeyin taklit edemediği o sıcak ölü hissiyle - o kadar canlı ve aynı zamanda siz onu tutarken kollarınızda hareket ediyorlar, sinirsiz, büyük bir oyuncak bebek gibi sallanıyorlar, öyle ki biliyorsunuz, hayat tenlerini hala ısıtırken bile biliyorsunuz, biliyorsunuz, Tanrım, biliyorsunuz, bunun tenlerinin tutacağı son sıcaklık olduğunu ve geriye kalan tek şeyin soğuk, korkunç soğuk olduğunu biliyorsunuz.

Galen elimi tuttu ve Frost kolunu omuzlarıma doladı ve bu yardımcı oldu, ama... Tanrıça'ya ve Eş'e dua etmişim, ama gökyüzünden düşen yapraklar tamamen beyazdı, pembe değil, sadece beyazdı ve O'ndan bile yardım gelmeyeceğini biliyordum.

Titremeye başlamıştım ve bir türlü duramıyordum. Bir hemşire geldi ve yüzüme bakabilmek için önümde diz çöktü, çünkü yere bakıyor gibiydim. "Prenses Meredith, lütfen kıyafetlerinizi almamıza ve size daha sıcak bir şeyler giydirmemize izin verin. Şoktasınız ve soğuk, ıslak giysiler size yardımcı olmuyor."

Sadece başımı salladım.

Bir tutam saçını kulağının arkasına iterek vardiyaya başladığı atkuyruğunun içinde kalmasını sağlamaya çalıştı, ama onu çıkarıp atkuyruğunu yeniden yapması gerekiyordu, sadece kulağının arkasına itmek saçını düzeltmeyecekti. Neredeyse bunu ona söyleyecektim ki saçına odaklandığım için söylediklerini dinlemeyi bıraktığımı fark ettim.

"Üzgünüm ama ben bunların hiçbirini duymadım," dedim.

"Seni ısıtmamız lazım tatlım, yoksa seni bir dahaki sefere kabul edeceğiz."

"Onu eve götürebilir miyiz?" Galen sordu.

"Onu sıcak ve kuru tutmak ve bir doktorun ona bakmasını sağlamak istiyoruz."

Frost, "Bütün bunları biz gelmeden önce yaptığınızı sanıyordum" diye sordu.

Hemşire gülümsedi, bir tür mutsuz ya da belki de hayal kırıklığına uğramış bir . "Prenses özel bir alana girmedi, iyi olduğu konusunda ısrar edip durdu."

Frost tek kolunu omuzlarıma atarak bana sarıldı ve yüzünü saçlarıma yaslayarak alçak sesle konuştu. "Merry, doktorların sana bakmasına izin vermelisin."

"Ben ," dedim ve bu bana bile otomatik gibi geldi.

Galen, arkasına bir öpücük kondurmak için tuttuğu elimi kaldırdı ama son anda geri çektim. "Ellerimde kan var."

"Elinin arkasında kan yok." Bakabilmem için elini kaldırdı. "Gördün mü, tertemiz."

Başımı tekrar tekrar salladım ve daha çok titredim. Dişlerim takırdamaya başladı.

Hemşire, "Onu kuru ve sıcak tutmalıyız," dedi, sesi artık tartışmaya gerek yokmuş gibi çıkıyordu.

"Ben iyiyim," diyebildim gevezelikler arasında ve bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Neden bana yardım etmelerine izin vermek istemediğime dair hiçbir fikrim yoktu, vurulmamış olmam dışında. Sholto vurulmuştu. Sholto ölmüştü, ben değil. Bir parçamın, bana yardım etmelerine izin vermezsem ona daha fazla yardım edebileceklerini düşündüğünü fark ettim. Hiç mantıklı değildi, ama sonunda bu düşünceyi

Düşüncelerimin arkasında saklandığı yerden kafamın önüne çıktı, bu yüzden ona göre hareket ediyordum ama nedenini bilmiyordum.

"Merry," dedi Frost, "iyi değilsin. Bir doktorun ona bakması için nereye gitmesi gerekiyor?"

"Beni takip edin," dedi hemşire, belli ki artık biri mantıklı davrandığı için daha mutluydu.

Mantıklı olmak istemedim. Tamamen mantıksız olmak istiyordum. Ona bağırarak, Frost'a saldırmak, dünyaya bağırarak istiyordum ve beni bundan alıkoyan tek şey kafamın içindeki o sesin "Bu hiç mantıklı değil" demesiydi.

Ben bir prenses, aslında bir kraliçeydim, Sholto'nun kraliçesiydim, bu da daha iyisini yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Onun için yapabileceğim en son şey karısı olduğumu hatırlamaktı - komik ama Sholto ve benim için *eş* kelimesini hiç düşünmemiştim, ama peri ve Tanrıça'nın büyüyle evlenmiştik ve bu olabildiğince kutsanmış bir birliktelikti.

Daha önce düşünmediğim bir şey düşündüm. Frost'a baktım. "Sluagh'a krallarının öldüğünü söyleyen oldu mu?"

"Biliyorlar," dedi.

"Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet." Ayağa kalkmama yardım etti, ama o kadar da yüksek görünmeyen topuklu ayakkabılar altımda döndü ve beni yakalamak zorunda kaldı, yoksa düşecektim. Küçük bir acı sesi duyuldu ve onun da yaralı olduğunu hatırladım.

"Frost, yaralanmışsın. Çok üzgünüm, çok üzgünüm ..." Ondan uzaklaştım ama gitmeme izin vermedi. Beni bırakması için göğsüne bastırdım ama irkildi ve yaralarına bastırıldığını fark ettim. Tekrar ağlamaya başladım. "Herkes yaralanmaya devam ediyor."

Galen beni kaldırdı ve Frost da ona izin verdi. "Yaralı değilim," dedi gülümseyerek.

"Henüz değil," dedim kollarımı boynuna dolayıp yüzümü boynunun kenarına gömerken. Gözyaşlarım durdu ve aniden bitkin düştüm. Tekrar titremeye başladım, sanki kendimi parçalayacakmışım gibi kollarında titriyordum.

Onun yürüdüğünü hissettim ve hemşireyi takip ettiğimizi ve Frost'un arkamızda olduğunu görecektik kadar başımı kaldırdım. Küçük oyuk oturma alanının dışında bekleyen muhafızlar iki yanımızı kapattılar. Usna ve Cathbodia oradaydı, kuzgun tüyü pelerini siyah deri bir trençkota dönmüştü ama bunun kısmen yanılsama olduğunu biliyordum. Hamile olduğunu öğrendikten sonra hâlâ nöbet tutması konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama bunu düşünmek benim için çok zordu, bu yüzden şimdilik boş verdim. Üniformalı polisler güvenlik düğümünün önünden ve arkasından içeri girdiler. Bana istediğim kadar nefes aldırılmışlardı ama hem Sidhe hem de insan DSS korumaları iki katına çıkarılmıştı ve polis onların gözetiminde öldürülmemem konusunda kararlıydı.

"Doyle nerede?" Ben sordum.

"Saraide ve Dogmaela'nın canına okuyor," dedi Galen. "Bu onların hatası değildi," dedim.

"Kendisine çok kızgın ama hıncını onlardan çıkaracak."

"Neden kendine kızıyor?"

Frost hemen konuştu. "Çünkü ikimiz de seninle birlikte olsaydık bunların yaşanmayacağına inanıyoruz."

Başımı salladım, gıcırdayan dişlerimin arasından konuşmaya çalıştım ve "Bu doğru değil. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Düşünmeye çalıştım, birinin bir şeyler yapabileceği bir an var mıydı? Doyle ve Frost fark yaratabilir miydi? Bu Saraide ve Dogmaela'dan çok daha iyi olur muydu? Frost yaralanmıştı; bugün orada olamazdı ama Doyle... Doyle'un orada olması bir fark yaratır mıydı, yoksa o da ölür müydü? Bu düşünce çok korkunçtu. Düşüncelerimi geri ittim ve Galen'ı zar zor tutana kadar titremeye başladım. Sanki sıcaklığını paylaşmaya çalışıyormuş gibi beni daha yakın, daha sıkı tuttu.

Adı Nancy olan hemşire, evet, Hemşire Nancy, bizi özel bir odaya götürdü. Bir peri prensesi olmak bana her zaman hastanede daha iyi bir oda kazandırmıştı. Prenses olmak beni hastaneden uzak tutmuyordu; hatta prenses olmasaydım sık hastaneye yatacakmışım gibi görünüyordu ama genellikle özel bir odaya sahip oluyordum. Medyayı ve aval aval bakanları kontrol etmenin tek yolu buydu. Daha önce

Hayatım boyunca haber değeri taşıdım ve tam o anda Sholto'nun kapıdan canlı girmesi için hepsini takas .

Polis odanın güvenliğini sağlamak istedi, diplomatik servisten bir kadın ve bir erkek de öyle, ancak sidhe hiçbirinin büyülu tehlikeleri arayamayacağını belirttiBu, bir rugby takımını tek bir odada toplamaya çalışmak gibiydi, kimse dışarıda kalmak istemiyordu ve her koruma kolu odayı aramak istiyordu.

Hemşire Nancy her şeyi yoluna koydu. "Prensesi ıslak kıyafetlerinden çıkarmamız gerekiyor, bu yüzden onu daha önce çıplak görmediyseniz, dışarı çıkmanız gerekiyor."

Tüm insanlar, hem hükümet hem de polis, utanç verici bir kitle halinde kapıya yöneldi. Sayıları o kadar fazlaydı ki kapıda sıkışıp kaldılar. Polislerden biri geri çekildi ve sordu: "Biz odadan çıktıktan sonra sadece iki babanın onu korumaya yeteceğinden emin misiniz? Sahilde dört koruması vardı."

Cathbodia şöyle dedi: "Yedi muhafızımızdan sadece Usna ve ben ayrılıyoruz. Bence beş Raven muhafızı yeterli olacaktır."

"Sahilde dört tane vardı, hatırladın mı?" dedi.

"Kişisel bir şey değil ama dört kişiden ikisi insandı. Bunlar Kuzgun muhafızlarından beşi."

Galen beni hemşirenin söylediği yere, yatağa oturttu ve ardından büyük bir plastik torba çıkardı. "Eğer polisin kanıt olarak kullanması gerekmiyorsa, giysilerinizi buraya koyabiliriz Prenses. Sonra da sizinle birlikte eve gidebilirler."

Deniz suyuyla soğumuş ve kanla ıslanmış cekete dokundum ve çıkarmak istemedim. Aklımın bir köşesinde bunun anlamsız olduğunu biliyordum ama sanki ceketi çıkardığımda Sholto benim için daha da kaybolacakmış gibi hissediyordum. Aptalcaydı ama bu onun ceketiydi, bana kendisi giydirmişti ve üzerinde onun kanı vardı - bir daha hiçbir şeyin olamayacağı şekilde onun ceketiydi.

Galen eğildi ve çenemi eliyle tutarak gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Merry, ısınmalısın ve bunun için de kıyafetlerini çıkarmalısın. Kimse ceketini almayacak."

Başımı salladım, çünkü konuşamayacak kadar titriyordum.

Hemşire Nancy yüzüme dokundu. "Soğuk ve dokunulamayacak kadar nemli. Onu hemen bu kıyafetlerden çıkarmalıyız."

"Yapacağız," dedi Galen. Yatakta yanıma oturdu ve ceketini bir kolumdan kaydırarak çıkarmaya başladı. Almasına izin verdim, çünkü o Galen'dı ve ceketini saklamama yardım edeceğine güveniyordum.

Frost yanımda durdu ve diğer kolunu çıkarılmasına yardım etti ama belli bir yöne doğru eğildiğinde, sanki bir yeri acıyormuş gibi hareketinin ortasında duraksadı.

Elini elime aldım ve kısa eteğim ve küçük üstümle titreyerek otururken ona baktım. Seksi kıyafetlerin hiçbir zaman iyi bir acil durum kıyafeti olmaması ne garip.

Nicca öne çıktı, diz hizasındaki koyu kahverengi saçlarını arkadan örmüştü. Kadyi saçlarını tutacak kadar büyüdüğünde saçlarını arkadan toplamaya başlamıştı. Nicca'nın teni hala sonbahar yapraklarının zengin kahverengisiydi ve çok modern görünen kıyafetlerinin altında kocaman güve kanatları olduğunu biliyordum, ama Sholto'nun dokunaçları gibi, kanatları da isterse inanılmaz derecede canlı bir dövme olabilirdi. Sadece bu düşünce bile zihnimin teklemesine neden oldu, sanki bu konuda neredeyse çok fazla düşünmüştüm ve şimdi düşünmeyi tamamen bırakmam gerekiyordu.

"Soyunmasına yardım edeyim, Frost, lütfen?"

Galen, "Bir yarayı yeniden açarsan burada olmanın sana hiçbir faydası olmaz," dedi.

Frost somurtacakmış gibi kaşlarını çatmıştı, ki bir zamanlar bunu çok yapmıştı, ama sonra odanın tek sandalyesini buldu ve kenarına yavaşça . Sırtı da mı ağrıyordu? Orada herhangi bir çizik olduğunu hatırlamıyordum ama son bir saat içinde olan her şeyi hatırlamakta güçlük çekiyordum ve bu günler önceydi. Bu kadar eski bir şeyi nasıl hatırlayabilirdim ki?

Cathbodia diğer herkesi dışarı atmış ve kapıyı arkasından kapatmıştı. O sırada Hemşire Nancy erkeklerden beşinin kaldığını ve beni soymasına yardım ettiğini anlamış gibiydi. "Tamam beyler, geri kalanınız diğerleriyle birlikte dışarı çıkabilir," dedi.

Ivi, "Kalabileceğimizi söylemiştin." dedi.

"Hayır, sadece onu çıplak görenlerin kalabileceğini söyledim."

"O zaman hepimiz kalabiliriz," dedi Ivi. Ona gülümsedi ve neredeyse ayak bileğine kadar uzanan saçlarını savurdu, böylece sarmaşık yapraklarının tırmandığı tüm soluk yeşil saçların daha net görünmesini sağladı.

İnsanlar her zaman İvi'nin saçlarını bir şekilde sarmaşık ve yaprak desenleriyle süslediğini düşünüyorlardı, ancak bu doğaldı, onun içsel doğasının dışsal bir işaretiydi.

Ancak Hemşire Nancy bazılarından daha sert bir yapıya sahipti ve flört etmeye karşılık vermedi. "Feylerin çıplaklık konusunda çoğu insandan daha rahat olduğunu biliyorum ama ben sadece bunu kastetmedim. Kastettiğim..." Hemşire ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Flörtü görmezden geliyordu ama rahatsızlığı gerçektir.

Brioc onu görebileceğim ve İvi'nin hemşireyle flört etmesine ve gözünü korkutmasına yardım edebileceği bir yere taşındı. Brioc da en az İvi kadar uzun, ince ve kaslıydı ama Brioc'un saçları parlak sarı bir sarıydı, teni de bazı Kırmızı Şapkalılar gibi soluk grimsi beyazdı ama Brioc saf sidhe'ydi. Teni kiraz ağacı kabuğu rengindeydi, tıpkı dolgun dudaklarının inanılmaz kırmızısının herhangi bir rujdan kaynaklanmadığı gibi. İvi'nin adaşı için olduğu gibi o da kiraz ağacının ete kemiğe bürünmüş haliydi. Bitkisel tanrılar her zaman ilginç olmuştur. Brioc, "Aşıkları kalabilir demek istedin," dedi.

Hemşire, "Evet, ben de bunu kastetmiştim," dedi.

"Bunu kastettiğinizi tahmin etmiştik," dedi İvi.

Hemşirenin yüzünü göremiyordum ama titreyen dişlerimin arasından bile sessizliğini duyabiliyordum. "Hepinizin ... sevgili olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi İvi.

"Eski sevgililer," dedi Brioc, "ama evet, böylece prensesin soyunmuş hali ne olursa olsun onu koruyabiliriz."

Galen ve Nicca ıslak üstümü ve sutyenimi çıkarmışlardı. Nedense çıplak göğüslerim Hemşire Nancy'yi harekete geçirmiş gibiydi. "Hastane önlüğü yatağın üzerinde, arkadan kapanıyor, giyindiğinde... soyunduğunda... yeniden giyindiğinde kapıyı açmanız yeterli." Kaçtı. Görünüşe göre beş sevgili hemşirenin konfor alanının biraz üzerindeydi. Başka koşullar altında bu eğlenceli olabilirdi; şimdi ise insan kültürünü asla tam olarak anlayamayacağımı hatırlatan bir başka şey gibi görünüyordu.

Şoktaydım, öyle bir şok ki altımda yatak boyutunda bir ısıtma yastığı, sıcak battaniyeler ve bana sıvı vermek için bir serum gerekiyordu. Kendimi kırılğan ve çok insani hissediyordum.

Şok. Bende sorun ; vurulan ben değildim. Üzerimde bir çizik bile yoktu, gerçi muhtemelen beni hedef almışlardı. Kurşun benim içindi ve Sholto sadece yoluma mı çıkmıştı? Kimse Sholto'yu öldürmek istemiyordu ama pek çok insan beni öldürmek istiyordu.

Yatak sıcaktı, ben sıcaktım ve aniden çok yorulmuştum. Frost yatağın yanında oturuyordu, eli elimdeydi ve gözlerim dalgın dalgın kapanıyordu. "Bana bir şey verdiler mi?" diye sormayı başardım.

"Ne demek istiyorsun, sana bir şey mi vereyim?" Frost sordu. "Uyumak için. Uyumam için bana bir şey mi verdiler?"

Galen diğer yanımda durdu ve eliyle alnımı okşadı. "Evet."

"Yaralı değilim. Uyumama gerek yok."

Galen yumuşak bir sesle, "Doktorla anlaştık," dedi.

Gözlerim tekrar kapanırken, "Lanet olsun," diyebildim.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Seni seviyorum, Merry." "Ben de seni seviyorum," ve bu hatırladığım son şey oldu,

uyku gelmeden önce ve onunla savaşımadım.

KIRKINCI BÖLÜM

RÜYA yeterince masum başladı, ama tüm masumiyetler gibi uzun sürmedi. Daha önce hiç görmediğim bir kulenin yüksek, yuvarlak odasında duruyordum. Duvarlarda güzel duvar halıları, yerde vitray gibi parlak kilimler vardı ve odanın iki penceresinden gelen güneş ışığı gözler için bal gibi altın ve yoğunlu. Güzeldi, huzurluydu, öyleyse neden korkuyordum?

Arkamdan bir erkek sesi geldi, "Seni güvende tutabilirim Meredith, seni ve çocuklarımızı."

Boğazım sıkıca kapandı ve bir an nefes alamadım, çünkü o sesi tanıyordum. Korku filmlerinde olduğu gibi döndüm, yavaşça, isteksizce, çünkü canavarın tam orada, arkanızda olduğunu bilirsiniz.

Taranis parlak bir güneş ışığının altında duruyordu, büyük bir kısmı ışığın içinde kaybolmuştu, öyle ki odanın içine doğru adım attıkça ışığın kendisinden oluşuyor gibiydi. Elini bana uzattı, dudaklarında bir gülümseme vardı ve sanki bu gülümseme bıyık ve sakalının kırmızı-altın rengi arasına yerleştirilmiş mutlu bir mücevher gibiydi. Saçları sanki ne kadar kıvrıkcık olmak istediğine karar verememiş gibi birbirine uyumlu bukleler ve dalgalar halinde akıyordu. Onu saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmemişken gördüğümü hiç sanmıyorum. Bu dikkatsiz oyun bir şekilde daha hoş ve daha gerçekti. Gözleri, gökyüzünün altında bilinen yeşilin her tonundaki birçok çiçek yaprağının yeşilinden ziyade sadece parlak yeşile benziyordu ve bu daha insani gözler bana nazikçe gülümsedi.

Aslında ona doğru bir adım attım ama yere kadar uzanan eteğimin kenarına takıldım. Aşağı baktım ve kendimi kule odasına uygun bir elbisenin içinde buldum. Bir peri masalı gibi giyinmişim.

kurtarılmayı bekleyen bir prenses. Kalbim boğazıma tırmandı, öyle ki boğuluyordum.

"Meredith." Ve adımı söylediği anda korkum azaldı. Ona baktım ve bu yeni, daha insani Taranis'i rahatlatıcı buldum. Bir yanımda bunun yanlış olduğunu, onun rahatlatıcı olmadığını biliyordu ama sanki bu düşünceyi sonuna kadar düşünememiştim.

Odayı geçti ve elinin tersiyle yanağıma çok nazikçe dokundu. "Bana gel Meredith, gel ve benim kraliçem ol, ben de seni sana zarar verecek her şeyden koruyayım."

Sesi tatlıydı ama sözleri beni sarstı çünkü kendi anılarımla örtüşmüyordu. Yüzümü o dokunuştan uzaklaştırdım ve "Sen korunmam gereken şeyin bir parçasısın" dedim.

Sanki söylediklerim bir anlam ifade etmiyormuş gibi şaşkın görünüyordu. "Meredith, sana asla zarar vermem."

O yakışıklı yüze baktım ve *asla* incitmeyeceğini düşündüm, *elbette beni asla incitmezdi*. "Hayır" dedim, o anda buna inandığım için değil, ama bir başlangıç noktası olarak. Hayır, o bir şekilde hatalıydı. Hayır, burada olmamalıydım. Hayır, sadece hayır.

"Oh, Meredith, sana bakmak istiyorum, sana ve çocuklarımıza."

Başımı salladım. "Hayır... değil..." Ne değil diye düşündüm? Ne değildi? Doğru olmayan neydi? İşte buydu, az önce söylediği bir şey doğru değildi, ama neydi? Neden düşünemiyordum?

Yüzüme tekrar dokundu ve yüzümü eline sürtmeye başladım ama yarıda durdum çünkü yüzümdeki elinin tanıdık hiçbir yanı yoktu. Yüzüme dokunan, beni tutan, beni güvende tutan pek çok erkek vardı ama bu el onlardan biri değildi. Bu adam onlardan biri değildi. Kimdi o zaman, benim için neydi? Neden düşünemiyordum?

Başımı o kadar sert salladım ki elini çekmek zorunda kaldı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elbisenin eteğine takıldım, beni sarsacak kadar sert bir şekilde yere düştüm ve dilimi ısırduğım için kan tadı aldım. Tek bir pembe gül yaprağı kucağıma düştü ve dudığımdan küçük bir damla kan süzölmeye başladı.

O damla ağır çekimde aşağıya, aşağıya, nihayet o pembe taç yaprağına düşerken zaman sanki sonsuza kadar uzadı.

Sanki zaman, ses, gerçeklik, karanlıkta yanımdan hızla geçen bir arabanın Doppler kayması gibi bir sese sahip olması gereken bir telaşla yeniden başlamıştı, o kadar yakındı ki rüzgârı saçlarımı kabartıyor, giysilerimi çekiştiriyor ve beni yakınlığı karşısında soluk soluğa bırakıyordu.

Ona baktım ve "Kim olduğunu biliyorum" dedim.

Gülümseyerek yanımda diz çöktü. "Elbette beni tanıyorsun, ben senin sevgilimim."

"Sen Taranis'sin, Işığın ve İllüzyonun Kralı; beni dövdün, bana tecavüz ettin ve geri kalan her şey yalan."

Gülümsemesi kenarlarda soluklaştı; o hoş yüz, tam olarak aynı kanalda olmayan bir televizyon seti gibi titreşti, bu yüzden başka görüntülerin hayaletini aldınız ve sonra hoş, gülümseyen, yakışıklı ama zararsız haline geri döndü. Cazibe kullanarak fiziksel görünüşümü değiştirebilirdim, ama buna bir duygu ekleyemez ve birine gerçekte hissetmediği şeyleri hissettiremezdim. İllüzyonlarının hepsi bu muydu, sadece düşünce ve duyguları yansıtabilmenin eklendiği kişisel cazibe mi?

"Meredith, Meredith, seni ne kadar çok sevdiğimi gör."

Yüzüne baktım ve aşkı gördüm. Beni seviyordu, tabii ki seviyordu. Beni her zaman sevmişti... ve bunu düşündüğüm anda bunun yanlış olduğunu anladım. Çocukken beni dövdüğünü hatırladım. Ondan ne kadar korktuğumu hatırladım. Anneme elimi uzattığımı ve onun bana sırtını döndüğünü hatırladım. Beni kralın öfkesinden kurtaran büyükannem, onun annesiydi.

Başımı salladım. "Bu bir büyü, sadece bir büyü, gerçek değil."

"Seni istiyorum Meredith, sana ihtiyacım var, bu doğru. Benden istediğin her yemin üzerine yemin ederim." Tekrar yüzüme dokunmak için uzandı.

Elinden ürktüm ama bu beni neredeyse yüzükoyun yere yatırdı ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, bu yüzden ayağa kalkmaya çalıştım ama uzun eteklere dolandım ve dizlerimin üzerine düştüm.

Elleri üst kollarımda birleşti ve beni göğsüne doğru çekti. Benden çok daha iriydi, sevgililerimden herhangi biri kadar uzun boyluydu ve ile göğsü ve omuzları herkesten daha genişti ama

Mistral. İnsan olsaydı bile benden daha güçlü olurdu ama o insan değildi, sidhe'ydi ve bir zamanlar tanrıydı. Kulenin zemininde diz çökerken beni vücuduna yasladı ve eteklerimin ne kadar dolu olduğuna sevindim çünkü sadece göğsünü ve karnını sırtımda hissedebiliyordum; etekler beni vücudunun daha alt kısımlarını hissetmekten koruyordu.

O kadar korkmuştum ki nefes alamıyordum, sanki korku göğsümü tam olarak nefes alamayacağım kadar sıkıyordu.

Adımı fısıldadı, "Meredith, Meredith, Meredith," ve adımın her tekrarında korkum azalmaya başladı, ta ki bir düzine kez söylediğinde vücuduna doğru eridim, kollarının beni sarmasına izin verdim, böylece büyük eli alt kollarımı tuttu ve sonra kollarımı ve onunkini vücuduma sardı, böylece çok yakın, çok güvende tutuldum.

"Sana ihtiyacım var Meredith," diye fısıldadı; üzerime eğilip boynuma bir öpücük kondururken nefesi ve yüzüme ılık ılık değişiyordu. Dudakları çok sıcaktı.

"Ama bana istekli bir öpücük ver Meredith, o zaman benim olacaksın."

Çok makul görünüyordu. Başımı tekrar ona doğru çevirmeye başladım ve sonra aslında ne söylediği aklıma geldi. "İstiyorum," dedim.

Boynuma sıcak bir öpücük daha kondurdu. "Evet, Meredith, istekli. Her zaman istekli olmanı istiyorum, böylece aramızda başka yanlış anlaşılmalara olmayacak."

"Yanlış anlamalar," dedim.

"Evet, Meredith," dedi ve boynumun üstünden, çenemin hemen altından öptü. Dudakları çok sıcaktı, sanki ateşi varmış gibi tenime değiyordu. Son seferinde teninin bu kadar sıcak olduğunu hatırlamıyordum ve son seferini düşünmek bile bana onun üstümdeyken kendime geldiğimi hatırlattı. Korkuyu ve bana vurduğu yerdeki sarsıntının acısını hatırladım. Bana vurdu. Bana tecavüz etti. Beni sevmiyordu, beni hiç ama hiç sevmemişti. Kral Taranis'in kendinden başka kimseyi sevebileceğinden emin değildim.

Kollarında gerildim, çünkü korku geri gelmişti ve varlığımdaki her sinirden çılgılık atıyordu. Bana dokunmayı bırakmasını istedim.

Boğazımdaki nabzın etrafında konuştum ve sesim korkunun etrafında sıkışmak zorunda kaldı, "Dur, lütfen, bana dokunmayı bırak."

"Meredith, durmamı istemiyorsun."

Dudaklarından dökülen ismim korkumu tekrar yatıştırmaya başlamıştı ama durmasını istemediğimi söylemesi beni çok kızdırmıştı. Kendi aklımı biliyordum ve bir daha asla bana dokunmasını istemiyordum.

Kendime geldiğimde onun üstümde olduğunu hatırladım. Onu çıplak ve üstümde hatırladım ve ondan nefret ettim. Ondan ince, yakıcı bir nefretle nefret ediyordum. "Beni çok fazla ve çok sık incittin Taranis. Büyün işe yaramayacak, çünkü senden ve bana yaptıklarından ne kadar nefret ettiğimi hatırlayıp duruyorum."

Ağırılığı aniden daha da artmış, beni haliya daha çok yapıştırmıştı, altındaki taşların sertliğini hissedebileceğim kadar sertti. Korkum üzerime öyle bir çöktü ki, tenim de onunla birlikte soğudu.

"Hiçbir şeyi affetmeyecek misin Meredith ve sadece kötülükleri mi hatırlayacaksın?"

"Seninle ilgili ne gibi güzel anılarım var Taranis Amca?"

"Meredith, Meredith, beni duy, beni hisset ve seni sevdiğimi bil."

Ağırılığı beni yere bastırırken ve korkum beni neredeyse yeniden boğarken bile, o doğal olmayan sakinlik beni yeniden ele geçirmeye başladı. Bu sihirdi, gerçek değildi!

"Hepsini böyle mi baştan çıkardın Taranis, hile ve yalanlarla mı? Sen büyük bir aşık değil de sadece büyük bir yalancı mısın?"

Ellerini bileklerimin etrafında, onları ezmek istediğini düşünene kadar sıkı ve sonra dizini uyluklarımın arasına kaydırıp ve korku beni her şeyden mahrum etti. Bacaklarımın arasına girmeye çalışırken korkunun ötesini düşünemiyordum.

"Dur!"

Yüzünü yaklaştırdı, sesi öfkesinden çirkinleşmişti. "Shadowspawn çoktan öldü. Sluagh'ı artık seni avlayamayacak ya da koruyamayacak Meredith. Karanlığın ve sahte fırtına lordun yakında ölecek ve diğer taliplerinden de korkmuyorum."

Doyle'u kastettiğini biliyordum ama üçüncü ölünün Mistral olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Birden daha az korktum, çünkü

Öfke onu geri kovalamaya yardım etti. "Sholto'yu sen öldürttün. Bunu sen emrettin." "Vahşi avını sithen'imın kalbine götürdü. Yapamazdım

bunun tekrar olmasına izin verme, Meredith."

"Adımı söylemeyi kes!" Öfkemi içimde tutarak bağırdım, çünkü şimdi bile adımı söylediğinde, içindeki zorlamayı hissedebiliyordum, teslim olmak, ona inanmak . Ama beni yere yatırmıştı, ağırlığı üzerimdeydi ve bu beni sevdiğine inanmamama yardımcı oluyordu.

"Eğer beni bir kez öpersen, Meredith, geri kalanından zevk alacaksın, sana söz veriyorum."

Yüzümü ondan çevirmeye devam ettim. "Bir öpücük mü, yoksa istekli bir öpücük mü, amca?"

"Bana öyle deme," dedi.

"Sen benim amcamsın. Sen büyükbabamın kardeşisin. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Sana hiçbir zaman amca gibi davranmadım, Meredith."

"Hayır, çocukken beni öldüresiye dövmeye çalıştın ve bir yıldan kısa bir süre önce beni neredeyse öldüresiye dövüyordun ve bayılıta kadar dövdükten sonra tecavüz ettin. İyi bir amca bunların hiçbirini yapmazdı sanırım."

Vücudumu yere sabitlemek için vücut ağırlığını kullandı ve büyük elini hala altımda sabitlenmiş olan her iki bileğimin etrafına sardı. Ellerinden birini serbest bırakıyordu; bundan iyi bir şey çıkmayacaktı. Tek eliyle tutmaya çalıştığı bileğimi kurtarmak için mücadele ettim ve parmaklarının kaymaya başladığını hissettim. Serbest kalan eli saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye çekti.

Yüzümü aşağıda tutmak için mücadele ederken dişlerimi sıkarak konuştum. "Çalıntı bir öpücük sana sevgimi kazandırmaz, büyütle bile. Kendin söyledin, isteyerek olmalı."

"Bunu senin için keyifli hale getirebilirdim, Meredith. Öyle olmasını istemiştım ama sen her zaman çok di cult!"

"Evet, ben kültüyüm, amca; beni kazanamayacaksın."

Saçlarımı canımı acıtacak kadar sıktı ve öfkesini kulağıma homurdandı. "Sana sahip olacağım, Meredith. Ya tadını çıkarırsın ya da benimle savaşırsın ve ben de kendi zevkimi yaşar, seninkini dert etmem."

"Tecavüzden zevk alabileceğimi ya da mı söylüyorsunuz?"

Saçlarımdaki tutuşu hafifçe gevşedi ve sanki bu kadar açık konuşulduğunu duyunca o bile bunun anlamsız olduğunu anlamış gibi üzerindeki gerginlik gitti.

Sesi daha sakindi, "Bu rüyadan şimdi çıkabilirim Meredith. Eğer beni şimdi ve burada öpersen ikimizi de bu rüyadan kurtarabilir ve Doyle ile Mistral'i öldürecek olan suikastçıları geri çağırabilirim."

"Ona karşı göndereceğin herkesi öldürmesi için Doyle'a güveniyorum ve onu hedef aldığına göre Mistral'den çok korkuyor olmalısın, yani neler yapabileceğini biliyorsun; onları öldürmek kolay değil."

"Sholto'yu öldürmek de kolay olmamalıydı Meredith, ama öyleydi; dakikalar ilerlerken bunu düşün. Bunu düşün ve karar ver; Karanlığın ve Fırtına'nın hayatta olup senden ayrılmasını mı, yoksa ölüp senden sonsuza dek ayrılmasını mı tercih edersin?"

Korku ve Sholto'nun cesedini sahilde tutarken yaşadığım taze anılar yeniden içime doldu. Doyle'u ölü görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Mistral için o kadar üzölmeyeceğimi kendime itiraf ettim ama savaş alanında kuzenim Cel'in Doyle'u öldürdüğünü sandığım anı hatırladım. Onları terk edersem, Doyle hâlâ Frost'a sahip olacaktı; onlar yalnız kalmayacaktı ama ben yalnız kalacaktım. Yalnızdan da beter olurdu.

"Bir öpücük, Meredith, iki sevgilinin hayatı için gönüllü bir öpücük, çok şey mi istiyorum?"

"Hayır, sadece bir öpücük olsaydı olmazdı, ama sana bir öpücük verirsem, sevgili amca, sonra ne olur?"

"Ben de seni öperim, tabii ki."

"Ben aptal değilim amca; seni isteyerek öpersem büyü ne yapar?"

"Artık korkmayacaksın; kollarımda güvende ve mutlu olacaksın."

"Ama işe yaraması için benden bir öpücük kazanmalısın." Güldüm, elimde değildi. "Kızı öpmen gerekiyor," dedim.

"Evet, sanırım kızı öpmem gerekiyor."

"Hayır amca, senin hiç bir filmde alıntı yapıyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Meredith. Suikastçılar şu anda bile yerlerini almış durumdadılar ve sana söz veriyorum saldıracaklar,

tıpkı bu sabah gölge lordunuz için yaptıkları gibi."

"Küçük Deniz Kızı'nın bir filmi olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Hans Christian Andersen'in hikayesini okudum, eğer kastettiğiniz buysa."

"Evet, demek istediğim buydu. Seelie Sarayı'nın peri masalları okumaktan ve insanların bazı şeyleri ne kadar yanlış anladığına gülmekten hoşlandığını unutmuşum."

"Onları kurtarmak için beni çok geç öpersen yazık olur Meredith. Onların güvenliğini sadece kısa bir süreliğine sağlayabilirim, sonra suikastçılar işlerini yapacak ve çok geç olacak."

"Hikayenin filmini yaptılar. 'Küçük Deniz Kızı'nın filmini yaptılar ve filmde 'Kiss the Girl' adında bir şarkı vardı."

"Ne fark eder, Meredith? Neden bu kadar geciktin, ölmelerini mi istiyorsun?"

"Anlamıyorsunuz. Sholto'yu öldürerek hepsini alarma geçirdin ve ben adamlarıma, insan muhafızlara ve insan polislere savaşmaları için güveniyorum."

"Bu bir dövüş olmayacak Meredith, Sholto'nun dövüşme şansı olduğundan daha fazla."

"Bebeklerim ne olacak? Bana büyü yapmana izin verirsem onlara ne olur?"

Bir dizini bacaklarıma arasına koyarak ağırlığını daha sıkı bir şekilde bana verdi. "Onlar bizim bebeklerimiz Meredith. Seninle birlikte Seelie Sarayı'na gelecekler. Burada bizimle birlikte prenses ve prens olacaklar."

"Onları asla bir Disney filmine götürmeyecek ya da masalı yazan insanı küçümsediğinizi göstermeden onlara bir masal okumayacaksınız. Onları sevmeyeceksiniz."

"Seni sevdiğim gibi onları da seveceğim, Meredith."

"Beni sevmiyorsun!" Yere doğru bağırdım, kendi sesimin yankısı kulaklarımda tiz bir şekilde yankılanıyordu.

"Seni seviyorum, Meredith."

"Yemin et, beni gerçekten sevdiğine yemin et, Her Şeyi Yiyen Karanlığın üzerine yemin et; bu yemini et amca, ben de sana kendi isteğinle öpücük vereyim."

"Bu bir Unseelie yemini ve ben bunu söylemeyeceğim."

"Bu öyle bir yemin ki, bozarsan seni avlayacak ve yok edecek. Böyle bir yemin etmemenin tek nedeni beni sevmediğini bilmendir."

"Beni seveceksin, Meredith. Bana tapacaksın. Çocuklarımız bizi sadık bir çift olarak görecek."

"Sen onların babası değilsin! Genetik testler birkaç hafta içinde sonuçlanacak ve sen beni zorlamadan önce hamile olduğumu kanıtlayacak. Testler senin bir tecavüzcü, yalancı ve kısır olduğunu kanıtlayacak ve ben de seni tecavüzden mahkûm ettirmek için elimden geleni yapacağım. Seelie'nin büyük Kralı'nın baştan çıkarmak yerine dövmek ve tecavüz etmek zorunda kalacak kadar kendine güvensiz olduğunu tüm insan medyasına duyuracağım."

"Yapmayacaksın; bana karşı olan suçlamaları düşüreceksin, Meredith. Herkese bana kendi isteğinle geldiğini söyleyeceksin, Meredith."

Elbette yapardım; haklıydı.

"Gazetelere ve televizyona Unseelie'nin sizi esir tuttuğunu ve ancak Shadowspawn, Darkness ve Storm öldükten sonra bebeklerinizle birlikte Seelie Sarayı'na kaçabilecek kadar güvende hissettiğinizi söyleyeceksiniz."

"Her zaman çok ileri gidiyorsun, amca," dedim. "Beni neredeyse büyü'nün etkisi altına alıyorsun ve sonra öyle bir şey söylüyorsun ki büyü'n bile beni buna inandıramıyor. Sen şeytansın amca, bunu biliyor muydun?"

Her iki bacağını da benimkilerin içine soktu ve sadece kat kat iç eteklikleriyle elbise onu daha da yakınlaştırmaktan alıkoydu, ama tüm kıyafetlerin arasından bile onu bana karşı hissedebiliyordum. Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkunmak zorunda kaldım. Tanrıça'ya bana bir daha dokunmaması için dua ettim.

"Bunu hissediyor musun, Meredith?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum, amca." Bu bir yalandı, ama oyun oynamayacaktım.

Kendini kışıma doğru bastırdı. "Şimdi beni hissediyor musun, Meredith?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Seni bu rüya için giydirdim Meredith; bir düşünceyle seni kolayca soyabilirim."

"Yapma."

"Öp beni Meredith, sonra sen de öpmemi isteyeceksin ve bu tecavüz olmayacak."

"Şehvet büyüğü insan mahkemelerindeki tecavüz ilaçlarıyla aynı şey, Taranis Amca. Beni büyüleseniz bile, insanların bu tür büyüleri anlamakta uzmanlaşmış adli büyücüler var; insan polisi arasında çok fazla arkadaşım var. Benim gönüllü olduğuma inanmazlar. Bu anı kazansanız bile, polis beni eninde sonunda büyüünüzden kurtaracak ve bunu yaptıklarında, hapse atılacaksınız ya da bu ülkeden sürgün edileceksiniz."

"En kötü ihtimalle beni Seelie Sarayı'yla sınırlarlar Meredith, zaten ben de orada kalıyorum."

"Hayır, sevgili amca, başka bir krallığın kralına suikast düzenlettin; bu bir savaş eylemidir ve seni bu ülkeden attıracak tek şey de budur."

"Ne yaptığımı sadece sen biliyorsun Meredith ve bir kez öpüştüğümüzde bunu kimseye söylemeyeceksin."

"Beni büyüünün etkisi altına aldıktan sonra insan büyücülerin beni serbest bırakacağına inanmıyor musun?"

"Hayır, Meredith, bilmiyorum. İnsan büyüğü asla benimkiyle boy ölçüşemez. Şimdi, şu elbiseye gelelim."

"Hayır," dedim.

Kıyafetlerim yok oldu ve bir anda kilimlere ve taşa karşı çıplak kaldım. Hâlâ kıcıma bastırıyordu, ama şimdi daha büyük ve daha sert hissediyordu, fethi için istekliydi.

"HAYIR!" Elimi çektim ve daha önce hiç olmadığı kadar dua ettim, *bu işe yarasın, güç elim burada gerçek olsun!* Taranis giysilerini yok etti. Bir an onu üzerimde çırılçıplak, beni yere yapıştırmış gibi hissettim, sonra kalçaları kaymaya, içime girebileceği bir açığı aramaya başladı ve elimi çıplak koluna doğru ittim. Bana yaşattığı son kâbusta büküğüm koluna.

Kolu kendi üzerine katlanmaya başladı. Beni bıraktı ve çılgılık atma sırası ona geldi, "HAYIR!"

Döndüm ve onu dizlerinin üzerinde çıplak gördüm, belki yakışıklıydı ama tek görebildiğim canavar olduğu ve sol elinin

Kolu kıvrılmış, deforme olmuş bir şeydi. Vücudunun ana kısmına ulaşmasını ve onu ters yüz etmesini bekledim, böylece içindeki canavarı yakışıklı cephesinin arkasına saklayamayacaktı. Onu kendi gerçeğine dönüştürecek ve dehşeti tüm dünyanın görebileceği şekilde ortaya çıkaracaktım.

"Meredith! Yardım et, Meredith, yardım !"

"Hayır" dedim.

Ortadan kayboldu ve bir saniye sonra hastanede Doyle başımda eğilmiş halde uyandım. Ölmemişti. Taranis'le birlikte kapana kısılmamıştım, o da beni büyülememişti ve belki de, sadece belki de, rüyasında ona verdiğim zarar uyandığında gerçek olacaktı. Şimdi tek yapmamız gereken suikastçıların Sholto'yu öldürdükleri gibi Doyle ve Mistral'i de öldürmelerini engellemekti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık odadaki bir ses önce beni korkutmuştu, sonra pencerenin etrafındaki duvara yapışmış gece sineklerini gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü onları Los Angeles'a sadece Sholto getirebilirdi. Başka bir rüya mıydı? Hayır, gerçektir. Doyle'un elini kendi elimde tuttum ve odanın içinde Sholto'yu aradım.

Galen yatağın diğer tarafındaydı. "Gece sineklerini gördüğünde ne düşüneceğini sana söylemiştim. Üzgünüm Merry ama Sholto hâlâ ölü."

"O olmadan Los Angeles'a nasıl gittiler?"

Doyle, "Onları Kitto getirdi," dedi.

diğerine baktım. "Hâlâ rüya mı görüyorum?" Galen gülümsedi.

"Gerçek olduğumuzu kanıtlamak için seni çimdikleyebilirim."

Bu beni biraz gülümsetti. Elini tutmaya çalıştım ama hâlâ serumla bağılydım, onun yerine elimi tuttu. "Çimdiklemeye gerek yok," dedim, "ama Kitto sluagh'ı ülkenin öbür ucuna nasıl getirdi?"

Doyle cevap verdi, "Güç elini kullandı."

"Uzanan el sadece bir arama sırasında birini aynadan geçirmesine izin verir." Uzak duvarı kaplayan ve tavanın bir kısmına yapışmış olan gece sineği yığınınla baktım. En az iki düzine kadar olmalıydılar, gerçi yassı bedenleri üst üste bindiği için tam olarak saymak zordu ama yine de... "Bu kadar çok sluagh'ı getirmek saatler sürer. Ne zamandır rüyada kapana kısılmış durumdayım?"

Kalbim yine boğazımda çarpıyordu, çünkü Doyle burada yanımda güvende olsa da Mistral yoktu.

Doyle, "Sadece kısa bir süredir uyuyorsun Merry; saatler olmadı," dedi.

"Mistral nerede?" Ben sordum.

"Ana evde, bebeklere zarar gelmemesini sağlamakla . Bir nefret grubu size suikast girişimini üstlenmişti, bu yüzden Mistral'in evde kalmasını ve oradaki savunmayla ilgilenmesini sağladım. Bana sadece çocuklarımıza olan görevinin onu senin yanından uzak tutacağını açıklayacağıma dair yemin ettirdi."

"Doyle, sen ve Mistral büyük bir tehlike içindesiniz. Taranis, Sholto'yu öldürdüğü gibi ikinizi de öldürtmek istiyor. Adamlarım arasında en çok üçünüzden korkuyor ve beni sizden koparıp kendisi için almaya çalışmayı planlıyor."

Doyle yüzüme dokundu, gözlerimin içine sertçe baktı, sanki doğru mu söylediğimi, deli mi olduğumu, yoksa hâlâ şaşkın bir rüya mı gördüğümü anlamaya çalışıyordu.

"Bu sadece bir kabus değildi, Doyle. Taranis yine rüyalarımıdaydı."

Galen usulca küfretti. "Lanet , seni yastığına ot koymadan yatırızın verdik. Çok özür dilerim Merry; bunu düşünmeliydim."

Doyle, "Bunun bir insan nefret grubu değil, sidhenin kendi içindeki hainler olduğunu biliyoruz," dedi.

"Nereden biliyorsun? Taranis başka birinin rüyalarını mı istila etti?"

"Hayır, ama Rhys ve Barinthus sahil evine gidip Oradaki bazı Sidhe'ler polisle işbirliği yaptı ve hepsini polisin parmak izlerini almasına izin vermeye zorladı."

"Sahildeki sidhe'lerden birinin Sholto'yu öldürdüğünü... vurduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Rhys ve polis, atış açısının yamaçtan gelemeyeceğini, evin üst pencerelerinden birinden gelmiş olması gerektiğini hemen fark ettiler."

Galen, "Birçoğu polisle işbirliği yapmak istemedi," dedi.

"Katilin polisle işbirliği yapmak istememesini anlıyorum ama diğerleri neden reddetti?"

Doyle ve Galen birbirlerine baktılar ve Doyle şöyle dedi: "İnsan otoritelerinin üzerlerinde hiçbir etkisi olmadığını düşünüyorlardı. Rhys ve Barinthus'u onları ikna etmeleri için gönderdim." Son söylediğinde uğursuz bir şeyler vardı; başka bir zaman ikna yöntemlerinin ne kadar sert olduğunu sorabilirdim ama açıkçası umurumda değildi. Nasıl olur da Sholto'nun cinayetini çözmeye yardım etmek istemezler.

"Hedefin ben olduğumu düşündüklerinde yardım etmeyi reddettiler mi?"

"Sholto'nun onların kralı olmadığını ve bu kadar kolay ölmesinin ya sidhe olmadığını ya da senin ölümlülüğün tarafından kirletildiğini kanıtladığını söylediler."

Birkaç saniye ona bakakaldım. "Ne?"

Aralarında başka bir bakış alışverişinde bulundular.

"Az önceki bakışın neydi? Frost dışında neredeyse herkesten bahsettiniz; o nerede?"

Doyle, "Yanında bir doktor var," dedi.

Doğrulamaya çalıştım ama bir eli omzumda beni tuttu. Doyle, "O iyi, ya da hastaneye girdiği zamanki kadar iyi," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum ve sanki rüyadaki korku yüzeyin altında bekliyormuş gibiydi, çünkü şimdi su yüzüne çıkmıştı. Panikle savaştım ve bunun en azından kısmen kabus ve Taranis olduğunu biliyordum, ama ... bazen o kadar çok şey oluyordu ki sanki aylardır panik sınırındaymışım gibi hissediyordum.

Sanki ondan bahsetmek onu canlandırmış gibi, kapı açıldı ve Frost oradaydı, uzun boylu ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Saçları odanın loş ışığında, ben küçükken Noel arifesinde babam ışıkları söndürdüğünde Noel ağacının ıslıl ıslıl ve güzel görüldüğü gibi parlıyordu, çünkü ışıklar açıksa Noel Baba gelmezdi. Yule'yi ve kış gündönümünü dini bir bayram olarak kutlardık ama babam daha küçükken benim daha Amerikan bir bayram geçirmemi istemiş, hatta bazı okul arkadaşlarımla Hristiyan kilisesine, Yahudi arkadaşlarımla da tapınağa gitmemi istemişti. Babam sadece insanlarımızı değil, ülkemi de anlamamı istemişti. Frost'un

saç baktı gibi o uzun zaman önce Noel ağaç Cicili bicili, ve Televizyonda gördüğüm Noel sabahları gibi, ama bu bana hiçbir zaman tam olarak olmadı. Kardeşlerimi ve aile tatillerini çok isterdim. o yapmamıştı. olmuştur Tam . siyasi Tartışma, veya Basın için fotoğraf fırsatları. Frost'un o kapıdan girmesi bana Noel sabahının hissettirmesi gerektiği gibi hissettirdi ama hiç hissettirmedi. Yüzümde her ne gördüyse onu da gülümsetti, o parlak-

Yüzünü aynı anda hem daha az model mükemmel hem de daha şaşırtıcı yapan geniş bir yüz. Galen geri çekildi, böylece Frost elimi tutabildi ve beni öpmek için eğildi. Sanki vücudunun ortasında bir şey takılmış ya da incinmiş gibi, ayağa kalkmanın ortasında bir yerde duraksadı.

"Doktor ne dedi?" Doyle sordu.

"Bana antibiyotik verdi ve en az üç gün daha fiziksel olarak zorlayıcı hiçbir şey yapmamamı söyledi."

"Bekle, köpek tırmıklarının enfekte olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," dedi; elimi tuttu ve bana gülümsedi.

"Zehir ya da şeytani bir büyü dışında bir yaradan enfeksiyon kapamazsınız. Hiçbir fey öylece enfeksiyon kapamaz."

"Yine de, bu yüzden gerektiği gibi iyileşemiyorum."

"Frost, sen... Senin kurşun yaralarını bu çiziklerden daha kısa sürede iyileştirdiğini gördüm. Derindiler ama o kadar da derin değillerdi."

"Doktor bana bunların insan yapımı değil, doğal antibiyotikler olduğunu, dolayısıyla bunlara karşı alerjik bir reaksiyon göstermemem gerektiğini ve daha önce hiç antibiyotik kullanmadığım için enfeksiyonun, daha modern tıbbi bakım almış olsaydım olabileceği gibi, buna karşı bağışıklık kazanmaması gerektiğini söyledi."

"Frost, insan gibi yavaş iyileştiğini mi söylüyorsun, benim iyileşebileceğim kadar yavaş mı?"

Frost bana bakmadı. Yatağın ayak ucundaki Doyle ve Galen'a baktım. "Biri benimle konuşsun, hemen," dedim.

Doyle, "Yeni sidhe'lerden bazıları Frost'un peri dünyasından ayrılmadan önceki gibi iyileşmemesinden memnun değil," dedi.

"Benimle birlikte olmadan önce demek istiyorsun," dedim. Her ikisinin de ellerini ellerimde tuttum, sıkıca kavradım.

"Buna neyin sebep olduğu önemli değil," dedi Frost ve yüzü hâlâ dingin, huzurlu, hatta mutluydu.

"Sen ölümsüz ve yaşlanmayan biriydin. Sonsuza dek bu kadar güzel ve muhteşem olacaktın ve beni sevmek bunu senden çaldı. Nasıl çaldı?

Sevgilim olmak ölümsüzlüğüne nasıl zarar verdi?"

Elimi kaldırdı ve dudaklarını parmak eklemlerime sürttü. Bu harika bir histi ama tek düşünebildiğim artık yaşlanacağıydı. Onu severken onu öldürdüğümdü.

Doyle, "Olayın neden ya da nasıl bilmiyoruz," dedi.

"Yani Sholto'nun ölümü benim suçum; bir gece kuşu ya da bir sidhe gibi iyileştirememesi beni sevdiği için mi? Bu nasıl olabilir?"

Artık paniklememiştim, dehşete kapılmışımdı.

Gece sineklerinden bir tıslama duyuldu ve içlerinden biri yere doğru kayarak bir manta vatozu gibi yukarı doğru yükseldi. Alt tarafındaki düz, dudaksız ağızla konuştu ve Sholto'nunkine çok benzeyen dokunaçlarıyla işaret etti.

"Kraliçemiz, bu korkunç bir yaraydı; biz bile bu ölebilirdik."

Diğerlerinden tıslayan, ısıklı bir koro duyuldu.

"Kendinizi suçlamayın, ölümlülüğünüz kralımıza sirayet ettiyse bile o hâlâ gördüğümüz en mutlu kişiydi."

Diğerlerinden biri, "Sen gelene kadar çok genç ve çok üzgündüm," diyecek kadar duvardan sıyrıldı.

Ayakta duran, etli bir halı gibi sallanan kişi ileri doğru yürüyebildi. "Senin güvende olduğunu ve katilin cezalandırıldığını göreceğiz. Küçük cinin seni ve bebekleri korumaya gelmemiz için bizi utandırdı; bu tüm peri dünyasının en iyi kralına yapabileceğimiz son görev."

Tüm gece kuşları çok yaşlıydı, *bu* yüzden *teşekkür etmek* hakaret sayılabilirdi ama bir şeyler söylemek istedim. "Senin adın ne?" diye sordum.

"Barra, kraliçem."

"Sholto tüm peri dünyasının en iyi hükümdarıydı ve iyi bir adamdı. Senin, Barra'nın ve pek çok gece sineğinin

beni ve Sholto'nun çocuklarını güvende tutmak için bu yol kat etti."

Eğildi ve bu beceriksizceydi, çünkü sluaghlar arasında anatomilerine bu kadar uygun olmayan bir şey yapmaları beklenmezdi.

"Selamınız çok makbule geçti ama biliyorum ki kendi halkınız arasında bu sizden beklenen bir jest değil ve ben de bunu beklemeyeceğim."

Kocaman kara gözleriyle bana baktı. "Sen bizim yollarımızda bilgesin."

"Siz başka bir kral seçene kadar ben sizin kraliçenizim; o zamana kadar hepiniz için elimden geleni yapacağım."

Sanki bedeninin örtüsü yukarıdan aşağıya doğru akıyor ya da dalgalanıyordu. "Oylama yapıldı; Kral Sholto'nun intikamını alana kadar yeni bir kral seçmeyeceğiz."

"Bu aylar sürebilir," dedim. "Ondan önce bir cetvele ihtiyacın olmayacak mı?"

"Yeni bir kralımız olana kadar hükümdarımız sensin."

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Onur duydum ve Sholto'nun istediği gibi yönetmek için elimden geleni yapacağım."

Doyle elini kalbinin üzerine koydu ve tüm gece kuşlarının önünde eğildi. "Burada bulunmanız hepimizi onurlandırdı ama Sholto'nun intikamının alınmasının aylar süreceğini sanmıyorum."

Hepimiz ona baktık. "Rhys'in son telefon görüşmesinde parmak izinin sahildeki sidhe'lerden birine ait olduğunu söylediler. Rhys, Barinthus ve bazı Kırmızı Şapkalılar şüpheliyi karakola götürdüler."

"Sholto'yu vuran o muydu, yoksa tüfeği sadece o mu doldurdu?" Ben sordum.

Doyle bana baktı ve bu onaylayan bir bakıştı. "Bazen hamile olduğun bu aylarda, seni bulmadan önce burada, Batı Toprakları'nda bir dedektif olduğunu unutuyorum."

"Bazen sonsuza dek hamileymişim ve başka hiçbir şey yapmamışım gibi hissediyorum ama anne olmak beni özel dedektif Merry Gentry olmaktan çıkarmıyor."

"Tetiği onun mu çektiğini yoksa bir komplonun parçası mı olduğunu bilmiyoruz. Sidhe'ler arasında başka hain olmadığından emin olana kadar, bu odadaki herkes gibi sizi de emin olduğumuz muhafızlarla çevreleyeceğiz."

Barra, "Bize gösterdiğiniz güveni takdir ediyoruz" dedi.

Doyle, "Sluaghlar herhangi bir sarayın muhafızlarının çoğundan daha onurludur," dedi.

Barra o garip, zarif selamlarından birini daha verdi. "Şüphelinin bildiği her şeyi bilmemiz gerekiyor," dedim.

"Konuşmak istemiyor."

"Mahkemenin bir asili olarak diplomatik dokunulmazlık talep ettiğini varsayıyorum," dedim.

"Elbette," dedi Doyle.

"Güzel," dedim.

Bana baktı. "İyi mi, Merry? Bu da polisin onu sorgulayamayacağı anlamına geliyor."

"Bu aynı zamanda sidhe'nin kendini tamamen perilerin eline bıraktığı anlamına geliyor ve ben de bir peri kraliçesiyim. Hainimize peri saraylarının bir soylusu gibi davranacağız ve o da bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacak."

"Eğer ona işkence ederseniz, polis muhtemelen sizi durduracaktır."

Gülümsedim ve bunun hoş bir gülümseme olmadığını hissedebiliyordum. "Geleneksel işkenceye başvurmak zorunda kalacağımızı sanmıyorum."

"Ne vardır sen planlıyor musunuz?" Galen sordu, ve o Şüpheli geldi.

"Batı Toprakları'nda ne kadar sluagh var? Sadece gece sinekleri mi?"

"Hayır, kraliçemiz, biz çok kişiyiz. Sizin goblin sidhe'niz çoğumuzu aynadan geçirdi."

"Daha da iyi," dedim.

"Merry," dedi Galen, "ne planlıyorsun?"

"Ben Sluagh Kraliçesiyim ve o benim kralımı öldürdü; onu sorgulamak için Sluagh'ı kullanmaya hakkım var."

Doyle, "Zihni koruyacak büyü olmadan görülen bazı sluaghlar deliliğe neden olabilir," dedi.

"Sanırım bu gerçekleşmeden önce konuşacak," dedim.

Barra, "Acımasız ve pratik," dedi. "Onaylıyoruz."

Bir Lovecraft kâbusundaki Yunan korosuna benzeyen bir tıslama sesi daha geldi. Bu beni gülümsetti, çünkü muhtemelen hainimizin ödünü koparacaktı.

"Sana temiz giysiler getirdim," dedi Galen.

Ona gülümsedim. "O zaman beni giydirip Rhys'in mahkûmumuzu sorgulamasına yardım edelim."

Doyle, "Önce doktor gitmek için yeterince iyi olduğunuzu söyleyin," dedi. "Yeterince iyiyim."

"Galen, doktoru getir."

Galen tek kelime etmeden döndü ve kapıya yöneldi. Gece sineklerinden biri tavandan kayarak geçti, duvardan aşağı yoğun bir su gibi döküldü ve kapıdan yanlamasına sürünerek çıktı. Galen sanki bunu bekliyormuş gibi sorulmadan kapıyı tuttu.

"Kapının dışında hem insan hem de fey olan daha fazla muhafız var. Sevgililerinizden hiçbirinin ekstra koruma olmadan hiçbir yere gitmemesine karar verildi."

"Katılıyorum," dedim.

Barra, "Bu komplo yüzünden daha fazla peri prensi kaybetmeyeceğiz," dedi.

Doyle'un elini bıraktım, böylece Frost'un elini iki elimle tutabildim. "Ama bu peri prensini eninde sonunda kaybedeceğiz. Çok üzgünüm, Frost."

Frost bana gülümsedi. "Birlikte yaşlanacağız, Merry'm. Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

Doyle eğildi ve kara elini kenetlenmiş ellerimizin üzerine koydu. Ağladığını fark ettim, gözyaşları ışıktaki parlıyordu. "Beni yalnız bırakmayın, ikinizi de bırakmayın, buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Sonsuzluğun geri kalanını ikinizden biri olmadan yaşamaktansa, ikinizle birlikte yaşlanıp yok olmayı tercih ederim."

Kollarımızı açtık ve Karanlık, ağlarken onu tutabilmemiz için kendini yatağa bıraktı, çünkü biz yaşlanacaktık ama o yaşlanmayacaktı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

TRANCER'IN ELBİSELERİ sorgu odasındaki metal masanın üzerindeki metal bağlanmıştı. Ayakları yerdeki bir halkaya zincirlenmişti. Uzun kahverengi saçları dağılmıştı ama ellerini kaldırıp düzeltemediği için bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Saraydaki erkeklerin dış görünüşleri konusunda ne kadar kibirli olduklarını biliyordum, bu yüzden bu durum onu çoğu erkekten daha fazla rahatsız ediyordu, ama muhtemelen şu anda fiziksel görünüşüyle ilgili onu daha fazla rahatsız eden şeyler vardı. Üç renkli gözlerinden biri şişip kapanmıştı, altındaki yanağı şişmişti ve ağzının diğer tarafındaki hasarın köşesinde kan kurumuştu, sanki biri bir tarafına vurmuş, sonra elinin tersiyle tekrar vurmuş gibiydi. Tek bildiğim tam olarak böyle olduğuydu ama açıkçası umurumda değildi. Umarım acımıştır, umarım canı yanıyordur. Eğer tetiği çekip Sholto'yu öldürdüyse, canının çok yanmasını planlıyordum.

Masada onun karşısında otururken garip bir şekilde sakindim. Sanki içimde bir şeyler soğumuş ve bir daha asla ısınmayacakmış gibi buz gibi sakin hissediyordum. Bu hala bir tür şoktu, duygusal bir şoktu ve bunu biliyordum ama şokta olduğum için bunu da umursamıyordum. Düşünmeme yardımcı olacaktı; karşımda zincirlenmiş halde oturan adamı sinirlenmeden sorgulamama yardımcı olacaktı. Polis beni burada istememişti ve özel dedektif Merry Gentry olarak ben de istemezdim ama burada Sluagh Kraliçesi Meredith olarak oturuyordum ve Trancer hâlâ bir peri vatandaşı olarak haklarını kullanıyordu, yani kraliçe olmak özel dedektiflik lisansımın önüne geçmişti.

Televizyonda ne görürseniz görün, sorgu odaları küçüktür, bu yüzden Rhys ve Doyle dururken ve Dedektif

Lucy Tate uzak köşede yerel bir dedektifle birlikte duruyordu... rahattı. Lucy, sahil evinin bulunduğu Malibu'da değil, Los Angeles cinayet masasında çalıştığı için nezaketen buradaydı ama Los Angeles Şerif Departmanı da çoğu polis departmanı gibiydi, hem kendi bölgelerini şiddetle koruyor hem de yüksek profilli davalarda suçlanmaktan kaçınmak istiyorlardı. Her zaman kahraman olmak istemek ve bunun gibi medyatik bir davada günah keçisi olmak istememek gibi bir karışım vardı. Bu yürünmesi gereken ince bir çizgiydi ve şimdilik bu çizgide yürümelerine yardım etmeme izin verdiler.

"Karınızla birlikte bebek sahibi olmanıza yardım etmemi istediğinizi söylemişsiniz; bu bir yalan mıydı?"

Yüzünü kibar bir boşluğa çevirmeden önce sorduğum soru karşısında şaşırdığını görebiliyordum. Çürükler ve kanla pek işe yaramadı ama elinden geleni yaptı. Seelie Sarayı'nın bir soylusuydu; duygularını nasıl saklayacağını biliyordu.

"Cevap ver ona," dedi Doyle hırıltılı ve derin bir sesle. "Ona cevap vermek zorunda değilim," dedi Trancer.

Dedektif Ivan duvardan uzaklaştı ve bir elini kısa, siyah saçlarında gezdirdi. Egzotik, neredeyse Asyalı görünüyordu ama tam olarak değil. "Bizimle, yerel polislerle, hatta Dedektif Tate'le bile konuşmak zorunda değilsiniz, çünkü diplomatik dokunulmazlığınız sizin üzerinizde hiçbir yetkimiz olmadığı anlamına geliyor."

"Gördün mü, hiçbir soruna cevap vermek zorunda değilim." Bunu söylerken sesi fazlasıyla tatmin olmuşa benziyordu.

"Sorularımıza cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi Lucy, "ama kendi halkınıza cevap vermek zorundasınız."

"Prenses benim halkımdan biri değil."

"Teknik olarak her iki sarayın da prensesiyim ama burada bir prenses olarak bulunmuyorum."

Aslında benimle alay etti. "Ne o zaman, özel dedektif olarak mı?"

Gülümsedim ama hoş bir şekilde değil. Ellerimi önümde kenetledim, çünkü öfke kontrolümü kaybedersem onu kazara incitmek istemiyordum. Hayır, eğer onu incitirsem, bunun bilerek olmasını istiyordum.

"Hayır, Kraliçe Meredith olarak."

"Neyin kraliçesi?" Ve yine küçümseyici bir ifade kullandı.

"Sluagh Kraliçesi, Kral Sholto ile evlendi ve peri tarafından taçlandırıldı."

İyi okuyabildiğim tek gözünde bir belirsizlik titreşimi geçti ama kibri neredeyse anında yerine geri döndü. "Sluaghlara zaten yeni bir kral seçiyorlar ve o zaman sen onlar için bir hiç olacaksın. Onlar kalıtsal bir monarşi değil, bu yüzden bebekleriniz Sholto'nun olsa bile karanlık konağın tacını ele geçiremezler."

"Sluaghlara, Kral Sholto'nun katili cezalandırılana kadar yeni bir hükümdar seçilmemesi yönünde oy kullandı. O zamana kadar, ben Sluagh Kraliçesi Birinci Meredith'im."

İlk korku belirtisini gördüm, ama onu çabucak yendi ve kibrine geri döndü. "Sana inanmıyorum."

"Uzun tarihleri boyunca eşi benzeri görülmemiş bir şey, bu yüzden inanmamanızı anlayabilirim ama benim sözüme inanmak zorunda değilsiniz." Omzumun üzerinden geriye baktım ve "Doyle, Barra'ya içeri gelmesini söyler misin lütfen?" dedim.

Tek kelime etmeden kapıya gitti, alçak konuştu ve kapıyı açık tuttu. Barra içeri girmedi; kapı çerçevesinin duvarına yanlamasına süründü ve üstümdeki tavana asılmak için yukarı doğru aktı, bu da onu masanın ve yüzünde gizlenmemiş bir korkuyla gece kuşuna bakan mahkûmumuzun üzerine koydu. Güzel.

Ancak Trancer sert bir yapıya sahipti ve yüzünü tam olarak kontrol edemese de sesi umursamazdı. "Neredeyse her tür fey şu ya da bu zamanda sürgün edilmiştir. Batı Toprakları'ndaki bir gece sineği hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Hepsi bu mu?" dedim. "Doyle, lütfen."

Kapıyı tekrar açtı ve gece sinekleri, tavanı ve duvarların kaplayana kadar kıvranan, etli bir su gibi içeri aktı.

Lucy ve Dedektif Ivan'a bir bakış attım; ikisi de gece kuşlarıyla tanışmıştı ve planı biliyorlardı. Dedektif Ivan'ın odadaki yerel polis olmasının nedenlerinden biri de onlarla etkileşime girmekten en az rahatsızlık duyan kişi olmasıydı. Lucy bizimle birlikte ana evi ziyaret etmişti, bu yüzden feylerin pek çok şekil ve boyutta olduğunu biliyordu.

Trancer'in rengi solmamıştı, korkudan griye dönmüştü. Gergin bir sesle, "Buraya bu kadar çabuk gelmiş olamazlar," demeden önce dudaklarını iki kez yalamak kaldı.

"Sholto öldüğünde başka hiç kimsenin onun sluagh'ının yolunu açamayacağını düşündün, değil mi Trancer?"

Sadece onlara baktı; tek sağlam gözünün yanındaki deri seğirmeye başlamıştı. "Bu mümkün değil."

"Sluagh Kraliçesi kim?" diye sordum.

Tıslayan bir koro halinde cevap verdiler: "Öylesiniz Kraliçe Meredith." Adımın son hecesi odanın içinde yankılanarak güzelce tısladı.

"Taranis'in sizi kurtarmasını mı bekliyorsunuz Lord Trancer?" Ben sordum. Yüzünde en ufak bir onaylama titreşimi vardı, bir karışımı arasında hızla gizlenmişti devam eden korku ve son biraz Toplayabildiği kibir. "Tanıdığım tek kral o." "Ama işte görüyorsun, Trancer, bir sorunumuz var."

"Benim için sorun yok, çünkü ben Seelie Sarayı'nın bir soylusuyum ve ne insanların ne de sizin üzerimde otoriteniz var."

"Aslında Seelie Mahkemesi ile temasa geçtik ve size ne yaptığımız umurlarında bile değil. Aslında, çeşitli gruplar eylemlerinizi ilgili tüm bilgileri reddetmekle meşgul görünüyorlar."

Kaşlarını çattı. "Ne saçmalıyorsun sen? Tüm hizipler tek gerçek kralımıza boyun eğiyor."

"Taranis'i kastediyorsanız, o artık Seelie'ya da herhangi bir yerin Kralı değil," dedim.

"Yalanlarınız beni kandıramayacak," dedi.

"Taranis'in sarayının mutlak hükümdarı olduğu doğrudur ve taht bir kez verildiğinde ömür boyu, yani onun durumunda sonsuza kadar kalır."

Trancer, "Kendi sözleriniz yalan söylediğinizi kanıtlıyor," dedi.

"Bir Seelie Kralı'nı tahttan indirebilecek sadece iki şey vardır," dedim.

Bana göz kırptı ve düşündüğünü görebiliyordum. "Kral en azından senin çocuklarından birinin babası, bu da kısır olmadığını kanıtlıyor."

"İronik, değil mi?" dedim.

Kendini toparlıyor, korkusunu yüzyıllardır süregelen saray adabının altına gömüyordu. "Kral Taranis kendisine kimin sadık olduğunu bilir."

Biraz daha geniş gülümsedim. "Belki, ama artık kral olmadığı için sadakatının size hiçbir faydası yok."

"Ne saçmalıyorsun kızım?"

Gece sinekleri huzursuzca hareket ediyordu ve sanki tavan ve duvarlar nefes alıyor ve esniyordu. Benim için bile tedirgin ediciydi ve onlar benim tarafımdaydı.

"Ne tebaam ne de ben senden pek hoşlanmıyoruz, Trancer. Yerinizde olsam bize karşı daha nazik davranmaya çalışırdım."

Duyabileceğim kadar sert bir şekilde yutkundu ve sonra çok daha yumuşak bir tonda, "Taranis artık kral değil de ne demek?" dedi.

"Size söyledim, bir Seelie hükümdarının yönetme hakkını kaybetmesinin iki nedeni vardır. Biri kısırlık, ama bir tane daha var. Çok uzun zamandır uygulanmıyor ama yine de Seelie Sarayı'nın hükümdarlığına geri dönülmez bir şekilde bağlı. Ne olduğunu hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum. Taranis hastanede rüyalarım girdiğinde hatırladım."

"Fiziksel olarak hala mükemmel; kolu gerçekte deforme olmamıştı, sadece rüyadaydı. Kolunun büküldüğünü göz ucuyla gördüğünü söyledi ama mahkemenin geri kalanı bunu göremedi çünkü gerçek değildi."

"İlk kez değil, hayır," dedim.

"Şu anda yalan söylüyorsun; kimse rüyasında gerçek bir zarar veremez. Bu gücü uzun zaman önce kaybettik."

"Taranis bu rüyayı çok daha gerçek hale getirmeyi başardı. Ondan kurtulamadım. Belki kralım kollarımda öldükten sonra girdiğim şoka yardımcı olması için hastanenin bana verdiği ilaçlardı, belki de Taranis rüyalar üzerindeki kendi gücünü daha fazla geri kazanmıştı. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, ama o rüyayı çok daha gerçek ve çok daha korkutucu hale getirdikçe, ben de büyümü çok daha gerçek hale getirebildim."

"... yapamazdın."

"Yapabilirdim ve yaptım da. Taranis, Sholto'ya suikast düzenlemeniz için size her ne güç ya da lütuf teklif ettiyse, artık bunu ödeyemez çünkü eski bir kral olarak hazineye erişimi, siyasi atamalar yapma ya da asil unvanlar verme yetkisi yok. Şu anda sunabileceği tek şey

Dostluk. Bu yeterli mi Lord Trancer? Ölen bir kralın dostluğu, bir krala suikast düzenlemeniz için yeterli mi?"

"Beni bir tür itirafta bulunmaya yönlendirmeye çalışıyorsunuz."

"Kral Sholto, Prens Doyle ve Prens Mistral'e yönelik suikast planına başka kimlerin dahil olduğunu bilmek istiyorum, bu doğru."

Kibri kayboldu ve yeniden kazandığı renk de onunla birlikte gitti, böylece sadece gri değil, sanki aniden hastalanmış gibi soluk gri .

"Tam olarak hangi adamımın hedef alındığını bana kimin söylediğini merak ediyorsunuz? Konuyla ilgili başka biri konuşmuş gibi davranabilirim ama gerçek çok daha iyi. Taranis'in kendisi söyledi. Bir süper kahraman filmindeki kötü adam gibi her şeyi itiraf etti, çünkü bir aşk büyüsü kullanacağını ve bana söylediği her şeyi unutacağımı ya da ona o kadar aşık olacağımı düşündü ki umursamadım."

Öfkem ve onunla birlikte büyüm de yükseldi, böylece benim birazcık parlamaya başladı. Floresan ışığında görmek zordu ama Trancer gördü, çünkü korkudan tek sağlam gözü, kaçmak üzere olan bir at gibi bembeyaz parlıyordu. Öfkemi ve gücümü kontrol etmek için uzun uzun nefes aldım. Köşedeki iki polise baktım. Lucy başını hafifçe sallayarak sakın olmamı söyledi. Dedektif Ivan'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, eli belinde olmayan silahına gitmişti, çünkü sorgu odasına silah sokmak yasaktı. Onların tepkileri bana gözlerimin parlamaya başladığını ve hatta belki saçlarımın yakut ışıltısı vermeye başladığını gösterdi. Bu büyüün çoğunu yutana kadar çalıştım ve sonra sakın bir şekilde konuşmak için elimden geleni yaptım.

"Taranis beni bir uyuşturucu bağımlısı gibi kullanacaktı ve bağımlılığım da o . Beni kontrol etmek ve çocuklarımın kontrolünü ele geçirmek istiyordu ve bu şeytani planının bedelini dünyada en çok değer verdiği iki şeyle ödedi: güzelliği ve krallığı."

Ayağa kalktım ve masaya doğru biraz eğildim. "Dikkatli olun Lord Trancer, en değer verdiğiniz şeylerle ödeme yapmayın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir komplocunun adını vermeyecekseniz, o zaman karınız Leydi Fenella'nın, Leydi Fenella'nın öldürülmesinde aktif bir katılımcı olduğunu varsaymak zorundayım."

kocam."

"Hiçbir şey bilmiyor, yemin ederim."

"Beni buna inandırın Lord Trancer."

Beni buna inandırdı, çünkü karısını gerçekten seviyordu. Onun güvenliği için pazarlık yaptı ve asla kendi güvenliği için pazarlık yapmaya çalışmadı, çünkü bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Ben onun gözlerinin içine baktım ve karısını sevdiğini gördüm, o da benim gözlerimin içine baktı ve kendi ölümünü gördü. İkimiz de haklıydık.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Trancer'in itirafı, insan yetkililerin Taranis'i sadece peri olarak değil, sadece Seelie Sarayı'nın höyüğü içinde sınırlamalarını sağlamaya yetti. Aslında Taranis'in sithen dışına çıkması halinde rapor vermesi için, başka bir savaş çıkması ihtimaline karşı Cahokia'da nöbet tutmakla görevli Ulusal Muhafız birliğinin bir parçası haline getirdiler. Işık ve İllüzyon Kralı'ydı ama güç eli kendi içinde bükülmüştü, bu yüzden artık ışığı bir silah olarak kullanamıyordu. Diğer eliyle hâlâ illüzyonlar yaratabiliyordu, öyle ki kendi üzerinde yarattığı neredeyse her şeye inanabilirdiniz, ya da Seelie'deki dostlarımızın bildirdiği bu, ama aynı zamanda hasar verdiğim kolunu değiştiremediğini de bildiriyorlar. İllüzyonunun geri kalanı ne kadar mükemmel olursa olsun, kol deforme olmuş, önden kısalmış ve elin yarısı dirseğine yakın bir yerde yutulmuş olarak kalıyor. Etten elimin onu tamamen ters yüz etmesini engelleyebilmişti ama dirseğinden aşağısı, sihrimin sidhe'ler arasında en güçlü olana bile neler yapabileceğinin yürüyen bir örneğiydi. Herkes çok daha saygılı oldu. Andais söylemişti: İnsanlar sizi sevgi, saygı ya da korku için takip eder. Sevgiyi tercih ederim ama korku da olur.

Andais mükemmel bir teyze olmaya devam etti, ta ki biz sonunda onun ve Eamon'un şahsen ziyaret etmesine izin verene kadar. Unseelie Sarayı Kraliçesi'nin yeğenlerini ziyaret etmesini bir medya etkinliği haline getirdik. Bu, sarayımızın son zamanlardaki en iyi basın etkinliğiydi. Belki de kameralar yaptığı her şeyi izlediği için daha iyi davrandı ama Alastair'i kucağına aldığı anda döktüğü gözyaşları yeterince gerçektir. Her geçen gün babama daha çok benzediğini söylüyor. Tam adı Alastair Essus Dolson Winter.

ve iki genetik babası, Doyle ve Frost. Wynne, Gwenwyfar Joy Tempest Garland, aslında Rhys ve Galen'in aşk çocuğu gibi görünüyor ama büyüü tamamen Mistral'e ait. İlk adı Rhys'in seçimi olan Guinevere'in en eski Galce yazılışıydı. Sonra benim lakabımı yansıtmaları için Joy, böylece Merry ve Joy olduk ve evet bu Galen'in fikriydi, ama o ve Rhys ayrıca Garland'ı seçtiler, hem çiçeklerden oluşan bir çelenk olduğu ve zaferleri ve özel günleri kutlamak için taktığınız için, hem de Rhys'in eski filmlere olan sevgisi nedeniyle Judy Garland için. Mistral için Windy, Storm ya da Tempest'ten birini seçti ve o da bu üçünden en sevdiğini seçti. Hepimiz çiçeği burnunda fırtına prensesimize öfkesini ve güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğretmek için elimizden geleni yapıyoruz. Dışarıda, gökyüzünü görebileceği bir yerde olduğunda güçleri daha yoğun oluyor gibi görünüyor; şimdiye kadar öfke nöbeti geçirdiğinde sadece birkaç bulutu ve birkaç yağmur damlasını çağırabildi, ancak Mistral'in öfkesi kasırgaları çağırabildiğinden, kızlara sihirlerini nasıl kontrol edeceklerini öğretmek için bir çocuk psikoloğuyla birlikte çalışıyoruz. Alastair şu ana kadar üç bebek arasında en normal olanı gibi görünüyor. Son bebeğimiz Tegan Brylwen Mary Katherine. Tegan, Sholto'nun baba tarafından büyükannesinin ismiydi ve Royal Brylwen'den memnun çünkü Cornish dilinde "gül" anlamına geliyor ve bitki isimleri demi-feyler arasında gelenekseldir. Sonra benim için Mary ve Kitto kızı için Katherine'i seçti çünkü kendi ismine benzeyen Kitty'ye kısaltılabilirdi. Aslında ona Tegan Rose demeye başladık, sanki tek bir isimmiş gibi. O da güçlerini kontrol etmeyi öğreniyor. Maeve'in oğlu Liam hala Rose'un kendisinin olduğu konusunda ısrar ediyor, tıpkı bir köpek yavrusunu sahiplendiğiniz gibi, ama Rose'un büyüleme yeteneğinin küçük çocuk üzerinde kalıcı bir etki bırakıp bırakmadığını merak ediyorum. Göreceğiz bakalım.

Taranis'in boşalan tahtına oturmak istemediğimi açıkça belirttim. Seelie Sarayı'ndaki birçok grup kendi adaylarını tahta oturtmak için çabaladı, ancak soyluları arasındaki dostlarımız aracılığıyla eskiden olduğu gibi sithenlerin seçmesine izin vermelerini önerdik. Aisling'in nihayet kapılarından içeri girmesine izin verildiğinde peri höyükleri sevinçle şarkı söyledi, çünkü Taranis artık kral olmadığına göre, sürgün ettiği herkesin eve dönme şansı vardı.

Maeve Reed'in henüz ziyaret planı yok. Hâlâ Taranis'ten korkuyor ve söylentilere göre Taranis, Maeve Reedi bulabileceğine inanıyor.

Uzun zaman Silverhand'li Lugh'un savaşta elini kaybettiğinde ve mükemmel olmadığı için tahttan vazgeçmek zorunda kaldığında gibi, büyölü bir gümüş el oluşturulana ve tekrar bütün olana kadar kolu için tedavi. Bence Taranis kendine yalan söylüyor, ama peri içinde ve bizden uzakta kaldığı sürece buna izin vereceğiz. Sholto'ya yaptıkları için ölmesini istiyor muyum? Evet, ama peri içinde barışı daha çok istiyorum. Aisling'in taç giyme töreni yaklaştıkça Taranis'in nasıl tepki vereceğini göreceğiz; bu, televizyonda canlı olarak yayınlanacak ilk peri taç giyme töreni olacak.

Andais yine de istifa edip tahtını Doyle ve bana bırakacaktı ama yine de aydınlık ya da karanlık her iki sarayda da güvenliğimize güvenmiyoruz. Büyüyen Batı Peri Toprakları'nı yönetmekten memnunum, çünkü yayılıyor ve L.A.'in orada burada daha fazla büyölü toprak ortaya çıkmaya devam ediyor. Hollywood'un sihirli olduğunu söylüyorlar; hiç bu kadar haklı olmamışlardı.

YAZAR HAKKINDA

LAURELL K. HAMILTON, *New York Times*'ın bir numaralı çok satan yazarıdır ve yirmi iki Anita Blake Vampir Avcısı romanlarının - sonuncusu *Affliction* - ve Meredith Gentry kitaplarının yazarıdır. *A Shiver of Light* bu heyecan verici, şehvetli serinin dokuzuncu romanıdır.

Laurell ailesiyle birlikte ABD'de St Louis, Missouri yakınlarında yaşamaktadır. Daha fazlasını öğrenmek için www.laurellkhamilton.org adresini ziyaret edin.

TRANSWORLD YAYINCILIK
61-63 Uxbridge Road, Londra W5 5SA
Bir Random House Grup Şirketi
www.transworldbooks.co.uk

İlk olarak 2014 yılında Bantam
Press tarafından Büyük
Britanya'da yayımlandı
an imprint of Transworld Publishers

Copyright © Laurell K. Hamilton 2014

Laurell K. Hamilton, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu
eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Sürüm 1.0 Epub ISBN 9781473508682
ISBN'ler 9780593067468 (kasalı)
9780593067475 (tpb)

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve kopyalanamaz, çoğaltılamaz, aktarılamaz,
Yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar
altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin verdiği
durumlar dışında herhangi bir şekilde dağıtılamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya
açık olarak icra edilemez veya kullanılamaz. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı,
yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar
karşısında sorumlu tutulabilir.

Birleşik Krallık dışındaki Random House Group Ltd şirketlerinin adresleri şu adreste bulunabilir:
www.randomhouse.co.uk

The Random House Group Ltd Reg. No. 954009 2

4 6 8 10 9 7 5 3 1

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.